

Tả Thật Thế Giới Phái Mary Sue

Contents

Tả Thật Thế Giới Phái Mary Sue	2
1. Chương 1-1	2
2. Chương 1-2	3
3. Chương 2-1	5
4. Chương 2-2	7
5. Chương 3	8
6. Chương 4	15
7. Chương 5	19
8. Chương 6	25
9. Chương 7	30
10. Chương 8	30
11. Chương 9	35
12. Chương 10	41
13. Chương 11	47
14. Chương 12	52
15. Chương 13	58
16. Chương 14	63
17. Chương 15	69
18. Chương 16	74
19. Chương 17	80
20. Chương 18	85
21. Chương 19	91
22. Chương 20	96
23. Chương 21	101
24. Chương 22	116
25. Chương 23	122
26. Chương 24	129
27. Chương 25	135
28. Chương 26	142
29. Chương 27	147
30. Chương 28	152
31. Chương 29	156
32. Chương 30	160
33. Chương 31	165
34. Chương 32	170
35. Chương 33	175
36. Chương 34	180
37. Chương 35	184
38. Chương 36	188
39. Chương 37	193
40. Chương 38	198
41. Chương 39	203

42. Chương 40	208
43. Chương 41	211
44. Chương 42	216
45. Chương 43	221
46. Chương 44	226
47. Chương 45	231
48. Chương 46	236
49. Chương 47	241
50. Chương 48	243
51. Chương 49: Phiên Ngoại 1	247
52. Chương 50: Phiên Ngoại 2	258

Tả Thập Thế Giới Phái Mary Sue

Giới thiệu

Editor: Diễm Thiều. Thể loại: Xuyên thư, hài, ngọt, hiện đại, thế giới ATSM, băng sơn công x trì độ.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ta-that-the-gioi-phai-mary-sue>

1. Chương 1-1

Sáng sớm thứ sáu thường ngày, Diệp Hi tỉnh giấc.

Ý thức thanh tỉnh, nhưng cơ thể lại không thể cử động nổi.

Diệp Hi rất quen thuộc cảm giác này, ác mộng, tên gọi khác là bóng đè, gần đây cậu thường bị như vậy. Mau động, còn phải đi làm nữa! (0)

Cũng không biết giờ là mấy giờ rồi? ()

Diệp Hi rất lo lắng, cơ toàn thân đều kéo căng, liều mạng muốn cử động. ()

Năm nay Diệp Hi hai mươi lăm tuổi, sau khi tốt nghiệp thì vào làm một biên tập viên ở một trang web văn học cỡ lớn, qua hai năm an ổn làm ở tổ Nam Tần, kết quả ba tháng trước đột nhiên bị phòng nhân sự cố ý điều động từ tổ Nam Tần sang tổ Đam Mỹ, làm một thẳng nam, mỗi ngày Diệp Hi cần phải kiên trì đọc một lượng tiểu thuyết đam mỹ lớn, từ ABO đến NP, từ sinh tử đến nhân thú, cả người nhanh chóng hóa thành biến thái.

Vì củng cố tính hướng của mình, gần đây mỗi ngày Diệp Hi đều phải nhìn chăm chăm mười phút vào hình ảnh người đẹp chân dài với vóc người bốc lửa trong album di động để phụ đạo tâm lý của mình!

Nói vậy hình như càng giống biến thái hơn... ()

Nói chung, nhờ vào lần điều động nhân sự này, ba tháng nay áp lực Diệp Hi tăng mạnh, không chỉ sục đi vài cân mà còn thường xuyên gặp ác mộng, thậm chí có lúc cơ thể không động đậy lại còn nghe thấy tiếng quỷ khóc nước nỡ, nhưng lá gan Diệp Hi khá lớn, không tin vào chủ nghĩa duy tâm, vì thế buồn bực nhiều hơn là sợ sệt.

Má nó, hôm nay nhất định không thể đi muộn! (')

Đấu tranh gần một phút, cơ thể vẫn không động đậy, Diệp Hi gấp đến độ muốn mắng người. Bởi vì đối với Diệp Hi mà nói, đi làm trễ không đơn giản chỉ là bị trừ khấu vào tiền lương, hai tháng trước tổng tài trang web văn học của bọn họ - Thẩm Tu Lâm không biết lên cơn phong giật nào, bỗng nhiên bắt đầu gió mặc gió, mưa mặc mưa, mỗi ngày đều ngồi ở cửa ngành biên tập bắt người đến muộn!

Theo lý thuyết, chuyện này giao cho máy đánh thẻ là được rồi, nhưng Thẩm Tu Lâm lại không, hắn không chỉ tự mình ra trận gây áp lực mà còn mời biên tập đi làm muộn đến văn phòng giáo huấn vài lời. Bởi vì ở xa công ty lại thích nằm giường, Diệp Hi bị hấn bắt không dưới mười lần, là người bị bắt tại trận nhiều nhất trong toàn ban biên tập, mỗi lần đều phải nghỉ ngơi trong văn phòng tổng tài Thẩm Tu Lâm ít nhất là nửa giờ mới được thả ra, vô cùng thâm hiểm.

Thật ra vị Thẩm Tu Lâm này, không chỉ có gia thế tốt dung mạo anh tuấn, mà còn là người trẻ tuổi lên chức tổng tài, vốn rất được hoan nghênh, nhưng khí chất quanh người hắn vẫn luôn là âm trầm nghiêm túc thận trọng, quanh năm trướng ra bản mặt lạnh như quan tài, Diệp Hi thấy hắn đã theo phản xạ tự nhiên: tâm hoảng khí ngắn, miệng lưỡi khô khốc, thậm chí còn căng thẳng đến mức run chân! {{ (>_<) }}

Thẩm tổng nhà chúng ta quá đáng sợ! Vừa nghĩ tới bản mặt vô cảm như quan tài của Thẩm Tu Lâm, không biết dừng mảnh từ đâu, Diệp Hi nghẹn một hơi ngồi bật dậy.

“Cuối cùng cũng tỉnh được...” - Diệp Hi mở mắt, còn chưa nói hết nửa câu sau đã nghẹn chặt trong cổ họng. Bởi vì giờ khắc này phản chiếu vào trong mắt Diệp Hi không còn là phòng ngủ quen thuộc nữa, mà đó là một mảnh trắng xóa như tuyết.

Diệp Hi kinh sợ nhanh chóng nhìn quanh bốn phía, phát hiện chu vi tầm mắt mình nhìn thấy chỉ là một mảnh trắng sạch sẽ thuần túy như tuyết, màu trắng đó giống như kéo dài vô tận, từ dưới thân Diệp Hi lan tràn ra, trước sau trái phải khoảng chừng hơn trăm thước, phần cuối mơ hồ không rõ, vượt qua phạm vi thị lực của Diệp Hi.

“Bà nó! Xảy ra chuyện gì?” - Diệp Hi hung hăng dụi mắt, hoài nghi mình chưa tỉnh ngủ. Nhưng mở mắt thêm lần nữa, tình huống vẫn không hề thay đổi. Diệp Hi nhảy dựng lên, theo động tác đứng dậy Diệp Hi mới ý thức được trên người mình còn đắp một cái chăn, bên chăn còn có một gối nằm, mà dưới chân trải dài một tấm vải trắng như tuyết kéo dài vô tận, nhìn qua không hề giống ga trải giường một chút nào!

Trong đầu Diệp Hi chợt nổ vang: “...” Đây chắc không phải giường chứ- suy nghĩ đầu tiên của Diệp Hi (_ ;)

.Giường này cũng cmn lớn quá đi- suy nghĩ thứ hai của Diệp Hi. (• _ •)?

Diệp Hi hít thật sâu, vừa cố gắng tỉnh táo vừa nghiêm túc đảo mắt nhìn xung quanh một đợt. Đỉnh đầu cậu là trần nhà trắng xóa, trên người mặc một bộ áo ngủ trắng như tuyết, không biết cánh hoa hồng nhạt từ nơi đâu lượn lờ tung bay trên không trung, lặng lẽ không tiếng động rơi trên vải vóc bên chân Diệp Hi, xung quanh rất yên tĩnh, trong không khí ngập tràn mùi thơm thoang thoang, phảng phất là một loại nước hoa đất đỏ nào đó..

Các loại dấu hiệu biểu lộ rõ ràng, tuy không gian chỗ này rộng lớn không kém gì một cái thao trường, nhưng đây là bên trong một căn phòng!

Đây thật đúng là quá ly kỳ... Chẳng lẽ là xuyên qua?

2. Chương 1-2

Làm một biên tập chuyên xét duyệt truyện online, Diệp Hi nhanh chóng nghĩ tới khả năng này, cậu vỗ lên má hai cái, ép buộc bản thân trấn tĩnh, hắng giọng một cái, thận trọng hỏi một câu với không khí: “Có ai

không?”

Vừa dứt lời, bên tai Diệp Hi lập tức vang lên giọng nam máy móc như phiên dịch Google: “Chào ngài, hoan nghênh ngài đến với thế giới nhiệm vụ số 9235.”

“... Gì cơ?” - Diệp Hi nhìn khắp nơi một vòng, không thấy bất cứ ai, cũng không tìm ra loại loa phát thanh, thanh âm kia cứ như phát ra trong đầu cậu.

Giọng nam máy móc không hề chập chờn: “Bên dưới nói rõ tiến hành, đây là hệ thống giả lập hình thành bởi niệm lực của con người, vị trí thế giới nhiệm vụ thứ 9235 của ngài là do một lượng oán niệm rất lớn hợp thành nhắm vào ngài. Thời gian trôi qua trong thế giới nhiệm vụ và thế giới hiện thực khác nhau, một năm trong thế giới nhiệm vụ ước chừng bằng năm phút tại thế giới hiện thực, phương thức duy nhất để rời khỏi thế giới nhiệm vụ là căn cứ theo độ hoàn thành nhiệm vụ tương ứng với ý nguyện của người oán niệm, hoàn thành nhiệm vụ có thể thu được EXP, thăng mẫn cấp có thể rời đi, nhiệm vụ và mặt thuộc tính nằm ở trên lòng cổ tay phải của ngài, click sẽ mở ra, mặt trên hiện lên trực tiếp ở vông mạc, ngoại trừ ngài thì không ai có thể nhìn thấy, xin hỏi ngài còn có vấn đề nào khác không? Xin lựa chọn bằng giọng nói, có hay không?”

Diệp Hi trợn mắt há mồm mà sững sờ run lên chốc lát, mở miệng hét lớn: “Chờ đã ! Trước đừng đi !” ()

Giọng nam máy móc vô tình: “Đang trong chờ đợi. Xin hỏi ngài còn vấn đề nào khác không? Xin lựa chọn bằng giọng nói, có hay không?”

Xác định âm thanh quỷ dị này không đột ngột biến mất, Diệp Hi vội vàng cúi đầu kiểm tra cổ tay, trên cổ tay trắng nõn mịn màng, không có bất cứ nút mở nào, chỉ trông thấy một nốt nho nhỏ, Diệp Hi do dự chốc lát, thử thăm dò đưa tay ấn qua.

Ngón tay ấn xuống trong chớp mắt, trước mắt Diệp Hi xuất hiện một bảng nhiệm vụ, mặt trên nửa trong suốt, bao trùm lên cảnh vật trong tầm nhìn Diệp Hi, vừa có thể trong thấy bảng lại không ảnh hưởng đến tầm nhìn, góc bên trái còn có ảnh chụp chân dung Diệp Hi, bên cạnh còn có cột mốc Lv 0/Lv 99, biểu thị cấp hiện giờ của Diệp Hi là level 0, trong lòng Diệp Hi ‘con bà nó, con bà nó’ một hồi, sau đó nhìn trên mặt bảng viết liti nha liti nhất vài lời giới thiệu.

Họ và tên nhân vật: Mộ Dung X (chỗ này tính lược một trăm ký tự không có ý nghĩa.) Đây là một hệ thống ngay thẳng!(° °)

Thân phận nhân vật: tiểu thiếu gia nhỏ tuổi trong gia tộc Mộ Dung — một trong bốn gia tộc khổng chế mạch kinh tế toàn cầu mạnh nhất.

Diệp Hi nhất thời nhớ tới mỗi ngày bị một lượng tay bút đam mỹ Mary Sue dọa sợ. $\Sigma(^{\circ} \circ |||)$

Tính cách nhân vật: Khi thì lãnh khốc, khi thì ôn nhu, khi thì cuồng dã, khi thì nhàn tĩnh, khi thì hướng ngoại, khi thì hướng nội, khi thì...Diệp Hi đếm từng tính cách tự mâu thuẫn này, vậy mà có 24 cái.Ha ha ha 24 nhân cách phân liệt à ! $\Sigma(^{\circ} \circ |||)$

Diệp Hi không tìm không phổi cười ha ha, hiển nhiên thiếu ý thức trước tình cảnh gay go của bản thân.. (T_T)

Giả thiết nhân vật: Gương mặt tuyệt mỹ vô cùng mịn màng, tóc đen như mực tựa như ô đàn mộc, làn da trắng mịn như bò sữa như tơ lụa, đôi môi đỏ hồng tươi đẹp như cánh hoa, vòng eo tinh tế không đủ một vòng tay, tức giận thì tóc sẽ xoăn, hài lòng tóc sẽ thẳng, căng thẳng tóc sẽ bay xuống hoa anh đào, hạnh phúc tóc sẽ bay xuống hoa tường vi, nỉ non nước mắt rơi xuống đều biến thành kim xương trong suốt...

Sắc mặt Diệp Hi phức tạp, cúi đầu nhìn cánh hoa hồng nhạt chất đồng dưới chân mình, mấy cánh hoa này từ lúc cậu tỉnh dậy vẫn không ngừng rơi, nhưng vì mọi chuyện quá ly kỳ nên sự chú ý của Diệp Hi không hề đặt trên mấy cánh hoa này.

“Sẽ không phải thật chứ.” - Diệp Hi lẩm bẩm, giơ tay sờ đầu một cái, nắm được một tay đầy cánh hoa.

Diệp Hi vẽ mặt mộng bức nhìn cánh hoa anh đào lấy từ trên tóc: “...”Nói hoa anh đào rơi là hoa anh đào rồi, hệ thống có cần phải tả thật đến mức đó không hả!?(T_T)

Giới thiệu tóm tắt nội dung chính câu chuyện: Nhân vật chính là tiểu thiếu gia được mọi người sủng ái trong gia tộc Mộ Dung, cùng với trưởng tử gia tộc Hoàng Phủ — gia tộc đứng đầu trong tứ đại gia tộc khổng lồ chế mạch kinh tế toàn cầu từ nhỏ đã có hôn ước, nhưng bản thân Mộ Dung thiếu gia không thỏa mãn đối với hôn sự này, cũng không tiếc lần chọc giận Hoàng Phủ thiếu gia, 99 lần đào thoát trong khống chế của Hoàng Phủ. Hoàng Phủ X: A, trên đời này chỉ có hai thứ, tôi muốn hoặc là tôi không muốn! Mộ Dung X: Hừ, tôi đường đường là Mộ Dung thiếu gia, sẽ không bao giờ chịu sự bài bố của anh!

Diệp Hi hít vào một ngụm khí lạnh, toàn thân như bị sét đánh trúng. Cũng không phải vì lời trong giới thiệu tóm tắt câu chuyện này, mấy loại lời này cậu đã xem thành thói quen, nhưng nội dung giới thiệu tóm tắt này khiến Diệp Hi cực kỳ quen mắt...

Diệp Hi tròn to hai mắt nhìn xuống. Tên đầy đủ nhiệm vụ: Sủng phụ nhà giàu: Đào hôn thứ 99

Diệp Hi: “...” ()

Mẹ, quyền tiểu thuyết mình cự tuyệt không ký hợp đồng!

Sở dĩ Diệp Hi nhớ rõ ràng như vậy là bởi vì Sủng phụ nhà giàu: Đào hôn thứ 99 là cuốn tiểu thuyết đầu tiên cậu cự tuyệt ký kết ngay khi bị chuyển đến tổ Đàm Mỹ... ()

Văn mạng thời đại này không cần quá phức tạp, chỉ cần một tài khoản là đã viết được văn, vì thế mấy loại tiểu thuyết máu chó siêu tô siêu tiểu bạch văn nhiều như tuyết rơi, cái truyện này khiến logic cũng phải quỳ, bá đạo tổng tài tai nạn xe cộ bệnh bạch cầu gì gì đó với hot boy băng sơn tóc bảy màu rực rỡ. ()

Con nhà gia tộc tay nắm mạch kinh tế toàn cầu, ở trong căn biệt thự trăm vạn mét vuông...

Rất ít độc giả có thể đọc được cuốn tiểu thuyết nào chất lượng kém đến mức này, nhưng Diệp Hi phải ngày ngày đánh liên lạc với chúng nó, cộng với là thằng nam độc đàm mỹ, vẫn rất đau ‘bi’, không nhổ nước bọt một phen đã là rất nể tình rồi, hơi đâu mà đi kí kết hợp đồng với tác giả bán manh thất bại này, bởi vì cự tuyệt không ký kết nên phải nói rõ vấn đề ở chỗ đối phương — “Xin lỗi, cách hành văn của bạn rất non, vẫn chưa đạt tiêu chuẩn ký hợp đồng!” “Xin lỗi, tình tiết trong tác phẩm của bạn thiếu sự logic, vẫn chưa đạt tiêu chuẩn ký hợp đồng!”

Sau đó, ở trong tổ biên tập Đàm Mỹ toàn em gái đáng yêu, Diệp Hi lộ ra một loại cực kỳ cao lãnh không tình người, nhân khí trong thủ bút có thể nói là thấp xuống lục địa, thường thường có thủ bút bị cậu cự tuyệt đều lên diễn đàn trang web nhổ nước bọt cậu, sau đó mấy thủ bút đó còn lập nguyên một cái lâu chỉ dành cho Diệp Hi, tên gọi là: “818 biên tập viên thẳng nam cao quý lãnh diễm trong tổ Đàm Mỹ”, trong lâu oán khí nặng nề, Diệp Hi từng tò mò tra ra một IP, phát hiện chủ lâu kia chính là tác giả bộ Sủng phụ nhà giàu: Đào hôn thứ 99, vị tác giả này ngày ngày đăng trong lâu, hắc Diệp Hi từ đầu đến chân, có thể trông thấy oán niệm cực sâu...

Diệp Hi: “...” Vị tác giả này, đến cùng ngươi hận ta bao nhiêu hả hả hả! Không chỉ xây cho ta một cái lâu, vậy mà còn tạo cho ta cả một thế giới!? (° ° |l|) /

3. Chương 2-1

Nhớ lại vị tác giả này ngày đêm nhảy nhót tung bừng trong diễn đàn bôi đen mình, còn hại mình gặp phải chuyện không đâu, Diệp Hi giận không chỗ phát tiết.

Tức giận tóc từng sợi từng sợi cuộn lên!

Diệp Hi vò một đầu tóc xoắn manh manh ở trên giường tức giận giơ chân: “Không đến nỗi này chứ, mình không ngờ ăn ngay nói thật lại là tật xấu!”

Thật ra đề tài ‘tân nương đào hôn bá đạo tổng tài’, viết tốt không phải không có, dù sao trên văn mạng chủ yếu là giải trí đại chúng không cần phải đầu đuôi nội hàm bao nhiêu, quãng thời gian trước Diệp Hi từng ký quá một vị tác giả viết đề tài tương tự, nhưng người ta hành văn trôi chảy, không có lỗi sai nghiêm trọng thường thấy, tình tiết thoải mái nắm vững tốt, tuy đại khái tránh không khỏi lời nhưng vẫn viết không chỉ không lời mà còn rất được hoan nghênh.

Nhưng tác giả bộ Sủng phu nhà giàu: Đào hôn thứ 99 lại như học sinh chưa tốt nghiệp cấp một, giả thiết khoa trương đến mức phi logic, rất nhiều giả thiết nghiêm trọng còn trái với cả định luật vật lý học và sinh vật học. Thứ hai, tình cảm nhân vật xử lý không được thỏa đáng, quá trình thụ từ chống cự đánh thắng đến yêu công quá mức phi logic, chỉ là không ngừng bỏ trốn – thông đồng nam phụ – bị công ăn giấm tẩm về – bỏ trốn lại thông đồng nam phụ – bị công nổi giận giam cầm – bỏ trốn rồi lại thông đồng với vô số nam phụ khác – bị công hắc hóa giam chặt, tại tuần hoàn ác tính không ngừng lặp lại này rồi đột nhiên đánh một cái HE, không thể nào thuyết phục được độc giả.

Diệp Hi cảm thấy cho dù mình dùng tay không mạnh nhưng cũng không đến mức quá phận, nhưng vị tác giả này lại then quá thành giận...Sớm biết vậy mình đã không nói lời nào cứ moah moah cái cho xong! Mặc kệ người ta có tiền bộ hay không!

Diệp Hi khóc không ra nước mắt sờ sờ xoắn mao của mình.

Đúng lúc đó giọng nam máy móc lại vang lên, lần thứ ba hỏi Diệp Hi còn có vấn đề khác nào không.

“Ách... có vấn đề.” - Diệp Hi thở dài, hỏi:

“Sau này tôi muốn hệ thống thì tìm kiểu gì?”

Giọng nam máy móc: “Ngài có thể click vào góc bên phải có nút bấm hỗ trợ.”

Diệp Hi nhìn qua góc bên phải, xác thật có một hình ảnh nút bấm trôi nổi trong hư vô, Diệp Hi thử đưa tay ấn một cái trong không khí: “Như vậy?”

Giọng nam máy móc: “Đúng thế.”

Diệp Hi lại hỏi: “Tôi còn có vấn đề, tôi cần phải trải qua toàn bộ nội dung câu chuyện mới có thể trở về hiện thực sao?”

Giọng nam máy móc: “Đúng thế.”

Diệp Hi suy tư chốc lát, lại hỏi: “Tôi xác nhận thêm lần nữa, thế giới này là giả tưởng, nói cách khác, nhân vật trong truyện đều không phải người thật.”

Giọng nam máy móc: “Đúng thế.”

Diệp Hi thở phào nhẹ nhõm. Bởi vì Diệp Hi nhớ tới trong tiểu thuyết nhân vật chính thụ phi thường không có tiết tháo, xuyên suốt toàn truyện vẫn luôn dây dưa không rõ với một đám nam phụ, nếu tất cả là giả tưởng, vậy thì cần coi mình đang xuyên qua một RPG trong game là được rồi, cho dù vì hoàn thành nhiệm vụ mà làm ra chuyện gì đó ...

...cũng không cần chịu đựng lương tâm khiển trách.

Lúc này, giọng nam máy móc nói bổ sung: “Tồn tại của ngài tại thế giới nhiệm vụ chỉ là một đoạn sống điện não, định nghĩa ‘người thật’ căn cứ theo ngài mà nói, hiện giờ ngài cũng không phải người thật.”

Diệp Hi vỗ vỗ ngực, biết bản thân không phải người thật xuyên qua, trong lòng lập tức sáng sủa hơn nhiều. Thân thể chân chính của mình chắc chắn đang còn nằm trên giường! Nghĩ tới đây, Diệp Hi hỏi nói: “Đúng rồi, dưới chân tôi đang là giường sao?”

Giọng nam máy móc: “Đúng thế.”

Suy đoán được chứng thực, Diệp Hi rất bất đắc dĩ: “Lớn vậy?”

Giọng nam máy móc: “Căn cứ theo nguyên tác miêu tả, ngài ở trong căn biệt thự 200 vạn mét vuông, mỗi ngày tỉnh dậy giữa chiếc giường rộng 4 vạn mét vuông.”

Diệp Hi: “...” Tiêu chuẩn một đường chạy thao trường 400 mét gần tới 1 vạn mét vuông, vậy điều đó có nghĩa cái giường này tương đương bằng bốn thao trường, mà biệt thự của mình tương đương bằng hai trăm thao trường...

4. Chương 2-2

Trước mặt Diệp Hi một trận mê muội, chưa từ bỏ ý định hỏi: “Tôi hỏi thêm một câu nữa, hệ thống, sẽ không phải cả cái thế giới này đến từng chi tiết nhỏ đều được làm theo giả thiết của tiểu thuyết chứ?”

Giọng nam máy móc: “Thế giới nhiệm vụ hình thành 100% theo nguyên tác.”

Diệp Hi trầm mặc chốc lát, hỏi: “Vậy nếu tôi khóc ra kim cương, thì sao?”

Giọng nam máy móc thẳng thắn trả lời: “Hai mắt bị thương dẫn tới xác suất mù lòa cao tới 99,99%.”

Lập tức mặt Diệp Hi biến thành màu xanh lá: “Bà nó! Tả thật đến thế sao!”

Giọng nam máy móc: “Đúng thế.”

Diệp Hi bi phần rít gào: “Con bà nó, tôi muốn quay về ề ề ề!!!”

Mẹ nó, nhờ đâu không cần thận khóc thì làm sao bây giờ!

Nhưng giờ mình thật sự rất muốn khóc!

Diệp Hi ủy khuất cắn môi, nhịn nước mắt!

Giọng nam máy móc lạnh lùng cứng nhắc, nói rằng: “Phương thức duy nhất để rời khỏi thế giới nhiệm vụ là thăng đến mãn cấp, kiến nghị ngài bắt đầu làm nhiệm vụ tân thủ, nhiệm vụ tân thủ sẽ không cộng EXP, thế nhưng có thể trợ giúp ngài nhanh chóng hiểu rõ thế giới này, sau khi kết thúc nhiệm vụ tân thủ, sẽ có nhiệm vụ đầu mối chính thưởng EXP, chúc ngài may mắn.”

Đây đúng là một hệ thống vô cùng vô tình!

Không hề cùng một dạng với hệ thống trong văn vừa mạnh mẽ lại có tính người!

Trong lòng Diệp Hi rơi lệ đầy mặt, biểu hiện lại phi thường kiên cường. Không dám khóc! Không biết qua bao lâu, cuối cùng tâm tình Diệp Hi cũng coi như là bình phục hơn ít, cánh hoa anh đào rơi không còn cuộn cuộn như trước, tóc xoắn cũng duỗi ra... Nhưng đó chỉ là một điểm mơ hồ, không đáng chú ý.

Diệp Hi nhìn lướt qua dưới góc phải mặt bảng, nhìn thấy một nút bấm ‘Nhiệm vụ’ đồng phong cách với ‘Trợ giúp’. Dù có thế nào cũng phải cố gắng nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ, nếu một năm ở nơi này bằng nam phút ở thế giới hiện thật thì nói không chừng trào lên cấp 99 rời khỏi thế giới này sau đó còn chạy kịp đến công ty đi làm nữa hay không!

Diệp Hi lặc quan an ủi bản thân, tỉnh táo tinh thần, đưa tay điểm nhẹ lên ‘Nhiệm vụ’. Một khuôn nhiệm vụ xuất hiện chính giữa tầm nhìn của Diệp Hi, chỉ đơn giản vài chữ: “Nhiệm vụ tân thủ 1: Xuống giường xỏ dép. (0 \ 1)” Ý nghĩ đầu tiên lóe trong đầu Diệp Hi là ‘cái quỷ đơn giản này cũng gọi là nhiệm vụ sao’, nhưng ngay khi nhìn mép giường xa xôi tựa cuối chân trời kia, Diệp Hi đã hiểu rõ chỗ khó của nhiệm vụ nằm ở chỗ nào...

Đó chính là cậu không hề biết dép để chỗ nào! Diệp Hi khổ đại cắn thù đạp chân lên đệm mềm, tùy ý chọn một hướng xuống giường, đi khoảng chừng một trăm mét, cuối cùng Diệp Hi cũng xuống được giường. Chỉ xuống giường thôi đã đi tong một phút! Làm một Mary Sue cũng khó khăn quá đi! Diệp Hi ưu sầu nghĩ, tối hôm nay nhất định phải ngủ ở mép giường!

Sau khi xuống giường, Diệp Hi phát hiện ra nơi này đúng là một gian phòng ngủ, khoảng cách từ giường đến vách tường tầm hai mươi, ba mươi mét, mà cửa phòng ngủ cũng không ở trong tầm mắt Diệp Hi.

Tam quan Diệp Hi đã bị xoát mới đến mức không còn cảm giác kinh ngạc: “...” Nếu cái giường đã rộng 4 vạn mét vuông thì phòng ngủ đạt đến 10 vạn mét vuông trở lên cũng là chuyện rất bình thường! Giả thiết trí chương này!

Diệp Hi vừa tức giận mắng trong lòng, vừa liếc nhìn trên mặt bảng, phát hiện quả nhiên nhiệm vụ tân thủ 1 vẫn giữ nguyên trạng thái (0/1), nếu trượt thì không thể nào tìm tới nhiệm vụ tân thủ 2 và nhiệm vụ chính, xem ra nên làm liên tiếp hàng loạt nhiệm vụ, sau khi nhiệm vụ này hoàn thành thì mới phát động cái tiếp theo. Diệp Hi về mặt thống khổ nhìn chung quanh, vẫn chưa phát hiện tung tích dép, cậu không thể làm gì

khác hơn là đi chân trần chạy dọc quanh giường tìm kiếm, mặt sàn dưới chân màu xanh lam, mặt ngoài trơn nhẵn sạch sẽ, không nhiễm một hạt bụi, nhưng kết cấu bên trong lại phức tạp, hiện ra rất nhiều hình học, đèn trên trần nhà chiếu rọi thành nhiều màu xanh không đồng nhất giống như vừa mới cất bước vào hải dương đóng băng vậy.

Diệp Hi sa mạc lời nhìn ngọc thạch dưới lòng bàn chân: "...Bà nó, móc mả toàn bộ ngọc thạch toàn thể giới đều dải trên đất nhà ta sao!?Đúng là quá sa hoa! Nhịn không được mà muốn vỗ tay!

Cất bước theo dọc giường chừng năm, sáu trăm mét sau, rốt cuộc Diệp Hi cũng tìm được đôi dép đặt bên giường, cũng vô cùng may mắn tìm được cửa phòngngủ trên đường. Bởi vì nhiệm vụ tiến hành thuận lợi nên tâm tình Diệp Hi tốt hơn nhiều, vì thế một quả đầu tóc xoắn trước đó hoàn toàn thẳng ra, hoa anh đào cũng ngừng rơi

..."Cuối cùng cũng tìm được." - Diệp Hi thở một hơi, xỏ dép lê

Cùng lúc đó nghe thấy tiếng đinh nhắc nhở như trong dự liệu, cậu mở bảng dữ liệu, phát hiện nhiệm vụ tân thủ 1 đã hiện hoàn thành (1/1)

Sau khi nhấn click xác nhận, nhiệm vụ tân thủ 2 hiện ra từ trong khuôn nhiệm vụ

-Trò chuyện cùng quản gia và tìm tới phòng wc. (0 \1)

Không biết có phải là do tâm lý hay không, ban đầu còn bình thường nhưng khi nhìn thấy hai chữ phòng wc, bụng dưới cuộn trào mãnh liệt muốn đi tiểu.

Chắc quản gia đang ở bên ngoài phòng ngủ! Diệp Hi bước nhanh về phía cửa phòng ngủ, vừa đi vừa cảm thán may mà mình còn có thể nhớ đường, nếu một đứa mù đường mà xuyên vào thế giới này có khi đến cả phòng ngủ cũng không ra được?

Lạc đường trong phòng ngủ, nghe qua đúng thật là ngu...

Sau mấy phút, Diệp Hi thành công ra ngoài phòng ngủ.Vị tiểu thiếu gia Mộ Dung X này ra ngoài phòng ngủ sau thì trông thấy một hành lang sâu hun hút không thấy phần cuối, trên mặt tường tro đủ các loại danh họa mà Diệp Hi đã từng xem qua trên mạng, dưới mặt sàn vẫn dát ngọc thạch sa hoa, trên vách tường khảm một đèn tường thủy tinh kiểu cảnh, đứng hai bên hành lang cứ cách hai mét đứng một hàng người hầu áo trắng váy đen, gây sự chú ý cho Diệp Hi từ cái nhìn đầu tiên là một người nam giới trẻ tuổi anh tuấn trong số đó.

Nhìn thấy Diệp Hi đi ra từ phòng ngủ, nhóm người hầu nghiêm chỉnh đồng thời khom lưng cúi chào, hàng trăm hàng ngàn âm thanh đồng loạt vang lên: "Mộ Dung thiếu gia chào buổi sáng !"Diệp Hi bị tiếng hô dõn núi lấp biển làm giật mình, thiếu chút nữa thì tè ra quần!

5. Chương 3

Diệp Hi theo phản xạ có điều kiện kẹp chặt hai chân, co rút vòng cơ.

Vốn không buồn tè, nhưng bị dọa thế này, nhất thời rất muốn tè!

"Ách, chào buổi sáng..." - Diệp Hi máy móc phát phát tay.

Lúc này, một vị nam hầu đứng gần Diệp Hi nhất cung kính vòng tới trước mặt Diệp Hi, vóc dáng

gã cao lớn, cao hơn Diệp Hi nửa đầu, âu phục màu đen bao bọc vòng eo tinh tế, quần tây cắt may khéo léo vây lấy đôi chân thon dài, giày da lau chùi đến sáng bóng, bên trong ống tay áo sơ mi phẳng phiu là mười ngón tay trắng nõn tinh xảo, vài sợi tóc ngân sắc buông thả sau tai, hơi che đi đôi mắt tím xinh đẹp, đôi

mắt ấy chỉ thuộc về gương mặt hoàn mỹ, khóe môi hơi cong mang theo sự mỉa mai chết người.

Diệp Hi: “...”

Mặc đồ này chắc không phải quần gia chứ? Thế giới này đến cả diễn viên quần chúng cũng đẹp đến sao!?

Người nọ đi tới trước mặt Diệp Hi, đồng thời bên cạnh gã cũng hiện lên một bảng tóm tắt nhân vật nửa trong suốt –

Họ tên: Thượng Quan X (chỗ này tính lược một trăm ký tự không có ý nghĩa.)

Thân phận: Quần gia.

Giới thiệu tóm tắt nhân vật: Quần gia lương một năm 1 tỉ, đời đời kiếp kiếp phục vụ vì Mộ Dung gia tộc, tính cách trung khuyển, điên cuồng mê luyện tiểu thiếu gia Mộ Dung, nhưng vì thân phận thấp kém nên không dám mở lời, tình yêu của nhóc nhà nghèo đã định trước bị kịch khiến lòng người chua xót...

Nhìn bản giới thiệu tóm tắt này, Diệp Hi nhất thời tức đến choáng đầu.

Nhóc nhà nghèo lương 1 tỷ/năm, cái giả thiết này nghe thôi cũng thấy ngứa răng cmn!

Tao đây lương mười vạn/năm còn không bằng thằng nhóc này!?

Lúc này, Thượng Quan mở miệng hỏi: “Tiểu thiếu gia, ngài làm sao vậy?”

Giọng nói thật từ tính!

“Không sao cả.” - Diệp Hi vất bỏ ảo tưởng đổ kị trong đầu.

Thượng Quan cương chiều nở nụ cười, đưa tay sờ tóc xoăn của Diệp Hi: “Tóc tiểu thiếu gia đều xoăn vào rồi, tâm tình không tốt sao?”

Diệp Hi: “...”

Tâm tình biến hóa đều thông qua tóc mà rõ mồn một, như thế còn có riêng tư nữa hay không hả trời!

“Đúng rồi, wc ở đâu?” - Diệp Hi nôn nóng chuyển đề tài, bị một tiếng chào buổi sáng thiếu giá sợ suýt tè ra quần, giờ cần phải giải quyết vấn đề gấp!

“Xin hãy để tôi dẫn đường vì ngài.” - Thượng Quan cung kính khom lưng chào, xoay người đi về phía trước. Dáng đi hần thông thả tao nhã, mỗi bước đạp trên thảm hoa lệ phảng phất như theo công thức tính, Diệp Hi buồn tẻ đi phía sau, nhịn không được mà thúc giục: “Có thể nhanh hơn không?”

Thượng Quan quay đầu nhìn qua Diệp Hi, không nhanh không chậm lộ ra nụ cười quyến rũ: “Có thể, thưa tiểu thiếu gia.”

Diệp Hi nhất thời muốn tát cho gã một trận!

Hai người dùng tốc độ đi bộ đi trong biệt thự như mê cung khoảng mười phút, dọc đường đi khả năng đều do hệ thống sắp xếp, Thượng Quan luôn giảng về lịch sử gia tộc cho Diệp Hi nghe, nhưng vì Diệp Hi quá buồn tẻ nên không có tâm tình nghe, chỉ biết mình có sáu người anh khốc soái cuồng bá duệ, tên người trước còn dài hơn tên người sau, người trước so với người sau càng có thể không chế mạch kinh tế toàn cầu, còn có bọn họ đều rất yêu thương đứa em út nhỏ tuổi này, mỗi người đều là đệ không bị diên!

Một đồng anh trai sủng mình là cái gì chứ, đều là giả thiết Mary chết tiệt, Diệp Hi vừa tập trung nghĩ vừa lau mồ hôi trên trán, đau thương hỏi: “Xin hỏi còn xa không?”

Thượng Quan lễ phép hồi đáp: “Thưa tiểu thiếu gia, đã đi một nửa.”

Diệp Hi thống khổ: “Trong nhà chỉ có một phòng wc à!”

Thượng Quan dùng ngữ khí đương nhiên đáp: “Thưa thiếu gia, đúng thế.”

Diệp Hi nhất thời lo lắng về vấn đề vệ sinh của hàng ngàn, hàng vạn người hầu hai bên hành lang.

Không, căn cứ theo giả thiết của thế giới nhiệm vụ này, có lẽ đám người hầu cũng không cần đi vệ sinh.

Nhưng vào lúc này vấn đề cần lo lắng hơn chính là... Diệp Hi sắp nghẹn chết rồi!

Dù cho Diệp Hi thấy làm mất chuyện mất liêm sỉ trong thế giới giả lập này không có gì ghê gớm, nhưng mấy nhân vật trong truyện này trông giống người thật như đúc, hoàn toàn không giống một NPC giả lập, Diệp Hi cắn răng, cuối cùng không thể quyết tâm tiểu tiện trước ánh mắt tôn kính của mấy vị người hầu này, không thể làm gì hơn là uốn éo người nhịn tiểu, bước sau theo sau quản gia chạy về phòng wc.

Từ phòng ngủ chạy nhanh tới phòng wc, mất 20 phút.

Cửa wc là hai cánh cửa ngược chiều, thiết kế vàng son lộng lẫy, thấy Diệp Hi đi tới, hai người hầu bên cửa một người mở một cánh cửa lớn, cách cửa wc mấy chục mét có một bồn cầu kim cương, một bồn tắm kim cương và một bồn rửa tay vàng ròng, ba đèn tường chiếu rọi vô cùng lấp lánh, dọc đường từ cửa vào đến bồn cầu đứng trải dài người hầu hai bên, trên tay mỗi người đều nâng một khay bạc, có đặt khăn mặt, kem

đánh răng, bàn chải đánh răng, bấm móng tay, xà phòng thơm, sữa tắm, giấy vệ sinh, khăn ướt, áo tắm, vân vân...

Bên cạnh bồn cầu thể mà còn có một tên đang kéo đàn violon!

“...” - Diệp Hi ngổn ngang trong gió.

Không! Dám! Vào!

Quản gia ưu nhã khom người, nói: “Tiểu thiếu gia, mời ngài.”

Diệp Hi uất ức dậm chân: “Có thể để bọn họ ra ngoài không?”

Đi tiểu trước mặt cả một đám người có ổn hay không hả!?

Quản gia dịu dàng cười, vỗ tay bóp một cái, nói: “Tất cả lui ra, để ta tự mình hầu hạ tiểu thiếu gia đi vệ sinh.”

Diệp Hi sâu xa nói: “Anh cũng lui ra.”

Đừng cho rằng tôi không biết anh thâm mến tôi!

Quản gia: “...”

Hơn trăm người rầm rầm đi ra ngoài wc, tâm lực Diệp Hi quá mệt mỏi, nhịn tiểu kẹp chặt chân, dùng tốc độ trăm mét trên giây chạy đến bên bồn cầu, cũng không cố kị bồn cầu kim cương, cởi quần móc cái thứ đã cương cứng tiểu ra, cùng lúc đó, trên mặt nước bồn cầu, bỗng xuất hiện một đường sắc bảy màu cầu vồng hoa mỹ!

Diệp Hi kinh sợ mà nhìn mình tiểu ra bảy màu.

Xanh đỏ tím vàng hồng nâu, từng dòng phân rõ ràng!

“Con bà nó!” - Diệp Hi sợ đến run tay, suýt chút nữa thì tiểu cầu vồng ra chân!

... Chẳng nhẽ mình còn có thêm bảy cái lỗ khác nhau.

Vậy thì khác gì cái vòi hoa sen!?

Giải quyết xong vấn đề trọng yếu, Diệp Hi run rẩy kiểm tra tiểu huynh đệ nhà mình, thật vui mừng khi phát hiện cấu tạo cơ thể mình không có gì đặc biệt, chỉ có một lỗ, không giống vòi hoa sen, cũng không biết sao còn phân ra bảy màu được...

“Haizz...” - Diệp Hi khổ tâm thở dài, nâng cằm ngồi trên bồn cầu kim cương, cảm giác tâm mệt.

Ngay cả đi vệ sinh cũng phiền toái như vậy, cuộc sống sau này biết sống sao!

Diệp Hi chưa từng nhớ mong căn phòng trọ đơn chật hẹp của mình như lúc này đây... Cậu cân nhắc một lúc, mở hệ thống click trợ giúp, giọng nam máy móc lạnh lùng xuất hiện: “Chào ngài, xin hỏi có thể giúp gì được ngài?”

Diệp Hi trong lòng ước ao hỏi: “Xin hỏi, tôi có thể để người ta chuyển phòng ngủ của tôi sang bên cạnh phòng wc được không?”

Giọng nam máy móc: “Không thể, cơ sở giả thiết không cho phép thay đổi.”

Diệp Hi lại hỏi: “Vậy tôi có tiền như thế, mua một phòng nhỏ ở được không?”

Giọng nam máy móc: “Không thể, trong nguyên tắc không có tình tiết này.”

Diệp Hi tuyệt vọng: “Vậy chẳng lẽ tôi mỗi lần đi wc đều phải đi xa như vậy?”

Giọng nam máy móc: “Đúng thế.”

Diệp Hi rít gào: “Loại thiết lập này không hề khoa học một chút nào!”

Giọng nam máy móc trầm mặc chốc lát, nói: “Oán niệm phát sinh từ ý niệm, thông qua việc ngài tự mình thể nghiệm thiết lập của tác giả, từ đó chứng minh thiết lập bên trong nguyên tắc có thể thực hiện, có ăn khớp, có logic.”

“...” - Diệp Hi một mặt táo bón.

Trả thù, đây là trả thù trắng trợn!

Diệp Hi phát sầu, quyết định sau này uống ít nước thôi, rồi mở hệ thống kiểm tra nhiệm vụ.

Nhiệm vụ thứ hai đã hoàn thành, quét cái thứ ba—

Rửa mặt xong, tới phòng ăn dùng bữa sáng. (0 1)

Diệp Hi hiểu rõ, mấy thứ nhiệm vụ tân thủ này chính là mấy nhiệm vụ hàng ngày, hệ thống chỉ thông qua phương thức nhiệm vụ để tuyên bố cho Diệp Hi làm quen với cuộc sống hàng ngày mà thôi.

Diệp Hi đứng dậy từ bồn cầu kim cương, đi thêm mười mấy mét đến trước bồn rửa tay vàng ròng, nhìn gương.

Chuyện sau khi tỉnh dậy liên tiếp phát sinh quá nhanh, cho tới giờ Diệp Hi vẫn chưa nghĩ tới chuyện dung mạo mình có thay đổi hay không, vì thế khi nhìn mình trong gương cậu lập tức kinh ngạc.

– Người trong gương vẫn là bản thân, thế nhưng trở nên đẹp hơn ít.

Diệp Hi ở thế giới thật là một tiểu soái ca, là loại hình trắng trẻo thanh tú, đặc biệt rất được tiểu nữ sinh hoan nghênh, nhớ tới thời cấp 2 cấp ba đều mệnh danh là hot boy, một nụ cười hai lúm đồng tiền, rất có lực sát thương.

Mà lúc này trong gương, Diệp Hi như được bổ thêm mắt kính mỹ nhân, ngũ quan nhìn ra có phần thay đổi, người vẫn là người kia nhưng trông tinh xảo đẹp đẽ hơn trước kia, dưới ánh đèn vàng ấm áp của phòng chiếu lên môi hồng răng trắng, mắt đen hun hút, giống như đi ra từ trong tiểu thuyết, là nhân vật chính không nhiễm bụi trần.

Cũng may không biết thành cái dạng kỳ ba nào đó... Diệp Hi soi gương một lúc, hài lòng với hình ảnh bản thân ở thế giới nhiệm vụ.

Đây là chuyện tốt nhất từ lúc phát sinh cho tới giờ, tâm tình sh tốt hơn, cánh hoa anh đào rơi trên bồn rửa tay, cậu đánh răng rửa mặt chải đầu.

Sau khi rửa mặt, Diệp Hi ra sức đẩy cửa nặng, đi ra wc.

Quản gia vẫn ưu nhã đứng chờ ở bên đại môn, từ phòng rửa tay đi ra ngoài. thấy Diệp Hi đi ra, liền tiến lên đón nói: “Tiểu thiếu gia, nên xuống tầng dùng bữa sáng.”

Diệp Hi sụp vai, hỏi: “Chỗ này cách phòng ăn bao xa?”

Quản gia duy trì nụ cười hoàn hảo không chê vào đâu được: “Đi tầm mười phút.”

Diệp Hi sống không còn gì luyến tiếc đi theo sau quản gia: “...”

Sau mười phút, cuối cùng Diệp Hi đến gần chỗ cần đến.

Từ lúc rời giường đến nay, chạy nhanh cũng cần nửa giờ, chỉ là khai vị tầm thường mà thôi.

“Tiểu thiếu gia, mời ngài ngồi.” - Quấn gia dẫn Diệp Hi đến bên chỗ ngồi có cái bàn dài tầm 200 mét, ngồi bên bàn trừ bỏ Diệp Hi còn có tám người khác. Trong đó có một đôi vợ chồng trung niên, căn cứ theo hệ thống nhắc nhở Diệp Hi biết họ là cha mẹ của vị Mộ Dung này, ngoài ra còn có sáu vị soái ca ca trong truyền thuyết, nhưng vì bàn quá dài nên mọi người ngồi rất xa, vì thế không thể trông thấy rõ mặt mũi cũng không thể chen mồm vào, cục diện vô cùng gấp rút.

Diệp Hi: “...”

Làm sao bây giờ, không chào hỏi trưởng bối là không lễ phép nhưng đứng dậy gào to cũng thật là thô lỗ, chẳng lẽ phải đi chào hỏi từng người, thế nhưng khoảng cách từng người đến người kia tầm trăm mét, biết đi đến bao giờ!

Hai ác ma - thiên sứ trong lòng Diệp Hi đang giao tranh, bỗng người hầu đã bưng đồ nhẹ nhàng bước tới, bưng một khay bạc qua. Diệp Hi bụng đói cồn cào muốn ăn một bữa tiệc sa hoa, cậu hít một hơi, ngửi thấy mùi thơm lan tỏa trong không khí, nhìn nhóm người hầu bưng lần lượt: súp, bò bít tết hạt tiêu đen, gan ngỗng, trứng cá muối, mì ý...

Bụng Diệp Hi không chịu thua kém, kêu òng ọc.

Quần nhiều thế nào gì, ăn no rồi hẵng tính tiếp! - Diệp Hi nghĩ vậy.

Một giây sau, trước mắt Diệp Hi liền xuất hiện thêm một mâm bạc lóng lánh, mà trong mâm đó, là một chùm cánh hoa đủ loại màu sắc, trên cánh hoa còn đọng sương mai...

Ngay khi Diệp Hi lâm vào trạng thái mộng bức, người bên cạnh đã đặt lên một ly rượu thủy tinh chân dài, bên trong chứa nửa chén nước.

Quấn gia vô cùng triu mến nói với Diệp Hi: “Tiểu thiếu gia, mấy món này là hoa tươi vì ngài mà vừa mới lấy trong hoa viên, ngày hôm nay dùng hoa anh đào và hoa tường vi làm chủ đạo, nước là sương mai mới lấy từ đỉnh núi Alpes ban sáng, ngài có hài lòng với điều này không?”

Mắt Diệp Hi phản ra ánh sáng xanh lục, ngửi mùi hương bò bít tết trong không khí, hỏi: “Bò bít tết kia là cho ai ăn?”

Quấn gia mỉm cười nói: “Cho tất cả mọi người ngoại trừ ngài.”

Diệp Hi: “...”

Quấn gia: “Đồ ăn thường ngày của ngài luôn là hoa tươi và nước sương, sao thế ạ?”

Diệp Hi mắt tối sầm lại, suýt nữa tức sùi bọt mép!

6. Chương 4

Ngửi mùi thơm lan tỏa trong không khí khiến người ta chảy nước miếng, Diệp Hi cực kỳ u oán nuốt một ngụm nước, chịu đựng dạ dày đói cồn cào và nóng rát. Tuy trước khi xuyên qua, Diệp Hi trừ bỏ mặt mũi đẹp thì mọi thứ khác đều là người bình thường, nhưng cũng được sống trong sự sủng ái của mọi người, xưa nay chưa chịu qua cảnh mọi người trên bàn ăn đủ mỹ vị, còn bản thân đói cồn cào uống nước trắng.

Huống hồ, vừa mới đi bộ hơn nửa giờ!

Đó chính là lúc cần phải bổ sung năng lượng cần thiết!

Tiểu Diệp Hi đáng thương mũi đau xót, khóe môi mếu mếu, tóc cuộn lên, hiển nhiên là đáng vẽ sắp khóc...Má nó, tôi còn chưa muốn bị kim cương đâm mù mắt đâu!

Diệp Hi véo mạnh lên bắp đùi một cái, nghẹn nước mắt kim cương trở về. Nước mắt có thể nhìn, nhưng tóc xoắn trên đầu không thể nào khống chế!

Ba giây sau, Thượng Quan quản gia và nhóm người hầu đứng quanh bàn đều lo lắng nhìn đầu thiếu gia đột nhiên sật khói.

Tiểu thiếu gia nhà chúng ta được nuông chiều từ bé, chịu vô vàn yêu thương và sủng ái, tính khí hơi lớn chút cũng là bình thường! Diệp Hi bị phần uống một hộp nước sương trong truyền thuyết, trong đầu nhanh chóng tìm ra đối sách.

Nếu đây là một thế giới giả tưởng, có lẽ không cần suy tính về đạo đức và mặt mũi, phương pháp để ăn đồ ăn có rất nhiều, đầu tiên có thể cương quyết yêu cầu nhóm người hầu mang đồ ăn tới, nếu không thể thì lên vào nhà bếp trộm, thậm chí có thể cướp, nói chung dù thế nào thì muốn lấy đồ ăn nhất định không thành vấn đề, mặc kệ thế nào cũng không thể để mình chết đói...

... Vấn đề là hậu quả mang lại! Chỉ trước mắt thôi, Diệp Hi nhận ra hạn chế thế giới này đối với mình khá rộng, lời nói cử chỉ không cố định trong kịch bản, người hầu lui tới trong phòng wc có thể nghe theo mệnh lệnh chấp hành, nhưng Diệp Hi không chú ý tới vấn đề nhân thiết bị tan vỡ nghiêm trọng— nếu mình đóng vai Mộ Dung tiểu thiếu gia mà làm ra chuyện mà Mộ Dung tiểu thiếu gia trong nguyên tác không thể làm được, liệu có bị trừng phạt không?

Nghĩ tới điểm này, Diệp Hi lập tức không dám manh động. Nhưng bây giờ cậu không thể nói chuyện với hệ thống, chỉ có thể chờ khi nào bản thân ở một mình mới hỏi lại.

Sau đó Diệp Hi mở bảng hệ thống nhiệm vụ kiểm tra nhiệm vụ tân thủ 3 “Rửa mặt xong, tới phòng ăn dùng bữa sáng”.Quả nhiên vẫn là (0 1), chưa hoàn thành.

Diệp Hi xám mặt trừng mắt nhìn cánh hoa trước mặt, dùng đũa kẹp một mẫu hao anh đào bỏ vào trong miệng, nuốt xuống

...Ăn năm cánh hoa, nhiệm vụ vẫn là (0 1).

Bà mày!

Chẳng lẽ phải ăn sạch mới coi như hoàn thành nhiệm vụ?

Diệp Hi thống khổ ăn cánh hoa, lặng lẽ oán thầm.Ăn cánh hoa vẫn không tính, dù sao cũng không phải thứ buồn nôn gì...Nhưng vì sao cứ phải là hoa anh đào và tường vi, không biết tóc tôi rơi ra mấy thứ này sao?Chuyện này khác nào ăn gấu trên đầu mình hử hử hử!

Nhưng mà ăn ăn, Diệp Hi phát hiện hình như mình dần hết đói..

Diệp Hi: “...”Vị Mộ Dung thiếu gia này quả nhiên ăn cánh hoa cũng no!Nhưng lấp đầy bụng là một chuyện, cảm giác hạnh phúc của đồ ăn ngon mang lại lại là chuyện khác, tuy hết đói bụng nhưng Diệp Hi vẫn không thay đổi được bức thiết của việc ăn thịt. Nuốt mẫu cánh hoa cuối cùng trên khay, uống cạn giọt nước sương cuối cùng trong ly, Diệp Hi nhìn bảng hệ thống nhiệm vụ tân thủ 3 biến đổi thành (1/1) hoàn thành.

Diệp Hi nhẹ nhàng thở ra một hơi, đầu xoắn quẩn cũng nhu thuận hơn nhiều.Mà sau khi nhiệm vụ tân thủ 3 hoàn thành, rất nhanh nhiệm vụ tân thủ 4 xuất hiện trong cột quest–

Sinh hoạt trong biệt thự Mộ Dung gia tộc ba ngày, làm quen với thể giới nhiệm vụ (0/1).Tips: Sau ba ngày, nhiệm vụ chính sẽ chính thức mở ra.Diệp Hi nhìn khay không và ly rỗng trước mặt, thở dài, đóng bảng hệ thống.

Trải qua một phen lăn lộn đường xa trở về phòng ngủ, Diệp Hi đóng cửa phòng ngủ nằm dài trên giường, ở trên đệm lăn hơn mười mấy vòng, thỏa thích hưởng thụ cảm giác thư thái của đệm giường king mang lại, sau đó, cậu click vào nút trợ giúp kêu gọi hệ thống.

Giọng nam máy móc: “Chào ngài, xin hỏi có gì có thể giúp được ngài?”

Diệp Hi: “Tôi muốn xác nhận trước một việc, ngoài trừ ăn hoa uống nước thì tôi không thể ăn gì sao? Ăn xong có chết không?”

Giọng nam máy móc: “Căn cứ theo giả thiết của tác giả, hoa tươi và nước sương trên đỉnh núi đều thỏa mãn được năng lượng và dinh dưỡng cần thiết cho cơ thể ngài.”

Diệp Hi hơi hơi yên tâm, tiếp tục hỏi: “Nếu tôi làm ra chuyện gì trái với nhân thiết Mộ Dung thiếu gia trong nguyên tác, sẽ bị trừng phạt sao?”

Giọng nam máy móc: “Phá vỡ nhân thiết sẽ trừ vào 10% tổng EXP, nếu tổng EXP là 0 hoặc âm thì mỗi lần sẽ trừ 1000.”

Diệp Hi hít vào một hơi khí lạnh, nhất thời rất vui mừng vì mình hỏi vấn đề này trước khi định phá vỡ nhân thiết: “Thiếp lập của người kia sụp đổ có tiêu chuẩn cố định hay không? Ví dụ như làm gì mới xem như là phá vỡ nhân thiết.”

Giọng nam máy móc lạnh lùng nói: “Phá vỡ nhân thiết là do hệ thống tự động phán định, phép tính tương đối phức tạp, không tiêu chuẩn thành văn, kiến nghị ngài căn cứ theo nhân thiết tận lực quy phạm lời nói của mình, cũng được hành động trước khi dò hỏi hệ thống.”

Diệp Hi: “...”Thần tm hệ thống!

Giọng nam máy móc tiếp tục nói: “Tips: Trừng phạt phá vỡ nhân thiết chỉ tồn tại khi tình huống có nhân vật trong vở kịch xoay quanh, dưới tình huống không ở sẽ không tồn tại trừng phạt.”

Nghe xong lời này, trong đầu Diệp Hi chợt lóe linh quang, hỏi: “Khoan đã, câu vừa nãy có ý gì? Có phải nói lúc tôi ở thời điểm không có ai muốn làm gì thì làm, chỉ cần đừng để nhân vật trong truyện nhìn thấy được?”

Giọng nam máy móc: “Đúng thế.”

Diệp Hi: “Vậy một mình tôi móc chân trong phòng có bị trừng phạt không?”

Giọng nam máy móc: “Không trừng phạt.”

Diệp Hi: “Thế nếu tôi móc chân trước mặt quần gia sẽ bị trừng phạt sao?”

Giọng nam máy móc: “Đúng, nếu ngài làm thế, sẽ giải trừ quan hệ tình yêu của quần gia đối với ngài, cùng lúc đó, ngài sẽ bị trừ 1000 điểm EXP, hạ xuống ba cấp.”

Diệp Hi: “...”Bởi vì không móc chân mà không yêu nữa sao! Mấy thứ tình yêu trong thế giới Mary Sue đúng là nông cạn như vậy!

Diệp Hi suy nghĩ một chút, lại hỏi: “Nếu như tôi đi xe trong biệt thự thì sao?”

Giọng nam máy móc: “Vi phạm giả thiết, trong nguyên tác ngài từng oán giận rằng nhà quá nhiều tiền,

nhà ở quá to, đi đâu cũng thấy xa thật khiến người ta phiền não.”

Đi thì đi, cùng lắm là rèn luyện, Diệp Hi cắn răng nhịn, lại hỏi: “Vậy nếu tôi kêu nhà bếp làm cho tôi một phần bít tết có bị trừng phạt không?”

Giọng nam máy móc: “Có, nhân thiết của ngài là không thể chịu nổi đồ ăn dầu mỡ.”

Diệp Hi: “Nhưng nếu tôi nửa đêm lén vào bếp ăn trộm thịt và không bị ai phát hiện ra thì sao?”

Giọng nam máy móc: “Không trừng phạt.”

Diệp Hi lập tức hạ quyết tâm, chuẩn bị nửa đêm đi nhà bếp trộm thịt ăn! Vô cùng có chí khí!

Trong thời gian một ngày còn lại, Diệp Hi đi wc ba lần, đi tiểu hai lần đều ra cầu vồng, lúc đi nặng còn ra viên tròn tròn nhỏ rần bầy màu, không chỉ không có mùi gay mũi mà còn tản ra mùi nước hoa nhàn nhạt!

Xứng đáng là chàng trai ăn hoa tươi ba bữa mỗi ngày.

Diệp Hi nhìn chằm chằm vật bài tiết bầy màu rực rỡ trong bồn cầu kim cương, ưu thương nghĩ. Trọn cả một ngày nay Diệp Hi ăn ba khay cánh hoa, uống ba ly nước, tuy không thấy đói bụng nhưng miệng nhạt nhẽo, thèm ăn đến mức mắt hóa xanh lục. Đi xí xong xuôi, Diệp Hi lại ngâm mình trong bồn tắm kim cương đổ đầy rượu đỏ Lafite 82 năm, rồi trở về phòng ngủ nghỉ ngơi.

Quản gia vô cùng tha thiết mang theo violon đứng bên cửa phòng hỏi: “Tiểu thiếu gia, hãy để ta ở bên giường vì ngài diễn tấu một bản nhạc nhẹ?”

Diệp Hi lập tức từ chối: “Không cần, cảm ơn.”

Quản gia vẻ mặt mất mát lui xuống. Diệp Hi tâm lực quá mệt mỏi, đóng cửa, bỗng ý thức được cả một ngày này mình trừ bỏ ăn ngủ nghỉ thì chẳng làm cái gì cả. Dù sao bên trong nguyên tắc căn bản không đề cập tới Mộ Dung thiếu gia làm gì, dù sao tiền nhiều như nước không cần đi làm, mỗi ngày ăn ngủ nghỉ cũng không thành vấn đề. Nhất định muốn nói, chắc là nghề là chạy trốn chồng chưa cưới đi... Đi bộ cả ngày, Diệp Hi nằm trên giường, cảm giác mỗi lưng đau chân, thật mệt nhọc. Bà nó, hình như bắp đùi lại nhỏ đi một vòng!

Diệp Hi căm giận nghĩ, ngày ngày đi bao đường lại trèo lên trèo xuống bao bậc thang, đáng người không tốt mới là lạ! Vì không muốn tiếp tục bị kịch như buổi sáng hôm nay, Diệp Hi hỏi quản gia muốn chặn và gối nằm, vô cùng cơ trí nằm bên mép giường, mở bảng hệ thống xem nhân thiết của mình đề phòng ngừa tan vỡ. Thế nhưng, nhân thiết tiểu thiếu gia không có gì đáng nhắc tới, nói đơn giản là muốn đóng thế nào thì đóng, Diệp Hi đọc một bài nghìn chữ nhân thiết thiếu muối, mí mắt dần sụp xuống, trong chốc lát ngủ thiếp đi.

Nửa đêm, Diệp Hi tỉnh lại trên giường. Một đèn treo thủy tinh cách mười mét chắc đã bị quăng gia tắt đi, thay vào đó là tiểu đăng nhiều ánh sáng nhỏ vun, có xanh, đỏ, tím, vàng, hồng, trắng,... rải rác khắp trần nhà, vô biên vô hạn giống như bầu trời đêm rực rỡ, ánh sáng dịu dịu lan tỏa, mắt Diệp Hi buồn ngủ mông lung ngó qua hai bên trái phải.

Bên trái, ga trải giường mênh mông trắng như tuyết.

Bên phải, ga trải giường mênh mông trắng như tuyết.

Đỉnh đầu, ga trải giường mênh mông trắng như tuyết.

Dưới chân, ga trải giường mênh mông trắng như tuyết. Trước mắt, trời sao nhân tạo mênh mông vô bờ.

Trời đất mênh mông! Diệp Hi nhất thời sinh ra ảo giác bị người quăng xác ở hoang đảo...

Diệp Hi cuộn chần mình thành con nhộng, cuối cùng cũng tìm được cảm giác an toàn, cậu lập tức mở mắt ấn vào nút Trợ giúp, hét lớn: “Hệ thống hệ thống! BUG hả? Sao tôi vừa mở mắt đã chạy ra giữa giường rồi?”

Giọng nam máy móc lạnh lẽo vô tình: “Không có BUG, căn cứ theo nguyên tác miêu tả, mỗi ngày ngài đều tỉnh dậy ”giữa” chiếc giường rộng 4 vạn mét.”

Diệp Hi: “...”

Giọng nam máy móc nhấn mạnh nói: “Thế giới nhiệm vụ tả thật 100%, nói là ở giữa giường lớn thì chính là giữa giường lớn.”

Diệp Hi thống khổ ôm đầu ngã chống vó trên giường!

7. Chương 5

Diệp Hi cuộn chần ngồi trên giường lớn rộng bao la, tắm mình trong ánh sao thanh lãnh trong suốt nhân tạo, quanh trăm mét không sự sống, yên tĩnh đơn côi, ánh mắt quét qua điểm kết biến mất trong một phiên hư không hỗn độn.

Chỗ này không thích hợp để ngủ, mà vô cùng thích hợp để tu đạo...

Diệp Hi nghĩ vậy. Không cẩn thận khám phá hồng trần, hiểu rõ ảo huyền cuộc đời!

Ba giây sau, Diệp Hi đứng dậy khoác chăn nhắc gối xuống giường, đi wc.

Mỗi phòng trong căn biệt thự này đều có một chiếc điều hòa ở giữa ổn định nhiệt độ thích hợp, vì thế Diệp Hi khoác chăn ôm gối cũng không sợ bị lạnh, mà là đi wc xong rồi về ngủ, đỡ phải bồn ba thêm một trăm mét, vì giảm bớt chút đường Diệp Hi cũng dụng tâm thật khổ sở... Nếu không phải vì sợ nhân thiết tan vỡ, Diệp Hi quả thật hận không thể ôm chăn giả đệm ngủ ngay bên cạnh bồn cầu!

Đặt gối ôm và chăn bên mép giường, Diệp Hi cố sức đẩy cửa phòng ngủ nặng nề. Buổi tối, hành lang biệt thự sáng choang, đèn tường thủy tinh và đèn treo chiếu rọi hành lang như ban ngày. Khác với ban ngày chính là, mấy trăm người hầu như giấy dán đường hai bên đã biến mất, thay vào đó là một tổ bảo tiêu tuần tra chung quanh, mỗi đám bảo tiêu đều là người cao lớn dương cương kiện mỹ, giá trị nhan sắc không thấp, ăn mặc thống nhất âu phục màu đen, tất cả sơ mi trắng đều kéo căng cơ ngực nồng hậu, hormone phái mạnh phun trào!

May mà mình là thẳng nam, trong lòng Diệp Hi sợ hãi nghĩ. Không thì e rằng cả người sẽ xụi lơ hôn mê trên hành lang! Nhìn thấy Diệp Hi đi tới, đám bảo tiêu đều nghiêm túc hành lễ, sau khi Diệp Hi đi qua, đám cận vệ dùng bộ đàm báo cáo hành tung Diệp Hi cho nhau.

Bảo tiêu A: “Đây là khu A-5, tiểu thiếu gia rời phòng ngủ, trước mắt đang tới khu A-6.”

Bảo tiêu B trong bộ đàm: “Nhận được, A-6 an toàn.”

Diệp Hi ngơ ngác đi thêm hai mươi mét.

Bảo tiêu B: “Đây là khu A-6, tiểu thiếu gia đã đi tới khu A-6, trước đang đi tới khu A-7...”

Bảo tiêu C: “Nhận được, khu A-7 an toàn.”

Một khu tầm hai mươi mét, mỗi khu có hai bảo tiêu!

Bị nhiều người để ý hành tung như vậy, Diệp Hi căng thẳng đông cứng cả người, vì phòng ngừa phá vỡ nhân thiết, cậu tấn tốc vuốt lên mái tóc như tổ chim trong ánh mắt nóng bỏng của đám bảo tiêu, bày ra biểu tình tiểu công chúa ngạo kiều lãnh diễm, mắt nhìn thẳng về phía phòng wc.

Phóng ra cầu vòng.

Diệp Hi đi ra phòng wc, quyết định tiện đường ngó qua phòng ăn một lát.

Diệp Hi phát hiện ra mấy đám bảo tiêu này chỉ quan sát và báo cáo hướng đi của cậu như xác định chốn an toàn mà thôi, cũng không phải giám thị, ít nhất thì toàn bộ quá trình từ lúc cậu đi từ phòng ngủ đến phòng wc đều không bị gặng hỏi là đi đâu, vậy thì dựa theo đó, mình đi vào phòng ăn cũng không có ai quản.

Ngay khi Diệp Hi quyết tâm đi về phía phòng ăn, tuy thức ăn đều đặt ở phòng bếp nhưng phòng ăn và phòng bếp đều nối liền cùng một chỗ!Dọc đường đi, Diệp Hi thấy quả nhiên đảm bảo tiêu không dị nghị gì với hành vi của cậu.

Đi tới gần phòng ăn, Diệp Hi ngửi thấy một mùi thơm dụ người, mùi thơm này như thịt nướng, hương vị nồng nặc lập tức thanh tỉnh cái bụng của Diệp Hi, Diệp Hi khao khát liếm môi, cẩn trọng đi từng bước về nơi tản mùi hương.Sau một phút, biểu tình Diệp Hi phức tạp đứng ở cửa phòng ăn, nhìn sáu người anh trai của mình đang ăn khuya

Một tổ đầu bếp ba người, hầu hạ bên người sáu vị thiếu gia, trong mỗi một tổ có hai đầu bếp nâng một xiên nướng lớn, trên xiên nướng cả khối thịt, thịt tươi mới và béo ngậy được nướng thành màu vàng óng, bên ngoài phủ một lớp dầu óng ánh, đầu bếp phụ trách cắt thịt dùng dao bạc cắt thịt thành từng mảnh, phân chia đặt ở trong đĩa sứ của các thiếu gia, tầng ngoài thịt nướng xốp giòn, bên trong chín tái, chỗ dao cắt còn có nước dịch tản ra mùi thơm theo lưỡi dao nhỏ xuống...Chắc là vì ăn khuya không cần theo quy củ nên sáu người anh trai của Diệp Hi đều tụ ở một bên bàn, quả nhiên là sáu vị siêu cấp mỹ nam tử phong nhã tài hoa tuyệt thế.

Đã vậy khí chất mỗi người đều không giống nhau, người thì thành thực ôn nhu, người thì phong lưu phóng khoáng, người thì dương quang đáng yêu, người thì lạnh lùng kiêu ngạo... Sáu người ngồi cùng một chỗ lực sát thương không thể nào miêu tả nổi, đúng là nã pháo bùng phát hormone!

Nhưng mị lực của tất cả gộp lại trong mắt Diệp Hi còn không bằng miếng thịt nướng trên xiên...

Diệp Hi tội nghiệp đứng bên cửa phòng ăn, hơi nhếch môi, dùng sức hít thở thịt thơm trong không khí, nước miếng như muốn chảy xuống.

Không thể!Sẽ phá vỡ nhân thiết!Lúc này, sáu người anh trai đã chú ý tới sự tồn tại của Diệp Hi, đều nhìn qua đây.

Anh cả mở miệng, ngữ khí dịu dàng: “Em Bảy sao tới đây, em đói bụng sao?”

Diệp Hi dùng nghị lực cả đời để khống chế nước mắt chua xót trong lòng, lạnh lùng đáp:“Không.”

Anh hai dùng ánh mắt triu mến nhìn Diệp Hi, ngữ khí mang ý trách cứ anh cả: “Anh à anh quên sao, cơ thể em trai yêu quý của chúng ta yếu đuối, không chịu được đồ mỡ.”

Diệp Hi vừa điên cuồng nuốt nước miếng, vừa nói:“Đúng, em... Ủng ực... Không chịu được.”

Anh ba cười đến dương quang xán lạn: “Em Bảy tới đây làm gì?”

Diệp Hi mặt vô cảm: “Em khát nước, tới uống nước.”

Anh tư lập tức đứng dậy, tự mình lấy một ly nước sương cho Diệp Hi, sắc mặt lạnh lùng đưa vào trong tay Diệp Hi, nhẹ giọng nói: “Này.”

Diệp Hi nhận ly nước, ngẩng đầu uống cạn.

Anh năm thân thiết quan tâm nhắc nhở một câu: “Nửa đêm uống nhiều nước, cẩn thận chưa về đến phòng ngủ lại phải về phòng wc.”

Diệp Hi xám mặt: “...”

Cuối cùng, anh sáu đề nghị, sáu người anh đệ khổng tự mình hộ tống Diệp Hi về phòng ngủ...

Anh cả phụ trách mở cửa cho Diệp Hi, anh hai phụ trách cởi giày cho Diệp Hi, anh ba phụ trách rải chăn cho Diệp Hi, anh tư phụ trách ôm Diệp Hi vào giường, anh năm phụ trách đắp chăn cho Diệp Hi, anh sáu phụ trách hát ru cho Diệp Hi...

Trong lòng Diệp Hi rơi lệ: “...” “Sáu thằng tụi bây cmn nhàn quá đi!

Diệp Hi sụp đổ nằm trên giường, không chỉ không trộm được thịt mà còn bị sáu tên như thần kinh cường ép nhận sủng ái, toàn bộ người đều tràn trong tuyệt vọng.

“Nên hôn chúc ngủ ngon em Bảy.” - Anh cả nói.

Anh hai, ba, bốn, năm, sáu đều tán thành, lại suýt nữa vì ai hôn đầu tiên mà đánh nhau!

“Em không cần hôn chúc ngủ ngon!” - SOS nhân thiết bị vỡ, Diệp Hi mạnh mẽ từ chối nụ hôn chúc ngủ ngon của sáu người anh thiếu năng, cũng kinh sợ tới mức rúc chặt trong chăn.

“Em Bảy xấu hổ.” “Em Bảy lớn rồi.”

“Em Bảy xấu hổ thật đáng yêu.”

“A... sao bây giờ, như vậy càng muốn hôn hơn.”

“Đừng dọa em Bảy, chúng ta đi thôi.”

“Chúng ta về ăn thịt nướng, bé Bảy ngủ ngon.” Nghe xong câu nói sau cùng, Diệp Hi vừa đói bụng vừa lập tức giận thành sịt khói đầu! Ăn ăn ăn! Chỉ có biết ăn thôi! Sao không ghen chết tụi bay!

Cứ như vậy, Diệp Hi vượt qua ba ngày trong thế giới nhiệm vụ...

Ngoại trừ đi đâu cũng thấy mệt, tiểu tiện ra cầu vòng và đại tiện ra viên cầu rục rở màu sắc hơi khúng bố, mỗi ngày mở mắt đều như phơi xác trong hoang đảo, chỉ có thể ăn hoa uống sương mai, trộm thịt luôn thất bại, sáu thằng anh trai một lời không hợp đều cường ép nhận sủng, quản gia luôn dùng ánh mắt ái muội nhìn mình chằm chằm, sáng dậy nín tiểu chạy tới wc gấp đến mức hận không thể chém chết người, không dám khóc thậm chí còn không dám ngáp quá to...

Tất cả đều ổn.

Ít nhất thì có thể ngủ nướng không cần đi làm, Diệp Hi kiên cường an ủi bản thân.

Sáng ngày thứ tư, Diệp Hi như ba ngày trước tỉnh dậy ở giữa chiếc giường lớn 4 vạn mét vuông, chợt nghe thấy tiếng nhắc nhở của hệ thống.

Diệp Hi vội vã mở bảng hệ thống, nhìn nhiệm vụ đã quét mới. Nhiệm vụ chính 1: Hôm nay, là ngày đại thiếu gia Hoàng Phủ gia tộc - Hoàng Phủ X từ nước Pháp thị sát công ty trở về, dựa vào định hôn ước từ hai mươi năm trước giữa hai gia tộc Mộ Dung và Hoàng Phủ, ngày hôm nay Hoàng Phủ X đến Mộ Dung gia bái phỏng, cũng đề xuất yêu cầu thực hiện hôn ước với Mộ Dung tiểu thiếu gia, nhưng Mộ Dung tiểu thiếu gia không có tình cảm đối với Hoàng Phủ, chỉ thấy hắn bá đạo đến mức khiến người chán ghét... Chính trang tham dự hội nghị gia tộc, gặp mặt Hoàng Phủ X, ở dưới con mắt mọi người từ chối thực hiện hôn ước, vô cùng ngạo khí chạy về phòng ngủ, chặn Hoàng Phủ lửa giận vạn trượng ở ngoài cửa. (0 1)

Cuối cùng nhiệm vụ chính đã tới! Vừa nghĩ tới hôm nay mình có thể bắt đầu làm nhiệm vụ tích góp EXP trở về thế giới thật, Diệp Hi cảm động muốn khóc.

Nhưng vì hệ thống không tiết lộ quá nhiều tin tức liên quan tới Hoàng Phủ đại thiếu gia, chỉ có đôi câu trong nhiệm vụ, Diệp Hi đoán phải đợi Hoàng Phủ ra trận mới có thể xem tin tức nhân vật bên người Hoàng Phủ, vì thế cậu không để ý thêm.

Trước kia Diệp Hi đã đọc qua quyển tiểu thuyết này, có phần hiểu rõ về hình tượng Hoàng Phủ đại thiếu gia, nói đơn giản chính là một kẻ trang bức còn hơn cả Mộ Dung tiểu thiếu gia. Đã vậy, Hoàng Phủ còn thuộc về loại hình bá đạo tổng tài cuồng không chế, khí chất toàn thân bá vương, động một tý là tà mị cười, một lời không hợp thì hắc hóa, bắt thụ đào hôn về giam cầm, từ giường đông đến giường tây, dùng dùng dùng bắt thụ phải yêu mình, thụ nói một câu với đàn ông khác thì ăn dấm chua, căn cứ theo kinh nghiệm duyệt văn ba tháng qua của Diệp Hi, loại tình yêu cuồng chế này khá lưu hành ở mười năm trước, giờ viết loại này lại thành không tôn trọng nhân vật thụ, biến cường gian thành tình yêu chân thành rất dễ bị mắng chửi, đó cũng là một trong nguyên nhân Diệp Hi cự tuyệt không ký bản tác phẩm này..

Nghĩ tới tương lai sẽ phải phát sinh tiếp xúc thân mật với Hoàng Phủ X, Diệp Hi không khỏi sợ hãi, nhưng ý nghĩa này vừa dâng lên cậu lập tức bắt đầu thôi miên chính mình – mặc kệ thế nào mình cũng chỉ diễn kịch trong thế giới này mà thôi, đối phương chỉ là nhân vật giả tưởng, còn mình trong thế giới này chỉ là một sóng điện não mà thôi.

Sau khi trở về hiện thực thì đây chỉ là giấc mộng mà thôi! Không có gì cả!– Diệp Hi ngáy thơ nghĩ.

Bởi vì Hoàng Phủ thiếu gia muốn tới nhà báỉ phỏng, ngày hôm nay đám người hầu Mộ dung gia trở nên rất bận rộn, bọn họ tận tâm tận lực tiến hành tổng vệ sinh căn biệt thự đã không nhiễm một hạt bụi, lau chùi ngọc thạch sàn nhà sáng đến mức có thể soi gương, rửa bóng bồn cầu kim cương, dùng chổi lông gà phủi bề mặt đèn thủy tinh vốn không có tro bụi, thậm chí còn có hai người hầu chuyên môn cầm chổi theo sát sau môn Diệp Hi, quét sạch từ cánh hoa anh đào rơi càng lúc càng kịch liệt trên đầu Diệp Hi...

Trong thế giới này không ai là người bình thường, tất cả đều là trí chướng, ngày hôm nay Diệp Hi vẻ mặt lạnh lùng không cần giả vờ. Rửa mặt cùng ăn xong xuôi, Diệp Hi dưới sự giúp đỡ của quản gia, lấy ra một bộ lễ phục cap cap may vá vô cùng tinh xảo từ trong tủ quần áo mấy vạn bộ đồ trang, đuổi quản gia với bản mặt thất vọng ra ngoài phòng ngủ rồi tự mình mặc lên.

Diệp Hi trong thế giới này được lột thêm một lớp kính mỹ hóa, đã đẹp lại càng đẹp hơn, lễ phục sa hoa tôn lên cơ thể hoàn mỹ, càng lộ vẻ mỹ lực phi phàm, vóc dáng tinh tế kiên cường, dung mạo ngáy thơ lại mang vẻ kiêu ngạo, tự đứng khiến người ta bất giác nghĩ tới nai tơ vừa tỉnh vừa mở từ sâu trong rừng xông vào xã hội loài người.

Thời điểm Diệp Hi ra phòng ngủ, quản gia nhìn cậu chăm chăm không chớp mắt, cả người đều nhìn sững sờ, trên gương mặt anh tuấn nổi lên tầng đỏ hồng.

Diệp Hi bị ánh mắt ái mộ của quản gia nhìn đến mất tự nhiên, lúng túng nói: “...Khụ, đưa tôi đến phòng khách.”

Người anh em NPC này, xin anh khắc chế tình cảm bản thân có được không!Đừng ép tôi phải móc chân trước mặt anh!

Quản gia khe khẽ thở dài, nói: “Tiểu thiếu gia, xin mời đi theo tôi.”

Đi sau nửa giờ, Diệp Hi đi tới phòng khách, Mộ dung gia chủ, phu nhân, cùng với sáu tên đệ khổng đã ở trong phòng sắc sàng đón quân địch, bảo tiêu và người hầu vẫn đông đảo như trước, Diệp Hi được quản gia dẫn ngồi xuống.

Diệp Hi vừa mới ngồi xuống, đã có một người hầu vội tới thông báo: “Lão gia, phu nhân, Hoàng Phủ đại thiếu gia đã tới.”

Mộ Dung gia chủ nhẹ nhàng gật đầu: “Mời vào.”

Lời còn chưa dứt, bên ngoài phòng tiếp khách đã truyền đến tiếng bước chân của một đám người, Diệp Hi vừa nghiêng đầu, gây sự chú ý nhất chính là một đám bảo tiêu tối đen, cậu còn chưa kịp nhìn kỹ Hoàng Phủ X, bên trong phòng khách đột nhiên nổi lên một trận cuồng phong, gió động thổi quần quật gì đó đều là khí tức bá vương của Hoàng Phủ X tung bay, thổi phần phật, gió lớn đến mức Diệp Hi mở không nổi mắt, cùng lúc đó, chân trời cũng ầm ầm nổ từng đường sấm vang...

Lúc này, giọng nam máy móc quen thuộc vang lên bên tai Diệp Hi: “Nhắc nhở tổ đội, người chơi Thảm Tu Lâm, gia nhập đội ngũ của ngài.”

Diệp Hi: “...”Con con con bà nó! Ai Ai ai! Ai cùng tổ đội với tôi!?

Diệp Hi căng thẳng đến mức adrenalin tăng vọt, trong nháy mắt với tốc độ 50m/s trên đầu đã bị cánh hoa anh đào điên cuồng bay xuống chôn chặt!

Ai vote cho tui cái động lực đi, mỗi lần đem lên đc một chap đều rất cực nhọc a~

8. Chương 6

Khí tức bá vương như gió lốc của Hoàng Phủ X thổi tung cánh hoa anh đào của Diệp Hi bay khắp nơi, mưa hoa như thác nước, tùy ý bay đầy trời, tràn ngập khắp căn phòng.

Sau mười giây đồng hồ, gió lốc ngừng, đồ vật bị gió thổi trong không trung đều rơi xuống đất, cánh hoa anh đào nhanh chóng tản trên sàn, cuối cùng cũng yên tĩnh lại.

Diệp Hi vừa mới mở mắt, gấp gáp nhìn sang Hoàng Phủ X –Miêu tả giống như nguyên tác, dung mạo Hoàng Phủ X tuấn mỹ vô song, ngũ quan tinh xảo không khuyết điểm, khí chất lạnh lẽo kiêu ngạo, bá khí mười phần, một đôi mắt sâu xa tựa biển ẩn ẩn màu đỏ tươi của máu, sợi tóc đen nhánh như đêm không gió mà bay, khí tức bá vương đã ngưng tụ thành thực thể như sương mù nhân nhật lượn lờ trên người hắn, bộ lễ phục màu đen phác họa vóc dáng hoàn mỹ không khác gì tác phẩm điêu khắc quý báu của đại sư, khiến người ta vừa nhìn đã nghĩ rằng đây là trời đất ban tặng, một Hoàng Phủ X đẹp tựa thần tiên...

Rõ ràng là Thảm Tu Lâm cũng được bổ thêm kính lọc mỹ nhan như Diệp Hi!...”

Diệp Hi giật mình, suýt nữa bị dọa hồng đầu.

Bà bà bà bà bà nó!

Đây không phải Thảm tổng sao!?

Trong chớp mắt, Diệp Hi nhớ lại cảnh bị Thảm Tu Lâm bắt trận ngay cửa phòng làm việc.

Lúc này, ánh mắt Hoàng Phủ lạnh như băng lướt qua người hầu và bảo tiêu, tinh chuẩn rơi trên người Diệp Hi. Biểu tình Diệp Hi cứng ngắc, khóe miệng co giật, trong lòng điên cuồng an ủi chính mình. Bình tĩnh, Diệp Hi, nhớ đâu đây chỉ là BUG hệ thống, nhớ đâu đây chỉ là NPC giống Thảm tổng thì sao?

Tolstoy nói rất hay, người đẹp lớn lên đều giống nhau, còn kẻ xấu mỗi người đều có một cái xấu khác nhau.

Nhưng mà ngay giây phút đối mắt với Diệp Hi, trong mắt Hoàng Phủ X rõ ràng toát lên cảm xúc khiếp sợ và kinh ngạc, trong đó còn mơ hồ mang theo tia cao hứng quỷ dị...

Nhưng rất nhanh, vị Hoàng Phủ X này khôi phục thành vẻ lạnh lùng vô tình như trước, chỉ nhìn chăm chăm không chớp về phía Diệp Hi, môi giật giật lại không nói gì. Diệp Hi suýt chút nữa bị hấn dọa khóc: “...”

Xong đời, hàng này tuyệt đối là Thẩm tổng!

Căn cứ theo kinh nghiệm ba năm công tác Diệp Hi ở công ty, Diệp Hi biết Thẩm Tu Lâm luôn là người biết cách che dấu tâm tư, vui buồn không hiện, mặt như núi băng, vừa mới nhìn thấy Diệp Hi có lẽ là do quá khiếp sợ nên mới toát ra cảm xúc chân thật, nhưng lúc này mặt lại đóng băng như trước.

Lúc này, một chuỗi văn tự giới thiệu tóm tắt nhân vật hiện ngay bên cạnh Thẩm Tu Lâm khoác áo ngoài là Hoàng Phủ X. Họ tên: Hoàng Phủ X.

Thân phận: Thật? Đại thiếu gia Hoàng Phủ gia tộc – Gia tộc đứng đầu khổng chế mạch kinh tế toàn cầu.

Giới thiệu tóm tắt nhân vật: Xoay tay thành mây, lật tay thành mưa, khí thế bá vương lượn lờ quanh người – anh là người đàn ông quyền lực nhất trên thế giới, nắm giữ hơn vạn công ty đa quốc gia, huyết thống hỗn huyết cao quý mười tám quốc gia khiến anh nắm giữ một đôi mắt màu đỏ sẫm khác với chúng sinh. Tất cả vật chất và sắc đẹp trên thế gian này không thể làm anh rung động, chỉ cần một ánh mắt lạnh lùng của anh, tất cả mọi người đều muốn quỳ rạp xuống dưới chân anh. Thế nhưng, tiểu thiếu gia có hôn ước từ nhỏ với anh lại dám to gan không nhìn tới anh, khiêu chiến quyền uy của anh, thử thách nhẫn nại của anh...A, vật nhỏ thú vị, trên đời này không thứ gì bản thiếu gia không chiếm được, mặc kệ thân thể em hay trái tim em!

Diệp Hi sắc mặt đau xót nhìn bảng tóm tắt nhân vật khốc soái cuồng bá duệ của Thẩm tổng, cũng tỏ ra đồng tình với diễn viên thiếu năng của Thẩm tổng. Nhưng phần đồng tình này không kéo dài quá lâu, dù sao Diệp Hi nhận ra bản thân còn là kẻ đáng được đồng tình hơn là Thẩm tổng...

Đọc xong bản tóm tắt nhân vật của Hoàng Phủ X, ánh mắt Diệp Hi lập lòe, quét một vòng trên người Thẩm Tu Lâm, lại tấn tốc mở ra ánh mắt khác, nhìn lên trên một cái rồi lại nhìn không được phiêu một cái, toàn bộ quá trình Thẩm Tu Lâm luôn bình tĩnh nhìn Diệp Hi, ngay cả mắt cũng chưa chớp: “...” - Diệp Hi không dám nhìn thẳng hấn, không thể làm gì hơn là cúi đầu nhìn mũi chân mình,

Trời xanh đất hối, hệ thống thiếu đạo đức nhà ai dám kéo Thẩm tổng vào trong này làm gì!

Đây không phải là ép tôi phải đối diện trực tiếp với lãnh đạo sao!

Nếu là lãnh đạo hòa ái dễ gần thì còn tốt, chết người chính là ở thế giới 3D Diệp Hi sợ Thẩm Tu Lâm đến mức nhìn thấy hắn ở phía xa cũng chọn lối rẽ ngang lượn đi. Diệp Hi vẽ mặt tuyệt vọng ngồi phịch trên ghế, cánh hoa anh đào rơi như mưa, tùy ý để hai người hầu bên người cầm bàn chải và gầu hót nhỏ quét tới quét lui bên người.

Thẩm Tu Lâm lẳng lặng nhìn Diệp Hi: “...”

Thời điểm ngồi phịch trên ghế, Diệp Hi chợt nhớ tới cái topic bôi đen mình.

Thủ bút kia không chỉ mở topic bôi đen Diệp Hi, còn có một loại ngôn luận công kích tầng quản trị trang web chiếm được phụ họa nhiệt liệt, không hay chính là bây giờ người đăng ký trang web càng ngày càng ít, ký kết càng ngày càng khó, xét cho cùng là vì tầng quản trị nâng cao ngưỡng cửa ký kết. Nhưng vì năm ngoái sếp lớn muốn đưa trang web chuyển hình sang tinh phẩm hóa, nói cái gì mà tác phẩm nổi nhưng phải độc đáo, phải rừn đúng phong cách của mình không cần nghìn bài một đề tài, phải lấy việc đào tạo tiềm lực ưu tú của tác giả để bồi dưỡng trọng điểm, từ chối mấy bài công thứ hóa lỗi thời..

Chính sách này, đối với người đã ký kết sẽ không có dị nghị, nhưng đối với người chưa ký thì lại không yêu thương nổi, thậm chí còn có người ký kết thất bại má phát tiết lửa giận lên tầng quản lý, nói trang web bồi dưỡng ra đại thần rồi không để ý tới sống chết của tiểu trong suốt gì gì đó, nói càng lúc càng thái quá, dưới dạng phong trào ngôn luận biến Thẩm Tu Lâm thành cái đích sau Diệp Hi. Tuy Diệp Hi xem qua mấy topic đó, nhưng trên mạng muốn nói gì thì nói, tài khoản nặc danh trên diễn đàn càng bôi đen thì càng phụ trợ năng lượng cho phần khu thị phi, vì thế Diệp Hi không để ý mấy ngôn luận lệ khí ấy trong lòng, nhưng nếu bản thân vì mấy bản topic oán niệm ấy mà xuyên vào đây, vậy thì cũng có khả năng Thẩm Tu Lâm xuyên vào vì nguyên nhân tương tự..

Trong lòng Diệp Hi đau xót!

Bà nó, sớm biết vậy đã xóa sạch mấy topic đó!

“Khụ, em nó hình như hơi căng thẳng.” - Dưới tình trạng hiện trường như nắm mộ, anh cả mở lời trước: “Mong Hoàng Phủ thiếu gia đừng để ý.”

“Không sao.” - Thẩm Tu Lâm vung tay, dưới sự bảo vệ của đám bảo tiêu mà ngồi xuống ghế sofa gần Diệp Hi nhất, khí thế bá vương luôn lượn lơ bên người bay về phía Diệp Hi.

“...” - Diệp Hi lặng lẽ dịch dịch rời xa Thẩm Tu Lâm. Thẩm tổng, khí thế bá vương của người chen tới chỗ tôi! Thẩm Tu Lâm hơi nheo mắt lại nhìn Diệp Hi.

Diệp Hi theo phản xạ điều kiện ngồi thẳng lưng, mạnh mẽ nuốt xuống câu “Chào Thẩm tổng” bên mép, vẽ mặt nghiêm túc ngồi nghiêm chỉnh, toàn bộ người như bị lãnh đạo tra khảo!

Đáy mắt Thẩm Tu Lâm hiện lên ý cười mờ nhạt, chợt, hắn quay đầu nhìn về phía Mộ Dung gia chủ, giọng nói trầm thấp mà từ tính: “Bác, hôm nay con qua đây là vì thực hiện hôn ước hai mươi năm trước.”

Trên trán Diệp Hi thấm ra một tầng mồ hôi, trong lòng cực kỳ thấp thỏm. Nhưng rơi vào mắt người khác lại là thiếu gia ngạo kiều biệt nữ đang ngượng ngùng trước mặt vị hôn phu! Lúc này, Thẩm Tu Lâm duỗi một cánh tay về phía Diệp Hi, động tác nhẹ nhàng mà kiên định nắm chặt tay Diệp Hi, nói từng chữ: “Con muốn cưới em ấy.”

Diệp Hi trừng lớn, suýt chút nữa thì xỉu: “...”

Bà nó, tôi vậy mà được boss cầu hôn!

Dù là diễn kịch nhưng vẫn đáng sợ mà! Mộ Dung gia chủ thần sắc uy nghiêm, Mộ Dung phu nhân lộ vẻ vẻ mặt từ ái, mừng rỡ nhìn Thẩm Tu Lâm lại nhìn Diệp Hi, đang muốn nói chuyện, Diệp Hi chợt rút khỏi tay Thẩm Tu Lâm, đứng phắt dậy, sắc mặt trắng bệch nhìn về phía “cha mẹ” mình, nói: “Con không muốn gả cho hắn!”

Bởi vì một câu này hoàn toàn biểu lộ ra cảm xúc thật lòng, không cần phải diễn, nên tình cảnh cự hôn xem vô cùng chân thật!

Nói xong, Diệp Hi quay đầu nhìn phía Thẩm Tu Lâm, chờ hắn tiếp diễn. Đường nét dưới cằm Thẩm Tu Lâm đột nhiên kéo căng, con ngươi đỏ máu chợt đóng băng, rét lạnh đến đáng sợ, chỉ bị hắn liếc mắt nhìn, Diệp Hi có loại ảo giác bị tầm mắt của hắn đóng băng. Không biết qua bao lâu, cuối cùng Thẩm Tu Lâm mở miệng, tốc độ nói hắn rất chậm, phẳng phất như mỗi từ đều rút qua kẽ răng.

“Em dám từ chối tôi?” - Ngữ khí Thẩm Tu Lâm lạnh lẽo âm trầm. “...” - Diệp Hi nhất thời sinh ra ảo giác sắp bị trừ lương. Má nó, kỹ thuật diễn của Thẩm tổng thật giỏi!

Cho nên nói nhân sĩ thành công quả nhiên không giống người thường, đến cả diễn kịch cũng giỏi... Diệp Hi thuận thế đánh máu gà cho mình, tiếp đó vững vàng tiếp diễn Thẩm Tu Lâm: “Xin lỗi, tôi không có tình cảm với anh, cũng không muốn kết hôn với anh.”

“Làm càn!” - Mộ Dung gia chủ làm ra động tác vô cùng lỗi thời - vỗ bàn một cái, trợn mắt trừng trừng: “Sao có thể nói chuyện như thế với Hoàng Phủ thiếu gia!”

“Lão gia ông đừng giận, chúng ta từ từ nói chuyện...” - Mộ Dung phu nhân cũng làm ra động tác kinh điển - an ủi tức giận của lão gia, quản gia đứng bên cũng theo lối mòn mà trình lên một viên thuốc cấp cứu có hiệu quả nhanh.

“Nói chung, con tuyệt đối không gả cho hắn!” - Dt trong ánh mắt lạnh lùng nghiêm nghị như giết người của Thẩm Tu Lâm, quay người bỏ chạy! A a a a Thẩm tổng ngài đừng giận tôi, tôi chỉ diễn kịch mà thôi! Nội dung vở kịch muốn thế!

Dựa vào nhiệm vụ hệ thống tuyên bố, Diệp Hi phải chạy từ phòng khách đến phòng ngủ.

Căn cứ theo cách tính của hệ thống, nói “chạy” về phòng ngủ thì nhất định phải “chạy” về phòng ngủ.

Đây đúng là cảnh kinh điển trong tiểu thuyết và phim truyền hình thông thường, trong cảnh nữ chính và nam chính cãi nhau trong phòng, nữ chính hung hăng bỏ lại một câu sau đó xoay người bỏ chạy, nam chính đuổi theo phía sau nhưng không kịp, nữ chính vọt vào phòng ngủ đóng rầm cửa lại chặn nam chính ở bên ngoài— đây là một màn quen thuộc cỡ nào!

Nhưng ở trong thế giới Mary Sue, cảnh này quả đúng là không khác nào thi đấu Maratong...“Hư... hư...” - Diệp Hi chạy không kịp thở, người hầu đứng bên hành lang tri kỷ cầm khăn lông qua, cậu vừa chống đầu gối vừa lau mồ hôi, vừa xua xua tay với Thẩm Tu Lâm đứng đằng sau: “Dừng... nghỉ... lát...” Còn một kilomet nữa, thắng lợi đang ở trước mắt! Thẩm Tu Lâm lặng lẽ đứng lại, hai bên trán cũng chảy ra một lớp mồ hôi nhỏ mỏng, lồng ngực phập phồng, đáng vẻ không hề chật vậy, dù sao cũng là người đàn ông có khí thế bá vương lượn lờ ở bên, chạy maratong tính là gì.

Diệp Hi thở hổn hển một lúc, ném khăn mặt cho người hầu, tiếp tục chạy về phía phòng ngủ!

Mệt chết ông mày!

Nếu không phải mấy hôm nay ngày ngày rèn luyện đi bộ cường độ cao, thì một chuyến này đúng là chạy không nổi!

Mấy phút sau, cuối cùng Diệp Hi về tới phòng ngủ, đồng thời dựa theo nhiệm vụ, Thẩm Tu Lâm ở sau cánh cửa bị đóng sầm lại. Cùng lúc đó, trong đầu Diệp Hi vang lên tiếng

Ting!!!! báo hoàn thành nhiệm vụ, và tiếng giọng nam máy móc: “Chúc mừng ngài thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ chính 1, dưới hình thức tổ đội, cộng 500 điểm EXP, Level tăng lên Level 2.”

Diệp Hi mệt đến mức đặt mông ngồi xuống đất, đang muốn hỏi “hình thức tổ đội” là gì thì cửa phòng ngủ rầm một cái bị Thẩm Tu Lâm đá văng, vị sát thần này sau khi vào phòng không nói hai lời, kéo Diệp Hi đang thở gấp ngồi dưới đất lên đặt trên tường “kabe-don” (ép vào góc tường), đôi con ngươi đỏ au gắt gao nhìn Diệp Hi, lạnh giọng nói: “Em đã là của tôi, còn muốn chạy đàng nào?”

Thẩm Tu Lâm vừa dứt lời, trong tai Diệp Hi lại vang lên tiếng hệ thống thông báo: “Chúc mừng ngài, đội viên của ngài thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ chính 1, dưới hình thức tổ đội, cộng 500 điểm EXP, Level tăng lên Level 3.”

Trong quá trình này, Thẩm Tu Lâm vẫn duy trì tư thái nghiêng tai lắng nghe, hệ thống thông báo trong tai Diệp Hi xong, Thẩm Tu Lâm cũng buông lỏng bàn tay ấn trên vai Diệp Hi, đứng trước mặt Diệp Hi, lạnh lùng nhìn cậu.

9. Chương 7

Nguồn nhảy chương mời các bạn xem chương tiếp theo

10. Chương 8

Diệp Hi đứng ở giường cùng Thẩm Tu Lâm, lại bị Thẩm Tu Lâm đẩy ngã lần nữa, vô cùng oán hận cái giường mềm mại co giãn quá mức.

“Anh muốn làm gì!!!” - Diệp Hi cố gắng sắm vai tỏ trắng bị cưỡng ép, ra sức khước từ Thẩm Tu Lâm.

Thẩm Tu Lâm không nói hai lời, hai tay thô bạo nắm lấy áo sơ mi trước ngực Diệp Hi, đột ngột xé mở hai bên. Theo tiếng vải xé rách ải mọi, lồng ngực trắng nõn của Diệp Hi lại bại lộ trước mặt Thẩm Tu Lâm.

Mà lần này Thẩm Tu Lâm vẫn còn chê chưa xem đủ, xả áo trên người Diệp Hi xuống, khiến bả vai, eo, thậm chí cả cánh tay Diệp Hi đều hoàn toàn bại lộ trước tầm nhìn của mình. Nửa thật trong nửa giả giãy dụa, hô hấp hai người gấp gáp âm áp giao hòa vào nhau, Diệp Hi nửa thật nửa giả phát ra tiếng rên rỉ như động vật nhỏ bị bắt nạt, cánh hoa anh đào hồng phớt rơi lả tả trên ga giường trắng xộc xệch, Thẩm Tu Lâm nhìn Diệp Hi chăm chú, màu mắt càng thâm trầm, vết hằn trượt xuống...

Cầm thấy cảnh quần áo xé đến đây là đủ rồi, Diệp Hi lại nâng tay lên không trung. Đừng khẩn trương!

Đừng xem người đó là Thẩm tổng, biến hắn thành cây củ cải khổng lồ là được rồi!

Lập tức, Diệp Hi tự thôi miên bản thân như thế. Lần này Thẩm Tu Lâm không nói một chữ nào, chỉ hơi nheo mắt, sau đó dùng đầu lưỡi chạm rãi liếm môi mình. Lực chú ý của Diệp Hi nhất thời bị cái liếm môi này câu đi. Đầu lưỡi đỏ hồng mềm mại từ bên môi rời qua hàm răng trắng bóc chỉnh tề, mờ ám liếm qua đường viền đôi môi ưu mỹ, bờ môi được đầu lưỡi nhiễm phải một tầng óng ánh dụ người, còn có tràn đầy sắc tình, ánh mắt giống như đang nhìn chăm chú món điểm tâm ngon miệng nào đó...

Diệp Hi sửng sốt, không chỉ bàn tay cương cứng giữa không trung, mà còn đỏ mặt không lý trí!

“Sao thế?” - Thẩm Tu Lâm nhướn mày vô tội hỏi.

Diệp Hi khuôn mặt đỏ bừng bừng: “Thẩm tổng ngài, ngài liếm môi làm gì?”

Động tác nhỏ này có lực sát thương quá mạnh, Diệp Hi thấy nếu Thẩm Tu Lâm đổi thành phụ nữ thì nói không chừng mình nhất định sẽ cứng!

Thẩm Tu Lâm nói đương nhiên: “Tăng hiệu quả diễn kịch.”

Diệp Hi: “...”

Thẩm Tu Lâm: “Nếu không thể thêm lời kịch, vậy thì dùng biểu hiện cử chỉ.”

Diệp Hi trầm mặc chốc lát, yếu ớt nói: “Cần thiết phải thế sao? Tôi thấy ngài diễn đã quá đủ thật rồi, không cần phải liếm môi nữa đâu.”

Thẩm Tu Lâm biết nghe lời phải: “Có thể.”

Diệp Hi quần áo xộc xệch xuống giường, lại đổi thêm một bộ mới, Thẩm Tu Lâm vẫn như trước theo sát sau người Diệp Hi, một mặt chính nhân quân tử hờ hững, một mặt nhìn bóng lưng Diệp Hi thay đổi.

Sau đó, Diệp Hi lại bị Thẩm Tu Lâm áp đảo trên giường bởi thêm rất nhiều lần nữa...Nhưng làm đi làm lại mấy lần vẫn không thuận lợi, mỗi lần Thẩm Tu Lâm đều làm ra một vài động tác không đồng dạng, dẫn đến cảnh Diệp Hi không dám động thủ với hắn!

Tại lần thứ năm, Diệp Hi dường như bị Thẩm Tu Lâm ép đến mức tinh thần thác loạn, cuối cùng cũng vượt qua muôn vàn khó khăn, khắc phục được chương ngại tâm lý to lớn, giật tiếng vang ở ngay trên gương mặt đẹp trai của Thẩm Tu Lâm, lạnh lùng quát: “Cút!”

Thẩm Tu Lâm dựa theo nội dung vở kịch hung hăng bỏ lại một câu rồi quay đầu bước đi. Cùng lúc đó, hai tiếng nhắc nhở nhiệm vụ hoàn thành vang lên liên tiếp bên tai Diệp Hi, nhiệm vụ của bản thân và đội bạn mỗi cái tăng 500 điểm EXP, cộng thành 1000 điểm, level tăng lên level 4. Level tăng không nhanh, về sau thăng lên cần phải có EXP nhiều hơn, nhiệm vụ phải làm mới có thể rời đi, không biết có nhiệm vụ nhánh nào đó hay không để tranh tí “bổng lộc;”...

Diệp Hi lo lắng trong lòng. Tuy Thẩm tổng nhà chúng ta liếc mắt một cái là hóa thành ảnh đế, trên thực tế lại có đồng bạn ngu như heo!

Thẩm Tu Lâm đi ra mấy mét, sau khi nhận được thông báo nhắc nhở hoàn thành nhiệm vụ thì quay trở về, má bên trái mơ hồ còn lưu lại dấu năm ngón tay, nhưng nhìn thần sắc của hắn có vẻ như không trách tội Diệp Hi, không chỉ không giống vẻ lạnh lùng nghiêm khắc thường ngày, trái lại còn có vẻ mặt mỉm cười, khóe mắt đuôi mày ngậm lấy ý cười nhàn nhạt.

Diệp Hi: “...” Xem ra lên được level 4 Thẩm tổng nhà chúng ta rất vui vẻ! Tôi không đành lòng nhắc nhở về sau còn có 95 cấp đang chờ chúng ta!

Thẩm Tu Lâm mặt in dấu năm ngón tay đứng bên giường, nhìn Diệp Hi quần áo xộc xệch ngồi trên giường, nhẹ giọng nói: “Nhiệm vụ hoàn thành.”

Diệp Hi như trút được gánh nặng, thở phào một hơi: “Coi như là hoàn thành, tôi sắp chết rồi đây.”

Lúc này, sắc mặt Thẩm Tu Lâm dần đen lại, ý cười trong mắt biến mất không còn thấy dạng, lạnh nhạt đáp: “Ừ.”

Diệp Hi: “...”Má nó, Thẩm tổng nhà chúng ta hình như không vui!

Cũng đúng, Thẩm tổng chịu đòn còn chưa chết, mình đánh người có tư cách gì mà chết chứ!

Ngay sau đó Diệp Hi lập tức hắng giọng, nơm nớp nói: “Xin lỗi Thẩm tổng, vừa nãy tôi quá nặng tay, là nhiệm vụ nên ngài vạn lần đừng để trong lòng...”

Ánh mắt Thẩm Tu Lâm khẽ động, ngồi sát bên người Diệp Hi, mặt vô cảm chỉ má trái của mình, nói: “Xoa xoa cho tôi.”

Diệp Hi nhanh chóng đến gần ngồi quỳ bên người Thẩm Tu Lâm, áo sơ mi vừa bị Thẩm Tu Lâm xé nát còn treo trên người, vải vóc ngổn ngang cùng màu hồng hoa anh đào lộ ra càng tôn lên làn da dục người, nhưng Diệp Hi còn chưa đổi áo mới, chỉ cẩn thận từng li từng tí xoa mặt Thẩm Tu Lâm, xoa vài cái còn nhẹ nhàng thổi vài hơi, thổi xong còn chân chó hỏi: “Thẩm tổng còn đau không?”

Thẩm Tu Lâm hơi nghiêng mặt sang bên, liếc nhìn cậu, lạnh giọng nói: “Đau, tiếp tục.”

Diệp Hi không thể làm gì khác hơn là kiên trì tiếp tục xoa, xoa một lúc, làn da dưới tay càng lúc càng hồng, càng ngày càng nóng.

Diệp Hi: “...”Mình cmn hình như xoa sưng mặt Thẩm tổng mất rồi!

Ở thời khắc vạn phần lúng túng này, Thẩm Tu Lâm cầm lấy áo khoác tây trang bên giường, đắp lên trên bắp đùi, tiếp đó nhẹ nhàng đẩy bàn tay Diệp Hi đang đặt trên mặt mình, nói: “Đừng xoa nữa.”

“Vâng Thẩm tổng.” - Diệp Hi lập tức thu tay về, ngồi quỳ chân bên cạnh Thẩm Tu Lâm, vẻ mặt hồn nhiên ngoan ngoãn, trong lòng lại đau xót nghĩ về tình hình vay vốn phòng ốc mười hai năm của mình.

Thẩm Tu Lâm ngồi nghiêng về phía Diệp Hi, cầm lấy áo khoác hai tay tự nhiên đặt giữa hai chân mình, bình tĩnh nói: “Nhiệm vụ chính 3 đã có, của cậu là gì?”

“Để tôi đi xem.” - Diệp Hi mở bảng hệ thống xem nhiệm vụ. Nhiệm vụ chính 3: Sau khi Hoàng Phủ X rời đi, trực tiếp tới tìm Mộ Dung gia chủ định ngày tổ chức hôn lễ – cũng chính là bảy ngày sau. Tuy Mộ Dung x không nguyện gả, nhưng Mộ Dung gia tộc lại không dám trở mặt với Hoàng Phủ gia tộc, Mộ Dung X bị cha giam lỏng, trước ngày tổ chức hôn lễ cậu không thể ra ngoài cổng Mộ Dung gia dù chỉ là một bước. Trước khi hôn lễ chính thức tổ chức, chạy trốn ra ngoài biệt thự Mộ Dung gia tộc.

(0 1)Tips: Từ nhiệm vụ chính 3 bắt đầu, công lược thành công nam phối sẽ có khen thưởng EXP định mức.Nhìn thấy bốn chữ “Công lược nam phối”, Diệp Hi lập tức nhớ tới 99 pháo hôi nam phối chết đi sống lại vì yêu tiểu thụ...

Chuyện tác giả này thật có trí tưởng tượng, 99 anh nam phối, không ai bình thường, mỗi người đều là nhân vật đứng đầu một lĩnh vực, mỗi lần tiểu thụ chạy trốn đều quen được một anh, nhưng từ góc độ đọc văn chuyên nghiệp của Diệp Hi, trên thực tế mấy anh nam phối này có cũng được mà không có thì càng tốt, sự tồn tại của họ trong văn chỉ có tác dụng chủ yếu là khiến thụ lộ ra Mary Sue và khiến công ăn đăm mà thôi.Vì thế công lược mấy anh nam phối này không được đặt trong nhiệm vụ chính, mà ở phần khen thưởng định mức à...

Diệp Hi suy tư, căn cứ theo khen thưởng nhiệm vụ chính trước mắt là 500 điểm, hai người được 1000 điểm, e là dù đi hết nội dung vở kịch cũng chẳng thể nào lên đủ level, vì thế e rằng công lược nam phối là một chuyện nhất định phải làm.

“Nhiệm vụ chính của cậu là gì?” - Thẩm Tu Lâm hỏi.

Diệp Hi: “Trước khi hôn lễ chính thức tổ chức, chạy trốn ra ngoài biệt thự Mộ Dung gia tộc.”

Còn về vụ công lược nam phối lấy EXP, đợi đến khi nào bản thân hiểu rõ ràng thì Diệp Hi mới nói cho Thẩm Tu Lâm sau.

Thẩm Tu Lâm lạnh lùng phun ra hai chữ: “Đào hôn?”

Diệp Hi gật đầu: “Đúng thế, nhiệm vụ của ngài là gì?”

Thẩm Tu Lâm mặt vô cảm: “Nhiệm vụ của tôi là xác định ngày hôn lễ với Mộ Dung gia chủ, yêu cầu như vậy là định vào bảy ngày sau.”

Diệp Hi không tim không phổi cười cợt, nói: “Vậy ngài đi định đi, tôi phải nghĩ xem cách nào để trốn đã.”

Thẩm Tu Lâm lạnh như băng liếc xéo cậu, dáng vẻ không vui.Diệp Hi thu lại ý cười, chim cút quỳ gối trên giường: “...”

Tui nói câu nào chọc sếp lớn không vui vậy?

Cái vụ giao tiếp này thật cmn quá khó, tui chỉ muốn là trạch nam yên tĩnh mà thôi!

“Tôi đi làm nhiệm vụ.” - Thẩm Tu Lâm hừ lạnh, cầm áo khoác đứng dậy rời đi.

Diệp Hi: “VẬY... THẨM TỔNG CỐ LÊN!”

Nói xong, không biết có phải do ảo giác hay không, Diệp Hi thấy bóng lưng Thẩm Tu Lâm lạnh xuống vài độ.

Diệp Hi: “...”Mẹ nó, đúng là lòng lãnh đạo, như dò kim đáy biển!

Thẩm Tu Lâm đi rồi, Diệp Hi mở bảng hệ thống mặt click trợ giúp, cho gọi tư vấn khách hàng, hỏi: “Hệ thống, cho hỏi một chút, EXP ở nhiệm vụ khác như vậy chính cũng là một kiểu sao?”

Giọng nam máy móc: “Nhiệm vụ chính hoàn thành thống nhất khen thưởng 500 điểm EXP, dưới hình thức tổ đội sẽ thu được EXP của đội bạn.”

Quả nhiên là thống nhất 500 điểm! Diệp Hi đau đầu, lại hỏi: “Vậy thì từ level 0 đến 99, mỗi level thăng cấp cần bao nhiêu EXP?”

Giọng nam máy móc: “0 đến 1, 200 điểm, 1 đến 2, 300 điểm, 2 đến 3, 500 điểm, 3 đến 4, 800 điểm, 4 đến 5, 1200 điểm...”

Mặt Diệp Hi tối sầm, gian nan dùng bộ não khoa xã hội nhân văn để tính toán khoa học tự nhiên: “...”Cho nên nói đây không phải dãy số cộng à?

Điều đó đồng nghĩa với việc muốn lên level 99 cần phải có EXP cao ngịch thiên đến mức nào, 500 EXP chẳng đáng nhét kẽ răng!

Diệp Hi vội hỏi: “Vậy thành công công lược nam phối sẽ được khen thưởng bao nhiêu EXP?”

Giọng nam máy móc: “Căn cứ theo trình độ công lược nam phối khó hay dễ, sẽ có khen thưởng 5000 đến 50000 EXP không giống nhau.”

Diệp Hi: “...”Dùng loại EXP để tính, so với khen thưởng bủn xỉn của nhiệm vụ chính, công lược nam phối mới chính là chuyện thỏa đáng... Loại hệ thống này có vẻ không đúng đắn!

Diệp Hi nhận mệnh, lau mặt hỏi: “Vậy làm thế nào mới được xem là công lược thành công?”

Giọng nam máy móc cứng nhắc đáp: “1, để đối phương yêu mến bạn, 2, thổ lộ với bạn, hai điều kiện trên phải đạt đồng thời. Tips: Mỗi một người lên sân sẽ có bảng giới thiệu, đều có thể trở thành nam phối công lược.”

Diệp Hi sầu khổ đóng bảng hệ thống, một thân khoác cái áo rách rưới bị Thẩm Tu Lâm xé gần nát, ngồi

co quắp trên giường, dường như đã trông thấy tương lai chính mình bị ép trở thành trà biếu xanh...Nhưng đầu tiên cần phải suy xét chính là cách trốn khỏi căn biệt thự này...

Diệp Hi lật qua lật lại quần áo trong tủ, hôm nay đổi qua sáu cái áo, tiếp đó ôm tâm thái thử vận may đẩy cửa phòng ngủ. Ngoài cửa, Thượng Quan quản gia đang đứng cùng với một đám bảo tiêu. “Xin lỗi, tiểu thiếu gia.”

Còn không đợi Diệp Hi mở miệng, một bảo tiêu đã tiến lên trước ngăn cản đường đi của Diệp Hi, nho nhã lễ độ nói: “Lão gia có lệnh, trước ngày thành hôn với Hoàng Phủ đại thiếu gia, ngài không thể rời phòng ngủ dù chỉ một bước.”

Diệp Hi: “...”Quả nhiên là chuỗi ngày giam lỏng!!!

11. Chương 9

Diệp Hi giãy giụa hỏi: “Nếu tôi muốn đi toilet thì tính sao?”

Bảo tiêu: “Rất xin lỗi, vậy thì chúng ta sẽ đi tùy tùng toàn bộ quá trình.”

Diệp Hi tưởng tượng cảnh tượng một đám bảo tiêu mênh mông cuộn cuộn theo mình vào wc, một đám vây xem mình phóng thích một dải cầu vòng vào bồn cầu kim cương, nhất thời đầu ong một tiếng!

“Vậy thôi tôi không đi nữa.” - Diệp Hi nói.

“Tiểu thiếu gia...” - Quản gia nhìn sâu vào mắt Diệp Hi: “Bất cứ điều gì ngài muốn, xin cứ việc giao phó.”

Diệp Hi lập tức cơ trí não bổ ra một màn quản gia mang tiểu thiếu gia bỏ trốn, thấy vậy cậu ngoắc ngoắc ngón tay với quản gia: “Anh vào đây.”

Quản gia đi vào phòng ngủ, trở tay đóng cửa, kính cẩn cúi đầu, hỏi: “Tiểu thiếu gia có dặn dò gì?”

Diệp Hi thấp thỏm xoa xoa tay, quản gia anh tuấn tiêu sái ở trong mắt cậu giống như biến thành EXP sáng chói lóa!

Quản gia chăm chú nhìn Diệp Hi, chờ đợi mệnh lệnh của cậu.

Diệp Hi vẻ mặt ngốc manh nhìn lại quản gia, làm một thằng nam tình cảm ngây thơ như tờ giấy trắng, đến cả kinh nghiệm theo đuổi phái nữ cũng chưa có, chứ khỏi cần nói là phái nam!

Bản thân chỉ hẹn con gái nhà người ta đi xem phim và ăn cơm, mấy thứ khác còn chưa biết cái vẹo gì cả!

Diệp Hi biệt nữ nửa ngày, ấp úng đến bản thân muốn nói cái gì cũng không biết: “Tôi... Anh...”

Vị anh em này, tôi muốn công lược anh, phiền anh có thể giúp kiếm thêm EXP cho tôi rồi tiện tay giúp tôi đào tẩu được hay không?

– Không thể nói như vậy được!

Hai người đối diện một lúc lâu sau, quản gia bỗng dịu dàng cười hỏi: “Tiểu thiếu gia, có phải ngài không hài lòng với chuyện hôn sự?”

Diệp Hi gật đầu mạnh mẽ.

Quản gia tiến lên một bước, nhẹ giọng nói: “Tôi cũng... không nỡ gả ngài qua Hoàng Phủ gia, từ nhỏ tôi và ngài cùng nhau lớn lên, toàn bộ thân xác và trái tim của tôi đều hiến dâng cho ngài, nếu ngài không còn ở đây, tôi, tôi cũng không biết nên làm gì...” - Nói, quản gia tiến lên một bước lập tức kéo gần khoảng cách với Diệp Hi chỉ trong vài cm.

Bầu không khí giữa hai người lập tức trở nên ám muội.

Diệp Hi cắn răng, dậm chân lui một bước!

“...” - Quản gia cúi đầu: “Xin lỗi, là tôi lỗ mãng.” - Nói xong, bèn xoay người muốn đi ra ngoài.

“Đừng đi.” - Diệp Hi cuống lên, một phát bắt lấy cánh tay quản gia, quản gia u buồn vì vừa bày tỏ tình yêu bị cự tuyệt, nghiêng đầu không nhìn cậu.

Diệp Hi liếm môi một cái, hỏi thẳng: “Người anh em, bỏ trốn không?”

Ngữ khí không khác nào mấy tên chào hàng bán CD cầm với người qua đường, cảm giác rất quen thuộc như “Người anh em, muốn xem phim Heo không?”

Diệp Hi vừa dứt lời, trong tai bất ngờ vang lên giọng nam máy móc: “Nhân thiết võ bậc II báo động, bên trong tan võ, báo động bậc I sẽ trừ thẳng vào EXP, xin ngài chú ý lời nói cử chỉ của mình...”

Yamateeee EXP của tui!!!! Diệp Hi bị báo động làm sợ nhũn thành tiểu bạch thỏ, vội vuốt yết hầu diễn lại: “Ý em là... Thượng Quan tiên sinh, anh có thể đưa em bỏ trốn cùng không ~”

“Được nhiên là được, tôi đối với ngài là...” - Trong mắt quản gia bắn ra ánh sáng kinh hãi, đưa tay nỗ lực ôm lấy Diệp Hi.

Nhưng mà Diệp Hi lại vèo một cái né tránh!

Hôm nay đã bị đàn ông ôm đủ rồi, tạm thời không muốn bị ôm nữa!

“Xin lỗi, là tôi quá đường đột!” - Vẻ mặt quản gia hạnh phúc, quỳ gối trước mặt Diệp Hi, kích động nắm lấy tay Diệp Hi, tự ti hỏi: “Nhưng tôi chỉ là thằng nhóc nhà nghèo, ngài sẽ không ghét bỏ tôi chứ?”

Diệp Hi: “Không chê.”

Lương nhà anh 100 000 vạn/năm ai dám chê!

Quản gia yên tâm, cuối cùng bắt đầu thổ lộ: “Thật ra tôi đã thâm mến ngài từ rất lâu, từ khi còn rất nhỏ tôi đã bắt đầu mơ thấy ngài, sau đó...”

Nhưng, Diệp Hi đã lười nghe đoạn vế sau là gì, bởi vì hệ thống nhắc nhở vang lên bên lỗ tai cậu: “Chúc mừng ngài, thành công công lược nam phối Thượng Quan X, khen thưởng kinh nghiệm 5000 điểm, thăng lên level 6.”

Ha ha ha ha ha 5000 điểm tương đương với mười nhiệm vụ chính! Đơn giản mà tới tay quả đúng là quá sung sướng! Diệp Hi cao hứng đòi mạng, trên mặt không khỏi lộ ra nụ cười hạnh phúc mà vui sướng!

Quản gia mê muội ngưng mắt nhìn nụ cười Diệp Hi, nói: “Hóa ra ngài cũng đối với tôi giống như vậy.”

Diệp Hi: “...”

Không không không, người anh em, anh đã hiểu lầm.

Sau đó quản gia tình sâu tựa biển moi gan moi phổi tâm sự hết với Diệp Hi, Diệp Hi gật đầu liên tục nghĩ về 5000 EXP mà lộ nụ cười với quản gia, trong lòng lại không hề gợn sóng.

“Đúng rồi.” - Diệp Hi đánh gãy lời thổ lộ bất tuyệt của quản gia, dời về chính sự của mình: “Bảo tiêu nhiều như thế, chúng ta phải trốn ra như thế nào?”

“Tôi có cách.” - Quản gia mang theo Diệp Hi rời đi vài phút, đi đi tới bên cửa sổ kéo cánh cửa lên: “Chúng ta có thể đi xuống từ đây.”

Diệp Hi nhìn vọng xuống.

Siêu cao, Diệp Hi vẽ mặt đau xót rứt trở về: “...”

Quản gia: “Dưới đó là hoa viên 500 vạn mét vuông, trong hoa viên có rất nhiều bảo tiêu, nhưng tôi biết một con đường ẩn nhỏ, có thể ở lúc không bị ai phát hiện mà chạy ra.”

Diệp Hi lo lắng hỏi: “Cần phải mang theo lều bạt, lương khô và nước không?”

Quản gia anh tuấn nở nụ cười: “Không cần, nếu thuận lợi thì có thể bỏ trốn trước khi trời tối, chỉ cần mang theo tiền là được rồi, tôi làm việc ở nơi này mười năm qua cũng tích trữ được ít, đủ để chúng ta chống đỡ một đoạn thời gian.”

Diệp Hi: “...”

Anh à, anh tích đủ tiền tiêu cả tám đời đó!

Nhưng có tiền hay không không quan trọng, vì dựa theo nội dung vở kịch chắc chúng ta sống không quá vài ngày đã bị Thẩm tổng tóm về.

Tuy rằng không biết Thẩm tổng tìm người bằng cách nào đây ta...

Quản gia dán lại gần Diệp Hi, trong lời nói tràn đầy yêu thương: “Ngài thật đáng yêu, tôi có thể hôn ngài được không?”

Diệp Hi lập tức từ chối: “Không thể.”

“Được rồi.” - Quản gia thân sĩ ưu nhã lùi về, giống như con mèo lớn xác trung thực: “Vậy tôi sẽ đi tìm kéo tới, chúng ta sẽ cắt ga trải giường thành từng mảnh kết thành một sợi dây thừng rồi tuột xuống từ nơi này.”

“Anh đi trước đi.” - Diệp Hi nhìn ngoài cửa sổ, nhất thời run chân.

Quản gia đi ra phòng ngủ sau, Diệp Hi thu được nhắc nhở hệ thống, đội bạn đã hoàn thành nhiệm vụ chính 3, chia sẻ 500 EXP, level tăng lên level 7.

Như vậy chính 3 của Thẩm tổng là xác định ngày hôn lễ, vậy thì như vậy chính 4 chẳng lẽ là tóm mình về kết hôn? Diệp Hi suy tư, mở bảng hệ thống, hô gọi hệ thống.

Giờ cậu cần có một vấn đề quan trọng hơn để tìm hiểu.

Diệp Hi: “Hệ thống, cho hỏi một câu, nếu tôi chết trong thế giới này thì sao?”

Giọng nam máy móc: “Sẽ chọn đọc lưu trữ, sau khi ngài chết, ngài sẽ lấy trạng thái tốt nhất để sống lại ở thời gian an toàn nhất trước lúc chết.”

Diệp Hi nghĩ một lát, hỏi: “Nói cách khác, nếu tôi nhảy cửa sổ ngã chết, một giây sau tôi sẽ an toàn sống lại bên cửa sổ?”

Giọng nam máy móc: “Đúng thế.”

Diệp Hi ôm hi vọng hỏi: “Vậy mù cũng khỏi lại sao?”

Chờ lát nữa tôi có thể sẽ không nghia khí mà bị dọa khóc!

Giọng nam máy móc: “Không thể, chỉ có tử vong mới kích hoạt trình tự đọc lưu trữ.”

Diệp Hi: “...”

Hiểu rồi.

Thà rằng dọa tiểu! Cũng không thể dọa khóc! Nếu không thì phải chơi trò trọng sinh để again!!!

Hai mươi phút sau, quần gia cầm kéo trở lại.

Tốc độ này cũng coi như là rất nhanh rồi, dù gì chạy qua chạy lại cũng đủ xa!

Sau đó cả hai bắt đầu cắt ga trải giường thành từng mảnh buộc từng nút, ga trải giường 4 vạn mét vuông, quá là đủ dùng.

Làm một lúc, Diệp Hi phiền muộn xoa xoa bụng, phát hiện mình hơi đói bụng.

Nói đến, đã bốn ngày chưa ăn thức ăn nhân loại, Diệp Hi thiệt đau đớn nhớ nhưng nó!

Giờ đừng nói là thịt, dù là một bát cơm tẻ cũng đủ khiến Diệp Hi chảy nước miếng...

“Cũng đến giờ ăn rồi, ngài đói bụng sao?” - Quần gia sẵn sóc hỏi.

“Không!” - Diệp Hi lắc đầu một cái, trong lòng khẩn trương muốn chạy nhanh qua cốt truyện, không muốn lãng phí thời gian.

“Vừa nãy đi lấy kéo thuận tay mang cho ngài vài túi đồ ăn vặt, trên đường có thể ăn.” - Quản gia vỗ lên túi áo mình, bên trong vang lên tiếng sột soạt đặc thù của đồ ăn vặt đóng gói.

Diệp Hi nuốt nước miếng, bị ba chữ đồ ăn vặt chọc trúng chỗ ngứa: “Là gì thế?”

Dù là mì ăn liền trẻ em năm trăm đồng cũng được!

Thế rồi, quản gia nở nụ cười cưng chiều, móc ra một bao cánh hoa khô: “Là nhãn hiệu ngài thích nhất.”

“...” - Diệp Hi nhất thời muốn tuyên chiến với hắn!

Hai người loạt soạt hồi lâu, cất cũng được ổn, quản gia đan dây thừng đặt bên chân, tự tin nói: “Vây là chắc chắn rồi.”

Hai người một trước một sau trèo xuống cửa sổ, có lẽ là do nguyên tác tác giả tạo lập, bên dưới cửa sổ phòng ngủ của Diệp Hi cũng không có sắp xếp bảo tiêu, nếu có thì dù cậu dùng cách gì cũng chẳng thể nào chạy thoát, dù sao hoa anh đào rơi từ nãy giờ như mưa không ngừng...

Cả tòa hoa viên lớn đến mức như một cánh rừng rậm, cây cỏ xanh um, muốn tìm người trong khu vườn 500 vạn mét vuông mọc cây cỏ um tùm như thế này đúng là chuyện không dễ gì.

Sau khi an toàn xuống đất, Diệp Hi đi theo quản gia rẽ trái quẹo trái đi trên con đường nhỏ, đường nhỏ cỏ dại um tùm, hai bên cây cối chưa tu bổ, hiển nhiên là không ai cất bước qua đây, đường nhỏ không có ngã ba, Diệp Hi vừa đi vừa nghĩ may mà trước khi chạy trốn đã công lược xong quản gia, nếu không mình tuột xuống tới nơi cũng lạc luôn trên đường.

Dưới sự dẫn dắt của quản gia, thời gian mặt trời đã ngã về tây, cuối cùng hai người đã tới rìa hoa viên, ở trên tường vây có một lỗ thủng, vừa vặn một người chui qua.

Diệp Hi thở hồng hộc lau mồ hôi trên gương mặt đỏ bừng, nhìn tường vây cao vút chọc trời, cảm giác như mình đang vượt biên giới.

“Đi thôi.” - Quản gia lộ ra nụ cười dịu dàng với Diệp Hi: “Qua bức tường này, ngài sẽ tự do.”

“Cuối cùng không cần phải gả cho người kia!” -Diệp Hi diễn kỹ vui vẻ nhảy nhót một hồi, sau đó chui qua lỗ thủng.

Chân vừa đặt bên ngoài tường rào, lập tức trong đầu Diệp Hi vang lên nhắc nhở nhiệm vụ thành công. Lại có 500 EXP đến tay.

Nhưng cùng chung với tiếng vang hệ thống nhắc nhở, là thanh âm Thẩm Tu Lâm lạnh lẽo ẩn nhẫn tức giận, từng chữ từng chữ, mang theo uy nghiêm không cho chống cự: “Em, dám, đào, hôn?”

12. Chương 10

Theo bốn chữ này, một bàn tay lớn gắt gao giữ chặt bả vai Diệp Hi.

Diệp Hi bị tập kích sợ hết hồn, quay đầu nhìn lại, đôi mắt Thẩm Tu Lâm đỏ sẫm quay cuồng tức giận, đang hung hăng nhìn mình chăm chăm, rõ ràng là đã sớm chờ người ở bên ngoài tường rào, đằng sau còn đứng một đám bảo tiêu. Diệp Hi: “...”

Thẩm tổng nhà chúng ta hình như rất thích cầm cọc tóm người!

Ở thế giới hiện thực cầm cọc bắt đến muộn, ở thế giới Mary Sue cầm cọc tóm đào hôn!

Trong đôi mắt Thẩm Tu Lâm dâng lên phần nộ quá chân thực, vì thế dù biết rõ hắn đang diễn kịch, Diệp Hi vẫn bị dọa không nhẹ, hai chân mềm nhũn, suýt chút nữa quỵ gối trước Thẩm Tu Lâm.

Lúc này, quần gia không biết sống chết chui ra từ lỗ thủng, vô cùng gan dạ che trước mặt Diệp Hi, dè bàn tay Thẩm Tu Lâm đang giữ bả vai Diệp Hi.

Thẩm Tu Lâm trừng quần gia, vẻ mặt rất dữ dằn.

Giống như hận không thể trừng chết quần gia!

Cùng lúc đó, khí thế Thẩm Tu Lâm quanh thân tăng vọt, dùng dùng, y như cái ngày hắn bước vào phòng khách, khắp nơi bất chợt nổi lên lốc xoáy bá liệt, chân trời giăng kín mây đen, sấm vang chớp giật.

Hiệu ứng quá đáng sợ, tuyệt đối không chỉ là 5D!

Quần gia sinh sống ở thế giới Mary Sue lại như quen thuộc với cảnh này, vẻ mặt bình tĩnh nói: “Có chuyện gì thì tính với tôi, xin đừng làm khó tiểu thiếu gia.”

Về mặt Thẩm Tu Lâm lãnh ngạo: “Nơi này không đến phiên cậu nói chuyện.”

Thời điểm quản gia và Thẩm Tu Lâm pk, Diệp Hi cơ trí mở bảng hệ thống, tận dụng thời gian xem nhiệm vụ.

Nhiệm vụ chính 4: Và mới xác định hôn kỳ với Mộ Dung gia chủ xong, Hoàng Phủ X liền nhận được tin tức Mộ Dung X chạy trốn, Hoàng Phủ X nổi giận dùng dùng đi tóm Mộ Dung X đang trên đường chạy trốn, cũng quyết định bắt vật nhỏ gan to gan lớn dám đào hôn này về biệt thự tự mình quản không rời, mãi cho đến bảy ngày hôn lễ sau...

Ra sức phản kháng nỗ lực chạy trốn, nhưng vì thể lực chống đỡ không nổi mà bị chế phục, nhổ nước miếng vào Hoàng Phủ X, bị nhét vào máy bay trực thăng mang về biệt thự của Hoàng Phủ X. (0 1)

Diệp Hi vừa phát sầu nghĩ tới lát nữa phải nhổ nước bọt nên nhổ thế nào cho tôn trọng, vừa dựa theo kịch bản nỗ lực tránh thoát cách tay Thẩm Tu Lâm.

Quản gia đau đớn cố gắng cạy tay Thẩm Tu Lâm cũng chủ động khiêng nôi: “Thả tiểu thiếu gia ra! Là lỗi của tôi, không hề liên quan gì tới tiểu thiếu gia!”

Thẩm Tu Lâm cười lạnh một tiếng, châm chọc nói: “Ha? Cũng đủ si tình.”

Nói xong Thẩm Tu Lâm giương tay một cái, dặn dò bảo tiêu nói: “Kéo hắn về, để nhạc phụ đại nhân của ta xử trí.”

Trong vẻ mặt khổ đại thù thâm của quản gia, hai bảo tiêu tiến đến kéo đi.

“..” - Diệp Hi lễ phép mặc niệm một giây cho quản gia.

Dù sao cũng không phải người thật, một giây cũng đủ rồi!

“Còn có em.” - Ánh mắt Thẩm Tu Lâm chuyển hướng về Diệp Hi.

Vào giờ phút này, Diệp Hi cũng bị hai bảo tiêu trái phải giữ hai bên, vì bảo chứng nhiệm vụ có thể hoàn thành, Diệp Hi rất chuyên nghiệp giây dựa đến hơi thở cuối cùng, lúc này đang thở hồng hộc trường Thẩm Tu Lâm, xem ra quả thực đang vô cùng không tình nguyện!

Thẩm Tu Lâm tiến lên một bước, nắm cầm Diệp Hi bức cậu nhìn mình, lập tức ép sát tới, chóp mũi hai người như sắp chạm vào nhau, Diệp Hi còn có thể ngửi thấy mùi hương nước hoa nhàn nhạt trên người Thẩm Tu Lâm.

“Vật nhỏ...” - Thẩm tổng thập phần nhập diễn nói: “Em dám ngỗ nghịch tôi?”

Diệp Hi không đối diễn nổi lời kịch này, không thể gì khác hơn là ngạo kiều hừ một tiếng.

Thẩm Tu Lâm cười nhạt, bật người dậy, chỉ vào chiếc máy bay trực thăng 24k ven đường, dặn dò bảo tiêu: “Đưa người lên phi cơ.”

Diệp Hi rít gào: “Anh muốn đưa tôi đi đâu!”

“Biệt thự của tôi.” - Thẩm Tu Lâm không cho chống cự, nói: “Tự tôi sẽ trông chừng em từng giây, cho đến khi hôn lễ kết thúc.”

“Phi!” - Diệp Hi nhổ nước miếng lên người Thẩm Tu Lâm, vừa văng rơi trên bắp đùi Thẩm Tu Lâm, làm ướt một mảng lên trên vải vóc chất lượng.

Thẩm tổng diễn tốt như vậy, phận làm nhân viên là mình cũng phải tận lực diễn theo!

Sắc mặt Thẩm Tu Lâm tối sầm lại, giận dữ cười: “A, rất tốt, tôi sẽ khiến em hối hận!”

Nói xong, Thẩm Tu Lâm lên máy bay trực thăng trước, Diệp Hi cũng bị bọn cận vệ cưỡng ép nhét vào.

Máy bay trực thăng của Hoàng Phủ x rất to, bên trong rất rộng, tuy Diệp Hi không hiểu nguyên lý chế tạo máy trực thăng nhưng cũng cảm nhận sâu sắc được loại máy bay này đặt ở thế giới hiện thật nhất định sẽ không bay lên nổi...

Giống như căn phòng ngủ hơn 10 vạn mét vuông nặng như thế, bay kiểu gì là một câu hỏi bí ẩn chưa có lời giải đáp.

Nhưng ngẫm lại bên trong thế giới này bản thân chỉ là một sóng điện não, tất cả mấy thứ nhìn thấy chỉ là ảo giác đại não mà thôi, ảo giác là thứ dù hoang đường đến đâu cũng có thể, Diệp Hi cũng thản nhiên tiếp nhận.

“Mấy người qua chỗ khác.” - Thẩm Tu Lâm đẩy mấy tên bảo tiêu muốn tiến vào cùng.

“Vâng, đại thiếu gia.” - Đám bảo tiêu ngoan ngoãn qua khoang khác.

Người điều khiển ở khoang buồng lái, cùng giữa hai người cách một cửa máy, nhìn xung quanh không người, Diệp Hi đứng bắn dậy từ trên ghế, chân chó tiến đến bên người Thẩm Tu Lâm, tay vươn tìm kiếm về phía bắp đùi Thẩm Tu Lâm...

Ánh mắt Thẩm Tu Lâm sáng lên, ánh mắt sáng ngời nhìn Diệp Hi, thân thể vẫn không nhúc nhích như đột nhiên trúng thuật hoá đá.

“Để tôi lau cho ngài.” - Diệp Hi dùng ống tay áo lau chỗ mình vừa nhỏ lên đùi Thẩm Tu Lâm.

Tuy trên thực tế đã không còn gì, nhưng dù sao cũng là thái độ!

Ánh mắt sáng ngời của Thẩm Tu Lâm tối sầm lại: “...”

“Là yêu cầu nhiệm vụ, nhỏ nước miếng.” - Diệp Hi liếc mắt qua, nói: “Còn chưa hoàn thành, có lẽ phải tiến vào biệt thự của ngài mới coi là xong, nhiệm vụ chính 4 bên ngài đã hoàn thành đến đâu rồi?”

Thẩm Tu Lâm đạm mạc nói: “Tóm cậu vào biệt thự.”

Diệp Hi gật đầu: “Vậy thì chúng ta phải tiến vào biệt thự, hai nhiệm vụ mới coi như hoàn thành.” Thẩm Tu Lâm đảo mắt nhìn ngoài cửa sổ: “Ừm.”

“Đúng rồi.” - Diệp Hi tò mò hỏi: “Sao ngài biết tôi chạy trốn từ lỗ thủng? Tôi còn tưởng phải mất thêm vài ngày.”

“Ha ha.” - Thẩm Tu Lâm không hề trả lời vấn đề thứ nhất, mà quái gở hỏi: “Cậu hi vọng tôi tìm thêm mấy ngày?”

Diệp Hi đầu óc mơ hồ: “Tôi không có...”

Thẩm Tu Lâm đánh gãy Diệp Hi: “Sau đó cậu muốn ở chung với tên quân gia kia thêm mấy ngày?”

Diệp Hi mê man: “Vì sao tôi phải ở cùng với anh ta thêm mấy ngày?”

Thẩm tổng ngài diễn quá sâu rồi mau tỉnh lại đi, thật ra dưới khán đài có mỗi mình tôi là khán giả đã được chưa!

Thẩm Tu Lâm: “Không phải cậu đã ”công lược” gã ta rồi sao? Tôi thu được thông báo của hệ thống, còn có 5000 EXP.”

“Đúng rồi, tôi đang muốn nói chuyện này với ngài đây!” - Vừa nhắc tới EXP Diệp Hi liền hăng hái, vỗ đùi vô cùng phấn khởi tranh công với lãnh đạo: “Hệ thống nói cho tôi biết bắt đầu từ nhiệm vụ 3 trở đi, tôi có thể thông qua công lược nam phối nhận được đến 5000 đến 50000 EXP, biện pháp công lược nam phối chính là khiến nam phối yêu phải tôi rồi thổ lộ ha ha ha!!”

Khóe miệng Thẩm Tu Lâm co rút một hồi: “...”

Diệp Hi không chú ý biểu tình thay đổi của Thẩm Tu Lâm, tiếp tục miệng lưỡi lưu loát nói: “Trước đó tôi đã tính toán qua, nếu chỉ làm nhiệm vụ chính thì phải làm mấy vạn cái mới đủ, dù hệ thống cho chúng ta thêm nhiều nhiệm vụ thì cũng không biết đến khi nào mới xong, nhưng công lược nam phối coi như thấp nhất cũng là 5000 tương đương với mười nhiệm vụ chính, chúng ta lại cùng chung EXP, đúng là thật... Ách...”

Tầm mắt Thẩm Tu Lâm lạnh lẽo: “Thật gì?”

Diệp Hi sức lực không đủ co về phía sau, nhỏ giọng nói: “Tuyệt.”

Thẩm Tu Lâm mặt vô cảm: “Ha ha.”

Diệp Hi cẩn thận từng li từng tí một hỏi: “Thẩm tổng, hình như ngài không vui?”

Thẩm Tu Lâm lời ít ý nhiều: “Không có.”

Diệp Hi ngoan ngoãn nói: “Vâng.”

Cũng đúng, Thẩm tổng nhà chúng ta bình thường cũng chỉ có hai bản mặt, một bản là vô cảm, một bản là lãnh khốc, nhân thiết tổng tài bằng sơn chưa bao giờ vỡ. Là mình lo xa rồi!

Thẩm Tu Lâm lại hỏi: “Cậu công lược quản gia kia như thế nào?”

Diệp Hi lập tức thêm mắm dặm muối nói cho Thẩm Tu Lâm là mình cơ trí phỏng đoán tâm lý đối phương như thế nào rồi ứng biến như thế nào để đối phương biểu lộ blabla... Dùng cường điệu bản thân vì muốn cùng Thẩm Tu Lâm rời thế giới nhiệm vụ mà công lao cao đến mức nào!

Một nhân viên ưu tú thông tuệ trung thành như thế tuyệt đối khi trở về nhất định phải tăng lương thăng chức nha!

Diệp Hi đắc ý nghĩ.

Nhưng Thẩm Tu Lâm không lộ ra nửa điểm vui sướng hay vẻ mặt thưởng thức, mà mang theo ngữ khí hung tàn như có như không, chậm rãi nói: “Hóa ra cậu còn rất thông minh.”

Diệp Hi gãi đầu một cái, khiêm tốn đáp: “Vẫn được vẫn được.”

Thẩm Tu Lâm xác nhận nói: “Cậu chỉ thông qua ánh mắt đã nhìn ra gã ta thích cậu?”

Thật ra là do hệ thống nói cho tôi biết hẳn thích tôi! Diệp Hi mặt dày mèo khen mèo dài đuôi: “Tất nhiên rồi, ngài đừng nhìn tôi tầm thường như thế, thật ra vào thời khắc mấu chốt tôi rất đáng tin đó!”

“À.” - Thẩm Tu Lâm chậm rãi đáp một tiếng, nghiêng đầu nhìn sâu vào mắt Diệp Hi.

Về mặt Diệp Hi ngốc manh hỏi: “Đúng rồi, Thẩm tổng ngài còn chưa nói cho tôi biết, sao ngài bắt được tôi?”

Thẩm Tu Lâm chuyên chú nhìn cậu không nói, quả thật như đang dùng ánh mắt phóng ra tin tức: “...”

Diệp Hi đưa tay lắc lắc trước mắt hẳn: “Thẩm tổng? Thẩm tổng?”

Đáy mắt Thẩm Tu Lâm lóe qua u oán, trả lời: “Trong nhiệm vụ truy tìm tung tích, hệ thống có một bản đồ, trên đó hiện tọa độ của cậu.”

Diệp Hi vui vẻ: “Ha ha ha, vậy sau này tôi vừa chạy ngài có thể bắt được ngay nha!” Thẩm Tu Lâm dùng ánh mắt sắc bén nhìn Diệp Hi chăm chăm, nói: “Không sai, em chạy không thoát.”

Diệp Hi vui cười hơn hở nhìn hẳn: “Quá tốt, như vậy rất tiện.”

Thẩm Tu Lâm thống khổ mím mím môi, lấy tay nâng cằm nhìn mặt trời dần dần chìm xuống bên phía ngoài cửa sổ.

Diệp Hi: “Thẩm tổng, bao giờ chúng ta tới n...”

Thẩm Tu Lâm lãnh khốc đánh gãy: “Câm miệng.”

Hức! Diệp Hi chim cút rụt về.

Lại một lát sau, chiếc trực thăng vốn không bay nổi trên thế giới thật đáp xuống sân bay chuyên thuộc của biệt thự Hoàng Phủ X.

Bảo tiêu mở cửa cabin, đầu tiên là cung cung kính kính đỡ Thẩm Tu Lâm xuống phi cơ, sau đó không chế lại Diệp Hi.

Diệp Hi cũng lại bắt đầu lại phối hợp diễn xuất, ra sức giả vờ.

Hai người trước sau tiến vào biệt thự, Diệp Hi cũng liên tiếp thu được hai thông báo nhiệm vụ hoàn thành, hai người từng người hoàn thành đầu mỗi chính nhiệm vụ 4, chiếm được 1000 điểm kinh nghiệm, lên level 6.

Diệp Hi vừa đi theo Thẩm Tu Lâm, vừa mở bảng hệ thống xem nhiệm vụ mới.

Nhiệm vụ chính 5: Hoàng Phủ X mang Mộ Dung X giam lỏng trong biệt thự của mình, vì đạt mục đích khiến Mộ Dung X thuần phục và toàn tâm toàn ý yêu mình, anh dùng tất cả biện pháp nhục nhã Mộ Dung X, anh ép Mộ Dung X rót rượu cho mình, cũng ác liệt yêu cầu Mộ Dung X dùng miệng đối miệng rót rượu...

Dùng bữa tối cùng Hoàng Phủ X, dưới dâm uy rót rượu cho hắn, cũng tại đề xuất rót rượu của Hoàng Phủ X lại không thể nhận được nâng cốc dội vào mặt hắn. (0 1)

Diệp Hi: “...”

Cái nhân thiết này đúng là có bệnh, sao lại có người sẽ yêu phải cái tên ngày ngày nhục nhã giam cầm mình như thế hả?!

Được rồi, hình như thụ cũng có bệnh...

Thật ra dựa theo cốt truyện cũ rích bá đạo tổng tài của mười năm trước, sau khi bắt cô dâu đào hôn trở về thì cưỡng ép đủ thứ loại, thế nhưng vì một một năm trước ban ngành đặt lệnh đối với văn mạng, các tác giả cũng không dám viết mở đầu chưa tới vài chương đã dùng dùng ném thớt.

Cảm tạ lệnh cấm, cảm tạ chấp pháp văn mạng, Diệp Hi vô cùng cảm động nghĩ vậy, cảnh giường chiếu về sau đều bị cắt rồi!

13. Chương 11

Ngôi biệt thự này ở trong nguyên tác là nơi ở riêng của Hoàng Phủ X, ngoại trừ người hầu và bảo tiêu thì chỉ có mình hắn ở, nhưng diện tích cũng không thua kém gì biệt thự Mộ Dung gia, vì thế sau một ngày chạy trốn cộng thêm ăn ít - Diệp Hi đi tới phòng ăn suýt nữa thì lăn ra ngất.

Thẩm Tu Lâm ngồi xuống bàn ăn, chỉ chỉ vào vị trí bên cạnh, ra lệnh cho Diệp Hi: “Ngồi xuống.”

Đám người hầu bưng đồ ăn nối đuôi vào, bắt đầu đưa đồ ăn, đủ loại hoa hoét đa dạng, đủ loại mỹ thực khắp các quốc gia, phô trương còn hơn cả Mộ Dung gia, chỉ trong tầm vài phút ngắn ngủi đã lấp kín một bàn dài hơn 200 m.

Quả đúng không khác gì triển lãm mỹ thực!

Thế nhưng, ở trước mặt Diệp Hi lại... trống rỗng!

Trong lòng Diệp Hi dâng trào lên dự cảm không hay!

“Mộ Dung thiếu gia, đây là đồ ăn dành riêng cho ngài.” - Một vị thị giả nho nhã lễ độ dâng lên một đĩa salad hoa tươi và một ly thủy tinh chứa đầy nước đặt trước mặt Diệp Hi, giọng nói nhẹ nhàng thì thầm giải thích như sợ âm thanh quá lớn sẽ đập vỡ vị tiểu thiếu gia yếu đuối tựa như bọt biển trước mắt: “Nghe nói thể chất Mộ Dung tiểu thiếu gia đặc biệt, chỉ có thể ăn hoa tươi và tuyết thủy trên núi cao.”

Vốn đang ảo tưởng sẽ ăn được thịt - Diệp Hi: “...”

Con bà nó, hóa ra toàn thế giới biết tui là tiểu tiên nữ chỉ ăn hoa uống sương sao!?

Đuôi lông mày Thẩm Tu Lâm nhướng lên nghi hoặc, nhưng vì không đánh vỡ nhân thiết nên hần không hỏi cái gì, chỉ lẳng lặng nhìn Diệp Hi mặt tối sầm xiên một phiến hoa bách hợp nhét vào trong miệng.

Đối mặt với một bàn mỹ thực 200m chỉ ăn hoa uống nước, Diệp Hi lặng lẽ ủy khuất thành một tiểu xoắn mao.

Đột nhiên xuất hiện tóc quăn cộng thêm lọc kính mỹ nhanh càng tôn lên gương mặt đáng yêu của Diệp Hi, hai gò má trắng nõn mịn màng, từng sợi tóc đen mun mềm mại xoắn xoắn, chớp mũi tinh xảo khéo léo, cánh môi nuốt cánh hoa... Nhìn như một con búp bê xinh đẹp.

Thẩm Tu Lâm cơm cũng không ăn, chỉ nhìn Diệp Hi chăm chăm, nhìn một hồi, hần lấy ngón tay gõ bàn một cái, nói: “Ngẩng đầu, nhìn tôi.”

Diệp Hi ngẩng đầu nhìn phía Thẩm Tu Lâm, bởi vì ăn không được thịt nên biểu tình mang chút giận dỗi chân thật!

Càng xứng với một đầu xoắn mao, càng manh!!!

“Qua đây.” - Yết hầu Thẩm Tu Lâm lặn lộn, ngoắc đầu ngón tay với Diệp Hi.

Diệp Hi đứng dậy đi lên hai bước tới trước mặt Thẩm Tu Lâm, nhìn bình rượu vang đỏ đặt trên bàn, trong lòng nghĩ chắc là muốn bắt đầu nhiệm vụ rót rượu.

Nhưng Thẩm Tu Lâm lại như không có ý để Diệp Hi rót rượu, mà tiếp tục ra lệnh: “Khom lưng, cúi đầu.” Chắc là kịch bản Thẩm tổng có vài chi tiết khác với mình rồi! Diệp Hi không hề phòng bị mà nghĩ, ngoan ngoãn khom lưng cúi đầu.

Tiếp đó, tay Thẩm Tu Lâm đặt trên đầu Diệp Hi, ấn ấn lông mao xoắn xoắn, khóe môi ngoắc lên ý cười mê ly.

Diệp Hi mê man nhìn khăn trải bàn trước mặt: “...”

“Đừng nhúc nhích.” - Thẩm Tu Lâm trầm giọng nói, tiếp đó xoa xoa tóc xoăn của Diệp Hi, cảm giác rất tuyệt.

Xoã tung, mềm mại, trơn bóng, sạch sẽ, còn mang theo mùi thơm ngát như hoa...

Trong mắt Thẩm tổng bắn ra ánh sáng biến thái!

Sau một phút, phần nộ và căng thẳng vì không ăn được thịt bị thay thế thành ngơ ngác, tiểu xoắn mao của Diệp Hi nhanh chóng biến mất.

Thẩm Tu Lâm hơi thất vọng thu tay về, nói: “Đứng thẳng, rót rượu cho tôi.”

Ha, cuối cùng nội dung vở kịch cũng bắt đầu! Diệp Hi thở phào nhẹ nhõm, nỗ lực phát huy kỹ thuật diễn bày ra vẻ bất đắc dĩ, cầm rượu vang trên bàn, đổ vào ly rượu chân dài trước mắt Thẩm Tu Lâm.

Về mặt Thẩm Tu Lâm lãnh ngạo nhìn động tác của Diệp Hi, nói: “Nếu đã gả vào Hoàng Phủ gia nhà tôi, toàn bộ của em đều là của tôi, bất cứ mệnh lệnh như người hầu phải hầu hạ mình thay đồ tắm rửa...Bị dâm uy của Hoàng Phủ X áp bức mà hầu hạ Hoàng Phủ X thay đồ tắm rửa, quan sát, tắm rửa và lau chùi cơ thể trần như nhộng của Hoàng Phủ X. (0 1)

Diệp Hi lặng lẽ quẫn bách: “...”

Cái hệ thống này đúng là vô cùng vô cùng không đứng đắn!

Cũng không biết nhiệm vụ bên kia của Thẩm tổng là gì, tuyệt đối đừng mất rạ như thế này, Diệp Hi lặng lẽ cầu khẩn.

“Nếu em muốn xem tôi thay quần áo đến thế...” - Thẩm Tu Lâm tàn bạo túm cầm Diệp Hi: “Vậy thì tôi sẽ cho em xem đủ!”

Diệp Hi: “Tôi không muốn xem.”

Trời xanh làm chứng, thật sự không muốn xem!

“Ngoan ngoan hầu hạ bản thiếu gia tắm rửa, em dội rượu thì chính em tới rửa.” - Thẩm Tu Lâm đứng dậy, làm ra động tác kinh điển uy hiếp nói: “Tốt nhất em nên thông minh một chút, tôi chỉ cần động một ngón tay cũng đủ làm Mộ Dung gia phá sản.”

Thậm chí còn không cần chờ tới trời lạnh!

Nói xong, Thẩm Tu Lâm xoay người rời đi, Diệp Hi không thể làm gì khác hơn là vác bản mặt không tình nguyện đi theo sau.

Lẽo đẽo theo sau Thẩm Tu Lâm đi bộ hơn nửa giờ, Diệp Hi toát mồ hôi cũng vô cùng bức thiết muốn tắm...

Phòng tắm Hoàng Phủ gia còn lớn gấp mấy lần Mộ Dung gia, kinh khủng nhất chính là bồn tắm kim cương lớn, size có thể so bằng một cái ôn tuyền, cũng không biết khối kim cương này đào ở chỗ nào của Châu Phi mà to bằng vậy.

Trong bồn tắm đã được thả nước nóng từ trước, Thẩm Tu Lâm vẫy lui người hầu, trong phòng tắm chỉ còn sót lại hần cùng Diệp Hi. Nhân vật trong vở kịch đều rời đi, Diệp Hi thở phào nhẹ nhõm, toàn bộ người thanh tĩnh lại, nhìn Thẩm Tu Lâm nói: “Thẩm tổng, nhiệm vụ bên ngài có yêu cầu chi tiết nhỏ nào không? Bên tôi là phải quan sát, tắm rửa và lau chùi... cơ thể trần như nhộng của ngài.”

Mắt Thẩm Tu Lâm sáng rực, nói: “Cái đó cũng giống cậu, nhưng tips yêu cầu cậu mặc áo sơ mi trắng xuống nước sát cho tôi.”

Diệp Hi trầm mặc một lát, nói: “Cái hệ thống này thật biến thái mà.”

Khóe môi Thẩm Tu Lâm hơi nhếch, hồ hững giải thích dùm hệ thống: “Đây chỉ là miêu tả trong nguyên tác mà thôi.”

Diệp Hi kiên trì: “Vậy thì nguyên tác thật là biến thái, còn nhấn mạnh để tôi mặc áo sơ mi xuống nước.”

Tính PLAY thân ẩm ướt à?!

Biểu tình hoàn mỹ của Thẩm Tu Lâm sinh ra vết nứt, dường như có điểm nhìn không nổi: “...”

“Vậy chúng ta bắt đầu thôi.” - Diệp Hi nói: “Để tôi nhìn cơ thể trần như nhộng của ngài trước.” So với việc bị đàn ông đè xuống xé áo và tạt tai sếp lớn, thì việc nhìn cơ thể của người cùng giới Diệp Hi cũng không thấy áp lực gì.

“Được rồi.” - Thẩm Tu Lâm bắt đầu cởi cúc áo.

Quần áo từng kiện cởi rơi trên mặt đất, cơ thể hoàn hảo như thần linh tạo hóa của Thẩm Tu Lâm mờ mịt trong hơi nước hiện ra trước mặt Diệp Hi.

Vì bảo chứng nhiệm vụ hoàn thành, Diệp Hi nhìn rất chăm chú một lúc.

Thẩm Tu Lâm thấp giọng hỏi: “Vóc dáng tôi đẹp chứ?”

“Đẹp, tuyệt đẹp!” - Diệp Hi gắng hết sức nịnh nọt: “Vóc dáng của ngài ở thế giới hiện thực cũng rất đẹp!”

Thẩm Tu Lâm hài lòng gật gù, nhảy vào bồn tắm lớn, đằng hoàng trình trọng thúc giục Diệp Hi: “Cởi áo khoác, làm nhiệm vụ đi.”

Diệp Hi lập tức cởi quần và áo khoác, chỉ mặc một áo sơ mi trắng và quần lót, do dự hỏi: “Chắc không cần phải cởi sịp đâu nhỉ?”

Thẩm Tu Lâm: “Chắc là có.”

Diệp Hi và Thẩm Tu Lâm cẩn thận ngẫm nghĩ từng chữ một: “Hệ thống không nói ”chỉ” mặc một chiếc áo sơ mi trắng, vậy chắc mặc sịp cũng được, tôi làm trong công tác văn tự, khá miễn cảm với việc này.”

Thẩm Tu Lâm liếc mắt nhìn sịp đáng yêu, gật đầu nói: “Cũng có lý.” Thế rồi, Diệp Hi mặc áo sơ mi trắng và quần lót, đôi chân trắng nõn thẳng tắp bước hai bước, cầm khăn tắm, bước vào trong bồn tắm. Thẩm Tu Lâm ngồi trong bồn tắm, cánh tay thon dài tuyệt đẹp đặt trên mép bồn, nói: “Sát trước ngực trước.”

Diệp Hi lập tức chân chó ngồi quỳ chân trước mặt Thẩm Tu Lâm, sát ngực Thẩm Tu Lâm. Sóng nước lăn tăn, hơi sương mịn mờ, áo sơ mi Diệp Hi ướt hơn nữa, vải trắng bị nước thấm thấu hiện ra nửa trong suốt, dán sát lên làn da, lộ ra màu da mơ hồ và ám muội.

Hai mắt Thẩm Tu Lâm nhìn ngực Diệp Hi, vẻ mặt không dao động, tựa như ánh mắt hấn đang xuyên thấu qua Diệp Hi nhìn vào khoảng không nào đó, biểu tình đông cứng không gợn sóng, không vui không buồn, phẳng phất như đang cao tăng nhập định...

Diệp Hi mang vẻ sùng bái nhìn Thẩm Tu Lâm.

Khung cảnh lúng túng như vậy, Thẩm tổng nhà chúng ta lại không hề cảm thấy lúng túng.

Thẩm tổng, tuyệt vời!

“Khụ!” - Lúc này Thẩm Tu Lâm khê ho nhẹ một tiếng, nói: “Sát sau lưng.”

Diệp Hi ngây thơ nói: “Trước còn chưa sát xong...”

Thẩm Tu Lâm ngắt lời cậu cũng nhanh chóng chuyển thân, quay lưng về phía Diệp Hi, ra lệnh: “Sát sau lưng.”

Sau mười phút...

Diệp Hi: “Thắm tổng, ngài chuyển thân để tôi sát phía trước cho ngài.”

Thắm Tu Lâm: “Không cần.”

Diệp Hi: “Vây mặt sau sát xong rồi, ngài đứng dậy đi xả vòi hoa sen đi.”

Thắm Tu Lâm: “Không xả.”

Diệp Hi ghen một lúc, lại nói: “Vây ngài ra ngoài để tôi lấy khăn tắm lau khô người cho ngài, đổi quần áo.”

Thắm Tu Lâm chậm rãi đứng dậy, bước ra bồn tắm lớn, vẫn quay lưng về phía Diệp Hi.

Diệp Hi cũng cùng ra ngoài, cầm khăn tắm lau sau lưng và tay chân cho Thắm Tu Lâm, lau lau, trong tai Diệp Hi vang lên thông báo nhắc nhở nhiệm vụ hoàn thành.

“Ha ha, lại hoàn thành một cái!” - Diệp Hi vui sướng nói, đang muốn lau phía trước của Thắm Tu Lâm, khăn tắm đã bị Thắm Tu Lâm đoạt lấy.

“Nhiệm vụ đã hoàn thành.” - Thắm Tu Lâm lạnh nhạt nói: “Còn lại để tự tôi lau, cậu đi xả vòi hoa sen đi.”

14. Chương 12

“Đi ngay đây, xem nhiệm vụ mới trước đã.” - Diệp Hi nói, mở bảng hệ thống.

Nhiệm vụ chính 7: Hai người đi ra phòng tắm, Hoàng Phủ X ở dưới con mắt mọi người để phòng Mộ Dung X đào tẩu, lấy lý do đó mà muốn cùng ngủ một giường với Mộ Dung X, Mộ Dung X tức giận từ chối yêu cầu hạ lưu này, nhưng lại bị Hoàng Phủ X bế bồng vào phòng ngủ, sau đó bị ném mạnh lên giường lớn, ngủ chung cùng Hoàng Phủ X...

Trước mặt mọi người hung hăng từ chối Hoàng Phủ X, câu lên dục vọng chinh phục của hắn, ngủ chung một giường một đêm với Hoàng Phủ X. (0 1)

Tips: Hưởng ứng lệnh cấm, “ngủ” theo đúng mặt chữ.

Thời đại này, đến ngay cả hệ thống cũng biết hưởng ứng lệnh cấm.

Diệp Hi: “... Thẩm tổng, ngài xem nhiệm vụ chưa?”

Cứu mạng! Ngủ chung một giường với lãnh đạo, tôi sẽ căng thẳng đến mất ngủ mất!

... Nhưng tử tế ngẫm lại, nếu ngủ một đầu đông một đầu tây thì cũng không khác nào ngủ ở hai phòng khác nhau, đến cả nhìn cũng không thấy.

Thẩm Tu Lâm thuận tay ném khăn tắm qua một bên, phủ áo tắm, gương mặt đẹp trai bình tĩnh nói: “Xem rồi, tôi phải cưỡng ép cậu ngủ chung.”

“Ha ha ha, kỳ thực tư thế ngủ của tôi rất tệ, luôn lăn lộn còn nói mớ, ngài cách tôi quá gần sẽ ngủ không ngon.” - Diệp Hi cười gượng đề nghị: “Không bằng chúng ta mỗi người ngủ một đầu giường nhé?”

Thẩm Tu Lâm sờ sờ cằm, lắc đầu nói: “Sợ rằng không được.”

Diệp Hi: “Vì sao?”

Sẽ không lại vì cái Tips mất nét nào nữa nhé?

Sau một giây, Thẩm Tu Lâm mặt vô cảm nói: “Tips: Toàn bộ quá trình cả hai cách nhau không được quá 20 cm.”

Diệp Hi lâm vào thống khổ: “...”

Hệ thống lưu manh này sớm muộn gì mày cũng chết với tao!

Thật ra nếu đổi thành người khác, ở tình huống không trông thấy bằng nhiệm vụ của đối phương, có lẽ Diệp Hi sẽ nhận không được mà hoài nghi tính chân thật của lời nói đối phương, nhưng đối mặt với vị lãnh đạo tác phong luôn nghiêm túc cẩn thận lại có thiết diện vô tình, về mặt tâm lý Diệp Hi luôn có loại tín phục và thuận theo một cách tự nhiên, lại thêm ngữ khí và biểu hiện của Thẩm Tu Lâm lãnh đạm như lúc làm việc, không hề có vui đùa hay ý vị hèn mọn, huống hồ cả hai người đều là châu chấu buộc chung một sợi dây, EXP dùng chung, Diệp Hi thật sự không nghĩ tới Thẩm Tu Lâm sẽ tăng cường độ độ khó để làm khó dễ mình, vì thế cậu không hề hoài nghi lời nói của Thẩm Tu Lâm!

Thẩm Tu Lâm liếc qua Diệp Hi: “Không tình nguyện?”

“Không không không.” - Diệp Hi thu hồi vẻ mặt đau khổ: “Tình nguyện.”

“Ừ.” - Lúc này Thẩm Tu Lâm đã mặc xong áo khoác, hần xoay người đánh giá Diệp Hi từ đầu đến chân, từ gương mặt còn đọng giọt nước đến áo sơ mi trắng dính sát lộ ra làn da, lại nhìn nơi nào đó bị nước thấm thấu phác họa rõ ràng, cuối cùng là quét chậm rãi ở đôi chân trơn bóng dưới ánh đèn... Lập tức, Thẩm Tu Lâm bế bổng Diệp Hi lên.

Trái tim Diệp Hi nhảy dựng một nhịp, dọa đến mức đỏ mặt: “Sao sao thế? Thẩm tổng ngài làm gì?”

“Tôi đang phỏng đoán cậu nặng bao nhiêu.” - Thẩm Tu Lâm bảo trì tư thế ôm công chúa, hơi nhú mày: “Chờ lát nữa tôi phải ôm cậu chạy về phòng ngủ suốt một đoạn, vút ở trên giường.”

Thế mà suýt quên mất từng câu từng chữ trong nhiệm vụ, Diệp Hi thở phào nhẹ nhõm, cũng mạnh mẽ khinh bỉ ý nghĩ bản thân suýt lâm vào cảnh SOS...

Hai tháng nay nhất định là do bản thân xem văn đồi trụy quá nhiều dẫn tới mù cả đầu!

“Tôi nặng chứ?” - Diệp Hi điều chỉnh tư thế thoải mái trong lòng ngực Thẩm Tu Lâm: “Chờ lát nữa tôi dùng tư thế này được không? Ngài chỉ cần chạy thôi.” “Không nặng, thể lực hiện giờ của tôi còn khá hơn ở trong thế giới hiện thực.” - Thẩm Tu Lâm ôm Diệp Hi chặt hơn, vẻ mặt chính trực nói: “Tư thế ổn.”

Diệp Hi gia tăng bầu không khí: “May mà hệ thống không yêu cầu ngài vút tôi ”đến giữa giường“, nếu không thì ngài phải vút tôi tầm khoảng hơn trăm mét, dù ngài vút không được thì tôi cũng ngã chết,, ha ha ha ha!”

Nhưng mà trên mặt Thẩm Tu Lâm không hề có ý cười, chỉ bình tĩnh nhìn chằm chằm Diệp Hi, ngay cả mí mắt cũng không chớp.

Diệp Hi: “...”

Hình như mình vừa cười chuyện không đáng cười... ách!

“Đi tắm đi.” - Thẩm Tu Lâm ôm một lúc, thả Diệp Hi xuống.

Diệp Hi để chân trần đi, hai cánh hoa tường vi không biết từ đâu bay tới, cậu bắt đầu cởi cúc áo sơ mi.

Thẩm Tu Lâm xoay người đi tới chiếc gương đối diện bồn tắm, ung dung thong thả điều chỉnh vị trí áo ngủ bên hông, kéo chỉnh tề.

Tuy chung phòng tắm với sếp lớn hơi lúng túng, nhưng dù sao Thẩm Tu Lâm cũng không xem bản thân, vì thế Diệp Hi cũng không hồ nghi hần, thoải mái cởi áo ướn sùng, thoải mái xả vòi hoa sen.

Toàn bộ quá trình Diệp Hi tắm tấp, Thẩm Tu Lâm không hề rời phòng tắm một bước, đến khi Diệp Hi mặc xong áo ngủ, Thẩm Tu Lâm đang gảy tóc trước gương, nhìn trông có vẻ đang chỉnh đúng vị trí từng sợi tóc trước trán. Diệp Hi nhìn dáng vẻ Thẩm Tu Lâm nghiêm túc chỉnh tóc với gương, rất muốn cười.

Thẩm tổng nhà chúng ta hóa ra cũng thích làm đẹp A ha ha ha!

Nhưng ý niệm này vừa xuất, Thẩm Tu Lâm đã đứng thẳng người, có vẻ đã chỉnh xong.

“Thẩm tổng, tôi xong rồi, giờ chúng ta ra ngoài làm nhiệm vụ?” - Diệp Hi hỏi.

“Đi thôi.” - Thẩm Tu Lâm gật đầu.

“Ách, khoan... khoan... tôi còn muốn...” - Diệp Hi chỉ chỉ vào bồn cầu kim cương, ngượng ngùng: “Dùng cái này.”

Trước khi đi ngủ phải giải quyết nỗi buồn, miễn phải nằm chưa nóng mông đã phải chạy về WC!

Thẩm Tu Lâm lại bắt đầu chỉnh tóc trước gương, lạnh lùng nói: “Dùng đi.”

Diệp Hi: “... Ngài không ngại?”

Thẩm Tu Lâm: “Không ngại.”

Diệp Hi không thể làm gì khác hơn là cố nén xấu hổ, móc cái kia ra, xả một vòng cầu vồng.

Xả xong, Diệp Hi vừa nghiêng đầu, kính sợ phát hiện ra Thẩm Tu Lâm đã xoay người trước gương, đang nhìn vật kia chăm chăm không chớp mắt! Mà ánh mắt lại vô cùng quái lạ!

Mặt già Diệp Hi đỏ ửng, cười khan nói: “Không dọa đến ngài chứ, cái thể giới quá kỳ ba ha ha ha tiểu tiện cũng ra bảy màu...”

Khóe môi Thẩm Tu Lâm ngoắc lên độ cung có thể thấy: “Không sao, tôi còn có cả điện.” Diệp Hi ngẩn ra một hồi, không đúng lúc mà cười to lên: “Ha ha ha ha ha!”

Một đường đốm lửa mang tia chớp!

Thẩm tổng nhà chúng ta lợi hại quá đi~!

Thẩm Tu Lâm cũng nở nụ cười trầm thấp không rõ ý: “Đi thôi.”

Sau đó cả hai sánh vai ra phòng tắm, cửa lớn vừa mở trong chớp mắt, Diệp Hi lập tức bày ra vẻ mặt không vui.

Thẩm Tu Lâm cũng hóa thành khốc soái cuồng bá duệ, ở dưới con mắt của người hầu, lạnh lùng nói: “Vì đề phòng em chạy trốn, đêm nay em phải ngủ cùng tôi.”

“Tôi không muốn!” - Diệp Hi biểu thị kháng nghị.

“Hửm?” - Thẩm Tu Lâm đột nhiên xoay người, động tác kinh điển câu cầm Diệp Hi, ngữ khí tà mị: “Em có biết có bao nhiêu người nằm mơ cũng muốn bò lên giường tôi không? Em dám từ chối?”

Diệp Hi suýt nữa thì cười dại, sau khi bình tĩnh mới khinh thường nói: “Ha ha, Hoàng Phủ đại thiếu gia quá tự tin rồi.”

“Tốt lắm.” - Thẩm Tu Lâm nâng giọng tuyên bố: “Em đã thành công câu lên dục vọng chinh phục của tôi!”

Diệp Hi thật tâm khinh bỉ lời kịch này.

Ngay một giây sau, Thẩm Tu Lâm dựa theo kịch bản bế Diệp Hi lên, nhanh chân chạy về phía phòng ngủ, bởi vì trong nhiệm vụ không nhấn mạnh Diệp Hi giãy dụa nên Diệp Hi giãy vài cái tượng trưng rồi yên tĩnh, trông rất giống một tiểu yêu tinh dục cự còn nghêngh!Thẩm Tu Lâm bế Diệp Hi đi một lúc, bỗng nhiên nghiêng đầu, ra lệnh với đám người hầu hai bên: “Tất cả lui ra.”

Đám người hầu lập tức di động như quân bài rút lui, bốn phía chỉ còn lại Diệp Hi và Thẩm Tu Lâm.

“Như vậy để chúng ta nói chuyện tiện hơn.” - Thẩm Tu Lâm nói.

Là bắt đầu một đoạn dài dòng bôn ba...

Loại cảm xúc diễn mãnh liệt của “thụ giận công sau đó bị công ôm công chú chạy về phòng ngủ ném lên giường”, đối đến thể giới Mary Sủ, không chỉ không có cảm xúc mãnh liệt mà còn rất mệt, cái đó có thể sánh ngang với Maratong!

Nhưng khẳng định thể lực của Thẩm Tu Lâm tốt hơn nhiều so với trong thể giới hiện thực, bế một người sống sờ sờ chạy bộ mấy phút cũng chỉ ra mồ hôi mỏng ướt hai sợi tóc mai mà thôi, không hề lộ ra vẻ mặt khổ cực.

Tuy vừa bắt đầu có vẻ mất tự nhiên, nhưng lâu dần thành quen, Diệp Hi cảm thấy được ôm trong lòng

ngực Thẩm Tu Lâm cũng không tệ, vì tư thế thoải mái hơn chút, cậu cẩn thận từng li từng tí một gác đầu lên ngực Thẩm Tu Lâm, tiếng tim đập cuồng loạn của Thẩm Tu Lâm không trở ngại truyền đến bên tai Diệp Hi.

“Mệt chứ? Có muốn nghỉ ngơi chút không?” - Diệp Hi hiểu ý quan tâm hỏi, đưa tay dùng ống tay áo lau mồ hôi cho Thẩm Tu Lâm.

Thẩm Tu Lâm: “Không mệt.”

“Nhưng tim ngài đập rất nhanh.” - Diệp Hi ân cần nói: “Nhất định đừng có cạy mạnh.”

Thẩm Tu Lâm trầm mặc chốc lát, nói: “Thì hơi mệt chút, nhưng tốt hơn là phải trở về, miễn cho hệ thống không cho thông qua.”

Nhiệm vụ này làm lại một lần nhân thiết của Thẩm tổng sẽ bị phá vỡ... Diệp Hi rất tán thành gật gật đầu, động viên: “Vậy đến nơi tôi xoa bóp cho ngài nhé?”

Ánh mắt Thẩm Tu Lâm sáng bừng: “Được.”

Trong lòng Diệp Hi gợn ngón tay cái với chính mình.

Mình quá thông minh! Sau này trở về nhất định sẽ được thăng chức tăng lương!

Vài cánh hoa tường vi nhẹ nhàng bay xuống đầu Diệp Hi, rơi lả tả xuống sàn nhà đá kim lục mất mào.

Diệp Hi vừa vui vẻ vừa bất đắc dĩ.

Haiz, mình đúng là không có tiền đồ, vừa nghĩ đến chuyện thăng chức tăng lương đã mừng rỡ đến rơi hoa!

Không biết đi bao lâu, cuối cùng hai người về tới phòng ngủ, vút Diệp Hi lên giường ngủ sau, toàn bộ người Thẩm Tu Lâm cũng thả người nằm ngửa thõng mạnh trên giường, cơ ngực trắng kiện của hắn được mồ hôi thấm ướt hơi tỏa sáng, lộ ra vẻ dụ người.

Diệp Hi nhìn cơ ngực Thẩm Tu Lâm, trong lòng nghĩ, Thẩm tổng tắm cũng bằng không rồi.

15. Chương 13

Thẩm Tu Lâm nghỉ ngơi một hồi, ngừng tức giận, liền từ trên giường ngồi dậy, nói: “Quên hỏi cậu, cậu mấy ngày nay vẫn luôn ăn hoa uống nước sao?”

“Cũng không!” Nhắc lên chuyện này Diệp Hi liền lập tức giận không chỗ phát tiết, thao thao bất tuyệt tả oán niệm nói, “Tính cách của tôi thiết lập chính là chỉ ăn cánh hoa cùng sương núi cao, đương nhân vật trong vở kịch ăn một khác chính là vỡ tính cách thiết lập trừ exp, quả thực hại chết tôi rồi.”

Thẩm Tu Lâm trong mắt lập tức chột lóe một tia đau lòng, Nhưng mà nhân là một thằng nam trì độn, Diệp Hi cũng không phải là loại khả năng có thể đọc tất cả các loại cảm xúc từ đôi mắt của người khác, từ người trong mắt xem các loại tâm tình năng lực.

Vẫn mặc cho bộ tóc xu hướng đang trở thành cong, Diệp Hi nhìn chăm chăm Thẩm Tu Lâm được nâng cấp có cơ ngực xinh đẹp, giận dữ lên án nói: “Tuy rằng ăn hoa uống nước tôi cũng không chết đói, mà mấu chốt là thèm, ngày hôm qua nằm mơ tôi đều mơ thấy ăn thịt kho tàu, tỉnh lại thiếu một chút rơi nước mắt...”

Nên nhìn thấy cơ ngực ngài, hận không thể rắc chút gia vị cắn !

Nhưng mà cậu nói như thế này không thể nói ra miệng.

“... Vấn đề là tôi vẫn không thể rơi nước mắt, khóc ra kim cương, tôi liền muốn mù ” Diệp Hi đau xót mà thở dài, “Quả thực không phải là người thực.”

“Tôi biết.” Thẩm Tu Lâm vẫy tay, đứng dậy đi ra cửa.

Diệp Hi mang vận tốc ánh sáng cảm miệng.

Cứu mạng, cậu thật giống đang lái nhái làm phiền Thẩm tổng! Thẩm tổng ngài đi đâu, là muốn lẳng lẳng đi à!

Thẩm Tu Lâm trực tiếp đi ra cửa phòng ngủ, qua mấy phút liền đi trở về, quay lại chỗ Diệp Hi nói “Tôi hỏi nhà bếp để nấu một vài món ăn tối ở đây, cậu tại trong phòng ngủ ăn, không ai có thể nhìn thấy.”

Diệp Hi nhất thời cảm động, hận không thể đem Thẩm Tu Lâm ôm quay hai vòng!

Nhưng mà cậu cũng không dám làm như vậy, không thể làm gì khác hơn là tiếng nói phát ra từ tâm can: “Thẩm tổng ngài thật sự là quá tốt!”

Thẩm Tu Lâm nhàn nhạt nói: “Nói một chút tôi tốt chỗ nào.”

“Quả thực một nào cũng tốt, ” Diệp Hi mang toàn bộ hình thức nịnh nọt khai hỏa, điên cuồng ca ngợi, “Thương cảm cấp dưới, hòa ái người nhà, tài hoa hơn người, lãnh tụ khí chất, quyết đoán anh minh...”

Nhưng mà Thẩm Tu Lâm trên mặt một điểm thần sắc cao hứng cũng không có, trái lại nhú nhú mày, hỏi: “Chỉ có những lợi thế của công việc?”

“Còn có trong đời sống!” Diệp Hi mượn gió bẻ măng, vụn phần nhảy bèn, “Dung mạo anh tuấn, vóc người cao ráo, thiện lương sẵn sốc, mị lực mười phần.”

Thẩm Tu Lâm cười như không nhìn Diệp Hi liếc mắt một một, tựa hồ rất hài lòng.

Đúng rồi, Thẩm tổng hình như là chú cẩu độc thân vạn năm, Diệp Hi giảo hoạt mà tiếp tục xu nịnh nói: “Quả thực chính là tuyệt thế nam nhân tốt, người yêu thích ngài nhất định rất nhiều, cũng không biết tương lai ai số may như vậy có thể gả cho ngài.”

Thẩm Tu Lâm bị thổi phồng đến mức tươi cười rạng rỡ, khóe mắt đuôi lông mày đều mang ý cười nhạt, chậm rãi nói: “Tôi biết đó là ai.”

Nguyên lai lão bản chúng tôi đã có người yêu, he he Thẩm tổng một này thâm tàng bất lộ, Diệp Hi trừng trừng nhìn Thẩm Tu Lâm không chớp mắt, lộ ra một ánh nhìn “đàn ông đều hiểu ” mỉm cười thần bí, cũng sớm ca ngợi bà chủ nói “Có thể làm cho Thẩm tổng thích, nhất định là một lớn mỹ nữ.”

Thẩm Tu Lâm mặt băng, lại cười nói: “Là một lớn mỹ nhân, hơn nữa rất đáng yêu.”

Diệp Hi chắc chắn than thở: “Đây chính là truyền thuyết trai tài gái sắc!”

Thẩm Tu Lâm liếc nhìn cậu liếc mắt một cái, sâu xa nói: “Nhưng là người đó rất trì độn, cũng không biết là khờ thật hay vẫn là giả ngu.”

Diệp Hi vỗ đùi bày mưu tính kế cho lãnh đạo: “Bất kể là khờ thật hay là giả ngu, ngài ngược lại phải trực tiếp dè xuống tường, cường thế thông báo!”

Thẩm Tu Lâm hơi híp đôi mắt lại: ” Không có khả năng dùng.”

Diệp Hi rũ mi mắt nghiêm túc suy tư, sờ sờ cằm nói: “Vậy thì vẫn là tình cảm không đúng chỗ, cần quan tâm nhiều trong cuộc sống, hẹn hò thêm nhiều vào. Yên tâm, chỉ bằng mị lực của ngài, trên thế giới này không có ai không theo đuổi được.”

Thẩm Tu Lâm Thẩm thấp nở nụ cười, nói: “Đây chính là cậu nói.”

Diệp Hi đem bộ ngực mình vỗ vang ầm ầm: “Tôi nói, nhất định có thể đuổi theo!”

Thẩm Tu Lâm thật sâu nhìn cậu liếc mắt: một ánh mắt phi thường phức tạp!

Một lát sau, ăn khuya được làm tốt đưa tới, so với Mộ Dung gia mấy đầu bếp hầu hạ ăn nướng thịt, Hoàng Phủ gia ăn khuya phô há lớn hơn nhiều lần, đầu tiên là mười mấy người hợp lực dời vào đến một cái bàn to oạch, tiếp vừa giống như lúc ăn cơm tối giống nhau, người hầu bưng mâm thức ăn nối đuôi nhau mà vào, đem các loại các dạng mỹ thực bày lên trên bàn ăn, một bàn lớn rộng mênh mông, tức giận nhất chính là đặt tại trước mặt Diệp Hi vẫn là một bàn hoa tươi trộn rau!

“Đều lui ra đi.” Thấy đồ ăn khuya lên một lượt xong, Thẩm Tu Lâm phát tay, đem đuổi toàn bộ người, tiến tới Diệp Hi, “Ăn đi.”

Diệp Hi hạnh phúc gần như sắp muốn ngất đi!

Thức ăn trên bàn chủng loại đa dạng, mỹ thực toàn cầu các nơi hội tụ, ăn xong cánh hoa mấy ngày Diệp Hi thoáng chốc trở nên vui vẻ, nhìn cái này, nhìn cái kia, phát hiện cái bàn dài hơn mấy mét, quả thực không biết cần phải ăn từ đâu lên mới tốt!

“Trước tiên ném thử hai món ăn khai vị đi.” Thẩm Tu Lâm duỗi dài cánh tay, lấy ra một đĩa đặt ở Diệp Hi trước mặt, giới thiệu “Súp Tôm Shangmang, Súa balsamic Itôilia”. Diệp Hi run rẩy ăn một miếng lớn, đôi mắt uốn cong, hạnh phúc cuồng dại, trên đầu bay bay hoa tường vi.

“Đầu tiên có thể ném thử tôm hùm Boston.” Thẩm Tu Lâm liền đứng dậy đi lấy đi lấy hai món ăn, “với bơ đậu phộng và vỏ cam... nước sốt trắng và thịt bê, mùi thơm của rượu vang và kem là phi thường hoàn mỹ.”

Diệp Hi được ăn cực độ hạnh phúc được ứa ra Yên nhi, hoàn toàn bỏ qua sự tình đáng sợ, người lãnh đạo đang trực tiếp hầu hạ chính mình ăn cơm!

“Thái cà ri cua, dưa gà lá cũng rất tốt, hương vị một chút ”Thẩm Tu Lâm tiếp tục hưởng bưng thức ăn tới trước mặt Diệp Hi không rảnh chú ý đến những thứ khác còn đang được ăn, cầm lấy một cái bang cua.

Diệp Hi bóc vỏ, lấy ra thịt bên trong, Thẩm Tu Lâm đi ra ba mươi mét, lấy một cái lọ nhỏ cùng một cái chốt đồ rục gì đó đi trở về, nói, “Nhưng mà chỉ sợ đây không phải là phong cách thịt lợn cay Hồ Nam và Tôm hùm nhỏ cho cậu. ”

Diệp Hi nhồi vào miệng cái này cái nọ, điên cuồng gật đầu: “Đúng vậy đúng vậy đúng vậy!”

Thức ăn Trung Quốc tuyệt vời của tôi phải được ở trên khắp thế giới!

Đem miệng gì đó nuốt xuống, Diệp Hi bay tay gấp một khối thịt kho tàu, thụ sủng nhược kinh hỏi: “Tại

sao Thẩm tổng biết tôi thích ăn hai đồ ăn này?”

Thẩm Tu Lâm lại đổi nghề sang bóc vỏ tôm hùm cho Diệp Hi, nói: “Mỗi lần công ty liên hoan có hai đồ ăn này cậu đều hay ăn.” Diệp Hi mặt đỏ lên, xấu hổ: “Thẩm tổng đều nhìn ra.”

Cho nên nói nhân gia không hổ là thành công nhân sĩ (đại ý nói, người thành công ở đâu cũng thành công), ăn một bữa cơm đều phải giương mắt lục lợi xem tứ phương.

Vì vậy, so với người tốt hơn cậu mà còn biết cố gắng, cậu – một con cá muối có cái tư cách gì chỉ biết vùi đầu ăn cơm!? Diệp Hi trong nháy mắt lấy một bát canh gà rót hết cho mình, chỉ số thông minh lại thành công rút vài điểm...

Thẩm Tu Lâm đem lột da tiểu tôm hùm chấm trong nước, đưa tới miệng Diệp Hi: “Há miệng.”

Trong bụng tham lam được áp chế đi, lý trí cũng trở lại, Diệp Hi mới bắt giác ý thức được lão tổng không chỉ vì chính mình bóc tôm bóc cua mà còn tự tay dùng chiếc đũa mình gấp cho mình, kinh sợ sự thực, vì thế không ngừng vẫy tay bận rộn nói: “Tự tôi làm được rồi.”

“Nước rút đi.” Thẩm Tu Lâm ngữ khí mê hoặc. “Mau há miệng.”

Cái gì âm thanh đó còn chưa đến tai, Diệp Hi ngoan ngoãn há miệng, ăn một miếng tôm hùm ăn vào, kích động còn cần một phát đầu chiếc đũa của Thẩm tổng.

“Tôi cũng muốn ném thử.” Thẩm Tu Lâm bay tay dùng đôi đũa gấp lên một tiểu tôm hùm khác bỏ vào trong miệng, gật đầu nói, “Không sai.”

Diệp Hi có loại cảm giác không biết từ đâu đến khiến tay chân luống cuống, giữa hai người tĩnh lặng vài giây.

Diệp Hi cố gắng khơi mào đề tài, nói: ” Đồ ăn ăn ngon thật, chính là rất đắt, tôi ngay cả tên không nói được, ha ha.”

Thẩm Tu Lâm khoát tay, an ủi nói: “Tôi cũng không nói được.”

Diệp Hi: “...”

Vừa rõ ràng thật sự gọi lưu loát, nói cái gì tương cái gì dấm chua Itôily Boston, kẻ có tiền cùng bình dân quả nhiên không quá giống nhau...

Thẩm Tu Lâm giương đuôi lông mày lên: “Tôi đến đây mỗi ngày đều được ăn, mới biết được.”

Diệp Hi nhất thời nhin không được ghen tị thập phần!

Không có nhân quyền trong cuốn tiểu thuyết hư hỏng này!

“Kỳ thật bình thường tôi đều ăn ở căn tin công ty.” Thẩm Tu Lâm tiếp tục nói, ” cửa sổ số 5 ăn cơm chân gà rất ngon.”

Tổng tài của chúng ta thật sự rất thân dân, Diệp Hi trong lòng bay qua một tia ấm áp: “Tôi cũng thích ăn cơm chân gà ở cửa sổ số 5, một tuần ít nhất ăn ba lần.”

Thẩm Tu Lâm thoáng nhượng khước môi: “Tôi biết, tôi thường xuyên thấy cậu xếp hàng.”

Diệp Hi gãi gãi đầu, ha ha cười, căng thẳng khi ở chung cùng Thẩm Tu Lâm giảm đi chút. Hai người ăn uống no đủ xong, Thẩm Tu Lâm gọi đám người hầu tiến vào dọn bàn, Diệp Hi dùng khăn đem miệng lau cơm sạch sẽ, nhìn không thấy nửa giọt mỡ, mặt cao ngạo ngồi ngay ngắn trên giường, nhìn không chớp mắt, khuôn mặt “Bản tiên nữ đối với chút mỡ thực vật này một chút không có hứng thú” biểu tình.

Thẩm Tu Lâm buồn cười nhìn cậu diễn trò, đám người hầu rời đi, liền nằm trên giường xốc chân lên vỗ vỗ vị trí người bên cạnh chính mình nói: “Lại đây làm nhiệm vụ.”

Trốn không xong, Diệp Hi sợ hãi đi qua, nằm xuống bên người Thẩm Tu Lâm, hai chân thẳng tắp khép lại, song khoanh tay trước ngực, khuôn mặt an phận, mắt nhìn trần nhà, tư thế ngủ tiêu chuẩn giống như được đặt ở trong quan tài t...

“Thư giãn, đừng lo lắng ” Thẩm Tu Lâm nghiêng người nhìn Diệp Hi, chống tay cúi đầu xuống, ánh mắt tự nhiên dừng ở trên mặt Diệp Hi.

“Tốt.” Diệp Hi ngoan ngoãn nghe lời, đem hai chân đang khép lại gắt gao,tách ra một ít, nói, “Thả lỏng.”

Thẩm Tu Lâm Thẩm mặc một lát, hỏi: “Cậu cố ý?”

Diệp Hi vô tội mở to hai mắt: “Cái gì?”

Thẩm Tu Lâm đau đầu một trận: “... Không có việc gì.”

Khoảng cách quá thân mật hơn nữa lại là một tấm chắn, Diệp Hi cơ hồ có thể cảm giác được nhiệt độ cơ thể Thẩm Tu Lâm từ bên cạnh truyền lại đây, đối phương âm thanh hô hấp, mỗi một động tác nhỏ ma sát lên quần áo vải dệt thanh, tất cả đều vô cùng rõ rang,không khí thân thiện thành lập lúc mới ăn cơm lại bị tình cảnh này thổi bay không vết. Lúc này, Thẩm Tu Lâm mở miệng đánh vỡ xấu hổ.

“Diệp Hi.” Cậu chỉ tay ra ngoài nói, “Xem.”

16. Chương 14

Diệp Hi nhìn theo phương hướng ngón tay Thẩm Tu Lâm, dọc theo đầu ngón tay Thẩm Tu Lâm, làn khói nhẹ hóa bá khí vương đang lượn lơ tụ lại biến thành nhiều hình dạng.

“Cậu có thể không chế nó.” Thẩm Tu Lâm nói, ở trong không trung dùng vương bá khí viết một tự Thẩm.

” Điều này thật thú vị.” Diệp Hi cũng giơ tay ra, nhưng thấy rằng những ngón tay của cậu không thể thay đổi hình dạng khói sáng.

Thẩm Tu Lâm viết lại Thẩm tự bên cạnh một chữ diệp tự, nhẹ giọng nói: “Thẩm cùng Diệp.”

Diệp Hi nhìn chằm chằm kia hai chữ, bỗng nhiên giống bị chọc trúng huyết cười, cười ha ha ha ha ha ha!

Thẩm tổng vương bá khí trong chốc lát ngưng tụ thành một Thẩm tự, trong chốc lát ngưng tụ thành một Diệp tự!

Ý đồ của Thẩm tổng là phát triển không khí trước khi ngủ: “...”

Mục đích tuy rằng đạt tới nhưng giống nhưng cũng không quá khác biệt.

Diệp Hi khoa tay múa chân chê cười Thẩm Tu Lâm: “Ngài nghe qua cái câu nói đùa, nhóm cụt ngỗng trên bầu trời, chúng được sắp xếp theo một hình chữ S trong không trung một thời gian, một lúc sau lại sắp xếp theo hình chữ N ”

Thẩm Tu Lâm: “...”

Diệp Hi xấu hổ khụ một tiếng, giải thích nói: “SN tượng trưng cực nam bắc.”

Cậu vừa rồi nói linh tinh gì cho lão tổng a a a! thực sự không coi bản thân mình như một người ngoài cuộc.

Thẩm Tu Lâm cúi đầu nở nụ cười một tiếng: “Thú vị.”

... May cũng chưa tức giận, Thẩm tổng tính tình kỳ thật rất tốt, Diệp Hi nghĩ, hơi chút thả lỏng một ít.

Chính là bộ dạng dọa người!

Thẩm Tu Lâm từ phía dưới gối đầu lấy ra một điều khiển từ xa, đóng đèn treo, lại mở ra đèn ngủ, cùng phòng ngủ Mộ Dung gia tạo ra bầu trời đêm nhân tạo chậm rãi chuyển động phía trên, ánh sang phát ra từ ngôi sao nhỏ đem Thẩm Tu Lâm ngày thường khuôn mặt lạnh lùng nghiêm túc làm nhu hòa nổi bật được một chút, cậu nâng tay Diệp Hi dịch dịch trong chăn, ngữ khí mềm nhẹ nói: ” Mau tán gẫu cùng tôi.”

“Ngài muốn trò chuyện cái gì?” Diệp Hi hỏi.

Thẩm Tu Lâm: “Tùy cậu.”

Diệp Hi đối đãi với thái độ nghiêm túc, cố gắng vờ vét đề tài, não lớn nhanh chóng vận chuyển trong chốc lát, nói: “Cậu báo cáo kế hoạch công việc của cậu kế hoạch công tác sáu tháng cuối năm đi?”

Thẩm Tu Lâm quả quyết cự tuyệt: “Không nghe.”

Diệp Hi lại đề nghị nói: ” không thì cậu nói ngài một chút triển vọng về tương lai công ty?”

Thẩm Tu Lâm: “Không nghĩ.”

Diệp Hi: ” Cậu đã đọc một bài báo về xu hướng phát triển bình luận văn chương của các tài liệu internet văn học thời gian trước đây, quan điểm là khá mới, để cậu nói lại cho anh? ”

Ngoài công việc thật sự không biết trò chuyện cái gì tốt cùng lãnh đạo! Đề tài tình cảm đã trò chuyện lúc ăn cơm qua!

Thẩm tổng không vui trầm mặc.

Điều này khiến Diệp Hi hắng hắng giọng, gân cổ lên, bắt đầu thuật lại: “Bài báo này đầu tiên đề cập đến...”

Thẩm Tu Lâm lạnh lùng nói: “Câm miệng.”

Anh! Thẩm tổng mắng cậu! Diệp Hi không nhịn được rút một đoạn vào trong chăn, chỉ chừa ra nửa cái mũi cùng hai ánh mắt khóc không ra nước mắt.

Thẩm Tu Lâm nhìn nửa khuôn mặt vùi vào trong chăn Diệp Hi, trong mắt ánh cười, nói: “Nói chính cậu đi.”

Chính mình không có gì đáng nói, mỗi ngày đều là cuộc sống không thể không bình thường hơn... Diệp Hi

sư tròng quát bưng (đại khát là suy nghĩ nát óc), suy nghĩ trong chốc lát, nghĩ đến cũng chỉ có “Cậu từ thứ hai đến chủ nhật sẽ dựa theo xích chanh hoàng lục Thanh Lam tử nhan sắc (màu vàng xanh xanh tím cam đỏ) đổi màu quần lót” loại việc nhỏ này nhàm chán lại đáng khinh.

Thẩm tổng sẽ không cảm thấy hứng thú đối với quy luật đổi quần lót đâu sao!

Diệp Hi mắt mờ mờ nhìn trần nhà, bỗng nhiên ánh sang chợt lóe, nghĩ tới một đề tài có liên quan với mình.

“Đúng rồi, có chuyện cậu vẫn muốn hỏi...” Diệp Hi chân chờ nói.

Ánh mắt Thẩm Tu Lâm lóe lên tia sáng, bay nhanh nói: “Hỏi.”

Diệp Hi thật cẩn thận nói: ” Tại sao Bộ Nhân sự chuyển tôi sang đàm mĩ tử?”

Thẩm Tu Lâm máy móc đáp: “Đó là quyết định của Bộ Nhân sự sau khi xem xét tất cả các khía cạnh.”

Xem này thái độ trả lời, hi vọng triệu hồi nam tần giống như không lớn, Diệp Hi thất vọng nga một tiếng.

Thẩm Tu Lâm cẩn thận quan sát biểu tình Diệp Hi, hỏi: “Cậu còn chưa quen tại tổ công tác đàm mĩ tử sao?”

Gặp Thẩm Tu Lâm lên tiếng, Diệp Hi lập tức bắt lấy cơ hội sàu khổ oán giận nói: “Thẩm tổng, nói thật với ngài, tôi công tác ở bên kia không phải thói quen, tôi là thẳng nam...”

Một câu còn chưa nói xong, chân trời bỗng nhiên không hề đoán trước hạ một tiếng sấm!

Thẩm Tu Lâm mặt không chút thay đổi, quanh thân ẩn ẩn vương bá khí có chút xao động.

Diệp Hi kinh ngạc một chút, nghĩ trùng hợp, liền tiếp tục nói: “Khiến mỗi ngày tôi xem đàm mĩ tử tôi thật sự là rất suy sụp, tôi mặc dù tôn trọng đối với đồng tính luyến ái cũng vừa thông cảm, nhưng tôi dù sao cũng là một thẳng nam, sinh lý không vượt qua tốt, thấy công tiếp hôn thụ tôi đều nổi da gà toàn thân...”

Chân trời lại oành long long một trận sấm Lôi Minh thiểm, trong khoảnh khắc, mưa to tầm tã, ào ào tiếng nước mơ hồ từ ngoài cửa sổ truyền đến.

Thẩm Tu Lâm sắc mặt không vui hừ lạnh một tiếng, vương bá khí ở không trung loạn lên, hai tròng mắt màu đỏ sẫm, trong gió nổi mây phun, tựa hồ sắp nuốt hết trời đất này hết thấy!

Diệp Hi: “...”

A a a cậu lại tại phạm cái gì ngu xuẩn,vì cái gì muốn cùng lãnh đạo nói rõ ràng những lời này, thời điểm hỏi câu đầu tiên cậu liền không có ngay mặt trả lời! Khẳng định là trong tổ đàm mỹ nhân viên không đủ tài hoa,lãnh đạo không muốn nói thẳng cậu đi qua hỗ trợ,cậu cư nhiên còn muốn đuổi theo oán giận,lãnh đạo hạ bậc thang điểm! Diệp Hi hận không thể bắn chính mình một phát đạn băng qua não.

“Thế nhưng khó khăn đó tôi đều có thể vượt qua, tôi nguyện ý làm nhiệm vụ mà lãnh đạo giao phó vô điều kiện!” Diệp Hi rống lên, “Hơn nữa đàm mỹ kỳ thật cũng rất tốt,tình yêu không cần phân giới tính, đàm mỹ vạn tuế,chân ái, vô tội,tôi càng xem càng thích ha ha ha ha ha!”

Chỉ một thoáng, phong đình vũ nghỉ (phong ba bão táp qua đi).

“Vậy là tốt rồi.” Thẩm Tu Lâm ném ra bốn chữ, quay sang và nhắm mắt lại và nói“Ngủ đi.”

Diệp Hi ở trong lòng ai thán chính mình một chút song vẫn thương, nhắm mắt lại duy trì tư thế ngủ đoan trang,bắt buộc chính mình ngủ, ở trong đầu cho mình tự gây mê——

Ngủ không cần đến đến thì đi, ngủ không cần đến đến thì đi...

Cứ như thế mặc niệm không biết bao nhiêu lần, Diệp Hi rốt cuộc cũng thiếp đi.

Ngủ ước chừng mười phút sau, tướng ngủ chính xác rất kém cỏi,Diệp Hi một cước đạp bay chăn, bay tới Thẩm Tu Lâm nghiêng người, từ trong quần ngủ vươn ra một cái chân, không chút khách khí trèo lên trên đùi Thẩm Tu Lâm, bàn tay cũng giống ôm chặt nửa người trên Thẩm Tu Lâm, lại đem đầu để trên bờ vai cậu, hai cánh hoa bạc, làn môi mỏng hơi hơi khép mở, hướng về phía cổ Thẩm Tu Lâm thở.

Chủ động yêu thương nhưng nhớ!

Bất ngờ không kịp phòng, Thẩm tổng thu hoạch lắm phúc lợi: “...”

“Diệp Hi.” Thẩm Tu Lâm nhỏ giọng gọi, tựa hồ hoài nghi Diệp Hi là giả bộ ngủ.

Diệp Hi ngủ vô tâm vô phé.

Thẩm Tu Lâm: ” Tôi sẽ khấu trừ tiền thưởng của cậu.”

Diệp Hi khoái trá đánh ra một chuỗi ha ha.

Thẩm Tu Lâm giương khóe môi lên, cẩn thận sờ sờ khuôn mặt Diệp Hi.

“Tiểu tôm hùm...” Diệp Hi nỉ non, đầu lưỡi vươn ra liếm liếm môi, ngữ khí thâm tình lại ngọt ngào, quả thực có chút đang kêu gọi lão công!

Thẩm Tu Lâm ôn nhu đáp: “Ân, ngày mai lại cho cậu ăn.”

Diệp Hi tựa hồ nghe đã hiểu, nhắm mắt lại ngốc cười rộ lên: “Hắc hắc hắc.”

Thẩm Tu Lâm cúi đầu nhìn, trong chốc lát Diệp Hi dè chân lên người mình, trắng nõn mà đường cong tuyệt đẹp, trơn bóng được tựa như đồ sứ, để người nhìn đều hận không thể hạ tay sờ một phen. Thẩm Tu Lâm mím môi, tay vừa đưa qua bị Diệp Hi đập chặn hai người che lên, lập tức thần sắc bình tĩnh quay đầu đi nhìn mặt Diệp Hi ngủ...

Nửa giờ sau, một ánh sáng điện kỳ lạ đột nhiên lóe lên trên màn che của hai người họ!

Ánh sáng màu xanh da trời, với tiếng sáo điện, nhanh nhẹn, mau đến mức khiến người cậu hoài nghi chính mình có phải hoa mắt hay không.

Tia điện mất đi, mặt Thẩm tổng đầy uy nghiêm từ gối đầu phía trên lấy ra tờ giấy lau, rút ra hai tờ giấy nhét vào trong chăn, một lát sau nhì lại từ trong chăn cầm ra hai viên giấy, hướng mặt đất xa nhất ném, sau đó nhẹ nhõm thở ra một hơi, một cánh tay ôm chặt Diệp Hi đang rầm rì nói mớ trong lòng, nặng nề nhắm mắt lại thiếp đi.

Căn bản là không ai biết vừa mới phát sinh ra chuyện gì!

Vì thế, sáng sớm ngày hôm sau Diệp Hi tỉnh lại, cậu kinh sợ phát hiện mình giống như bạch tuộc gắt gao quần lão tổng công ty nhà mình.

“Tỉnh?” Thẩm Tu Lâm đứng dậy, cổ áo áo ngủ theo động tác này được mở lớn chút, lộ ra cái cơ ngực thượng hạng kia có một dấu răng nhọt nhọt...

Diệp Hi không thể tự kiềm chế, nhìn chằm chằm cái dấu răng kia: “Chào, chào Thẩm Tổng.”

Đậu má! Có phải cậu nửa đêm đem Thẩm tổng trở thành tiểu tôm hùm mà hung hăng cắn!

Nhưng mà Thẩm Tu Lâm không có biểu hiện không vui, chỉ bình tĩnh nói: “Xem nhiệm vụ kế tiếp.”

Diệp Hi xoa xoa bụng, cảm giác giống như không thoải mái, Nhưng mà trước tiên cậu vẫn mở hệ thống giao diện.

Nhiệm vụ chính đi ngủ thời điểm này đã hoàn thành, exp thuận lợi tới tay, kế tiếp nhiệm vụ cũng đi ra.

Nhiệm vụ chính 8: Một đêm qua đi, Mộ Dung X quyết định dù có thể nào cũng muốn nghĩ biện pháp chạy trốn tại tổ chức hôn lễ, nhưng Hoàng Phủ gia tăng tầng lớp lớp thủ vệ, không thể quá cứng rắn, vì thế Mộ Dung X nghĩ tới một biện pháp chạy trốn tốt nhất, đó chính là, giả bệnh...

Giả vờ thân thể không thích hợp, cầu Hoàng Phủ X mang chính mình đi bệnh viện xem bệnh, tại bệnh viện nghĩ biện pháp đào thoát Hoàng Phủ X Vô Song, cũng duy trì trạng thái tự do 72 giờ trở nên ra ngoài. (0/1)

Diệp Hi: “Tôi xem xong, là muốn giả bệnh đi bệnh viện, sau đó chạy trốn.”

Thẩm Tu Lâm gật gật đầu: “Của tôi nhiệm vụ là đau lòng nhìn cậu sinh bệnh, sau đó mang cậu đi bệnh viện.”

Diệp Hi sờ sờ cằm, lẩm bẩm: “Duy trì tự do trạng thái 72 giờ, chính là ba ngày, thời gian quá dài...”

Thẩm Tu Lâm bình tĩnh nói: “Tôi tìm nơi an toàn trụ tốt ba ngày, lúc này tôi sẽ không đi bắt cậu.”

“Tốt, Thẩm tổng.” Diệp Hi vỗ vỗ ngực chính mình, tràn đầy tự tin nói, “Tôi ba ngày sẽ tranh thủ công lược nam phụ kiểm thêm bội exp!”

“...” Thẩm Tu Lâm lập tức hung hăng trừng mắt nhìn cậu một cái!

Vương bá khí cũng cùng xao động dậy!

“Tê... Bụng đau quá.” Nhưng mà căn bản là Diệp Hi không thấy Thẩm Tu Lâm, mà là ôm bụng từ trong giường lớn chạy ra bên ngoài, “Thẩm tổng tôi đi toilet trước!”

Nhất định là đêm qua ăn nhiều đồ đầy dầu mỡ!

Tác giả có lời muốn nói: nửa đêm, Thẩm tổng trong chăn toát ra tia điện quỷ dị...

Đến tột cùng là cái gì đâu?

Là tâm lý tác dụng, vẫn là mắt sinh ra ảo giác!?

Là hiện tượng thần kỳ tự nhiên nào đó, vẫn là nệm tại rò điện!?

Là tâm lý biến thái, vẫn là đạo đức không có!?

Thẩm tổng: Đây ba ngày không biết muốn mang bao nhiêu đỉnh nón xanh (bcs), ha ha.

17. Chương 15

Đăng ảnh một lém (") nếu thích thì các nàng vote ủng hộ ta đăng tiếp ảnh nhé

(o^o) không thích thì thôi(_ _)

Đang ngồi ở trên bồn cầu đến thời điểm cơ hồ thoát ra, Diệp Hi rút cuộc tin tưởng Mộ Dung X là thật thể chất suy yếu ăn không được dầu mỡ.

Trong bụng đau như đau đẻ, từng trận co rút từng trận, cầu công êm dịu khô thoáng thường ngày biến thành chất lỏng khinh khủng, giống như ai đó đánh rơi thùng sơn vào bồn cầu!

“Đúng vậy a...” Diệp Hi ôm bụng cuộn mình thành tôm, phát ra tiếng rên rỉ kìm nén.

Lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng đập cửa, Thẩm Tu Lâm tại cửa hỏi: “Thế nào?”

Diệp Hi đứng dậy xả bồn cầu: “Đỡ hơn rồi.”

Thẩm Tu Lâm im lặng vài giây, lại hỏi: “Lúc nào đi ra?”

“Rất nhanh.” Diệp Hi nói, suy nhược kéo quần lên, đi đến mở cửa toilet.

Thẩm Tu Lâm ho nhẹ một tiếng, nói: “tôi dùng một chút.” Sau đó liền lắc mình vào toilet, hiển nhiên vừa rồi là nhện đi WC.

Không sai, nguyên tác ghi rõ một biệt thự mấy trăm vạn mét vuông chỉ có một WC, phi logic!

Diệp Hi hoài nghi có thể là bởi vì tác giả không có nhà không đủ lớn đến đến độ nhiều hơn một phòng WC, cho nên cứ tưởng đương nhiên như vậy...

Diệp Hi vô lực bò men tường đi ra ngoài, nhưng mà ở ngoài toilet đợi không đến nửa phút, trong bụng cậu lại chợt lóe một trận đau đớn, cơ vòng cũng đột nhiên chợt gặp phải thể lực thần bí nào đó xung kích, song to gió lớn như muốn phá đê mà ra, dục vọng muốn gì kia nháy mắt làm suy sụp hết thấy, vì thế Diệp Hi phanh đẩy cửa toilet lấy tốc độ chó điên bàn nhảy năm mươi mét tiến lên lên đến bồn cầu kim cương bên cạnh, nhìn chằm chằm vào Thẩm Tu Lâm đã kéo khóa quần đang chuẩn bị phóng thích, vừa dậm chân vừa thúc giục: ”Thẩm tổng Thẩm tổng nhanh nhanh nhanh! Đau bụng khó nhịn quá

Thẩm Tu Lâm khoe miệng run rẩy, nhưng mà đã bắt đầu hoàn toàn kéo khóa, vì thế một tia chất lỏng đẹp mắt, mang theo tia điện cứ thế vào bồn cầu!

Nhưng mà này còn không phải kinh sợ nhất đâu...

“Oh my god Thẩm tổng!” Diệp Hi trừng mắt to nhìn chăm chăm Thẩm Tu Lâm, cảm giác toàn bụng đều đau bị dọa bay một nửa, “Cái này của cậu dài tặc thước!”

Mặt Thẩm Tu Lâm không chút thay đổi run run cái kia, giữ rớt vài giọt tiểu điện, sau đó đem cái kia dùng nguyên tác mà nói đến chính là “Thô như nhĩ tí mạch máu cuộn cuộn đỉnh lớn như trứng gà màu tím đỏ cự long” (*“cự long màu đỏ tím to bằng cánh tay trẻ con, mạch máu cuộn cuộn, đỉnh trên to bằng quả trứng gà”*) (/ / ● / / ● / /) nhét về trong quần, trầm giọng nói: “Như thế nào?”

Diệp Hi làm hít sâu: “Không có việc gì, tôi chỉ tùy tiện cảm thán một chút.”

Oh my god về sau này cảnh giường chiếu hoàn toàn không có cách nào khác diễn a, cùng này nói là XXX không bằng nói là cực hình!

Làm không tốt vẫn là bị tra tấn bằng điện, không biết Thẩm tổng bao nhiêu vốn?

Thẩm Tu Lâm Thẩm mặc một lát, giải thích nói: “đây là trong nguyên tác.”

“tôi biết tôi biết.” Diệp Hi cuồng gật đầu.

May mắn nguyên tác không miêu tả thành “Khoan như đập lớn”, không thì dựa theo hệ thống gạt người, Thẩm tổng đi WC chẳng phải là muốn giống xả đập?

Thẩm Tu Lâm đai lưng tốt, sắc mặt thành mê xoay người đi ra toilet.

Xấu hổ qua đi, trong bụng quần đau,lại mãnh liệt đột kích, Diệp Hi tiếp tục sâu mi xấu hổ ngồi ở trên bồn cầu bắt đầu nghiệp lớn, cân não vận chuyển bay nhanh.

Đầu tiên, về sau thật không thể phàm ăn giống đêm qua như vậy, có tất yếu tại thời điểm điều kiện cho phép thí nghiệm ăn bao nhiêu thực vật bình thường mới sẽ dẫn đến thân thể không thích hợp, là ăn nhiều mới có thể bụng đau, vẫn là chỉ cần ăn một miếng liền sẽ bụng đau, nếu là miếng thứ hai mà nói, kia thật đúng là tương đương thê thảm...

Tiếp theo, tất yếu phải bắt lấy hết thấy cơ hội công lược nam phụ, muốn cam đoan kịch tiến triển đến cảnh giường chiếu,phía trước tích góp đến đầy đủ exp cùng Thẩm tổng thoát khỏi nhiệm vụ thế giới cùng nhau!

Này! đã không phải cùng lão tổng công ty cùng diễn cảnh giường chiếu vấn đề không phải là xấu hổ, căn bản chính là vấn đề sinh tử tồn vong!

Lại ở toilet rối rắm một hồi lâu, Diệp Hi cảm giác chính mình đã tiến vào cảnh giới chỉ là đơn thuần bụng đau, nhưng là đã thái đến mức không thể thái ra nữa, vì thế liền giãy dụa đứng dậy, tính toán nhân cơ hội diễn nhất làm nửa đầu nhiệm vụ.

Chung quy không có kỹ xảo biểu diễn nghịch thiên như vậy của Thẩm tổng, vừa lợi dụng lúc bụng đau liền muốn làm nhiệm vụ!

Diệp Hi sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, đẩy ra cửa toilet liền nhìn thấy Thẩm Tu Lâm đang đợi tại hành lang, trên mặt đau lòng cùng thương tiếc nhìn Diệp Hi có| thần kinh tráng kiện có thể để cho mười người hai người ôm| nhìn ra được.

Xem ra Thẩm tổng đã nhập kịch! Diệp Hi phối hợp phi thường nhẹ giọng kêu: “Hoàng Phủ... Cậu thân thể thực không thoải mái, muốn đi bệnh viện...”

“Không thoải mái?” Thẩm Tu Lâm tiến lên, cầm Diệp Hi cánh tay mảnh khảnh, mảy mảy chặt đau lòng, cùng người hầu, cùng bảo tiêu vây xem, hạ khí phách mười phần nói, “Cậu từ tóc đến đầu ngón chân là thuộc về tôi, không có cho phép của tôi, cậu dám tự tiện không thoải mái, hại tôi đau lòng?”

Diệp Hi yên lặng thấp nhang, phát hiện chính mình lại không tiếp lời kịch được: “...”

Thẩm tổng thật sự là đem này trí hướng Hoàng Phủ X này được suy diễn vô cùng nhuần nhuyễn a! Trường quay có thể phát huy đến đỉnh điểm!

“Tôi mang cậu đi bệnh viện.” Thẩm Tu Lâm khe khẽ thở dài, lại uy hiếp nói, “Nhưng mà cậu tốt nhất không cần có cái hành động gì dư thừa, nếu còn dám chạy trốn, tôi sẽ khiến cậu biết rõ ngỗ nghịch tôi là một sự kiện đáng sợ cỡ nào.”

Diệp Hi hơi thở mong manh lấy trời đất làm chứng: “Tôi sẽ không trốn...”

Vì thế, kịch được làm thực, chân hai người liền đạp phi cơ trực thăng bay thẳng đến bệnh viện.

Cửa cabin đóng kín, mặt sau chỉ còn lại có hai người bọn họ, Thẩm Tu Lâm thân thiết hỏi: “Thật sự lợi hại đau được như vậy?”

“Thật sự.” Diệp Hi ôm bụng, mặt trắng như tờ giấy, “Cậu biểu diễn có kỹ xảo siêu nát, toàn dựa vào sự thật để biểu diễn.”

Thẩm Tu Lâm không biết nhớ tới cái gì, khẽ cau mày.

“Đau quá, tê...” Diệp Hi muốn khóc mà không dám khóc, “Về sau không dám lập tức ăn nhiều như vậy.”

“Nằm xuống, cho tôi xoa.” - Thảm Tu Lâm không nói gì, trực tiếp đẩy ngã Diệp Hi, để cậu gối đầu lên bắp đùi mình, lại đặt tay nhẹ nhàng lên bụng Diệp Hi, thuận thế xoay tròn, lòng bàn tay ấm áp và lực vừa phải khiến đau đớn vơi đi đôi phần .

Khi đã khó chịu đến đòi mạng, Diệp Hi không còn coi đối phương là sếp nhà mình, dù sao tay chân cũng đau vô lực như bị rút xương, muốn tự lực cánh sinh cũng không được vì thế Diệp Hi không chỉ tiếp nhận Thảm Tu Lâm xoa bóp mà còn vừa râm rì rên rĩ vừa chỉ huy Thảm Tu Lâm: “Thảm tổng đi xuống chút, a... Đi phía trái... Ừm... Dừng sức đi... A, đứng, chỗ đó...”

Đuôi lông mày Thảm Tu Lâm run lên, động tác trên tay dừng lại, sắc mặt thay đổi kỳ dị.

“Thảm tổng dừng dừng...” – Diệp Hi vô lực đặt lên mu bàn tay Thảm Tu Lâm, nhẹ giọng nói: “Tiếp tục.”

Trên yết hầu Thảm Tu Lâm trượt lên trượt xuống, đẩy Diệp Hi gối lên bắp đùi mình xuống thấp một đoạn, trên tay lại bắt đầu hoạt động.

“Thoải mái sao?” Thảm Tu Lâm hỏi.

Diệp Hi thành thật đáp: “Thoải mái.”

Thảm Tu Lâm: “Có bao nhiêu thoải mái?”

Diệp Hi khép hờ mắt: “Đặc biệt thoải mái.”

Thảm Tu Lâm: “Muốn mau một chút sao?”

Diệp Hi: “Không cần, như vậy vừa lúc.”

Thảm Tu Lâm: “Cường độ đâu? Muốn lớn lực một điểm sao?”

Diệp Hi lắc đầu: ”Đừng, lớn chịu không nổi

Thảm Tu Lâm cúi đầu cười, trong tiếng cười mơ hồ lộ ra sự nín nhịn cùng sáng khoái!

Tốc độ phi cơ trực thăng rất nhanh, không nhiều, trong chốc lát liền đến bệnh viện.

Căn cứ ký ức mơ hồ của Diệp Hi đối nguyên tác không rõ, cậu nhớ rõ đây là bệnh viện gia tư nhân quý tộc, chuyên tiếp đón các tinh anh cao cấp trong giới thượng lưu, hội tụ đủ các loại bác sĩ hạng nhất trên toàn thế giới, phí khám và trị liệu cao đến nghịch thiên, ấn tượng sâu nhất trong lòng Diệp Hi chính là tác giả dùng ngữ điệu khoe khoang giới thiệu phí khám của một cơn cảm mạo ở bệnh viện này thôi, cũng đủ cho một phú ông phổ thông táng gia bại sản!

Thế nhưng, một loại bệnh viện tư nhân ăn thịt người như thế này lại không bị thủ tiêu à!? Diệp Hi còn nhớ khi mình đọc đến đoạn này, trong lòng còn âm thầm nhỏ nước bọt.

Nhưng hiện tại, loại trình độ phi logic này đã không thể nhắc nổi bất cứ rung động nào trong lòng Diệp Hi..

Xuống máy bay trực thăng, Diệp Hi và Thẩm Tu Lâm dưới đám vệ sĩ rầm rộ đi như hoàng đế và hoàng hậu trên thảm đỏ, trực tiếp tiến vào bệnh viện, một người hầu dùng khay bạc đựng phiếu ký khám bệnh kính cẩn dâng đến trước mặt Thẩm Tu Lâm: “Thưa đại thiếu gia, đây là bác sĩ chuyên nội khoa hàng đầu thế giới, Hiên Viên ”

HaHaHa, cmn điên cả lũ! Khỏe môi Diệp Hi cong lên, suýt nữa thì bật cười.

Thẩm Tu Lâm nghiêng đầu, mặt băng duy trì rất hoàn hảo:“Được rồi”

Trước sự dẫn đường của hai người hầu, hàng ngàn vệ sĩ chia làm ba tổ, một tổ phòng ngự tiến tới, rầm rầm theo đuôi hai người tiến vào phòng khám nội khoa, hai tổ khác vây kín đại sảnh và xung quanh bệnh viện, bảo vệ đến nước chảy cũng không vào, nghiêm ngặt tới nỗi ruồi bay cũng không lọt!

Diệp Hi:“”..“”

Chân long giáng thế, có cần khủng bố thế không, làm thế thì trốn ra kiểu gì?

Lúc này, Thẩm Tu Lâm nhẹ nhàng bấm lên eo Diệp Hi.

Diệp Hi ngẩng đầu nhìn hắn, Thẩm Tu Lâm hơi khom người dán môi lên tai Diệp Hi, dùng âm thanh chỉ có Diệp Hi mới nghe thấy nói:“”Tôi sẽ nghĩ cách đuổi bọn họ “”.

Dh yên tâm gật gật đầu, sau khi nhiệm vụ này mở ra Thẩm Tu Lâm có thể xem tọa độ của cậu trên hệ thống, chỉ cần hắn không muốn bắt là có thể tránh xa vị trí của Diệp Hi bất cứ lúc nào.

Đúng lúc đó, tới phòng của Hiên Viên, người hầu đẩy cửa.

Trong phòng, một vị bác sĩ trẻ tuổi tuấn mỹ không thua kém gì Thẩm Tu Lâm ngẩng đầu lên, nhìn sang Diệp Hi, cùng lúc đó, bên cạnh hắn hiện ra bảng giới thiệu nữa trong suốt.

Họ tên: Hiên Viên XX

Thân phận: Bác sĩ.

Giới thiệu tóm tắt nhân vật: Bác sĩ chuyên khoa nội hàng đầu thế giới, tổ tông mười tám đời nhà danh y, dung mạo tuấn mỹ, truyền nhân y thuật thế gia, từ nhỏ một lòng nghiên cứu y thuật, giống như không có thứ gì khiến hắn rời mắt khỏi trang sách y học, ngoại trừ..

Diệp Hi nhìn chăm chăm vào Hiên Viên, con người sáng quắc.

Nam phụ! Nam phụ xuất hiện! Móa nó, là một hình nhân exp khổng lồ!

Ánh mắt sắc bén của Thẩm Tu Lâm quét qua Diệp Hi đang dần trở nên hưng phấn, cau mày, ở bên eo Diệp Hi bóp một cái không nhẹ không nặng.

18. Chương 16

“Mời ngồi.” - Ánh mắt Hiên Viên dừng chốc lát trên mặt Diệp Hi, ra hiệu cậu ngồi đối diện mình.+

Diệp Hi lập tức hùng hục đi qua ngồi xuống, nũng nịu nói: “Em chào bác sĩ.”

Thẩm Tu Lâm trầm mặc: “...”

“Không thoải mái chỗ nào?” - Hiên Viên nở nụ cười ôn hoà, ấm áp như gió xuân, tạo nên sự chênh lệch rõ ràng đối với gương mặt lãnh khốc của Thẩm Tu Lâm, lạnh đến mức có thể cạo ra vụn băng.

Diệp Hi: “Lúc sáng nay, bụng em tự dưng đau quá.”

Hiên Viên gật đầu, hỏi: “Hôm qua ăn đồ gì không đảm bảo sao?”

Diệp Hi niết cổ họng ưỡn ẹo trả lời: “Bình thường em chỉ ăn hoa tươi và uống nước sương trên đỉnh núi tuyết ngàn năm mà thôi, nhưng tối hôm qua em nhịn không được mà ăn chút đồ cay, kết quả thành ra như vậy.”

Nói xong, Diệp Hi thành công bị giọng nói ưỡn ẹo của mình làm mắc ói.

Nhớ lại hôm qua trên bàn còn chất đống xác tôm hùm đã hi sinh, tâm tình tiểu đệ Thẩm Tu Lâm bóp tôm

vô cùng phức tạp: “...”

Chỉ ăn chút thôi á?

“Bình thường em chỉ ăn hoa tươi và uống tuyết thủy tinh khiết trên núi cao?” - Hiên Viên ngẩng đầu lên, có vẻ hứng thú đáng giá thiếu niên xinh đẹp xuất trần tuyệt thế như ánh trăng mà lại yếu đuối trước mặt.

Diệp Hi cố trợn trừng đôi mắt ngập nước long lanh, chớp mắt vài cái với Hiên Viên, sau đó dùng yếu điệu hết sức đáp một tiếng: “Vâng ạ ~”

Ngoài cửa sổ chợt xẹt qua một tia chớp!

Thẩm Tu Lâm xanh mặt nhìn Diệp Hi quăng mị nhãn cộng thêm làm nũng với nam phụ: “...”

Hiên Viên ho nhẹ một tiếng, chỉ về phía giường bệnh phía xa, ngữ khí dịu dàng nói: “Qua đó nằm đi, tôi làm một số kiểm tra đơn giản cho em.”

Diệp Hi lại hùng hục chạy tới, ngoan ngoãn nằm xuống, giống như đang kích động đến mức quên cả bụng đau!

Hiên Viên cũng đi tới, Thẩm Tu Lâm lại rạp khuôn theo sát từng bước đằng sau Hiên Viên, ánh mắt sắc bén như đang trạc hai động trên áo khoác gãi!

Hiên Viên đi tới trước giường chẩn đoán bệnh, quay đầu nhìn biển người tấp nập trong phòng, nói: “Làm phiền nhóm người nhà tránh đi một lúc.”

Vệ sĩ cùng người hầu lập tức nghe lời lui đi, Thẩm Tu Lâm ôm gió lạnh, giống như cảm rẽ bên giường.

“Mời anh cũng tránh đi.” - Hiên Viên nói với Thẩm Tu Lâm.

Thẩm Tu Lâm rít ra từng chữ qua kẽ răng: “Khỏi cần, tôi là vị hôn phu của em ấy.”

Đúng lúc đó, Diệp Hi ngồi bật dậy, đại nghịch bất đạo xua đuổi Thẩm tổng: “Anh nghe bác sĩ nói gì chưa, đi ra.”

Thẩm tổng, anh ở lì ở đây thì tôi nào dám thoải mái chinh phục nam phụ! Không chinh phục được nam phụ thì chúng ta sao có thể tích góp đủ EXP để trở về thế giới thật trước khi diễn cảnh giường chiếu đây?

Thẩm Tu Lâm nhấn mạnh từng chữ: “Tôi không đi.”

Diệp Hi phần nộ: “Bụng tôi đau lắm, anh đừng cản trở bác sĩ làm kiểm tra.”

Đây là lúc biểu diễn kỹ xảo à?

“Em...” - Khí thế bá vương quanh người Thẩm Tu Lâm bắt đầu sôi trào!

Diệp Hi tiếp tục không biết sống chết ra lệnh cho Thẩm Tu Lâm: “Nhanh!”

Thẩm Tu Lâm hít sâu một hơi, quay đầu giống như giận hờn, nhanh chân đi ra phòng, chân trời ầm ầm ầm sấm nổ càng lúc càng hung mãnh!

Diệp Hi nằm trở về giường bệnh, nhớ tới trước đây từng xem qua một số tin giải trí, nói cái gì mà diễn viên vì quá nhập diễn mà chìm đắm vào nhân vật không thể nào khắc chế được tình thần và tình cảm của mình... Lúc đó Diệp Hi còn cho rằng mấy tin tức này quá khoa trương, nhưng bây giờ xem ra đây có lẽ đây là chuyện có thật!

Thẩm tổng, tên đồng đội heo này, vừa diễn là không ra nổi rồi.

Xem xem, đến cả sấm sét cũng bị hấn đánh ra!

Hiên Viên: “Mời vén áo lên, để lộ phần bụng.”

Trước tiên phải hiểu rõ, đàn ông là động vật nhìn bằng mắt! Đầu óc không thông minh lắm của Diệp Hi rất nỗ lực vận chuyển, cho nên muốn nhanh chóng chinh phục tốt nhất chính là dùng sắc dụ!

Vậy thì cần dùng sắc dụ như thế nào đây? Cởi quần?

Hiên Viên nhìn vẻ mặt Diệp Hi gốc manh đang nhìn chằm chằm trần nhà, hồn ở trên mây, mỉm cười nói: “Nghe thấy lời tôi nói không?”

“Nghe được.” - Trong lòng Diệp Hi có hai thiên thần và ác quỷ đang giao chiến, đến cuối cùng vẫn không dám cởi quần, cậu đành phải ngoan ngoãn vén áo lộ ra vòng eo nhỏ trắng mịn mảnh khảnh.

Vẻ mặt Hiên Viên chính trực đưa tay sờ lên phần bụng Diệp Hi, vừa ấn vừa hỏi: “Đau chỗ nào? Đây sao?”

“Không đau, đau.” - Diệp Hi vừa hồi đáp vừa lẩn lẩn áo chậm rãi kéo đến cằm, cường ép lộ ra ngực và xương quai xanh.

Hiên Viên vừa ngẩng đầu, nhìn Diệp Hi, ánh mắt lóe lóe, lập tức rơi vào trâm mặc.

Bởi vì gầy gò mà lộ ra xương quai xanh rõ ràng khiến cơ thể Diệp Hi hiện ra một loại mỹ cảm nhỏ yếu, làn da trắng mịn như bò sữa, trên đó còn có hai viên màu hồng nhạt vì bại lộ trong không khí mà hiện ra tinh thần dị thường, đường nét cầm thon gọn, đôi mắt to trong sáng chớp rồi lại chớp, ngốc nghếch cố gắng phóng điện về phía mình..

Diệp Hi thấy vẻ mặt Hiên Viên ngơ ngẩn nhìn chằm chằm mình không nói lời nào, lại cúi đầu nhìn ngực mình, tiếp đó vẻ mặt lúng túng kéo áo về.

Cái bộ ngực phẳng không khác gì sân bay có cái gì đáng xem chứ, đến tột cùng thì mình đang làm cái quỷ gì vậy!?

Bây giờ, tám chín phần nam phụ đang cảm thấy mình là một đứa thiếu năng!

– thằng nam Diệp Hi nghĩ vậy.

Tự cho là thông đồng thất bại - Diệp Hi xấu hổ ngồi dậy, bên tai đỏ chót vì hàng loạt hành động ngu si của mình.

Không biết có phải là do công lao xoa bóp của Thẩm Tu Lâm trên phi cơ hay không, hay là do tình huống khẩn cấp, lúc này cảm giác đau đớn của Diệp Hi đã vơi đi hơn nhiều, chỉ ít vẫn có thể bình tĩnh nói chuyện và hành động.

“Là do đồ cay độc kích thích dạ dày, không nghiêm trọng.” - Hiên Viên nhìn khuôn mặt đỏ như quả táo nhỏ của Diệp Hi, chuyển đề tài nói: “Vị vừa nãy, nếu tôi nhớ không nhầm, là Nam Cung tiên sinh đúng không?”

Diệp Hi thành thật đáp: “Đúng thế.”

Hiên Viên: “Anh ta là vị hôn phu của em?”

Hỏi cái này là muốn đào góc tường sao? Mau tới đây! Diệp Hi bỗng thấy phấn chấn, tình cảm dạt dào nói: “Chúng tôi là do gia đình bắt ép, tôi không hề yêu hắn!”

Dán ở trên ván cửa nghe trộm - Thẩm tổng tới sầm mặt: “...”

“Không ai có thể ép em kết hôn.” - Hiên Viên ôn hòa nói: “Em là của tự do.”

Diệp Hi điềm đàm đáng yêu nói: “Nhưng hắn ta nhốt em trong nhà, nói trước khi hôn lễ tổ chức em không thể đi bất cứ đâu, em hết cách rồi, không thể làm gì khác là cố ý ăn hỏng bụng rồi tới bệnh viện khám, muốn tìm cơ hội chạy trốn...”

Hiên Viên vươn tay nâng cằm Diệp Hi lên, trầm giọng nói: “Vì thế vừa nãy em mới câu dẫn tôi, là muốn tôi giúp em chạy trốn?”

Con bà nó, người anh em, anh thật là giỏi! Diệp Hi ngay thẳng gật đầu: “Ừm.”

Hiên Viên cười như không cười nhìn Diệp Hi, một tay chậm rãi vuốt ve cằm mình, tư thế suy nghĩ khiến gương mặt của hắn càng thêm tuấn mỹ.

... Đây là một đồng EXP anh tuấn mê người đến cỡ nào! Cảm giác như sắp có hi vọng, mắt Diệp Hi sáng óng ánh, nhìn Hiên Viên, nhiệt tình như lửa đề nghị: “Chúng ta có cần làm tiếp kiểm tra toàn thân không?”

“Không cần.” - Hiên Viên vung vung tay, nhìn tiểu bạch hoa trước mặt vì muốn đào hôn mà vụng về câu dẫn đàn ông xa lạ, ánh mắt đau đốn lại trĩu mến!

Gương mặt thất vọng tan vỡ - Diệp Hi: “...”

Phúc lợi đưa tới cửa còn không muốn, vị nam phụ này, đến tột cùng có phải là gay hay không!

“Tôi dẫn em qua phòng VIP truyền nước.” - Hiên Viên lớn tiếng nói với cửa phòng một câu, lại kề môi nói bên tai Diệp Hi: “Ồ phòng VIP có cửa sau.”

Diệp Hi gật đầu liên tục, trong ánh mắt tràn ngập vui sướng: “Vâng!”

Tuy rằng không biết tại sao nhưng có vẻ EXP sắp tới tay!

Hiên Viên thở dài: “Haiz.”

Vật nhỏ đáng thương, nghe thấy có cơ hội chạy trốn thế mà lại cao hứng như thế.

Phòng cửa mở ra, Thẩm Tu Lâm đứng tại cửa, toàn thân tản ra khí tức âm u, hỏi: “Sao?”

“Là viêm dạ dày, cần phải truyền dịch gấp.” - Hiên Viên đằng hoàng trịnh trọng đáp, rồi dẫn Diệp Hi tới phòng VIP.

Tiến vào phòng VIP, Hiên Viên sắp xếp y tá điều phối một số thuốc, Diệp Hi ở sau lưng Hiên Viên nhanh chóng dán tới bên tai Thẩm Tu Lâm, dùng volume chỉ có hai người nghe được, nói: “Đuổi đám vệ sĩ ở cửa sau.”

Thẩm Tu Lâm hừ một tiếng, quay đầu đi!

Diệp Hi buồn rầu mà nhìn đồng đội heo nhập diễn so deep!

Bắt đầu truyền dịch, Hiên Viên lại yêu cầu người nhà tránh đi, Thẩm Tu Lâm trước khi rời đi còn chỉ lên đồng hồ đang là mười giờ kém, rồi lại chỉ về phía Diệp Hi, ý nói 72 giờ sau gặp.

Diệp Hi khẽ gật đầu, ra hiệu bản thân hiểu.

Thẩm Tu Lâm đi rồi, trong phòng VIP chỉ còn dư lại Diệp Hi và Hiên Viên, truyền một lát, sau đó Diệp Hi bắt đầu đào tẩu với Hiên Viên.

Hai người từ cửa sau chạy đến tầng hầm bãi đậu xe, quả nhiên trên dọc theo đường không hề gặp bất kỳ vệ sĩ nào, thời điểm chiếc siêu xe của Hiên Viên từ bãi đậu xe rời đi, trời bên ngoài còn vang lên sấm chớp, đổ mưa to.

“Có nơi đi chưa?” - Trong xe, Hiên Viên ân cần hỏi.

“Em chưa.” - Diệp Hi tội nghiệp trả lời.

Mặc dù lúc ở trên máy bay trực thăng vừa được xoa bụng, Thẩm Tu Lâm còn vô cùng tri kỷ nhét một xấp tiền dày vào trong túi quần Diệp Hi để cậu ăn chơi trác táng trong khách sạn ba ngày... Nhưng nam phụ còn chưa chinh phục... Vậy nên nhất định phải mặt dày mày dạn ăn chùa ở đậu nhà người ta!

“Nếu em không chê...” - Hiên Viên hắng giọng nói: “Ở chỗ anh có một phòng ở tạm thời, là chỗ thuê lại theo danh nghĩa của bệnh viện, bình thường anh vội không ở nơi đó, phòng ở hơi đơn sơ chút thôi, nhưng chỗ tốt là anh ta không thể thông qua địa chỉ của anh mà đuổi đến em...”

Ánh mắt Diệp Hi sáng ngời nói: “Em không chê! Chỉ cần có thể thoát khỏi người kia thì sao cũng được!”

Hiên Viên vui vẻ: “Tốt.”

Diệp Hi vờ vịt lo lắng một hồi: “Nhưng hắn ta sẽ không làm gì anh chứ?”

“Cùng lắm là bỏ việc thôi.” - Hiên Viên nở nụ cười thản nhiên: “Bằng y thuật của anh, đi đâu cũng không sợ.”

Bác sĩ chuyên khoa nội hàng đầu thế giới có niềm tin thế đấy!

Diệp Hi đáp rất nhanh: “Vâng.”

Thật ra chỉ cần nhà anh ngoan ngoãn thích tôi rồi tỏ lộ giao ra EXP là được rồi, không chỉ Thẩm tổng sẽ không làm gì anh, mà còn rất hài lòng đấy nha!

19. Chương 17

Hiên Viên đưa Diệp Hi tới một nơi, trên tính chất chỉ là chỗ ở tạm thời nhưng cũng khá sa hoa, một phòng rộng sáu trăm mét vuông, phong cách trang trí tinh xảo thư thái, chất liệu dụng cụ và trang hoàng vừa nhìn đã biết là đắt đỏ.

Lúc dẫn Diệp Hi đi vào, Hiên Viên cười khở một tiếng: “Chỉ là nơi đặt chân tạm bợ, rất đơn sơ.”

“Em lại thấy rất tốt.” - Về ngoài Diệp Hi miễn cưỡng duy trì cân trọng, bên trong lại hồi hộp.

Cuối cùng không cần phải chạy nửa giờ để đi vệ sinh nữa rồi! QAQ

Cuối cùng cũng không cần phải tỉnh dậy ở giữa cái giường to lớn vắng như cái chùa bà tanh nữa rồi! QAQ

Cuối cùng cũng không cần phải phán đoán hướng đi để ra ngoài phòng ngủ nữa rồi! QAQ

Thoải con gà mái!

Hiên Viên thở dài: “Chỉ sợ em chịu thiệt.”

Diệp Hi vẽ mặt ngoan ngoãn: “Không sao.”

Tôi nguyện ý ngày ngày chịu thiệt như thế, cảm ơn.

Hiên Viên buông mi mắt nhìn tiểu thiếu gia rõ ràng là mảnh mai lại giả vờ kiên cường trước mắt, trong mắt thương tiếc thương yêu nhanh chóng tăng trưởng theo cấp lũy thừa, thâm trầm yêu thương trong khoảnh khắc hóa thành biển rộng bao la.

Giả thiết nam phụ nào tàn trong nguyên tác một lời chưa nói đã điên cuồng yêu tiểu thụ chưa hề vỡ, nguyên tác thật tuyệt vời!

“Em muốn đi tắm, đau bụng ra đầy mồ hôi, thật khó chịu.” - Diệp Hi chớp chớp mắt to, tiếp tục sử dụng khí lực bú sữa phóng điện với nam phụ.

Yêu thương trong mắt Hiên Viên bao la như biển lập tức biến thành dục vọng khát khao lộ liễu như cầm thú, giống như hận không thể ăn tươi nuốt sống Diệp Hi!

Diệp Hi về mặt mộng bức nhìn hắn: “...”

Ánh mắt vị nam phụ này thật kỳ quái.

Tôi không phải là tôm hùm cay, vì sao anh lại nhìn tôi như vậy hả ha ha ha ha ha!

Hiên Viên nhìn tiểu thiếu gia hồn nhiên Thẩm nghệ như thiên sứ trước mặt, đành phải trấn an dục hỏa tà ác trong lòng, cắn răng nói: “Anh đi lấy quần áo mới cho em, có lẽ sẽ hơi rộng.”

Diệp Hi sung sướng đi theo sau: “Vâng, làm phiền anh rồi.”

Sau mười phút, Diệp Hi ngâm tắm trong bồn tắm xoa bóp của Hiên Viên, xem hài kịch, trên đầu tự sản xuất ra cánh hoa hồng lạc trong nước biến thành tắm hoa hồng. Mà cùng lúc đó, Thẩm tổng lại bị sấm chớp và gió lốc của mình chế tạo vây khốn trong bệnh viện...

Bởi vì loại khí trời này máy bay không thể cất cánh, rất có khả năng bị sét đánh.

Thẩm tổng phần nộ cũng chỉ đành ôm hận đứng ở cổng bệnh viện, tức giận ngưng mắt nhìn cả bầu trời chìm trong mưa tầm tã mưa xối xả, chờ tài xế lái xe tới đón.

Trong bồn tắm - Diệp Hi: “Châu Tinh Trì hài quá... A ha ha ha!”

Trong bệnh viện - Thẩm Tu Lâm: “...” Âm âm âm rào!

Hài lòng tắm một phen, Diệp Hi mặc quần áo mới của Hiên Viên đưa.

Ở trong thế giới hiện thực Diệp Hi vốn thuộc vóc dáng cao thon gầy, vào thế giới Mary Sue còn co lại một vòng, càng trở nên gầy hơn, quần áo Hiên Viên mặc lên người căn bản không đỡ nổi, cổ áo lới lỏng lộ ra xương quai xanh tinh xảo chọc người ta phạm tội, tay áo cũng xắn lên một vòng, dáng vẻ mảnh khảnh lại đáng yêu khiến người gặp người mến...

“Em tắm xong rồi.” - Diệp Hi sấy khô tóc, ngồi xuống bên sát Hiên Viên, cân nhắc nên tiếp tục chinh phục nam phụ như thế nào.

Cứ tiếp tục sắc dụ là được, tuy nhà em bằng phẳng khô cằn không có gì đáng xem nhưng luôn tốt hơn là không có gì... Diệp Hi nghĩ, xả nghiêng cổ áo, lộ ra nửa bên bả vai.

Player thành công phóng thích kỹ năng “Sắc dụ vô hình nửa có nửa không”, độ thiện cảm nam phụ miễn cưỡng +1! Diệp Hi ở trong lòng vui sướng tưởng tượng.

Hiên Viên liếc mắt nhìn Diệp Hi, lại toát ra ánh mắt khát khao giống y như Diệp Hi khi nhìn thấy tôm hùm cay.

Về mặt Diệp Hi vô tội: “... Anh đói bụng sao?”

Trên người tiểu thiếu gia tỏa ra hương hoa tường vi và ướt át hơi nước trông thật giống như một khối điểm tâm ngon miệng mềm mại.

“Rất đói.” - Hiên Viên khí huyết cuộn cuộn, dán đến gần Diệp Hi, khàn khàn hỏi: “Vậy nên làm gì đây?”

Diệp Hi niết cổ họng ưỡn ẹo thúc giục: “Vậy anh mau đi ăn cơm đi, đừng để bị sôi bụng.”

Player thành công phóng thích kỹ năng “Ôn nhu dạn dòn”, độ thiện cảm nam phụ lập tức +5! Diệp Hi ở trong lòng tiếp tục hight.

Tự giác đụng vào đỉnh mềm, Hiên Viên áp chế kích động, không cam lòng nhìn Diệp Hi, ôn nhu nói: “Hãy nhìn vào mắt anh.”

Nói xong, trong mắt Hiên Viên lập loè hỗn hợp sùng nịch và thương tiếc, hừng hực ái mộ, tràn trề ưu thương, điên cuồng đủ loại tâm tình nhất kiến chung tình và ánh sáng chói lóa...

Diệp Hi hoàn toàn không phân tích được thành phần ánh sáng trong đáy mắt Hiên Viên, không thể làm gì khác hơn là chân thành ca ngợi: “Đôi mắt anh thật là đẹp, thật trong sáng, giống như ánh mặt trời vậy.”

Player thành công phóng thích kỹ năng “tình thoại nóng bỏng”, độ thiện cảm nam phụ +5! Diệp Hi ở trong lòng ẩn hình ngồi bút xoẹt xoẹt liên tục trên vở!

“...” - Hiên Viên thất vọng đứng dậy nhấc áo khoác, quyết định ra cửa tìm lãng lãng.

Diệp Hi ở phía sau nói: “Khi nào trở về anh nhớ mua cho em thêm một bó hoa bách hợp nhé.”

Hiên Viên mỉm cười: “Ừm.”

Mọi người đều biết, ngôn ngữ hoa bách hợp là tình yêu thuần khiết.

Diệp Hi liếm liếm môi: “Chọn cánh hoa to một chút, dày một chút, cảm ơn anh.”

Những ngày tháng ăn tối ăn lui, Diệp Hi cảm thấy hoa bách hợp là dễ ăn hơn xú.

“...” - Hiên Viên mang theo tâm tình u buồn, đội mưa ra ngoài.

Bất thành linh, tình yêu ấy ngã chết!

Cứ như thế, Diệp Hi ở lại phòng ở Hiên Viên, dù không thể phá nhân thiết là ăn hoa uống sương ở trước mặt nam phụ, nhưng đi đâu cũng thuận tiện hơn nhiều, muốn lên giường thì lên muốn xuống thì xuống, muốn đi vệ sinh thì đi, ở bên cạnh còn có cửa hàng bán hoa ăn rất tiện lợi, đã vậy không cần phải cẩn thận đối diện với sếp lớn trong nhà, ngày ngày nằm ườn trên sofa xem tivi, thật là tuyệt vời ông mặt trời!

Đương nhiên, sau khi thoải mái cũng phải thông đồng với nam phụ, dựa theo trình tự “Sắc dụ vô hình nửa có nửa không”, “ôn nhu dấn dò” và “tình thoại nóng bỏng”, Diệp Hi không ngừng thay phiên sử dụng ba loại kỹ năng này.

Thế mà, từ đầu đến cuối nam phụ vẫn chưa tỏ tình khiến cho Diệp thẳng nam rất buồn rầu...

Hệ thống không cho kỹ năng kiểm tra độ thiện cảm, cũng không biết bây giờ đã chinh phục đến trình độ nào rồi, Diệp Hi lo lắng nghĩ, chẳng lẽ phải để mình mở lời trước sao? Nhờ đâu không cẩn thận phá vỡ nhân thiết thì làm sao bây giờ?

Thế nhưng Diệp Hi sốt ruột nào có biết, thật ra bấy lâu nay Hiên Viên đã vì nhiều lần tỏ tình mà chạm vào đỉnh mềm, lo lắng mất ngủ ba đêm nay, bởi vì đêm đêm đều xoắn xuýt không biết mình nhặt về nhà lại còn yêu điên cuồng người đó rốt cuộc là tiểu bạch thủ xuân manh hay là trà biếu xanh cao đoạn, ngày đêm suy nghĩ đến mức tế bào não trượt rút mất 5 mm!

Đến buổi sáng cuối cùng, cuối cùng Diệp Hi không nhận được.

Giờ đã là chín giờ sáng, khoảng cách tới thời gian kết thúc 72 giờ chỉ còn mười mấy phút nữa, tuy trên lý thuyết có thể ở lại nơi này một thời gian ngắn để tiếp tục chinh phục Hiên Viên, nhưng làm vậy sẽ làm chậm trễ thời gian nhiệm vụ chính, vì thế nhất định phải tăng nhanh tốc độ chinh phục!

Hiên Viên rửa mặt xong, bởi vì lại là một đêm mất ngủ nên không có tinh thần đi ra từ cửa phòng vệ sinh, chuẩn bị đi làm bữa sáng.

Vừa đẩy cửa, liền trông thấy ánh mắt Diệp Hi sáng ngời đứng tại cửa, trên người mặc quần áo chỉnh tề, có vẻ đang chuẩn bị ra ngoài.

Hiên Viên sờ đầu cậu: “Chào buổi sáng, em muốn ra ngoài sao?”

Diệp Hi gật đầu.

Hiên Viên dịu dàng hỏi: “Em muốn đi đâu? Chờ lát nữa anh lái xe đưa em đi.”

Diệp Hi do dự một hồi, hỏi thẳng: “Anh có lời gì muốn nói với em không?”

Hiên Viên trầm mặc: “...”

Trên mặt Diệp Hi thất vọng không cần giả vờ: “Không có sao?”

Thông đồng lâu như vậy, độ thiện cảm còn chưa đủ à!

Ngữ khí Hiên Viên thương cảm: “Có, rất nhiều, em muốn nghe câu nào?”

Diệp Hi cơ trí hỏi ngược lại: “Nếu em nói em sắp phải rời nơi ấy, anh sẽ nói gì với em?”

Hi vọng sẽ không phải là thuận buồm xuôi gió!

“Em muốn đi?” - Hiên Viên cắn răng: “Em đi đâu?”

Diệp Hi không đáp, mà là ân cần dụ hỏi: “Trước không nói cái này, anh muốn nói gì với em?”

“Em...” - Hiên Viên thống khổ đỡ trán: “Đừng đi được không?”

Luyến tiếc chính là có biến! Diệp Hi cầm cổ tay hắn, ánh mắt nóng rực như hòa tan sắt thép: “Vì sao chứ?”

Hiên Viên suy sụp hỏi: “Em muốn đi đâu, giờ em đang đào hôn em có biết không? Lẽ nào em không sợ bị tóm lại?”

Diệp Hi lắc đầu một cái: “Em không thể ở đây cả đời với anh.”

“Em có thể.” - Hiên Viên cắn răng một cái, kiên trì cầm chặt tay Diệp Hi: “Chỉ cần em muốn, em có thể ở cả đời.”

Gương mặt Diệp Hi lập tức trở nên vui sướng, giống như hải lòng thăng thiên: “Có thể ở cả đời? Vì sao chứ?”

Về mặt này, không sai được, Hiên Viên hít sâu một hơi, yêu thương dào dạt như thủy điện: “Bởi vì anh yêu em.”

Hắn vừa dứt lời, trong tai Diệp Hi vang lên thông báo chinh phục nam phụ thành công, lúc này hệ thống vô cùng hào phóng ban cho 1 vạn điểm EXP.

Cùng lúc đó, chân trời mây đen bắt đầu lấy tốc độ mà mắt thường có thể trông thấy nhanh chóng tụ đến, một tia chớp cắt dọc trời...

Nhưng Diệp Hi chìm đắm toàn bộ trong vui sướng thăng cấp nên không chú ý tới tiết trời đổi thay.

“Cám ơn, cám ơn anh.” - Diệp Hi nắm tay Hiên Viên lắc thêm mấy lần, ánh mắt chân thành mà thành khẩn: “Anh đúng là người tốt!”

Vừa thổ lộ xong lại thu được tấm thẻ người tốt, Hiên Viên luống cuống: “Ý em là sao?”

“Thật ra đôi ta không thích hợp, em phải đi rồi, xin lỗi, hẹn gặp lại.” - Diệp Hi vui sướng vẫy vẫy tay với Hiên Viên, bởi vì nhân vật trong truyện không phải người thật nên trong lòng không hề hổ thẹn, trái lại mặt đỏ lừ lừ, vui sướng.

“Em đứng lại đó cho tôi!” - Xác nhận tình yêu của mình trao nhầm cho trà biểu xanh, Hiên Viên đỏ võ nắm chặt cổ tay Diệp Hi, đè cậu lên tường, hai mắt đỏ sậm giận dữ hét lên: “Em đang đùa bỡn tôi!”

20. Chương 18

“Khoan khoan, anh hiểu lầm rồi!” - Diệp Hi sợ hết hồn, lại bị Hiên Viên đột nhiên đẩy một cái, sau gáy đập vào tường đau đớn.

Diệp Hi không khỏi nhớ tới cảnh khi còn nhiệm vụ đầu tiên với Thẩm Tu Lâm cũng bị hắn kabe-don như vậy.

Thời điểm đó Thẩm tổng kabe-don còn dùng tay che chở sau gáy của tôi đấy nhá!

“Tôi hiểu lầm em?” - Hiên Viên thở hổn hển, khuôn mặt tuấn mỹ nhả nhận dưới cơn thịnh nộ trở nên dữ tợn: “Là em ám chỉ để tôi thổ lộ với em, nhưng tôi vừa nói ra khỏi miệng thì em trở mặt từ chối, đây không phải đùa bỡn tôi thì là gì?! Há!?”

Diệp Hi nhớ lại toàn bộ hành vi gợi đòn của mình, rất tán thành thở dài nói: “Anh nói cũng có lý...”

Xem ra sau này không thể vừa tóm được EXP đã trực tiếp chạy, phải giả vờ tiếp thu một lúc mới được.

“Em!” - Hiền Viên hít vào một ngụm khí lạnh, cảm giác tóc trên đầu mình có xu thế dựng ngược về sau!

Diệp Hi cẩn thận từng li từng tí đưa tay ẩn ẩn lên mấy sợi tóc dựng thẳng ẩn ẩn khí tức nguy hiểm của Hiên Viên: “Anh đừng nóng giận.”

Biểu tình Hiên Viên nhất thời biến thành rất khó hình dung: “...”

Diệp Hi chỉnh sửa lại tâm tình, giả vờ coi người trước mặt là người thật, tiếp tục nghiêm túc nhận lỗi: “Thật sự rất có lỗi, nhưng em có nỗi khổ trong lòng.”

“Tôi không muốn nghe em viện cớ.” - Hiền Viên cúi đầu, môi cả hai tiến rất gần: “Tôi chỉ muốn em.”

Diệp Hi lập tức đưa tay che miệng, phòng ngừa đối phương đột nhiên hôn xuống.

Vốn là dự định hôn xuống, Hiên Viên nhất thời không biết ha miêng từ đâu: “...”

Vì thoát khỏi nam phụ mà đánh hẳn một trận nhất định sẽ phá vỡ nhất thiết sao? Diệp Hi sốt sắng suy nghĩ, che miệng mở to hai mắt nhìn Hiên Viên, tuy rằng chọc người giận nhưng dù sao giá trị nhan sắc cao, làm động tác này càng thêm đáng yêu.

Hiền Viên nhìn chăm mỹ thiếu niên mình oán hận ở trên tường, thái độ dần dần dịu xuống, lý trí cũng quay về, trong ánh mắt tăng lên vài phần ôn nhu, nỗ lực dùng lý lấy tình động cho Diệp Hi hiếu: “Anh yêu em từ cái nhìn đầu tiên, anh biết em vẫn chưa yêu anh, thế nhưng ít nhất em phải cho anh một cơ hội để anh theo đuổi em, đừng vứt bỏ anh dễ dàng như vậy...”

Bề ngoài Diệp Hi nghe rất chăm chú, ngưng mắt nhìn Hiên Viên, không nói một lời.

Trước giả vờ thuận theo để kiểm cố ra cửa, còn nếu hấn cứ cưỡng ép mình thì mình cứ trực tiếp đá vào giữa hai chân của hấn, sau đó nhân lúc huynh đệ nhà hấn đau đốn khom lưng thì kích thêm cho một khuỷu tay nữa, nếu vẫn còn chưa đủ thì cho thêm một quyền... Phản kháng vô lễ cũng không tính là phá vỡ nhân thiết định chứ?

Đối với con người mà nói, bị lừa bốn tình cảm sau đó lại bị đánh một trận, chuyên đó đúng là thâm hiểm!

Nam phụ bí thẳm hồn nhiên không biết trong đầu Diệp Hi đang muốn đánh mình, vẫn vội vàng truy hỏi: “Em có nghe không? Có thể cho anh cơ hội chứ?”

Não đã bỏ ra một bộ quyền pháp - Diệp Hi đáp: “Được, em cho anh một cơ hội.”

Nói xong, trong tai Diệp Hi bỗng nhiên truyền đến thông báo tiếng nhiệm vụ chính hoàn thành.

– điều kiện duy trì 72 giờ trạng thái chạy trốn đã thỏa mãn.

Mà gần như đồng thanh cùng tiếng thông báo của hệ thống, bên phòng khách cũng truyền tới tới rung mạnh rầm rầm! Tùy theo đến chính là gió lốc bá liệt hung mãnh, thổi bay đồ vật trong phòng, khí lưu dâng trào lượn lên lượn xuống. Một bình hoa thủy tinh cũng bị cuồng phong bay qua đầu Diệp Hi, chỉ trong chớp mắt suýt nữa đập vào đầu Diệp Hi thì đột ngột chuyển hướng, choang một tiếng đập ngất Hiên Viên.

Diệp Hi ngơ ngác nhìn nam phụ bị KO trong chớp mắt: “...”

Bước ngoặt này thật không thể tin nổi!

Tiếp theo, Thảm Tu Lâm cuồng bá huyễn khóc hủy thiên diệt địa cùng với gió lốc sấm chớp lên sà.

Hiển nhiên là Thảm tổng ngồi thủ ở ngoài cửa không biết bao lâu, nhiệm vụ chính vừa thông báo hoàn thành đã không chờ đợi được, phá cửa mà vào...

Diệp Hi lặng lẽ ở trong lòng gờ ngón tay cái cho Thảm Tu Lâm.

Thảm tổng nhà chúng ta, làm việc quá hiệu suất!

Thảm Tu Lâm đập lên cánh cửa được đảm bảo vệ xô nát, con người đỏ sạm vì phần nộ mà lộ ra màu đặc quánh như biến thành màu đỏ máu, khí thế bá vương tức sát, khí tràng cường đại như hóa thành một cự chưởng vô hình, nặng nề đặt trên đỉnh đầu mỗi người, ép tới mức Diệp Hi thở không nổi.

Diệp Hi hít sâu một cái.

Thảm tổng nhanh nhanh thu lại khí thế bá vương, tui sắp nghẹn thở chết rồi!

Thảm Tu Lâm nghiêng răng nghiêng lợi đi về phía Diệp Hi, một tay bảo vệ sau gáy Diệp Hi, một tay oán hận đẩy Diệp Hi lên tường.

Diệp Hi lập tức ở trong lòng gào thét tên Thảm tổng.

Xem xem, xem Thảm tổng nhà chúng ta ôn nhu thế này cơ mà, không để tui bị đập đầu!

“Em dám chống đối tôi thêm một lần nữa, còn dám trốn tôi đi tìm đàn ông?” - Thảm Tu Lâm dán cả người tới, cầm banh chặt, trong mắt thiếu đốt hừng hực hỏa diễm đổ kị, răng nghiêng ken két.

Diệp Hi bình tĩnh mở bảng hệ thống xem nhiệm vụ mới.

Nhiệm vụ chính 9: Lần thứ hai đào hôn lại thất bại, Mộ Dung Tuyệt Thế bị Nam Cung Vô Song bắt về, Nam Cung Vô Song bạo phong phần nộ quyết định phải cho vật nhỏ kiết ngạo khó thuần này một bài học...

Trong cơn phản kháng vẫn bị Nam Cung Vô Song bắt đi, trong quá trình liều mạng giãy dụa bị Nam Cung Vô Song ném vào tầng hầm xích còng tay và xiềng chân, mài rách cổ tay khiến Nam Cung Vô Song đau lòng. (0 /1)

Diệp Hi: “...”

Nhanh như vậy đã PLAY phòng tối rồi!

Xem xong nhiệm vụ, Diệp Hi tán tót tiếp diễn, bi phần hét lớn: “Tôi không hề yêu anh, anh có thể tha cho tôi không!”

“Không có khả năng, em là người của tôi.” - Vẻ mặt Thẩm Tu Lâm lãnh khốc, bá đạo: “Tất cả những thứ liên quan tới em đều do tôi quyết định, em chỉ có thể thuận theo. Hai ngày sau, hôn lễ của chúng ta sẽ cử hành đúng hạn.”

Nói xong, Thẩm Tu Lâm vỗ tay đập một cái, chỉ vào Diệp Hi, nói: “Đưa về.”

Diệp Hi thể thức hóa, đấu tranh mấy lần, lại bị vệ sĩ trái phải xách đi.

Hiên Viên vẫn hôn mê trên đất, đầu tiên là bị người mình thích đùa bốn tình cảm, sau lại bị bình hoa đập bất tỉnh, sàn nhà rất lạnh, thế mà chẳng có ai ôm hân nằm lên ghế sa lông.

Giống như bị cả thế giới lãng quên!

Cũng không biết sau khi tỉnh lại có hắc hóa hay không...

Diệp Hi bị bọn vệ sĩ ném vào máy trực thăng.

Đám vệ sĩ đóng cửa cabin, xung quanh chỉ còn dư lại Diệp Hi và Thẩm Tu Lâm, Diệp Hi thay đổi biểu tình buồn bực và không cam lòng, vẻ mặt chân chó tiến đến bên người Thẩm Tu Lâm, tranh công nói: “Thẩm tổng, lúc này chinh phục nam phụ được 1 vạn EXP nha, còn nhiều hơn so với trước đó!”

Tui có phải là nhân viên ưu tú siêu siêu giỏi siêu đặc lực đúng hơn!

Thẩm Tu Lâm như bị câu nói này chọc trúng dây thần kinh nhạy cảm nào đó, đuôi lông mày run lên, khí tức quanh thân đột nhiên lạnh lẽo, lạnh giọng nói: “Vì sao lại nhiều hơn năm ngàn?”

“Chắc là do vị nam phụ này khó chinh phục!” - Diệp Hi vẽ mặt hớn hở vỗ ngực mè khen mè dài đuôi: “Lần trước là do tên quân gia kia vốn đã thâm mến tôi, còn vị này ban đầu không thích tôi, thật mệt cho tôi mà, phải xài hết mấy kỹ năng...”

Mặt Thẩm Tu Lâm đen như than, chậm rãi phun từng chữ: “Kỹ năng gì?”

Diệp Hi lại khuếch đại nói mình cơ trí thông qua sắc dụ như thế nào, hỏi han ân cần và tình thoại nóng bỏng ra sao để chinh phục vị nam phụ này.

“Cậu còn biết sắc dụ?” - Thẩm Tu Lâm vịn tay trên sô pha thành năm cái động!

“Biết chứ, tôi như thế này nè!” - Diệp Hi dạt dào tình cảm hất áo mình lên, lộ ra vòng eo mảnh khảnh và màu hồng nhạt cực trêu người kia.

“...” - Thẩm tổng nhất thời không biết mình là nên tức giận trước hay là lễ phép cứng lên trước!

“Thế này nè!” - Diệp Hi xả áo xuống, kéo cổ áo một cái lộ ra nửa bả vai.

“...” - Thẩm tổng lặng lẽ cởi áo khoác, đắp lên đùi.

“Còn thế này nữa.” - Diệp Hi kéo ống quần lên lộ ra cái chân thẳng thấp nồn nà.

“...” - Ánh mắt Thẩm tổng bắt đầu phập phù.

“Mấy thứ này thì có gì đáng xem chứ!” - Diệp Hi vô tâm vô phé nở nụ cười: “Thế giới của mấy vị gay tôi không hiểu lắm ha ha ha!”

Thẩm Tu Lâm nhìn sâu vào trong mắt cậu, trong mắt hỗn hợp đủ thứ mà Diệp Hi phân tích không ra.

Diệp Hi tranh công xong, nhìn ra ngoài cửa sổ, phát hiện máy bay còn dừng trên đất, bên ngoài vẫn còn mưa to gió lớn sấm chớp ầm ầm.

Diệp Hi vui vẻ nói: “Thẩm tổng anh ngừng sấm sét một lúc được không? Máy bay không cất cánh được.”

Thẩm Tu Lâm cắn răng nói: “Dừng không được.”

Diệp Hi suy nghĩ một lát, hỏi: “Có phải anh nhập diễn quá sâu không?”

Thẩm Tu Lâm thống khổ gật gật đầu: “Ừm.”

Diệp Hi: “Có phải anh đang cảm thấy mình giờ chính là Nam Cung thiếu gia, vì thế rất giận tôi?”

Thẩm Tu Lâm lườm cậu một cái: “Đúng.”

“Rất nhiều diễn viên cũng dễ sa vào vấn đề này.” - Diệp Hi ôn hòa dẫn dắt: “Thẩm tổng xin bớt giận, vậy đi, anh nhắm mắt lại, tưởng tượng mình đang đứng trên một biển hoa tuyệt đẹp.”

Thẩm Tu Lâm khẽ thở dài, nhắm mắt bình phục tâm tình.

Diệp Hi: “Một làn gió thổi lất phất qua mặt anh, trong không khí tràn ngập hương hoa thơm ngát...”

Thẩm Tu Lâm rất phối hợp, hít sâu một hơi.

Diệp Hi: “Lại tưởng tượng, tôi chinh phục được 99 vị nam phụ, đưa anh trở về thế giới đời thật, anh vừa mở mắt đã trông thấy căn nhà ấm áp và người thân quen thuộc của mình, tất cả đều về quỹ đạo...”

Thẩm Tu Lâm tức giận mở mắt ra: “Đủ rồi, cảm ơn!”

Diệp Hi ủy khuất trầm mặc: “...”

Thẩm tổng nhà chúng ta đúng là hỉ nộ vô thường!

Rồi một tiếng sau, cả hai ngồi xe về biệt thự Nam Cung Vô Song.

Dựa theo nội dung vở kịch, Diệp Hi bị hai vệ sĩ áp, bị ép đi theo Nam Cung Vô Song xuống căn tầng hầm thứ 18 dưới lòng đất.

Dù sao đây cũng là trụ sở của đại thiếu gia Nam Cung, đến cả tầng hầm cũng trang trí vô cùng sa hoa, ngoại trừ không có cửa sổ, mấy thứ khác khác biệt không lớn so với phòng ngủ bên trên, Diệp Hi bị đám vệ sĩ ấn trên giường, bị ép khóa công tay và xiềng chân, mấy thứ linh tinh lên chân và tay Diệp Hi, một đầu hàn trên tường, ở giữa là xích kim loại rất dài trong phạm vi hoạt động cố định.

21. Chương 19

Tay chân bị còng, bên tai Diệp Hi vang lên thông báo nhiệm vụ đội bạn hoàn thành. Hiển nhiên nhiệm vụ bên Thẩm Tu Lâm là bắt cẩu nhốt trong phòng tối rồi xiềng xích tay chân.

“Thả tôi ra! Anh tên khốn kiếp này!” - Diệp Hi ra sức giãy dụa, nỗ lực cưỡng ép thoát khỏi xiềng xích, viên kim loại cứng rắn nhanh chóng mài đỏ cổ tay trắng nõn non mềm, Diệp Hi lại cắn răng một cái, hung hăng chuyển vài vòng trên viên còng tay, quả nhiên lập tức mài rách da, thông báo nhiệm vụ hoàn thành lập tức vang lên.

Đây cũng không phải vì còng tay sắc bén mà là do nhân thiết Mộ Dung tiểu thiếu gia rất yếu đuối rất dễ bị thương, Diệp Hi còn nhớ ở trên bảng giới thiệu nhân vật có một câu miêu tả như thế này: “giống như mặt trăng trong nước, khiến người ta có một loại ảo giác chạm là tan.”

Cũng may là trong thiết lập nói là “ảo giác chạm là tan” chứ không phải “chạm là tan”, nếu không game này mỗi giây đều phải again chơi lại! Diệp Hi vui mừng nghĩ.

Đám vệ sĩ còng tay Diệp Hi xong thì đứng dậy đi ra ngoài, bên trong tầng hầm chỉ còn dư lại Diệp Hi và Thẩm Tu Lâm.

Diệp Hi lập tức từ bỏ giãy dụa, ngồi trên giường lớn, vui cười hơn hở, nói: “Nhiệm vụ chính 9 của chúng ta đều hoàn thành, nhiệm vụ thứ 10 của Thẩm tổng là gì?”

Thẩm Tu Lâm ngồi sát bên Diệp Hi, nắm cổ tay cậu kiểm tra chỗ bị trầy, lông mày hơi nhăn, thổi nhẹ lên chỗ rách da, nhẹ giọng nói: “Cậu nói trước đi.”

Diệp Hi mở bảng hệ thống.

Nhiệm vụ chính 10: Trong quá trình liều mạng giãy dụa muốn thoát khỏi trói buộc, Mộ Dung Tuyết Thế không cẩn thận làm thương cổ tay mình, điều này khiến Nam Cung Vô Song vừa đau lòng vừa giận, anh quyết định dùng hành động thực tế tuyên bố quyền sở hữu của mình đối với Mộ Dung Tuyết Thế, để vật nhỏ này hiểu rõ bản thân mình chính là tư phẩm vật riêng của anh, dưới sự không cho phép của anh thì không thể tự tiện bị thương, sau đó, anh áp đảo Mộ Dung Tuyết Thế xuống giường, không cho chống cự, cưỡng hôn...

Né tránh khước từ, nỗ lực né tránh Nam Cung Vô Song hôn môi, dần dần lại bị chính kỹ thuật cao siêu của đối phương sinh ra phản ứng xấu hổ. (0 /1)

Tips: Thời hạn hoàn thành 24 giờ.

“Má ơi???” - Diệp Hi như bị sét đánh.

Quãng thời gian qua Diệp Hi thường tẩy não cho chính mình, xây dựng đủ loại tâm lý, để bản thân tiếp thu sự thật một ngày nào đó mình sẽ diễn cảnh hôn với người cùng giới, vì thế bây giờ cậu không có chống cự mấy với cảnh hôn... Thế nhưng “sinh ra phản ứng xấu hổ” là điều kiện quý gì!

Về mặt Diệp Hi tan nát nhìn Thẩm Tu Lâm vẫn trấn định như thường, nói: “Nhiệm vụ của tôi là, trước là giấy dựa không cho hôn, sau đó dần dần...”

Thẩm Tu Lâm nghiêng mặt sang nhìn cậu: “Hửm?”

Một tiếng hửm cất lên vừa trầm thấp vừa từ tính, còn mang theo ý cười hiếm có.

Diệp Hi cảm giác mình máu não sắp xung vỡ đầu, mặt đỏ bừng, vừa mở miệng mới phát hiện đầu lưỡi mình đã cứng nhắc: “Là là... tôi phải sinh ra... phản, phản ứng.”

Thẩm Tu Lâm nhướn mày, giống như chưa hiểu, hỏi tiếp: “Phản ứng gì?”

“Là...” - Diệp Hi đỏ mặt tía tai liếc qua Thẩm Tu Lâm, hơi tức giận!

Sao Thẩm tổng lại trì độn như thế, ngoại trừ cứng thì còn có thể phản ứng gì nữa?

Hay là còn có phản ứng oxy hóa khử!?

Thẩm Tu Lâm thúc giục: “Nói đi.”

Diệp Hi phát điên lau mặt, nói: “Nguyên văn trong hệ thống chính là ”phản ứng xấu hổ“.”

Thẩm Tu Lâm không hiểu cau mày: “Phản ứng xấu hổ?”

Diệp Hi nhất thời hận không thể đánh một trận!

“Là cứng chứ còn là gì nữa...” - Diệp Hi không tự chủ được mà lườm một cái: “Chính là ban đầu tôi không cao hứng, về sau lại bị anh hôn cứng.”

Thẩm Tu Lâm nở nụ cười khê, giống như bình tĩnh đại ngộ: “Hóa ra là thế.”

Mấy tình tiết miệng thì nói “yamate” nhưng cơ thể rất thành thực trong tiểu thuyết Mary Sue đã sớm được dùng qua mấy trăm bản, giờ xuất hiện trong nhiệm vụ cũng không tính là bất ngờ.

“Nhiệm vụ tôi là...” - Thẩm Tu Lâm cân nhắc từng chữ nói: “Áp đảo cậu xuống, sau đó điên cuồng và kịch liệt cưỡng hôn cậu.”

Diệp Hi xác nhận nói: “Không có chi tiết khác chứ?”

Thẩm Tu Lâm dừng một chút, nói: “Tips, thời hạn hoàn thành 24 giờ.”

Diệp Hi buồn rầu: “Nhiệm vụ này gia hạn thời gian...”

“Chắc là vì sau đó còn có nhiệm vụ chính liên quan tới hôn lễ không thể thay đổi được, vì thế cần gia hạn thời gian.” - Ngữ khí Thẩm Tu Lâm nhẹ nhàng.

Giống như nhiệm vụ xé áo lần trước vậy, Thẩm Tu Lâm tri kỷ tháo đồng hồ đeo tay và đồ vật sắc nhọn trên người xuống, cuộn ống tay áo lên hai vòng, che cúc áo vào bên trong, làm xong tất cả chuẩn bị trên, Thẩm Tu Lâm hỏi Diệp Hi: “Bắt đầu chưa?”

“Thẩm tổng, cậu đợi lát đã.” - Diệp Hi cúi đầu nhìn chằm chằm vật kia nhà mình, phát sầu: “... Nếu tôi không lên phản ứng thì tính sao giờ?”

Thẩm Tu Lâm lại không hề lo lắng chuyện này, chậm rãi nói: “Vậy thì thử thêm vài lần.”

Diệp Hi suy sụp kêu rên: “Vậy, nếu vẫn không lên phản ứng thì sao? Tôi là thẳng nam mà, bị đàn ông hôn nhất định không phản ứng!”

Thẩm Tu Lâm trầm mặc chốc lát, ngữ khí chân thành nói: “Vậy cậu tự bẻ cong mình đi.”

Bẻ cong cái con bà anh! Nói cong là cong được sao! Diệp Hi đại nghịch bất đạo trừng Thẩm tổng, quai hàm tức giận phình ra, tiểu xoắn mao cực mạnh.

“Đùa thôi.” - Thẩm Tu Lâm xoa xoa xoắn mao của Diệp Hi, an ủi: “Cũng khó nói là có phản ứng hay là không, không thử sao cậu biết, thật ra có rất nhiều người vẫn ẩn là song tính luyến!”

Diệp Hi: “...”

Thấy thế nào cũng thấy chỗ không đúng mà lại không nói ra được.

Dáng vẻ Thẩm Tu Lâm đã chuẩn bị xong tất cả, lại hỏi lại: “Bắt đầu chưa?”

Ẩn bên trong bình tĩnh thông dong chính là từng đợt khát khao và bức thiết!

Nhưng thần kinh trì độn ngu ngốc kia e rằng là không get đến...

“Rồi, bắt đầu thôi!” - Sau lưng Diệp Hi thẳng cứng, hai tay thấp thỏm đặt trên gối đầu, khép hai chân lại, mắt nhìn phía trước, xem như học sinh tiểu học mới lên lớp, cánh hoa anh đào rơi xuống với tốc độ càng lúc càng nhiều, mất một lúc sau xung quanh giường Diệp Hi đã tích dày một tầng.

Thẩm Tu Lâm vốn đang ngồi bên cạnh Diệp Hi, hần nghiêng người, một tay đè bả vai Diệp Hi giống như sắp đẩy ngã cậu.

Diệp Hi kêu to: “Khoan!!!”

Thẩm Tu Lâm: “Hả?”

Diệp Hi lấp ba lấp bắp nói: “Thẩm tổng, tôi, tôi còn chưa hôn ai bao giờ, không, không có kinh nghiệm nên hơi căng thẳng, ha ha ha, không thì chúng ta làm chuẩn bị tâm lý trước...”

Nụ hôn đầu đáng thương của tôi sẽ chôn vùi vào nơi này tại ngày hôm nay!

Thẩm Tu Lâm hơi hơi nghiêng đầu, như đang cảm thấy rất thú vị: “Tôi cũng không có kinh nghiệm.”

Diệp Hi: “Là thật hay giả?”

Ánh mắt Thẩm Tu Lâm thành khẩn: “Thật.”

Diệp Hi: “...”

Nụ hôn đầu đáng thương của tôi và Thẩm tổng sẽ chôn vùi vào nơi này tại ngày hôm nay!!!

Nếu nói một tổng tài bá đạo tiêu sái anh tuấn hơn hai mươi tuổi đầu khác mà vẫn chưa có nụ hôn đầu, đánh chết Diệp Hi cũng tuyệt đối không tin, nhưng nói Thẩm Tu Lâm chưa có nụ hôn đầu, Diệp Hi tin, bởi vì khí chất nhà Thẩm Tu Lâm chính là người sống chớ lại gần.

Diệp Hi đang lè mề xoắn xuýt vấn đề nụ hôn đầu, đột nhiên trời đất bỗng quay cuồng, cả người ngã lên đệm giường co dãn, cùng với đệm giường run rẩy chính là một cái ấn trên môi, bờ môi mềm mại hơi lạnh.

Đầu tiên nên, trước, trước phải làm sao... Đại não Diệp Hi hoàn toàn chết máy, tư duy lập tức hóa thành thực thể, lại nhanh chóng bị một loại lực lượng nào đó mềm mại như tơ lại dẻo dai cầm cố lại, động cũng động không nổi, không thể suy nghĩ. Xúc cảm toàn thân như dồn vào những vị trí kề bên cơ thể Thẩm Tu Lâm, đặc biệt là môi. Xuyên thấu qua môi chính là nhiệt độ của mình và đối phương, còn có xúc giác mềm mại như thạch rau câu... Thẩm Tu Lâm không có hôn môi Diệp Hi giống như điều kiện nhiệm vụ đề ra, nụ

hôn này mềm mại như phiến lông vũ, mờ mịt như phiến mộng vỡ vụn, không hề nóng bỏng điên cuồng, chỉ có dịu dàng, run sợ và hơi ngốc nghếch.

Dịu dàng, như khoảnh khắc cả hai gặp thoáng qua trên hành lang công ty, xúc cảm góc áo sượt qua nhẹ nhàng...

Run sợ, như ngày liên hoan Diệp Hi lơ đãng nhìn về phía Thẩm Tu Lâm, phát hiện hắn cũng đang nhìn mình...

Ngốc nghếch, như những lúc Diệp Hi đi làm muộn bị mời vào văn phòng chờ bị giáo huấn, nhìn động tác Thẩm Tu Lâm vương bận lật văn kiện qua lại, làm hết cái này tới cái nọ, ắp ủ nửa ngày cũng chỉ lạnh lạnh thốt ra một câu: “Lần sau đừng đến muộn, trở về đi.”...

Mấy giây sau, Thẩm Tu Lâm dùng hai tay chống người dậy nhìn xuống Diệp Hi, Diệp Hi đang ngơ ngác mở to hai mắt nhìn hắn, khuôn mặt đỏ thêm vài phần như trái táo chín mùi.

Hai người nhìn nhau mấy giây.

Diệp Hi yếu ớt mở miệng hỏi: “... Thẩm tổng...anh... Làm gì thế?”

Đây đây đây vốn không theo kịch bản!!!

Thẩm Tu Lâm hỏi ngược lại: “Còn cậu, cậu đang làm gì thế?”

Diệp Hi lau môi, đỏ mặt nói: “Tại anh hôn không hề giống giống, cưỡng ép, mà giống giống...”

Thẩm Tu Lâm nhướn mày: “Giống gì?”

Diệp Hi ghen hợm: “...”

Giống như hôn thật vậy!

Nhưng lời này quá xấu hổ, không nói.

“Tôi đã nói, tôi không có kinh nghiệm.” - Thẩm Tu Lâm không biến sắc biện giải cho mình: “Còn cậu lại không hề giấy dựa, tôi phải cưỡng ép thế nào đây?”

“Anh không cưỡng ép, tôi không giấy dựa được.” - Diệp Hi phản bác, phát hiện trái tim mình nhảy thành thịch rất nhanh, tây chân không hiểu sao lại bủn rủn khôn cùng, một cảm giác yếu ớt quái dị lóe qua trong

lòng: “Lần trước anh xé áo tốt như thế mà, không phải cũng không có kinh nghiệm sao?”

Thẩm Tu Lâm rất tán thành gật gật đầu: “Vây tôi tìm xem cảm giác.”

Sau đó Thẩm Tu Lâm đứng dậy, ngòiquay lưng về phía Diệp Hi, không nói một lời.

Diệp Hi nằm trên giường lạnh tỉnh một lúc, chờ cái cảm giác bủn rủn ấy rút đi mới ngồi dậy, đầu ngó nghiêng về phía Thẩm Tu Lâm...

22. Chương 20

Thẩm Tu Lâm đang khoanh chân ngồi trên giường, một tay nắm thành quyền, dùng ngón tay trở và lưng ngón cái nhẹ nhàng vuốt ve môi mình, ánh mắt phập phù nhìn chăm chú vào vách tường trống rỗng trước mắt, khóe mắt và đuôi lông mày cùng khóe môi đều ẩn ý cười nhẹ.

Diệp Hi kỳ quái chột chột Thẩm Tu Lâm: “Thẩm tổng? Làm gì vậy?”

Thẩm Tu Lâm bị Diệp Hi chột chột, thân thể khẽ run lên như vừa tỉnh giấc chiêm bao, vẻ mặt thoáng chốc lạnh mấy phần, uy nghiêm nói: “Tìm cảm giác.”

Diệp Hi cào cào mái tóc rối bù vì bị đè xuống giường, vài cánh hoa tường vi rơi lả tả xuống. Nhưng vì Diệp Hi đã quá quen thuộc với mấy thứ này nọ rơi từ trên đầu mình rồi, nên cậu không hề lưu ý trên đầu mình rơi xuống là loài hoa gì, chỉ trưng ra bản mặt hồng hồng nhìn Thẩm Tu Lâm, nhỏ giọng hỏi: “Cậu tìm được chưa?”

Tầm mắt Thẩm Tu Lâm dời từ mấy cánh hoa tường vi đến gương mặt Diệp Hi, cuối cùng là dừng trên hai cánh môi vừa bị mình hôn qua, ánh mắt khẽ động, nói: “...Tìm được.”

Nói xong, theo tiếng xích sắt leng keng vang lên, Diệp Hi lại bị đẩy ngã trên giường. Lúc này thể công Thẩm Tu Lâm hung mãnh hơn rất nhiều so với lần trước, cả người hấn không khách khí đặt trên người Diệp Hi, bắp thịt cứng rắn cường tráng bắt chập chặn lấy cơ thể Diệp Hi, một tay niết hai bên gò má Diệp Hi, bức cậu hé mở miệng, lập tức hôn xuống nụ hôn bao hàm dục vọng.

Cảm giác đầu lưỡi chạm nhau khiến cả người Diệp Hi tê giật như chạm phải điện. Tê rần trong chốc lát, Diệp Hi lập tức nỗ lực nghiêng đầu né tránh nụ hôn của Thẩm Tu Lâm, bờ môi Thẩm Tu Lâm theo sát mà tới, bốn cánh môi dán vào nhau, đầu lưỡi quấn quýt, phảng phất như một loại dính sát không thể chia lìa.

“Dừng...” - Trái tim Diệp Hi đập rộn ràng, huyết dịch như muốn phá huyết quản sôi trào lên, khắp cơ thể cậu ngoại trừ cánh tay trùng hợp trốn thoát khỏi áp chế của Thẩm Tu Lâm, thì tất cả không thể nhúc nhích nổi, toàn bộ cơ thể bị thân thể mạnh mẽ của đối phương trói buộc gắt gao. Xuất phát từ bản năng

muốn tự do, Diệp Hi mãnh liệt tránh thoát muốn đứng dậy, bàn tay còn lại đặt trên ngực Thẩm Tu Lâm, dùng hết lực của mình đẩy hắn đi.

Nhưng đã là một người có thể bế bổng cậu từ phòng wc đến phòng ngủ, thể lực của Thẩm Tu Lâm ở thế giới này vốn không cùng bậc với Diệp Hi, Diệp Hi dùng toàn lực chống đối lại chẳng khác nào đang gãi ngứa. Thẩm Tu Lâm đẩy tay cậu ra, ôm chặt người dưới thân vào lòng, để cơ thể cả hai sát sát không khe hở, lập tức, hắn càng hôn sâu thêm.

“Khoan, từ từ...” - Từ giữa cổ họng, Diệp Hi phát ra tiếng vụn vặt, từ bên tai đến xương quai xanh đều hồng thắm như sắp nghẹn thở: “A...”

“Ngoan lắm.” - Nhận ra giây dựa của người dưới thân đã yếu đi, Thẩm Tu Lâm bỏ ra một tay, nhẹ nhàng chậm rãi lướt trên cổ Diệp Hi, ngay khi Diệp Hi khó nhịn ngẩng đầu lên, hắn liếm hôn một đường từ xương quai xanh đến cằm, thấp giọng nói: “Bảo bối, mồ hôi của em thật ngọt.”

Diệp Hi gấp gáp thở hổn hển, lồng ngực đơn bạc phập phồng lên xuống cấp tốc, ở trong bầu không khí hết sức ám muội này, đình một tiếng hệ thống thông báo bỗng vang lên bên tai Diệp Hi, giọng nam máy móc như phiên dịch /p>

Thu được thông báo hoàn thành nhiệm vụ đội bạn, ánh mắt Thẩm Tu Lâm sáng lên, chống người dậy, ánh mắt nóng rực nhìn chằm chằm Diệp Hi: “Em hoàn thành nhiệm vụ số 10?”

Diệp Hi mặt đỏ tới mang tai nghiêng người nằm lỳ ở trên giường, kẹp chân, lại lấy gối đầu đặt lên mặt mình, dùng trầm mặc đáp lại: “...”

Thẩm Tu Lâm không buông truy hỏi: “Em phản ứng?”

Diệp Hi giống như giận hờn, ừm một tiếng thật dài: “Ừm – ”

Đồng dạng có phản ứng, ngữ khí Thẩm Tu Lâm hơi gấp gáp: “Em là gay?”

Diệp Hi xấu hổ đến mức không nhìn hắn, chỉ vùi mình vào trong gối, hét lên từng chữ: “Tôi! Không! Phải!”

“Diệp Hi, đứng dậy.” - Thẩm Tu Lâm nhẹ giọng gọi.

Diệp Hi thở phì phò: “Không dậy, đều là anh liếm cổ tôi!”

Bởi vì quá tức giận nên quên cả dùng kính ngữ với lãnh đạo!

Thẩm Tu Lâm im lặng nở nụ cười.

Diệp Hi tức giận đến cả tóc gáy cũng xoắn tít vào, chính là giận bản thân bị đàn ông hôn cứng, nhưng lại bất lực đối với phản ứng của bản thân, không thể làm gì hơn là xả lên Thẩm Tu Lâm: “Vốn không phản ứng, ai bảo anh liếm, trong nhiệm vụ không có nói là liếm cổ!”

Thẩm Tu Lâm trầm mặc một hồi, sâu xa nói: “Em không phản ứng, như vậy tính sao?”

Diệp Hi không thể phản bác, không thể làm gì khác hơn là đại nghịch bất đạo, cả giận hừ một tiếng. Hồn nhiên quên mình đang nói chuyện cùng ai!

Thẩm Tu Lâm tươi dầu lên lửa: “Trước đó ai còn nói mình sẽ không phản ứng với đàn ông?”

Đã từng tuyên bố mình xem công thụ hôn môi trong tiểu thuyết thôi cũng nổi da gà, bây giờ mặt bị chính mình tát đau một cái.

“Nhưng... nhưng hôn kiểu đó thì ai mới không phản ứng chứ!” - Chịu khổ tự đánh mặt, Diệp Hi nằm lỳ ở trên giường tức giận đá chân hai cái, đập xiềng xích kêu reng reng: “Không phản ứng chính là liệt dương!”

Thẩm Tu Lâm vừa buồn cười vừa bất đắc dĩ nhìn Diệp Hi bưng đầu, ngữ khí của hắn dịu dàng dễ dàng như đang lấy lòng người yêu đang giận: “Diệp Hi.”

Diệp Hi ngồi bật dậy, vẻ mặt lấm liếm chính khí nói: “Thẩm tổng, tôi là thẳng nam thật mà, tôi đã hơn hai mươi tuổi, đến cả chuyện mình thích đàn ông hay phụ nữ còn không đúng sao?”

Biểu tình Thẩm Tu Lâm cứng ngắc chốc lát, gật đầu: “Ừ, đúng vậy.”

Diệp Hi căm giận nói: “Tôi lại không ngốc!”

Lần này Thẩm Tu Lâm không lên tiếng.

Diệp Hi không vui: “Sao Thẩm tổng không trả lời?” Chẳng lẽ là thấy tôi ngốc sao?

Thẩm Tu Lâm thờ dài một hơi, xoa xoa tiểu xoắn mao Diệp Hi, giọng nói cứng chiều lại bất đắc dĩ: “Em không ngốc, em thẳng, được chưa?”

“Được, tôi là thẳng đệ nhất vũ trụ.” - Diệp Hi hài lòng gật gù, dừng một chút, mắt lộ ra cảnh giác xác nhận nói: “Thẩm tổng, cậu cũng là thẳng phải không?”

Thời cơ có lẽ vẫn chưa tới, Thẩm Tu Lâm đành biểu hiện thành khẩn nói: “Ừ, tôi là thẳng đệ nhị vũ trụ.”

Liên Diệp Hi an tâm.

Yên tâm sau, Diệp Hi mở bảng hệ thống nhìn qua. Vừa mới xác thực chỉ là hoàn thành nhiệm vụ chính của bản thân, còn Thẩm Tu Lâm chưa hoàn thành.

“Thẩm tổng, nhiệm vụ của anh thiếu hụt chỗ nào sao?” - Diệp Hi mê man.

Thẩm Tu Lâm lại đọc lại nhiệm vụ của mình thêm một lần, sau đó hạ kết luận: “Tôi thấy khả năng duy nhất chính là hôn chưa đủ điên cuồng và kịch liệt.”

Diệp Hi nhất thời lộ ra vẻ mặt không thiết sống: “...”

Thẩm Tu Lâm trầm ổn phân tích: “Điều kiện khác đều thỏa mãn, chỉ có ”điên cuồng” và “kịch liệt” thì không vạch đo lường, chỉ có thể dựa vào phán định của hệ thống.”

“Vậy Thẩm tổng anh điên cuồng chút nữa đi.” - Diệp Hi làm vẻ sống chết không sờn, gương mặt đỏ như sắp đổ máu: “Tôi chịu được!”

Thẩm Tu Lâm phát sinh một tiếng cười nhẹ nín nhịn, nói: “Ừ.”

Sau đó, Diệp Hi lại bị Thẩm Tu Lâm áp đảo thêm lần nữa, ôm chặt hôn một trận.

Sau ba phút, Diệp Hi thở hổn hển xụi lơ trên giường, mắt sáng như hai ngôi sao nhỏ được lau mạnh mẽ. Đôi môi giầy vò đến đỏ bừng ướt át, trên cổ cũng nhiều thêm mấy dấu hôn đỏ tím, nhưng nhiệm vụ bên Thẩm Tu Lâm vẫn chưa hoàn thành.

“Như thế còn chưa đủ kịch liệt sao? Hệ thống rác rưởi!!!” - Diệp Hi lấy gối ấn dưới thân, cảm thấy mình sắp điên rồi.

Vắt vả lăm mới mềm xuống, lại cmn dậy!

Càng đau “bi” chính là, Thẩm tổng cũng dậy!

Thẩm Tu Lâm hai tay chống bên tai Diệp Hi, chuyên chú vào ánh mắt Diệp Hi vọng đến hình ảnh của mình, thần nhiên nói: “Tự em nói, thẳng nam như vậy cũng là bình thường.”

Diệp Hi gật đầu liên tục: “Đúng đúng đúng, bình thường.”

Mới vừa nãy kết thực nộ hôn kiểu Pháp nồng nhiệt 3 phút, thẳng nam đệ nhất vũ trụ và thẳng nam đệ nhị

vũ trụ cứ như vậy ở trên giường thâm tình nhìn nhau, nhìn nhau rồi cứng.

Thế giới thăng nam thật khó hiểu.

“Trước đó chúng ta mỗi người phải bình tĩnh làm nhiệm vụ có được không?” - Cảm giác được não mình đang sôi trào, Diệp Hi lắc mạnh đầu, quăng đi vài phiến hoa tường vi.

Ngữ khí Thẩm Tu Lâm ám muội ừm một tiếng, ánh mắt nhìn Diệp Hi cười như không cười.

Diệp Hi duy trì biểu tình sống không còn gì luyến tiếc một lúc sau, đột nhiên lóe lên linh quang thông suốt, đẩy Thẩm Tu Lâm ngồi dậy, nói gấp: “Thẩm tổng, hình như tôi biết vấn đề ở đâu rồi!”

Vẻ mặt Thẩm Tu Lâm ôn nhu: “Chỗ nào?”

Diệp Hi liên thanh như bắn pháo: “Nhiệm vụ thế giới này là dựa theo thiết lập của tác giả, nhân thiết của chúng ta cùng một dạng với nhân thiết trong nguyên tác, đến cả cánh hoa rơi trên tóc cũng được miêu tả hoàn toàn chân thực.”

Thẩm Tu Lâm nhìn môi Diệp Hi chằm chằm, mắt tập trung: “Ừm.”

Diệp Hi ra vẻ “chân tướng chỉ có một”, mắt lấp lánh nói: “Cho nên, chúng ta ở trong thế giới này bị cưỡng ép thành gay!”

Ôn nhu vô hình trên gương mặt Thẩm Tu Lâm chậm rãi thu lại: “Ha.”

Giải đáp thành công vấn đề “Bị đàn ông hôn đến phát mê”, Diệp Hi hết sức kích động, khua tay múa chân giải thích: “Đây chính là lý do vì sao chúng ta đều có cảm giác, đều là giả thiết của hệ thống hết, vì thế Thẩm tổng cậu đừng để ý trong lòng.”

Thẩm Tu Lâm lễ phép nở nụ cười: “Ha ha.”

Diệp Hi cười đến dương quang xán lạn: “Sao, anh đã yên tâm chưa? Chờ đến khi chúng ta ra ngoài, sẽ biến trở lại thẳng, thẳng tắp!”

Vẻ mặt Thẩm Tu Lâm cứng nhắc, xem ra dáng vẻ không hề có bất kỳ yên tâm nào.

“Thẩm tổng, anh thấy suy đoán này có đúng không?” - Diệp Hi chớp chớp mắt to, giống như cú con cầu khích lệ.

“Tiếp tục.” - Sắc mặt Thẩm Tu Lâm âm trầm, rít ra hai chữ, lần thứ tư áp đảo Diệp Hi xuống giường!

23. Chương 21

Vì thế, hai người lặp đi lặp lại hôn vài lần, tập trung đến mức phải tách ra lấy lại bình tĩnh rồi mới tiếp tục.

Như vậy rồi như vậy, sau một tiếng.

Quần áo xộc xệch, Diệp Hi đau đớn bò lên sau một đợt bị hung hăng chà đạp giày vò, vẻ mặt u oán hỏi: “Thẩm tổng, anh có thể dùng thêm sức nữa được không?”

“Tôi đã tận lực.” - Thẩm Tu Lâm nói, ngữ khí rất là vô tội, nhưng biểu tình lại không hề phối hợp với ngữ khí, trong mắt lúc ẩn lúc hiện cảm giác đắc ý sau ăn no, trông không khác gì mèo trộm được mỡ.

Nhưng mà năng lực đọc nét mặt của Diệp Hi gần như bằng không, vẻ mặt cậu chỉ tiếc mài sắt không nên kim, bắt lấy bắp vai Thẩm Tu Lâm dùng sức lắc hai cái, nói: “Anh điên cuồng thêm nữa đi, cảm xúc mãnh liệt lên nào, phải thể hiện dã tính dã tính dã tính!!! Trở thành biến thái chiếm hữu dục!!!”

Giống như một lão đạo diễn đang tìm diễn cảm cho diễn viên!

Khóe môi Thẩm Tu Lâm run lên, cực khổ nén cười: “Ừ.”

Diệp Hi tiếp tục dẫn dắt: “Anh hãy tưởng tượng tôi thành người anh thích, là người mà hôm ấy ăn tôm hùm tôi nói với anh ấy!!”

Thẩm Tu Lâm thành thực nói: “Trong lòng tôi vẫn luôn nghĩ về người đó.”

“Được, vậy chúng ta nghỉ ngơi một phút, sau đó làm lại.” - Diệp Hi ưu sầu sờ sờ môi mình, nhẹ nhàng “shhh” một tiếng: “Môi tôi bị hôn rách rồi, hệ thống rác rưởi còn chưa cho thông qua.”

Thẩm Tu Lâm sửng sốt một chút, hỏi: “... Chỗ nào? Để tôi xem.”

Diệp Hi ủy ủy khuất khuất sáp lại gần, gương môi sưng đỏ cho Thẩm Tu Lâm xem: “Đây này, liếm cái đã đau rồi.”

Thẩm Tu Lâm trầm mặc, ánh mắt đau lòng: “...”

“Thật ra vốn dĩ không tới mức đó, nhưng nhân thiết của tôi trong thế giới này là đặc biệt yếu đuối, dễ bị thương.” - Diệp Hi bĩu môi, càng nghĩ càng tức, từng sợi tóc lại chậm rãi cuộn lên, thật không cam lòng.

Dù sao ở thế giới hiện thực vốn là đàn ông đàn ông! Chênh lệch này quá lớn!

“Khụ” - Thẩm Tu Lâm hắng giọng một cái, biểu hiện nghiêm túc: “Chúng ta làm lần cuối.”

Diệp Hi ngồi nghiêm chỉnh: “Vâng.”

Thẩm Tu Lâm lãnh đạo mười phần trấn an nhân viên: “Có lòng tin hoàn thành nhiệm vụ không? Có, giờ tay.”

Diệp Hi giống như mấy lần mở hộp trong công ty, giờ tay nhỏ: “Có lòng tin!”

Đáy mắt Thẩm Tu Lâm tràn ý cười: “Lặp lại lần nữa.”

Diệp Hi tràn đầy năng lượng hô lớn: “Có lòng tin!”

Thẩm Tu Lâm uy nghiêm gật đầu: “Rất tốt.”

Diệp Hi lãnh tĩnh một hồi, nói: “Thật ra lúc này nên là tôi động viên anh, tôi qua nhiệm vụ từ lâu rồi.”

Thẩm Tu Lâm: “...”

Một giây sau, Diệp Hi bị Thẩm Tu Lâm đẩy ngã xuống giường lần thứ n.

Đôi môi đã bị đùa bỡn đến cực hạn rồi lại bị ép tiếp tục chịu đựng tàn phá đến từ đối phương, hai cánh hoa môi mỏng như cánh hoa non mềm bị đè ép lặp đi lặp lại đến biến hình, đầu lưỡi bá đạo thăm dò khoang miệng, liếm không lưu tình. Liếm, khuấy đảo, câu triền, tiếng nước ướt át kích thích, bờ môi không ngừng dán vào tách ta, kịch liệt đến mức không cho Diệp Hi có cơ hội thở lấy hơi. Lần này biểu hiện Thẩm Tu Lâm càng điên cuồng nhiệt tình hơn so với mấy lần trước, bất kể là ánh mắt, khí thế, động tác hay cường độ, đều kịch liệt như muốn ăn tươi nuốt sống Diệp Hi, thời điểm tình cảm như lũ cuốn cuộn trào mãnh liệt đến điểm cao trào, Thẩm Tu Lâm ngậm lấy đầu lưỡi Diệp Hi, có vẻ như không tìm lòng được mà cắn một cái không nặng không nhẹ, Diệp Hi bị tập kích đột ngột cả kinh co rúm lại một hồi, đang muốn trốn thì bên tai chợt vang lên thông báo đội bạn hoàn thành nhiệm vụ...

Thẩm Tu Lâm dừng động tác, thả lỏng trói buộc đối với Diệp Hi, hơi hồng hửng, ngữ khí bình tĩnh nói: “Nhiệm vụ hoàn thành... Xem ra lần cuối cùng này đủ kịch liệt.”

“Shhhhh- ” - Diệp Hi che miệng ngồi dậy tới, phụ họa nói: “Cậu còn dùng cả răng cắn, nếu không qua thì

chắc hết cách thật rồi.”

Thẩm Tu Lâm: “Ừ.”

Diệp Hi nhú mày, hơi nghi hoặc: “Nhưng nói ra cũng thật trùng hợp, anh vừa cần xong thì lập tức có thông báo nhiệm vụ hoàn thành...”

Thẩm Tu Lâm ngắt lời nói: “Có lẽ cần là một trong tiêu chuẩn hệ thống phán định là kịch liệt.”

Diệp Hi bỗng nhiên tỉnh ngộ: “Có lý... Nhưng nếu hệ thống nói luôn là cần thì tốt rồi, khiến chúng ta thí nghiệm nhiều lần mất công như thế.”

Thẩm Tu Lâm lãnh khốc nói: “Hệ thống không đủ nhân tính hóa.”

Diệp Hi cuống gật đầu: “Hệ thống rác rưởi!”

“Hệ thống rác rưởi.” - Ánh mắt Thẩm Tu Lâm thanh liêm chính trực, mặt không biến sắc thay đổi nhanh chủ đề: “Vậy chúng ta xem tiếp nhiệm vụ là gì.”

Diệp Hi còn đang đắm chìm toàn bộ vào chuyện vui sướng khi hoàn thành nhiệm vụ khó và tức giận đối với hệ thống rác rưởi, cũng không nghĩ nhiều, nghe lời mở bảng hệ thống.

Nhiệm vụ chính 11: Phát hiện ra mình nổi phản ứng trong quá trình bị đối phương cưỡng hôn, Mộ Dung Tuyết Thế then quá thành giận, cự tuyệt không thừa nhận, khiến cho Nam Cung Vô Song hết sức phẫn nộ, anh dùng lời nói nhục mạ Mộ Dung Tuyết Thế một phen, biểu thị chờ lát nữa sẽ cho Mộ Dung Tuyết Thế một “kính hỉ” rồi xoay người rời đi...

Mạnh miệng nói mình sinh ra phản ứng vì nghĩ tới người khác, làm càn rồi chọc tức Nam Cung Vô Song, bức hấn tức giận đến mức không quay đầu lại mà đi. (0 /1)

Xem ra vừa nãy diễn quá cả nhiệm vụ rồi.

Chuyện này quá đơn giản! Vừa nãy hoàn thành nhiệm vụ khó cấp sss, hiện giờ tâm tình Diệp Hi vô cùng khoan khoái.

Cả hai nói rõ nhiệm vụ của nhau, lại nghỉ ngơi năm phút, Thẩm Tu Lâm bắt đầu.

“A, ngoài miệng luôn nói không yêu tôi...” - Thẩm Tu Lâm đè thấp giọng hết sức, hai tay chống bên người Diệp Hi, bao trùm cậu dưới thân, trong con ngươi đỏ sậm ám muội nhìn chăm chăm nửa dưới của Diệp Hi, nói: “Nhưng nơi này lại rất thành thực.”

“Ha, e rằng Nam Cung đại thiếu gia nghĩ nhiều quá rồi.” - Diệp Hi được ảnh đế Thẩm Tu Lâm dẫn dắt nhập diễn, mặt lộ vẻ giễu cợt nói: “Tôi là vì nghĩ tới người khác nên mới như vậy.”

“... Em dám nghĩ tới ai?” - Ánh mắt Thẩm Tu Lâm đen thẳm, hung hăng túm cầm Diệp Hi, lệ khí bắn quanh thân: “Là tên bác sĩ kia? Hay gã quản gia?”

Thật ra ai cũng không ngờ vấn đề này nằm trên kịch bản! Diệp Hi ngơ ngác một lúc, thuận miệng nói bậy: “Bác sĩ.”

Thẩm Tu Lâm phần nộ hừ một tiếng: “Tôi biết ngay mà, đồ vô liêm sỉ!”

Thấy Thẩm Tu Lâm không hề mình bị chọc tức rời đi, Diệp Hi đành phải tiếp tục kiên trì phát huy: “Anh ấy tốt hơn anh hàng trăm lần, hừ!!!”

Thẩm Tu Lâm lạnh giọng nói: “Tốt hơn ở chỗ nào?”

Diệp Hi: “...”

Thẩm tổng, dựa theo kịch bản, giờ đến lúc cậu nên quay đầu rời đi có biết không!

“Nói mau.” - Thẩm Tu Lâm chậm rãi nói.

“Bác sĩ Hiên Viên, anh ấy...” - Diệp Hi nghĩ nát óc nói bừa: “Vừa dịu dàng, vừa ga lăng, vừa săn sóc.”

Thẩm Tu Lâm khép hờ mắt: “Ba ngày nay hai người ở với nhau làm những gì?”

Diệp Hi sốt ruột chớp chớp mắt với Thẩm Tu Lâm: “...”

Diễn đủ rồi, mau mau quay đầu rời đi đi, diễn tốt quá cũng không có ai trả thêm thù lao cho anh đâu!

Thẩm Tu Lâm dùng giọng trầm vẫn nói: “Nói mau, làm những gì.”

“Chúng tôi...” - Diệp Hi dừng một chút, dưới tình thế cấp bách biên không ra đoạn hương diễm nào, đành phải mạnh miệng nói: “Tuy không làm gì nhưng tôi thích anh ấy!”

Thẩm Tu Lâm kéo dài tiếng ha, khí thế bá vương quanh thân bình phục lại, tùy tiện nói: “Tốt lắm, em chính là kẻ đầu tiên trên thế giới này dám nói như thế với tôi, vì khen thưởng cho dũng khí của em, tôi quyết định cho em một ”Kính hỉ” nhỏ,”

Nói xong, Thẩm Tu Lâm buông ra cầm Diệp Hi, rồi đi không quay đầu lại.

Hai tiếng đình đình hệ thống thông báo vang lên, cả hai hoàn thành nhiệm vụ chính thứ 11.

Thẩm Tu Lâm lập tức nghiêng đầu quay trở về, nói: “Kế tiếp.”

Giống như rất chú ý tới cái gọi là “kinh hi” này...

Diệp Hi điểm vào bảng hệ thống.

Nhiệm vụ chính 12: Nam Cung Vô Song giận dữ rời đi, mang theo lễ phục hôn lễ đang đặt đo cho Mộ Dung Tuyết Thế trở về tầng hầm, lễ phục này là lễ phục Nam Cung Vô Song dùng một số tiền mời các thiết kế thời trang nổi tiếng các quốc gia hợp lực may riêng, sử dụng trên châu Nam Hải, tầm ti Bắc Hải, thủy tinh Tây Hải, san hô Đông Hải, còn có sự dốc sức của tứ hải khác, cho dù làm may má cũng cần trình độ thượng thừa, vật liệu bề mặt đắt đỏ hàng đầu thế giới, chỉ riêng một cục áo thôi cũng đủ tiền sinh hoạt mười năm cho một gia đình phổ thông. Nam Cung dùng tài sản Mộ Dung gia tộc áp chế, khiến Mộ Dung Tuyết Thế ở trước mặt mình cởi sạch rồi mặc lễ phục kết hôn...

Ủy khuất đổi lễ phục kết hôn trước mặt Nam Cung Vô Song, dưới sự tán thưởng của hắn, phần hận quay mặt qua chỗ khác. (0 /1)

... Mấy cái phương hướng biển này là cái quỷ gì, Long cung đều bị tụi bay đào hết rồi à ha ha ha ha! Ở trong lòng, Diệp Hi chống nạnh cười loạn, dù sao thì đổi quần áo cũng không quá khó.

Diệp Hi vui vẻ thuật lại nhiệm vụ cho Thẩm Tu Lâm.

“A... Tôi chính là ép cậu thay đồ cho tôi xem.” - Thẩm Tu Lâm sờ sờ cằm, khóe môi nhếch lên lộ ra nụ cười như có như không: “Nội dung vở kịch viết không tồi.”

Diệp Hi nhìn về phía Thẩm Tu Lâm như nhìn thấy quỷ: “Không tồi?”

Rõ ràng tất cả đều là xô máu chó dùng nát từ 800 năm trước rồi.

Trong mắt Thẩm Tu Lâm lập lòe ánh sáng biến thái: “Từng đợt này đến đợt khác, rất tốt, rất kích thích.”

Diệp Hi không khỏi sinh ra hoài nghi nghiêm trọng với sự thưởng thức của Thẩm tổng!

Thẩm Tu Lâm rất có hứng thú thưởng thức vẻ mặt ngơ ngác của Diệp Hi, nói: “Đợi đến khi nào trở về thế giới thật, tôi phải ký với tác giả này.”

Diệp Hi vứt bỏ lời ca ngợi cuối cùng: “Thẩm tổng anh minh, đúng là ”tuệ nhân thức châu“.”

Cái trang web rác rưởi này sớm muộn cũng xong!

Sau một tiếng, Thẩm Tu Lâm cầm xuống bộ lễ phục dùng tứ hải chi lực trong trong truyền thuyết tới.

“Đây là cái gì?” - Diệp Hi biết rõ còn hỏi.

“Là lễ phục kết hôn của em.” - Thẩm Tu Lâm ra lệnh: “Thay ngay trước mặt tôi.”

“Tôi không muốn!” - Diệp Hi rít lên ôm ngực, vẻ mặt tam trình chín liệt, diễn cực kỳ giống!

Ánh mắt Thẩm Tu Lâm quét một lượt trên người Diệp Hi, uy hiếp như bao ngày khác: “Em sẽ không hy vọng mình nhìn thấy Mộ Dung gia tộc táng gia bại sản vì em chứ?”

Diệp Hi lập tức thỏa hiệp như bao ngày khác: “... Anh tên bại hoại này!”

Thẩm Tu Lâm lạnh như băng nhả ra một từ: “Cởi.”

Diệp Hi ủy ủy khuất khuất bắt đầu cởi quần áo, vì để biểu hiện ra cảm xúc chân thực, nên Diệp Hi ở trong lòng lẩn qua lộn lại nhớ lại cảnh mình đi làm ngủ gật năm phút đồng hồ bị Thẩm Tu Lâm vồ vào văn phòng tổng tài, biểu tình lập tức biến thành đáng thương!

Năm phút đồng hồ còn chưa ngủ đủ!

Diệp Hi cởi sạch chỉ còn quần lót ở ngay trước mặt Thẩm Tu Lâm, quần trắng căng đét bao lấy bờ mông cong cong...

Thẩm Tu Lâm không biến sắc nắm lấy cái gối ôm màu trắng, hung hăng ngắt hai cái trên gối ôm.

Diệp Hi quay lưng về Thẩm Tu Lâm khom lưng mặc quần.

Ánh mắt Thẩm Tu Lâm giống nhựa cao su dính trên mông Diệp Hi, xoa loạn trên gối ôm mềm mại trong tay, sau đó thở hổn hển một hơi.

Hiển nhiên, Thẩm tổng đã kề cận ranh giới biến thái...

Một lát sau, Diệp Hi mặc xong lễ phục, hình thức lễ phục này tương tự với trang phục phái nam dự tiệc,

cũng không có thiết kế kỳ ba nào quá mức. May đo tinh xảo, bề mặt vật liệu nhìn là biết hàng đắt đỏ, cũng dựa theo vóc dáng làm riêng, vừa vặn trăm phần trăm, vừa mặc lên người đã tôn lên vẻ tuấn mỹ xuất thần như tiểu vương tử của Diệp Hi.

“Tôi... thay xong rồi.” - Diệp Hi mặc lễ phục quay người lại.

Thẩm Tu Lâm lập tức ném gối qua một bên, đứng dậy đi nhanh hai bước ôm Diệp Hi vào trong lòng, hơi cúi đầu gác cằm lên vai Diệp Hi, một lúc lâu sau mới mở miệng, âm điệu ôn nhu như ngâm mật: “Em mặc lễ phục rất đẹp.”

Gò má Diệp Hi nổi lên vết đỏ hồng, dựa theo nội dung kịch bản tỏ vẻ mắt tự nhiên quay đầu nhìn đi chỗ khác, cố hết sức xả một hơi: “Hừ!”

Làm xong động tác, là tiếng vang hoàn thành như vậy, cực kỳ nhanh.

Diệp Hi thanh tĩnh lại, biểu tình ngạo kiều căm phẫn trên mặt biến mất, lại khôi phục thành dáng vẻ cười híp mắt lúc thường, vui vẻ nói: “Hôm nay hiệu suất của chúng ta thật cao, thăng vài cấp liền.”

“Ừm.” - Thẩm Tu Lâm vẫn cứ gắt gao ôm chặt Diệp Hi đang mặc lễ phục không buông tay: “Rất cao.”

Diệp Hi trầm mặc chốc lát, hỏi: “Thẩm tổng? Cậu có thể buông tay hay không?”

Thẩm Tu Lâm chậm rãi đáp: “Có thể.”

Nói xong, vẫn cứ ôm chặt.

Diệp Hi ngẩn ra một hồi: “...”

Mình hỏi, Thẩm tổng trả lời, cái đó không có gì sai.

Diệp Hi lại nói: “Thẩm tổng, mời anh buông tay.”

Đến lúc này nên dùng câu đề nghị mới đúng!

Thẩm Tu Lâm chậm rãi nói: “Được rồi.” - Nói xong mới lưu luyến buông tay, con người đồ sộ nhìn chăm chú vào Diệp Hi dưới ánh đèn tăng hầm giống như đang đắm chìm trong sóng nước, tâm tình hơi rung động dưới sự kích động nào đó.

Diệp Hi cùng hắn nhìn nhau chốc lát, bỗng hoảng hốt khó hiểu, vội mở bảng hệ thống, nói: “Thẩm tổng,

chúng ta xem nhiệm vụ tiếp theo là gì thôi.”

Thẩm Tu Lâm trầm mặc chốc lát, đáp: “Nhiệm vụ chính 13 của tôi là cởi sạch rồi xích cậu lại, rồi tuyên bố em chỉ thuộc về mình tôi.”

Diệp Hi: “... Còn tôi là khuất nhục lại bị xích.”

Thẩm tổng, bây giờ cậu đã nhìn thấy độ thiếu năng của bộ tiểu thuyết này chưa?

Thẩm Tu Lâm đang hoảng hốt trọng tán dương: “Kịch bản này rất có kín đáo, còn không quên chuyện xiềng xích.”

Diệp Hi vẽ mặt đau xót nhìn chỉ số thông minh của Thẩm tổng tụt dốc: “...”

Mười phút sau, Diệp Hi cởi lễ phục rồi lại bị Thẩm Tu Lâm xích lại.

“Em chỉ thuộc về mình tôi.” - Thẩm Tu Lâm mê luyến nhìn Diệp Hi, lấy lưng ngón tay vuốt ve gò má Diệp Hi, giống như đang nói mê: “Chỉ có tôi mới có thể chạm vào em, chỉ có tôi mới có thể nhìn ngắm em, ngoại trừ nhà của tôi, em không thể đi bất cứ đâu.”

Diệp Hi dựa theo nhiệm vụ hung hăng mắng một câu biến thái, cũng nổi lên lòng tôn kính đối với năng lực diễn của Thẩm tổng.

Thẩm tổng nhà chúng ta diễn biến thái tràn đầy độc chiếm dục giãi quá đi!

Nhiệm vụ chính 13 hoàn thành xong, sau đó chính là chờ đợi hôn lễ hai ngày sau. Nhiệm vụ chính 14 của Thẩm Tu Lâm là đi làm đủ loại chuẩn bị trước ngày hôn lễ, còn Diệp Hi là phải tìm cách trốn thoát... Một nhiệm vụ chẳng hề hoi chút nào.

Nhiệm vụ chính 14: Nam Cung Vô Song đúng hạn tổ chức hôn lễ, tại lúc cả hai sắp đọc lời thề ước, Nam Cung Vô Song bỗng gặp phải tập kích của sát thủ thần bí, tuy sát thủ không thực thi được nhưng toàn bộ hiện trường hôn lễ đều bị đảo lộn...

Giả vờ thuận theo tham gia hôn lễ, tại hỗn loạn trong hôn lễ, nhân cơ hội chạy trốn. (0 /1)

“Chúng ta chỉ cần chờ hôn lễ hai ngày sau là được rồi.” - Diệp Hi xoay xoay lưng, nằm bệt trên giường: “Tôi nhớ không nhầm thì hình như sát thủ thần bí kia là một trong mấy vị nam phụ, hôm hôn lễ đó hẳn ta muốn bắn chết cậu, nhưng không hiểu sao lại bắn lệch mắt, về sau bộ truyện tôi lại nhớ không rõ lắm.”

Thẩm Tu Lâm vừa nghe thấy hai chữ “Nam phụ” liền nhú mày: “... Ờ.”

“Hôm nay mệt mỏi quá!” - Diệp Hi xoa bụng: “Thảm tổng, cậu có đói không?”

“Hơi.” - Thảm Tu Lâm đứng dậy đi ra phía ngoài: “Tôi gọi người mang đồ ăn tới.”

Cứ như vậy, Diệp Hi ở trong tầng hầm buồn bực ngán ngẩm nghỉ ngơi hai ngày chờ hôn lễ, hai ngày nay lại rảnh rỗi không có chuyện gì làm, Diệp Hi bèn thí nghiệm xem trình độ yếu đuối của dạ dày mình đến đâu. Kết luận, giả thiết của hệ thống quả đúng là bá đạo không sửa đổi nổi, thân thể vị Mộ Dung thiếu gia này mảnh mai đến nỗi không chịu nổi bất cứ đồ ăn nào ngoại trừ hoa tươi, ăn một xiu xiu thôi cũng đã đau bụng rồi, thế nhưng căn cứ vào độ mỡ và thanh đạm của đồ ăn cùng với số lượng, mức độ đau bụng sẽ có trình độ đau nặng nhẹ khác nhau. Ăn cơm trắng và canh rau xanh thì chỉ hơi đau nhẹ, còn ăn thịt cay và dầu mỡ sẽ đau dữ dội, đã vậy thời gian đau đớn còn kéo dài...

Đây thì khác nào không thể ăn!!! Diệp Hi chỉ muốn nằm vật ra giường gào khóc một trận, cuộc sống chỉ ăn cơm trắng và rau xanh, quả đúng là sống cũng bằng không!!!

Bị giam trong tầng hầm hai ngày nay, mỗi lần Diệp Hi đi toilet đều bị một đám vệ sĩ hộ tống không rời, cho đến đi xong bị lập tức kéo về tầng hầm khóa lại, thời gian còn lại Diệp Hi chỉ ở tầng hầm xem phim, chơi game, ngủ ngon, ngơ ngác ngác trạch hai ngày.

Đến ngày cử hành hôn lễ, Diệp Hi sớm đã được quản gia đưa đi, hơn trăm người hầu rầm rầm theo sát đằng sau quản gia, mỗi người bưng một khay bạc đựng đủ loại đồ vật, bắt đầu chuẩn bị cho Diệp Hi trước lúc tiến hành hôn lễ.

Kết thúc phần rửa mặt cơ bản, Diệp Hi nửa nằm trên ghế, bốn người hầu từng người tu bổ lại móng tay cho cậu, hai người hầu tuốt vẽ lại lông mày tinh xảo trời sinh của cậu, hai người hầu khác phụ trách cạo lông chân vốn không tồn tại của cậu, còn có người phụ trách thoa kem dưỡng da, xoa bóp thả lỏng cơ thịt, móc lỗ tai, chải đầu, xịt nước hoa... Nếu không phải Diệp Hi còn mang xiềng chân xích tay nặng nề, thì xem dáng vẻ đó trông không khác gì đại gia.

Diệp Hi lắc lắc xích sắt vang leng keng, hỏi: “Có thể bỏ thứ này ra không?”

Nụ cười quản gia hoàn mỹ như công thức tính: “Xin lỗi, thiếu phu nhân, đại thiếu gia cố ý dặn dò qua, trước khi mặc lễ phục thì không thể cởi.”

Diệp Hi: “...”

Móa nó, ông gọi tôi là gì cơ? Thiếu gì cơ?

Bị cả đám người này dẫn vật từ trong ra ngoài một hồi, Diệp Hi cảm giác mình đã tinh xảo không kém gì búp bê, quản gia tự tay giúp cậu cởi bỏ còng tay xiềng chân, dưới sự hiệp trợ của vài người khác giúp Diệp Hi mặc lên bộ lễ phục dùng tất cả tài nguyên của tứ hải. Sau khi ra khỏi phòng tối, lập tức lại bị một quân đoàn vệ sĩ áp giải đi, vây nhốt Diệp Hi ở giữa, chặt chẽ hộ tống đến hiện trường tổ chức hôn lễ. Hôn lễ được tổ chức bên trong sân biệt thự Nam Cung Vô Song, dù sao nơi đó rộng hơn ngàn vạn mét vuông,

muốn làm gì thì làm. Quảng trường diễn lễ bố trí cực kỳ sa hoa, lúc đi ngang qua khu vực buffet dài hơn năm trăm mét, Diệp Hi nhìn không nổi mà nuốt nước bọt ừng ực, thềm tới mức muốn phá hủy bộ dáng cao lãnh mà nhào tới, trông vô cùng dằn vặt.

Sau khi trải qua hết nghi thức dài dòng này đến nghi thức phức tạp nọ, cuối cùng Diệp Hi cũng đứng trên thảm đỏ, dưới sự chỉ dẫn của người chủ trì kéo cánh tay Mộ Dung gia chủ, tiếp đó bước theo Mộ Dung gia chủ đưa cậu đến chỗ Thẩm Tu Lâm đang đứng ở cửa hoa.

Diệp Hi kéo tay Mộ Dung gia chủ, lấy lòng gọi một tiếng: “Ba ơ!”

Sắc mặt Mộ Dung gia chủ âm trầm: “Hừ!”

Diệp Hi: “...”

Cha già tiện nghi này hình như không yêu tui!!

Thẩm Tu Lâm đứng một mình bên cửa hoa.

Cánh cửa kia siêu to, độ cao sánh ngang lầu mười tầng, độ rộng chừng hơn mấy trăm mét, toàn bộ được dùng đủ loại hoa tươi cắm lên, nguyên nhân có thể sừng sững không sụp chính là do hệ thống tài trợ. Thẩm Tu Lâm cũng mặc một bộ lễ phục kết hôn, bộ lễ phục đó phác họa lên vóc dáng hoàn mỹ của hắn càng trở nên tiêu sái anh tuấn hơn, dáng người hiên ngang tao nhã giống như trúc xanh giữa núi, gương mặt tuấn mỹ không tỳ vết nhìn về phía Diệp Hi, khí thế bá vương lượn lờ như khói quanh thân.

Nếu như trước đó không biết khí thế bá vương khôi hài như thế nào, thì chắc chắn Diệp Hi sẽ cảm thấy hiệu ứng này của Thẩm Tu Lâm rất soái...

Nhưng giờ nhìn chỉ muốn cười!

Đi tới trước mặt Thẩm Tu Lâm, Mộ Dung gia chủ vô cùng thẳng thắn giao Diệp Hi vào tay Thẩm Tu Lâm, cũng không nửa điểm luyến tiếc!

Vì để phù hợp với nhân thiết, Diệp Hi nhanh chóng làm ra gương mặt khổ đau, còn Thẩm Tu Lâm, vì đoán trước được hôn lễ này không thành đã vậy còn sắp bị ám sát, vì thế cũng mang theo vẻ không vui.

Với là một đôi tân lang tân lang nhìn thế nào cũng trông không giống là đang vui, cứ như vậy nắm tay trong tay đi qua cổng vòm hoa hồng, đi tới trước mặt cha sứ.

Hai người vừa đứng lại, trong hội trường đã vang lên đoàn đoàn tiếng súng! Có thứ gì đó bay cực nhanh qua bên người Diệp Hi, dường như đang nhắm vào Thẩm Tu Lâm, tiếp đó, cha sứ hét lên rồi ngã xuống!

Diệp Hi: “...”

Cha sứ, người là vô tội...

Rất nhanh, đám vệ sĩ ầm ầm tới như ong vỡ tổ, cánh tay Thẩm Tu Lâm bị đạn xoẹt qua, lễ phục rách, còn bị thương nhẹ, ở toàn trường đám vệ sĩ chạy tới chạy lui khắp nơi truy tìm kẻ ám sát, Diệp Hi lại chỉ nhìn một cái đã trông thấy người kia giữa đám người.

Bởi vì là nam phụ số 3, di động bên cạnh kẻ ám sát có một bảng giới thiệu tóm tắt nửa trong suốt, chỉ có Diệp Hi và Thẩm Tu Lâm là trông thấy nó.

Quả đúng là không muốn nhìn cũng phải nhìn!

Họ tên: : Độc Cô x

Mật danh: Độc Cô

Thân phận: Sát thủ

Giới thiệu tóm tắt nhân vật: Gã, là các chủ nhiệm kỳ thứ ba mươi hai của Táng Ái Thiên Sát, tính tình lãnh khốc, giết vô số người. Tuy gã không thể khống chế của cải quyền thế mạch kinh tế toàn cầu, thế nhưng, gã lại khống chế mạch máu của những kẻ khống chế mạch kinh tế toàn cầu! Bởi vì hơi thở lạnh lẽo, nơi gã đi qua đều đóng băng. Giết chóc, khát máu, vô tình, trên đời này chưa từng có bất cứ ai tiến vào tìm gã, ngoại trừ...

Diệp Hi: “...”

Được rồi, khỏi nói, khẳng định là ngoại trừ tôi.

Diệp Hi đang định đuổi tới, tay bỗng bị người túm chặt lấy, Diệp Hi vừa nghiêng đầu, nhìn thấy Thẩm Tu Lâm dưới tầng bảo vệ lớp lớp của đám vệ sĩ, gian nan vươn một bàn tay nắm lấy mình, còn có thông qua một khe hở nhỏ bé giữa hai gã vệ sĩ miễn cưỡng lộ ra một con mắt nhìn mình chăm chăm.

Diệp Hi vội làm ra khẩu hình “nam phụ”, ra hiệu Thẩm Tu Lâm buông tay.

“...” - Thẩm Tu Lâm hung hăng trừng một mắt vào cái bảng giới thiệu như vậy di động kia, càng nắm chặt tay Diệp Hi.

Xung quanh hò hét rối loạn, thấy lực chú ý của tất cả mọi người đều tập trung ở trên người Thẩm Tu Lâm bị thương nhẹ, không ai chú ý tới mình, Diệp Hi liền vỗ vỗ lên mu bàn tay Thẩm Tu Lâm, giơ ngón tay cái,

làm về “Thẩm tổng, xin cậu hãy chờ tôi chinh phục nam phụ chiến thắng trở về” rồi đột ngột tránh khỏi cánh tay Thẩm Tu Lâm, ý chí chiến đấu sục sôi chạy về phía bang giới thiệu như vậy đang di động! Vừa chạy vừa gây sự chú ý cho mọi người xung quanh: “Nam Cung thiếu gia bị thương nặng! Mau mau gọi bác sĩ nhanh lên!”

Đáng thương cho Thẩm tổng, bị đám vệ sĩ cường chế vây nhốt giữa trung tâm, không thể nhúc nhích dù chỉ một phân, chỉ đành trơ mắt nhìn Diệp Hi bỏ lại bản thân vừa mới chịu khổ đấu súng, vừa bịa đặt mình bị thương nặng, vừa hướng khởi chạy về phía nam phụ số 3...

Thời khắc nhân sinh thê thảm nhất, chính là như vậy mà thôi!

Chân trời chỉ trong thoáng chốc nổi gió mưa, mây đen dày đặc, chân trời xẹt qua tia chớp lóa mắt, nhưng nửa phút sau, điềm báo đông tố lại nhanh chóng biến mất như chưa từng có.

Diệp Hi vừa tìm nam phụ vừa vui mừng thở một hơi: “...”

Rất tốt, cuối cùng Thẩm tổng nhà chúng ta cũng có thể khống chế lại tính khí!

Hai ngày nay bị nhốt phòng tối, Diệp Hi thảo luận một hồi với Thẩm Tu Lâm về vấn đề Thẩm Tu Lâm nhập diễn quá sâu.

Diệp Hi tận tình khuyên nhủ: “Cũng không phải không cho anh tức giận, nhưng anh vừa giận thì trời sấm chớp mưa rào, nếu không biết khống chế sẽ gây bất lợi cho chúng ta làm nhiệm vụ.”

Thẩm Tu Lâm: “Cậu nói đúng.”

Ánh mắt Diệp Hi sáng ngời hữu thần, ngồi xếp bằng trên giường, nhẹ giọng nói tiếp: “Tôi dạy anh một cách không tức giận nhé.”

Thẩm Tu Lâm thú vị nhìn cậu: “Cách gì?”

Diệp Hi vô cùng thần bí nói: “Anh hãy nói theo tôi.”

Thẩm Tu Lâm: “Ừ.”

Diệp Hi cất cao giọng nói: “ Không nên tức giận , cuộc đời giống như một vở kịch của số phận, và mỗi chúng ta đóng vai số phận đã được định sẵn.”

Thẩm Tu Lâm: “...”

Diệp Hi dạt dào cảm xúc: “Nổi nóng chỉ vì chuyện nhỏ, quay đầu ngẫm lại có thấy cần thiết không?”

Thẩm Tu Lâm: “...”

Diệp Hi rung đùi đắc ý: “Người khác giận tôi không giận, giận thành bệnh cũng không ai đổi th... Thẩm tổng sao anh không đọc theo tôi?”

Thẩm Tu Lâm cứng chiều khe mỉm cười, xoa lên đầu Diệp Hi.

...

Thẩm tổng bị đám vệ sĩ vây quanh, lặng lẽ đọc. Bây giờ trời đổ mưa to gió lớn, Diệp Hi sẽ rất khó chạy trốn.

Căn bản Thẩm Tu Lâm cũng chưa từng nhớ mấy câu kia, vì nó quá xuẩn, cũng không thích hợp với tổng tài khốc soái cuồng bá duệ, thế nhưng bây giờ Thế Huân đang im lặng đọc, vì đó là lời Diệp Hi dạy, mấy lời đó rất đáng yêu.

Mây đen dần dần tản đi.

Trong mắt chỉ có EXP - Diệp Hi xô đám người lộn xộn trong hôn lễ, cất bước chạy về phía nam phụ số 3, chạy chạy, phía trước đột nhiên truyền đến tiếng súng kịch liệt. Diệp Hi đứng lại nhìn chăm chăm nơi phát ra tiếng súng, chỉ thấy nam phụ số 3 - Độc Cô đang núp sau một bàn tiệc đồ nghiêng, thỉnh thoảng lộ đầu đầu súng với đám vệ sĩ, rồi lại nhanh chóng lui về.

Diệp Hi: “...”

Vị Độc Cô tiên sinh này, tôi thấy anh cần một con tin!

Cục diện vô cùng hỗn loạn, lực chú ý của tất cả mọi người đều tập trung trên người Độc Cô, Diệp Hi liền nhanh chóng trườn ra sau hàng bàn buffet chạy về phía Độc Cô, sau đó mắt đối mắt nhìn Độc Cô đang lâm vào hiểm cảnh.

Không thể không nói, giới thiệu tóm tắt nhân vật sát thủ này tuy rất hài, đã vậy cái tên Táng Ái Thiên Sát nghe qua làm người ta liên tưởng đến mấy vị quý tộc với kiểu đầu cầu vòng nổ tung, nhưng hình tượng Độc Cô lại không tệ. Dung mạo gã tuần mỹ, mang theo khí chất anh tuấn và mạnh mẽ hiếm có trong Mary Sue, dưới đôi mày kiếm ác liệt là đôi mắt đen như đêm tối, sống mũi cao thẳng lạnh lùng, hai cánh môi mỏng vô tình nhếch lên mang tiểu ý như có như không, đường nét gương mặt góc cạnh rõ ràng tựa như đao khắc, từ đầu đến chân đều là màu đen, vừa nhìn đã biết là sát thủ. Mà xung quanh gã, từ món ăn đến bãi cỏ đều ngưng kết một tầng sương trắng nhàn nhạt, hiển nhiên là bị hơi thở lạnh lẽo của Độc Cô tiên sinh đóng băng!

“Phụt...” Ha ha ha, người anh em, anh có lạnh không! Khóe môi Diệp Hi ngoắc lên, lại nhanh chóng đề xuống.

“Không được nhúc nhích.” - Độc Cô nhắm súng thẳng Diệp Hi, lạnh lùng hỏi: “Mi là tiểu thiếu gia Mộ Dung gia?”

Tuy gã đang hỏi nhưng ngữ khí lại rất chắc chắn như không cần Diệp Hi phải trả lời.

Diệp Hi lập tức nâng hai tay đầu hàng: “Là tôi.”

“Đứng thẳng dậy, lộ mặt ra.” - Độc Cô dùng súng chỉ Diệp Hi, ra lệnh: “Để chúng nó thấy rõ mặt mi.”

Diệp Hi rất phối hợp làm theo, đám vệ sĩ vừa nhìn thấy Mộ Dung tiểu thiếu gia đứng đờ, đều buông hết nòng súng.

Độc Cô ôm bụng đứng dậy, lúc này Diệp Hi mới phát hiện ra gã đã trúng đạn, bàn tay ôm bụng dính đầy máu tươi. Độc Cô dùng một tay nắm súng dí thẳng vào sau lưng chỗ quả tim, trầm giọng nói: “Đi lên.”

Diệp Hi giao hoát thực hiện được, không chỉ dễ dàng hoàn thành nhiệm vụ chính mà còn thu được cơ hội chinh phục nam phụ số 3, trong lòng vô cùng thoải mái, ngoan ngoãn bị súng Độc Cô đẩy đi, trên mặt không hề sợ hãi.

Vui đến mức suýt nữa thì bật cười đó được không! Diệp Hi nghĩ.

Hai bên vệ sĩ đều thoái nhượng, không ai dám manh động, vạn nhất làm thương đến tân lang của Nam Cung Vô Song thì dùng mạng toàn nhà cũng không đổi nổi, vì thế Diệp Hi và Độc Cô thuận lợi rút lui.

Tình cảnh này ở trong phim ảnh rất là thông thường, nhân vật phản diện bị vây quanh bắt cóc con tin, tiếp đó mang người nhanh chóng rút khỏi vòng vây, chạy mất dép.

Nhưng mà...

Hai giờ sau.

Độc Cô dùng súng dí đằng sau lưng Diệp Hi, hai người duy trì tư thế giống y như hai giờ trước, còn trước mặt đám vệ sĩ như thủy triều không ngừng không ngừng không ngừng thối lui ra đằng sau.

Diệp Hi: “...”

Lui thôi mà cũng khó, bụng tui đói chết rồi.

Còn nữa, người anh em, kính nhờ anh thu lại hiệu ứng đông lạnh, cmn rất lạnh đó!

Lại qua nửa tiếng nữa, cuối cùng hai người cũng rời khỏi biệt thự của Nam Cung Vô Song. Độc Cô bắt cóc Diệp Hi lên một chiếc xe dừng ven đường, một tay dùng súng đẩy Diệp Hi một tay lái xe.

Diệp Hi nhìn chằm chằm vết thương của Độc Cô đang chảy máu ào ào, yếu ớt đề nghị: “Nếu không, anh dùng một tay lái xe một tay che bụng đi?”

Hey player, tôi hao hết tâm lực đi đường vòng chỉ vì chinh phục anh, dù anh muốn treo trước cũng phải giao EXP ra đây rồi hẵng treo!

“...” - Thế nhưng, Độc Cô không nói lời nào, chỉ lãnh khốc phóng ra hơi lạnh, trong xe nhất thời đông cứng.

Diệp Hi đành phải câm miệng.

Sau một tiếng, Độc Cô lái xe đến một nhà xưởng bỏ hoang trên núi, vừa mới mở cửa xe, gã không đủ sức để chống đỡ mà lăn xuống đất, ngọe đầu lăn ra ngất.

Diệp Hi cuống quýt đến gần, chột chột gã.

Độc Cô đã hoàn toàn hôn mê.

Dù sau thì ai bị thương lại không được xử lý kịp thời, đã vậy còn đi bộ hai tiếng rưỡi lái xe thêm một tiếng, tổng cộng mất máu ba tiếng rưỡi, không chết đã là hệ thống phù hộ rồi.

Cửa nhà xưởng bỏ hoang cách đây chỉ có vài mét, Diệp Hi quyết định trước tiên phải di dời vị nam phụ số khổ này vào bên trong, dù sao một kẻ thân đầy máu lại hôn mê bất tỉnh lộ liễu giữa ban ngày như thế này, trông kiểu gì cũng thấy không thích hợp. Thế rồi, Diệp Hi nhét súng vào trong túi gã, sau đó một tay ôm qua đầu gối Độc Cô, một tay vòng sau lưng Độc Cô, liều sức bẻ gã lên, miễn cưỡng nhấc hai bước đi về phía nhà xưởng.

Sau hai bước, Diệp Hi ngã rầm xuống theo phong cách chó gặm bùn.

Nhưng vì có Độc Cô tiên sinh số khổ làm đệm lót phía dưới nên không thấy đau!

Nhưng hình như sống mũi Độc Cô tiên sinh gãy rồi...

Diệp Hi vội lẩn lẩn đứng bật dậy, lạy lạy mấy vái với Độc Cô: “Xin lỗi xin lỗi!”

Tuy rằng trong thế giới hiện thực Diệp Hi là một trạch nam nho nhã yếu đuối, nhưng bẻ một người đi một đoạn ngắn cũng không thành vấn đề, nhưng thể lực của vị Mộ Dung tiểu thiếu gia trong thế giới Mary gần như bằng 0, ý theo đúng mặt chữ chính là “tay trời gà không chặt”, căn bản bẻ không nổi.

Đến cuối cùng, Diệp Hi đành phải kéo lê Độc Cô đáng thương một đường vào nhà xưởng...

Dàn xếp người xong, Diệp Hi lại chạy về xe lật tới lật lui, vì đoán gã làm cái nghề này chắc sẽ mang một số dụng cụ cứu thương nào đó. Quả nhiên, Diệp Hi tìm thấy một hòm cứu thương nhỏ ở hàng ghế đằng sau, cậu ôm hòm cứu thương chạy vội về nhà xưởng, lại phát hiện Độc Cô đã không thấy.

Diệp Hi đang mờ mịt, một cánh tay thành linh vươn tới từ phía sau, kéo cậu vào trong lòng, đồng thời, một dao găm sắc bén kề lên cổ họng Diệp Hi, giọng nói lạnh băng của Độc Cô truyền vào tai Diệp Hi: “Vì sao mi muốn cứu ta?”

Diệp Hi: “...”

Không đúng, người anh em, anh đang bị thương đúng không? Vì sao phải ôm vào trong lòng lấy dao kề cổ vậy?”

24. Chương 22

Đương nhiên cứu anh là vì giá trị EXP nhà anh rồi, không thì ai mà thèm quan tâm tới anh, kéo anh đi một đường mà tay tôi đông cứng hết rồi đây này! Trong lòng Diệp Hi nghĩ vậy, nhưng ngoài miệng lại nói: “Là vì em là bị Nam Cung thiếu gia bức hôn, là anh giúp em trốn thoát, đương nhiên em phải cứu anh rồi.”

Siêu cấp dối trá!

“Hừ.” - Độc Cô liếc mắt nhìn hòm cứu thương trên tay Diệp Hi, chậm rãi thả Diệp Hi ra, tự mình dán lên tường trượt xuống dưới đất, thở hổn hển ra lệnh: “Đưa ta.”

Diệp Hi chân chó mở hòm cứu thương đặt bên người Độc Cô.

Độc Cô vén áo mình lên, lộ ra phần bụng bị trúng đạn, lấy các loại dụng cụ y tế từ trong hòm cứu thương ra, tự mình gấp viên đạn, xử lý miệng vết thương y như trong phim điện ảnh, cảnh diễn vô cùng máu me, trên đất đầy băng trắng nhiễm đỏ. Nhưng Độc Cô lại như không hề cảm thấy đau đớn, ngoại trừ gương mặt trắng bệch vì mất máu, vẻ mặt gã vẫn bình tĩnh trấn định dị thường, đến cả đuôi lông mày cũng chưa run lên.

Hóa ra trên đời này còn có kẻ không bị chính mình đông chết, Diệp Hi oán thầm, vẻ mặt ngoan ngoãn ngồi quỳ gối bên người Độc Cô, cảm thấy mình chắc là đã thông qua độ thiện cảm “thân thiết quan tâm” với vị sát thủ này rồi, bèn vận hết sức niết cổ hòng ưỡn ẹo hỏi: “Anh có đau không?”

Bởi vì mọi người đều biết, loại sát thủ trong tiểu thuyết đều là người khuyết thiếu tình cảm, chỉ cần một tiểu bạch hoa trong sáng thiện lương dịu dàng an ủi một hồi là lập tức nào tàn ném khổ luyện trước đó lên chín tầng mây!

Độc Cô liếc qua Diệp Hi, hừ lạnh một tiếng, đáp: “Không đau.”

Diệp Hi cho rằng gã đang trào phúng mình mát đầu, liền im lặng ngậm miệng: “...”

Độc Cô dừng một lúc, lại hừ lạnh một tiếng, nói: “Ta không có cảm giác đau.”

Diệp Hi: “...” Vậy nhà anh nhất định cũng không thấy lạnh đầu ha.

Độc Cô vui đầu xử lý miệng vết thương, tiếp tục nói: “Các sát thủ Thiên Sát đã từ bỏ cảm giác đau đớn khi còn rất nhỏ, vì để chúng ta không sợ đau, không sợ chết.”

Diệp Hi sờ sờ đầu Độc Cô như sờ đầu chó, thành khẩn an ủi: “Không đau là tốt rồi, nếu không nhất định giờ anh sẽ thấy rất đau...”

Đột nhiên bất ngờ bị sờ đầu, Độc Cô khó tin nhìn Diệp Hi, hỏi: “Mi không sợ ta?”

“Không sợ.” - Chỉ hơi cứng tay mà thôi! Diệp Hi thu tay nhét vào trong túi áo, diễn rất thật, vẻ mặt trấn định tự nhiên, không hề có vẻ đang sợ sệt.

Một sát thủ giả tưởng có gì đáng sợ chứ, bị anh đâm chết thì again lại thôi.

Độc Cô ngẩn ra một hồi, lại hừ lạnh một tiếng, sau đó cúi đầu băng bó vết thương cho mình.

Sát thủ khuyết thiếu tình cảm cuối cùng cũng gặp được người không sợ mình! Trái tim đóng băng nhiều năm bắt đầu tan chảy!

Băng bó xong miệng vết thương ở bụng, Độc Cô nghỉ ngơi trên tường giống như không có chuyện gì xảy ra, vách tường nhanh chóng kết thành một tầng băng mỏng.

Diệp Hi đành phải nhắc nhở gã: “Mũi anh cũng bị gãy rồi.”

Độc Cô sờ soạng lỗ mũi mình một phen, trong tay đầy máu đông: “...”

Diệp Hi dối trá lừa dối nói: “Là lúc anh mở cửa ngã dập mặt xuống đất.”

Chứ không phải tôi ôm anh ngã dập mặt xuống đất đâu nha!

Có vẻ nam phụ số 3 đã bỏ đi trí thông minh và cảm giác đau từ lúc nhỏ nên không hề nghi ngờ Diệp Hi, lại mở hòm cứu thương xử lý vết thương trên mũi mình. Xử lý xong, ở chính giữa khuôn mặt anh tuấn của Độc Cô bỗng có thêm một cái băng gạc xuẩn manh, phối hợp với biểu tình lãnh khốc đến ngông cuồng tự đại của gã, tạo nên hiệu quả hết sức khôi hài...

Diệp Hi liếc gã một cái, không nhìn được mà bật cười.

Phụt!

“Hừ!” - Độc Cô nhìn chăm chăm nụ cười ngây thơ trong sáng mỹ thiếu niên trước mắt, sửng sốt một hồi, lập tức gương mặt tuấn tú ửng đỏ, mắt tự nhiên quay đi chỗ khác.

Em, em ấy cười với ta!

Em ấy mỉm cười với... một quái vật giết chóc, máu lạnh, chỉ xứng đáng tồn tại trong bóng tối là ta đây.

Và rồi, trong trái tim đóng băng hơn hai mươi năm của Độc Cô các chủ đã bị nụ cười nhạo bạt cần của Diệp Hi hòa tan...

Diệp Hi cười híp mắt hờn ở trên mây.

Sao nam phụ này thích hừ thế nhỉ, sao không gọi luôn là D.Hừ luôn đi á ha ha ha ha!!!

Nếu tính theo quy tắc đó mà đặt tên, vậy thì tên mình sẽ là Diệp Ha Ha sao, á ha ha ha ha ha!!!

Thế thì Thẩm tổng có điện sẽ chính là Thẩm Chứ Chiu~! (*Thẩm Chíp Chíp =*))))

“Khụ.” - Sau đó là một trận yên tĩnh trầm mặc, Độc Cô mắt tự nhiên ho nhẹ một tiếng, tự giới thiệu mình: “Ta là các chủ nhiệm kỳ thứ ba mươi hai của Táng Ái Thiên Sát, mật danh Độc Cô.”

Tới từ gia tộc Táng Ái! Diệp Hi phục hồi lại tinh thần từ trong trạng thái lan man, trong lòng cười lớn nhưng trên mặt vẫn tỏ vẻ nín nhịn, khóe môi cong lên nói: “Em họ Mộ Dung, là vị hôn phu của Nam Cung thiếu gia.”

Đừng hỏi tôi tên đầy đủ là gì, tôi nhớ không nổi.

Độc Cô lại bị lung lay bởi nụ cười của Diệp Hi, ngạo kiều nghiêng đầu: “Hừ, ta biết.”

“Vết thương của anh không sao chứ?” - Diệp Hi cẩn thận đến gần quan sát vị trí trúng đạn của Độc Cô: “Trên đường nó chảy rất nhiều máu, không cần tới bệnh viện sao?”

Độc Cô dùng ánh mắt máu lạnh như độc lang đánh giá Diệp Hi, một lúc lâu, phát ra tiếng cười khàn khàn, hỏi: “Mi đang lo lắng cho ta?”

“Đương nhiên.” - Diệp Hi gật đầu.

Độc Cô tự giễu nhếch khóe môi: “Ta chết rồi sẽ không ai ép mi làm con tin, điều đó là chuyện tốt đối với mi.”

Diệp Hi mang theo hào quang lấp lánh nắm chặt tay Độc Cô: “Không, anh nhất định phải sống sót.”

Ít nhất cũng phải thổ lộ tình yêu đối với tôi xong rồi hẵng chết!

Ba giây sau, Diệp Hi thu tay về, vừa thở mạnh vừa xoa tay.

Độc Cô kỳ dị nhìn Diệp Hi, hỏi: “Vì sao ta nhất định phải sống sót?”

Diệp Hi nghĩ nát óc, cố gắng tìm ra bát cháo hoa nào cảm động lòng người, nhưng dưới ánh nhìn nóng bỏng của Độc Cô đang chờ cậu trả lời, Diệp Hi liền nhắm mắt nói bừa: “... Vì em?”

Độc Cô hừ một tiếng nghiêng đầu sang chỗ khác.

Diệp Hi lúng túng ngồi ở một bên: “...”

Mẹ nó, đại chiêu này hình như thả hơi sớm.

Nhưng mà, vài giây sau, Độc Cô lại quay đầu lại, thấp giọng nói: “Ở cốp xe sau có đồ ăn nước uống.”

Diệp Hi: “Anh muốn ăn?”

“Ồm...” - Gương mặt băng sơn của Độc Cô nổi lên vết ửng hồng, mắt tự nhiên nói: “Không phải em nói muốn ta vì em sống tiếp sao?”

Đây là có hi vọng! Diệp Hi sung sướng nhảy dựng lên, chạy hùng hục đi lấy này nọ.

Độc Cô ôm bụng ngồi ở tại chỗ, nhìn thấy tiểu thiếu gia chạy nhảy như thỏ con lấy đồ ăn cho mình, con người đồng băng như tuyết lóe lên tia dịu dàng.

Diệp Hi hốt một đồng ở trong xe, tìm được một số thức ăn nhanh, nước lọc và một cái túi ngủ. Cậu cầm hết mấy thứ này vào trong tay, chạy loạn xung quanh nhà xưởng, nhưng nơi này rất hoang vu, đừng nói là hoa tươi, đến cỏ dại cũng không có mấy cọng, Diệp Hi đành phải ôm bụng đói cầm đồ về.

Trong nháy mắt nhìn thấy Diệp Hi trở về, Độc Cô khẽ thở phào nhẹ nhõm.

“Ta cho rằng em sẽ không trở về.” - Gã nói.

“Anh cho rằng em là loại người như thế sao?” - Lòng mảy thanh tú của Diệp Hi cau lại không vui.

Khóe môi Độc Cô cong lên ý cười khó nhận ra, nhỏ giọng nói: “Xin lỗi.”

Diệp Hi bóc nhanh gói đựng thức ăn nhanh, lại lao lực sức lực chín trâu hai hổ vắn nắp bình nước lọc, đưa tới trước mặt Độc Cô, rử mi mắt nói: “Không sao.”

Bởi vì tôi vốn là loại người như vậy á ha ha ha ha ha!

Nhưng do EXP chưa đến tay mà thôi...

Độc Cô cầm một chiếc bánh mì cắn một miếng, lại chỉ một cái khác nói với Diệp Hi: “Ăn.”

Diệp Hi lắc đầu một cái: “Ăn không hết.”

Độc Cô ngơ ngẩn, lại cắn lên cái bánh mì đã đông đá, thở dài: “Cũng đúng, chắc tiểu thiếu gia Mộ Dung gia xưa nay chưa ăn qua mấy thứ tạm bợ này.”

“Không không không phải.” - Từ trước tới nay ở nhà chơi game thâu đêm tui vẫn thường gặm bánh mì mà! Diệp Hi giải thích: “Là thể chất của em quá yếu, chỉ ăn được hoa tươi, ăn mấy thứ khác sẽ đau bụng... Quanh công xưởng này không có hoa.”

“Vậy sao...” - Ánh mắt Độc Cô lập tức nhu hòa xuống, ánh mắt nhìn Diệp Hi như đọng đầy nước: “Nhưng tóc em vẫn luôn rơi hoa.”

Hiển nhiên trong thế giới này sinh vật giống đực không thể nào chống cự được tiểu bạch hoa thiết lập yếu

đuối mềm mại.

Diệp Hi hỏi ngược lại: “Đối với em, mấy loại hoa này khác với da gấu ở chỗ nào chứ?”

Độc Cô: “...”

Độc Cô rằng rắc rắc rắc gặm xong bánh mì đông lạnh, hỏi: “Em đã có tính toán gì chưa? Nếu muốn trở về Mộ Dung gia, tôi sẽ đưa em đi, tôi vẫn chưa chết được.”

“Em không thể trở về.” - Diệp Hi cố gắng ập ủ tâm tình, nhớ lại một màn đầm nước mắt trong bộ Tên Em mà cậu mới xem trước khi xuyên qua, mắt rưng rưng như sắp khóc, nói: “Cha em không dám đắc tội với Nam Cung gia, là ông ép em cưới hắn, dù em trở về nhà cũng bị họ bắt đi đưa tới trước mặt Nam Cung thiếu gia... Vì thế... em đã không còn nơi để đi.”

Độc Cô nghe nói Diệp Hi bị ép hôn, tức giận banh cầm, hối hận nói: “Là ta thất thủ.”

“Điều đó không thể trách anh.” - Là tác giả khiến anh thất thủ, Diệp Hi hỏi: “Vậy sau này anh tính sao?”

Độc Cô thở dài: “Sát thủ thất bại nhiệm vụ không xứng đáng để sống, theo quy củ, các sát thủ Thiên Sát sẽ đến xử lý ta.”

“Anh sẽ phản kháng chứ?” - Diệp Hi hỏi, giống như đã trông thấy một màn đám sát thủ không hoàn thành nhiệm vụ quay ra chém giết lẫn nhau.

“Sẽ.” - Độc Cô lấy ra vài viên thuốc từ trong hòm cứu thương, lấy thêm ít nước đá cùng ăn vào, lạnh lùng nói: “Bây giờ hai chúng ta không có nơi để đi, không bằng ta mang em đi chân trời góc biển, thế giới này rộng lớn như vậy, sẽ có nơi mà Nam Cung thiếu gia kia không thể tìm tới em, em thấy sao?”

Diệp Hi ngoan ngoãn ngồi quỳ chân vỗ tay: “Được được được.”

Thật ra Thẩm tổng có tọa độ của tôi, nam phụ ngây thơ à!

Độc Cô thử đưa tay xoa tóc Diệp Hi: “Tôi ở chỗ này dưỡng thương một đêm, sáng sớm ngày mai chúng ta xuất phát, được không?”

“Vâng.” - Diệp Hi gật đầu, cảm giác đầu đều bị Độc Cô đông trực.

Độc Cô đau lòng nhìn tiểu thiếu gia: “Chỉ sợ phải để em chịu đói bụng một đêm nay, giờ đến cả đứng tôi cũng không đứng nổi.”

“Không sao mà.” - Diệp Hi vung vung tay, tỏ ý đối bụng một đêm cũng chẳng đáng là gì.

Dù sao sau khi tới thế giới này cậu cũng chưa từng ăn qua một bữa cơm hoàn chỉnh! Đối tới mức đã sắp khám phá ra hồng trần, hiểu rõ cuộc đời ảo huyền này rồi ý chứ!

25. Chương 23

Độc Cô uống thuốc xong, liền tựa vào tường nhắm mắt nghỉ ngơi.

Diệp Hi mở mắt kiểm tra nhiệm vụ mới.

Nhiệm vụ chính 15: Sau khi Nam Cung Vô Song bị tập kích tại hôn lễ, Mộ Dung Tuyết Thế không chỉ không quan tâm thương thế của anh, trái lại còn nhân lúc hỗn loạn mà bỏ trốn. Nam Cung Vô Song lửa giận ngập trời, xử lý xong vết thương thì tự dẫn người đi bắt vật nhỏ to gan bằng trời này. Sau khi thành công bắt người trở về, Nam Cung Vô Song nghĩ tới một cách trừng phạt để hả giận, lại có thể nhục mạ Mộ Dung Tuyết Thế...

Sau khi bị bắt lên máy bay trực thăng, khuất nhục bị Nam Cung Vô Song đặt trên đầu gối tét mông năm mươi cái, Nam Cung Vô Song đánh một cái, liền mất hần một câu. (0 /1)

Xem xong nhiệm vụ, Diệp Hi lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm: “...”

May mà chỉ là đánh đòn, chứ không phải nhiệm vụ hoàng bạo nào đó.

Hiển nhiên, làm một “thằng nam”, Diệp Hi sẽ không hiểu chỗ hoàng bạo của việc đánh đòn ở chỗ nào...

Dựa theo lối diễn cũ rích, nhiệm vụ chính 15 của Thẩm Tu Lâm chắc chắn sẽ là “Bắt lấy Mộ Dung Tuyết Thế rồi đánh đòn 50 cái”, nhưng nắm giữ được tọa độ của Diệp Hi - Thẩm Tu Lâm vẫn chưa đuổi tới.

Thẩm tổng đang cố ý cho mình thời gian để chinh phục nam phụ đúng không! Vậy thì mình nhất định sẽ không để Thẩm tổng thất vọng! Diệp Hi ý chí chiến đấu sục sôi nắm chặt quyền, quay đầu nhìn Độc Cô đang nhắm mắt dưỡng thần, quyết định đi theo con đường “dùng nụ cười và dịu dàng hòa tan băng sơn”, vì thế cậu hỏi: “Để em kể chuyện cười cho anh nhé?”

Độc Cô mở mắt, trên nét mặt ẩn ẩn chờ mong mơ hồ: “...Ừ.”

Trong đầu Diệp Hi nhanh chóng tổ hợp lại đủ loại chuyện cười từ trước đến nay, tùy ý chọn một đoạn để kể: “Ngày xưa ngày xưa, có một vị hoàng tử, anh trúng phải lời nguyền của một mù phù thủy, một năm chỉ có thể nói được một chữ.”

Độc Cô thấp thỏm quan sát vẻ mặt Diệp Hi, thử mở miệng nói một câu: “Thật thú vị.”

Diệp Hi ngơ ngác: “... Em còn chưa kể đến phần thú vị.”

Độc Cô mím môi, lộ vẻ áy náy: “Từ trước tới nay ta chưa từng nghe qua chuyện cười, còn tưởng phải cười.”

Diệp Hi không kìm lòng được mà thương xót vị sát thủ khiếm khuyết tình cảm này, tiếp tục kể: “Vì thế hoàng tử một năm dành dụm một chữ, dành dụm được năm năm, đi tới trước mặt công chúa, nói với công chúa rằng: Công chúa ta yêu em.”

Độc Cô tỏ ra cảnh giác cao độ quan sát Diệp Hi, chuẩn bị mở miệng cười bất cứ lúc nào.

Diệp Ha Ha cảm thấy kể chuyện cười mình lại là đùa cười trước tiên, vừa cười vừa nói: “Kết quả công chúa lại hỏi: hử?”

Xem ra đây là lúc nên cười, Độc Cô cong môi cười, nở nụ cười trầm thấp ha ha hai tiếng.

Diệp Hi trở mình ngồi dậy, sung sướng nói: “Anh cười rồi!”

Sát thủ lãnh khốc bị tiểu bạch hoa trong sáng đáng yêu chọc cười, dựa theo cốt truyện cũ rích, bây giờ độ thiện cảm của nam phụ nhất định là đang tăng vọt!

Độc Cô gật đầu, cười cười nhìn Diệp Hi cũng đang cười sáng lạn như mặt trời nhỏ, cẩn thận hỏi: “Kể tiếp nhé?”

“Được nha, em còn đầy chuyện cười để kể.” - Cảm thấy mình đã đi đúng con đường chinh phục sát thủ, Diệp Hi vui vẻ ngồi khoanh chân, bắt đầu nghĩ nát óc vài tiết mục hài ngắn trong Blog từng xem qua, kể lại cho Độc Cô.

...

Mà hiện trường hôn lễ vào lúc này...

Vệ sĩ hoàng gia lên tới hàng ngàn hàng vạn vây quanh Thẩm Tu Lâm như vách tường sắt, biến người tấp nập, vạn con toàn động, còn chen chúc hơn cả cái chợ, đừng nói là đánh lén, đến cả xe tăng cũng bị nghen chết bên trong.

Tuy nhiên, đến giờ đám vệ sĩ vẫn chưa tìm được tội cùng Nam Cung đại thiếu gia ở chốn nào...

Thế nhưng bọn ta chưa tìm được, bọn sát thủ nhất định cũng không tìm được a!

Đám vệ sĩ lạc quan nghĩ vậy, tiếp tục điên cuồng bảo vệ đại thiếu gia!

Mà khổ cho Thẩm tổng, sau khi dùng sức chín trâu hai hổ chen ra khỏi đám vệ sĩ, lại bị người nhà Nam Cung dùng máy bay trực thăng đưa tới đưa gấp tới bệnh viện, cưỡng ép làm kiểm tra toàn thân, cũng tiến hành một loạt khám chữa tử mĩ dài đến một giờ đối với cánh tay phải bị đạn xẹt qua của Thẩm Tu Lâm.

Người khám bệnh khẩn cấp - chuyên gia ngoại khoa hàng đầu thế giới, nói: “Thuốc cao, nhanh.”

Y tá nhanh chóng đưa lên.

Chuyên gia: “Lau mồ hôi.”

Hai y tá lau mồ hôi cho chuyên gia.

Mặt Thẩm Tu Lâm đen như than: “Được rồi, tôi còn có việc gấp, quản gia chuẩn bị máy bay trực thăng.”

Về mặt quản gia thấy chết không sờn mà từ chối mệnh lệnh Thẩm Tu Lâm: “Xin lỗi, đại thiếu gia, thứ lỗi cho thuộc hạ không thể nghe lệnh cậu, bây giờ vết thương của cậu mới là quan trọng nhất, chuyện bắt thiếu phu nhân cậu đừng vội.”

Chuyên gia dùng băng vải điên cuồng quấn một trận, đưa tay, lạnh lùng nói: “Kéo.”

Thẩm tổng lập tức bị tức ra bệnh tim!

Chân trời thoáng chốc sấm vang chớp giạt!

Cả một buổi chiều trong nhà xưởng bỏ hoang, Diệp Hi nhớ hết tất cả chuyện cười mình đọc qua cho Độc Cô nghe, về sau bắt đầu dùng loại phương thức “Em nghe quản gia từng kể cho em nghe anh ấy có một người bạn...” để kể lại chuyện thú vị của mình trong thế giới hiện thực, điên cuồng quét độ hảo cảm với sát thủ.

Mà Độc Cô biểu hiện cũng làm cho Diệp Hi rất hài lòng, gã luôn luôn phối hợp Diệp Hi kể chuyện, ở thời điểm thích hợp phát ra tiếng cười, trông có vẻ trái tim đang dần hòa tan.

Kể đến mức không còn gì để kể nữa, sắc trời cũng đã tối, Diệp Hi đóng cửa nhà xưởng lại, lôi kéo mấy thùng hàng nặng đẩy chặn đằng sau cửa.

Làm xong mấy chuyện này, Diệp Hi bày sẵn túi ngủ, nói với Độc Cô: “Anh vào ngủ đi.”

Độc Cô liếc nhìn qua túi ngủ chỉ dành riêng cho một người, lắc đầu nói: “Em dùng đi.”

Diệp Hi thành khẩn từ chối: “Anh dùng đi, em bị thương nặng cần phải ngủ, đừng khách khí.”

“Ta ngủ bên ngoài cũng được.” - Độc Cô cười khê: “Ta không sợ lạnh.”

Diệp Hi cạ lời: “...”

Đúng là gã không sợ lạnh thật!

Vì thế, Diệp Hi ôm bụng đói chui vào trong túi ngủ, Độc Cô nhích gần vào bên cậu, móc súng, dựa tường nhắm hai mắt lại.

Không biết độ hảo cảm với vị nam phụ này đã xoát đến mức nào rồi... Diệp Hi nói thầm trong lòng, từ trong túi ngủ lộ ra hai con mắt, sáng lấp lánh mà nhìn Độc Cô: “Anh ngủ chưa?”

Độc Cô lạnh nhạt nói: “Chưa.”

Dự định xoát độ thiện cảm trước khi đi ngủ - Diệp Hi: “Có phải anh chưa từng nghe chuyện cổ tích trước khi đi ngủ phải không?”

Đôi mắt Độc Cô sáng lên, cười nói: “Chưa từng.”

Diệp Hi phát ra trù ố từ tận đáy lòng, nói: “Vậy em kể cho anh nghe một câu chuyện nhé, là khi còn nhỏ em... nghe quần gia kể cho em trước khi đi ngủ.”

Độc Cô dịu dàng ừ một tiếng.

Ngữ khí Diệp Hi hiền lành hòa ái: “Ngày xưa ngày xưa, có một cô bé bán diêm...”

Độc Cô lẳng lặng nhìn Diệp Hi, cũng không biết là có nghe hay là không, ánh sáng trong mắt rung động.

Đây chính là dấu hiệu băng sơn hòa tan!

...

Lúc nửa đêm, Diệp Hi bị một cỗ lạnh lẽo thấu xương và tiếng người âm ỉ không xa đánh thức.

Diệp Hi mở mắt, phát hiện Độc Cô nằm bên người mình, đang ôm túi ngủ của mình, hình như gã cũng bị tiếng ồn ào bên ngoài đánh thức, tay cầm súng, tay chống mặt đất khó khăn đứng lên.

Diệp Hi cũng muốn nhanh chóng bò ra ngoài xem tình hình ra sao, nhưng tay chân đều đông cứng không thể động đây nổi!

Diệp Hi u oán trừng mắt Độc Cô: “...”

Người anh em, cái thể chất tử lạnh của anh đã như thế rồi, xin anh đừng có ôm người khác ngủ!

“Bên ngoài sao thế?” - Diệp Hi cố gắng hoạt động ngón tay ngón chân, tìm lại quyền khống chế cơ thể, vừa dò hỏi Độc Cô đang vịn cửa sổ nhìn ra ngoài.

“Nam Cung đuổi tới.” - Độc Cô nói, khí tràng quanh người biến đổi, Diệp Hi nằm trong túi ngủ nhìn thân ảnh bên cửa sổ, hình như trông thấy đường nét cơ thể Độc Cô bỗng trở nên sắc nhọn hơn.

Diệp Hi: “...”

Vì sao canh ba nửa đêm Thẩm tổng đuổi tới làm gì!?

Nhưng trên thực tế cũng phải cảm ơn Thẩm tổng làm ra động tĩnh lớn như vậy...

Nếu không Diệp Hi chắc chắn sẽ ngủ đông chết như cô bé bán diêm trong truyện!

Lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng vệ sĩ đang dùng loa phát thanh, bắt đầu chính là nói: anh đã bị bao vây, mau giao Mộ Dung tiểu thiếu gia ra đây, có thể miễn cưỡng tha cho anh một mạng bla bla...

Diệp Hi miễn cưỡng bò ra từ trong túi ngủ, nhảy nhót nhót nhót ấm người, hỏi Độc Cô: “Chúng ta chạy sao đây?”

Độc Cô ôm bụng, chật vật quan sát bốn phía, bất đắc dĩ nói: “Không chạy được, bị bao vây.” - Dừng một chút, gã lại tự hỏi: “Sao Nam Cung lại tìm được nơi này nhanh như vậy...”

Diệp Hi không nhìn vấn đề này, mở ra cửa sổ nhìn ra bên ngoài. Thẩm Tu Lâm đang dẫn đầu quân đoàn vệ sĩ đứng bên ngoài, khắp mọi nơi đều bị đèn pha lắp trên máy bay trực thăng chiếu sáng, áo gió Thẩm Tu Lâm tung bay, khí thế bá vương quanh quần càng làm nổi bật lên hiệu ứng tiêu sái suốt khí!

Hai người bốn mắt nhìn nhau, Thẩm Tu Lâm cầm loa phát thanh trong tay vệ sĩ, cố gắng đóng vai đại thiếu gia bá khí đến thiếu năng: “Vật nhỏ không nghe lời, em nghe kỹ cho tôi...”

Diệp Hi giống như hamster vào cái lùì về.

Bị manh chộc trúng tim - Thảm Tu Lâm lấy lại bình tĩnh, tiếp tục gào thét: “Sức nhẫn nại của bản thiếu gia đã tới hạn, lần này tôi cho em mười giây, chờ đến khi tôi đếm đến mười, tòa nhà này sẽ bị nổ tung thành phế tích, tôi mặc kệ ai ở bên trong, nếu tôi không chiếm được người thì người khác cũng đừng hòng! Không –”

“Anh dùng súng đẩy em chạy trốn giống như sáng nay được không?” - Diệp Hi hỏi.

Độc Cô lắc đầu: “Trên cây có đánh lén, không dùng được.”

Diệp Hi cuống lên: “Vậy làm sao bây giờ?”

Thảm tổng khàn cả giọng: “Một – hai – ba – ”

Diệp Hi: “...”

EXP còn chưa vào túi, Thảm tổng, cậu đừng gây sự nữa!

Độc Cô trầm ngâm chốc lát, bình tĩnh nhìn Diệp Hi nói: “Em trở về đi, bọn họ sẽ không làm hại em.”

Diệp Hi hừ lạnh một tiếng nghiêng đầu sang chỗ khác: “Em không.”

Độc Cô ngẩn ra một hồi, nở nụ cười trầm thấp: “Em học theo ta.”

Thảm tổng đếm càng nhanh: “4,5,6...”

Diệp Hi: “...”

Thảm tổng, cậu đếm chậm chút có được không!

Thần sắc Độc Cô bình tĩnh như thường giống như không hề sợ hãi: “Ta đầu hàng, trước bọn họ nói giao em ra có thể để ta sống, Nam Cung thiếu gia người này không biết nói chuyện không đáng tin. Ta sẽ tìm cơ hội chạy trốn, rồi nghĩ cách cứu em.”

Thảm tổng đếm càng nhanh: “7,8,9...”

“Chúng ta ra ngoài trước.” - Nếu đếm đến mười mà chúng tôi không ra ngoài, đến lúc đó Thảm tổng không

hạ thủ cho nổ, không biết Thảm tử sẽ mất mặt đến cỡ nào! Diệp Hi dắt tay Độc Cô, kéo gã ra ngoài nhà xưởng, cũng đuổi hai tay chặn trước mặt Độc Cô, vẻ mặt lăm lăm tròng Thảm Tử Lâm, nói: “Chúng tôi đã đi ra, cho chúng tôi một ít thời gian.”

Thảm Tử Lâm khép hờ mắt, lạnh lùng nói: “Nếu tôi nói ”không” thì sao?”

Diệp Hi bĩu môi một cái: “Vậy tôi sẽ khóc.”

Thảm tử đồng đội heo, đúng là tức chết tôi!

Thảm Tử Lâm cương cứng co rút một hồi, làm thủ hiệu, ra hiệu đánh lén đứng xuất động.

Tình cảnh này dưới con mắt người ngoài, là Nam Cung đại thiếu gia ngoài miệng nói muốn trừng phạt Mộ Dung tiểu thiếu gia một phen ra hồn, nhưng trên thực tế lại yêu người đó đến mức không chịu nổi một giọt nước mắt, chiều chuộng đến hủy thiên diệt địa!

Cũng không ai ngờ rằng đó là vì khóc sẽ mù...

Diệp Hi quay đầu nhìn Độc Cô bị mình làm cảm động từ băng sơn hòa tan thành nước, nhẹ giọng hỏi: “Em phải đi rồi, anh có lời gì muốn nói với em không?”

Độc Cô cong khóe môi, cười như khóc: “Thật ra...”

Ánh mắt Diệp Hi sáng quắc chờ đợi tỏ tình.

Độc Cô: “Ta nghe không hiểu chuyện cười.”

Diệp Hi trầm mặc chốc lát, hỏi: “Cũng giống như không cảm thấy đau?”

Độc Cô gật đầu, âm thanh rất thấp: “Vui buồn, thống khổ, đối với ta, đều không tồn tại.”

Diệp Hi lộ vẻ lúng túng: “... Vậy ra cả buổi chiều anh đều giả cười.”

Chỉ có tôi ha ha ha như điên!

“Là cười thật lòng, ta không hiểu được sự hài hước trong đó, nhưng lại cảm nhận được hạnh phúc.” - Độc Cô cầm chặt tay Diệp Hi ấn lên ngực mình, đôi mắt sáng trong như đang thiêu đốt thứ gì đó: “Bây giờ, nơi đây rất đau đớn.”

Diệp Hi cắn chặt hàm răng: “...”

Lời kịch này quá tổn nước mắt! Nhưng tôi không thể khóc!

“Tuy chỉ có một ngày ngắn ngủi thôi, nhưng...” - Độc Cô nắm tay Diệp Hi đến phát xanh, quỳ một chân trên đất, hôn khẽ trên đầu ngón tay Diệp Hi: “Em là công chúa của ta, ta yêu em.”

Vừa dứt lời, trong tai Diệp Hi lập tức vang lên thông báo của hệ thống.

Chắc là vì vị nam phụ này được xem là hạng chinh phục khá cao trong thế giới Mary Sue, thế nên lần này Diệp Hi và Độc Cô cùng lúc thu được 4 vạn EXP!

“Trời ạ, sao anh lại...” nhiều EXP như thế! Diệp Hi nhẹ giọng kinh ngạc thốt lên, gương mặt xinh đẹp kia như tỏa sáng, vui sướng xuất phát từ khóe mắt và đuôi lông mày lơ đãng toát ra, hóa thành nụ cười hạnh phúc sáng lạn.

Độc Cô vui mừng nhìn mỹ thiếu niên vui mừng như hoa vì mình thổ lộ, ôn nhu nói: “Đi thôi, chờ ta tới cứu em.”

Cùng lúc đó, chân trời nín nhịn nửa ngày cũng nổ một tiếng sấm vang rầm...

26. Chương 24

Bởi vì có bài học lần trước, Diệp Hi không dám coi nam xứng là người giả lập, vì thế cậu mang vẻ mặt hạnh phúc phát ra từ phế phủ nói một tiếng “vâng” với Độc Cô, rút bàn tay đông lạnh phát cương trở về, dưới sấm sét ầm ầm và gió mưa tàn sát, xoay người đi về phía Thảm Tu Lâm.

Độc Cô gơ tay chịu trời nhìn Diệp Hi sung sướng bước đi, cảm thấy hình như có chỗ nào đó không thích hợp nhưng lại không nói lên lời!

“Anh hài lòng chưa.” - Đi tới trước mặt Thảm Tu Lâm, Diệp Hi làm bộ phần hận nói.

Thảm Tu Lâm ghen lồng lộn, trừng mắt qua Độc Cô, lại dùng ánh mắt hung hăng đảo qua đầu ngón tay Diệp Hi bị Độc Cô hôn, giống như đang muốn dùng ánh mắt tiêu diệt cho Diệp Hi. Ngay sau đó, hần cười lạnh một tiếng, bất chấp nắm chặt tay Diệp Hi, kéo người lên máy bay trực thăng, đẩy ngã xuống ghế dựa sô pha mềm mại thoải mái, rút ra từng chữ: “Cởi quần.”

Diệp Hi bò dậy từ trên sô pha: “.....”

Thẩm tổng trực tiếp bắt đầu làm nhiệm vụ luôn sao!

Mộ Dung tiểu thiếu gia nhất định sẽ không ngoan ngoãn cởi quần, Diệp Hi nghiêng ngẫm giả thiết nhân vật, quay ngoắt đầu, vẻ mặt chính khí nhìn chăm chú Thẩm Tu Lâm: “Tôi! Không! Cởi!”

“Ha, đây là em bức tôi.” - Cửa cabin đóng răm lại, Thẩm Tu Lâm đi nhanh về phía Diệp Hi, thoải mái bế Diệp Hi lên như bế một con mèo nhỏ, tự mình ngồi xuống ghế sofa, sau đó hạ người Diệp Hi xuống đùi mình, không màng Diệp Hi giãy giụa, một tay cởi sạch quần cậu, để lộ ra tấm vải màu đen nhỏ bao gắt gao lấy bờ mông, giọng nói trầm thấp lại từ tính: “Vật nhỏ không nghe lời, tôi phải trừng phạt em.”

“Từ từ.....” - Trong lòng Diệp Hi nhất thời luống cuống, giãy giụa muốn lật người lên, sau lưng lại bị bàn tay to của Thẩm Tu Lâm đè chặt xuống, một câu còn chưa kịp nói, đằng sau bỗng chợt lạnh, hóa ra một tầng che lấp cuối cùng cũng bị Thẩm Tu Lâm lột mất.

Bộ vị tư mật hoàn toàn bại lộ, Diệp Hi cảm thấy thẹn và xấu hổ hơn cả sự tưởng tượng ban đầu của mình, huống chi người tét mông mình chính là lãnh đạo nhà mình, đã vậy điểm chết người chính là, sau khi quần bị lột sạch bộ vị không thể miêu tả nào đó của Diệp Hi không hề trở ngại dán trên đùi lễ phục của Thẩm Tu Lâm, bề mặt lễ phục mềm mượt tinh xảo, xúc cảm nhẵn nhụi, mang theo hơi lạnh, cách tầng vải dệt hơi mỏng có thể cảm nhận thấy rõ cơ đùi Thẩm Tu Lâm...

Vốn thấy chuyện tét mông không tính là gì, nhưng hiện giờ khuôn mặt trắng nõn của Diệp Hi lấy tốc độ mắt thường có thể trông thấy biến đỏ, đó gọi là: tự vả mặt!

“Thẩm tổng Thẩm tổng, chờ một chút!” - Diệp Hi vô cùng xuẩn manh lấy tay che mông mình lại, mặt đỏ bừng quay đầu nhìn gương mặt đẹp trai lộ ra si hán của Thẩm Tu Lâm, dùng ngữ khí ra vẻ không ngại ngùng, nói: “Để lại quần lót được không, thế này hơi xấu hổ, ha ha, ha ha ha.”

“Không được.” - Tiếng Thẩm Tu Lâm hơi khàn, thần sắc lạnh lùng chính trực: “Hệ thống nói phải cởi sạch.”

“Đúng rồi, Thẩm tổng, sao anh sớm không tới muộn không tới, lại đến vào lúc này?” - Diệp Hi có ý kéo dài thời gian, không biết vì sao, cậu có một loại trực giác không ổn nếu bị Thẩm Tu Lâm đánh xuống!

Hôm nay hình như Thẩm tổng không thích hợp!

Không đúng, chính xác là, chính mình không thích hợp!

Diệp Hi nỗ lực quấy đảo đầu óc hồ nhảo của mình, muốn nghĩ ra nguyên nhân.

Thẩm Tu Lâm liếm môi, nhìn chăm chăm mông Diệp Hi, giải thích tóm tắt đơn giản và rõ ràng: “Trường hợp rất loạn, vừa thoát thân tôi liền chạy tới.”

“Thế nhưng...” - Diệp Hi vận người, hoang mang nói: “Sao cậu không chờ chút thời gian cho tôi chinh phục xong nam phụ, lúc này được hăng bốn vạn EXP đó, lần sau không chừng còn nhiều hơn, nếu không thế này nhé, chúng ta làm một cái ước định đi, về sau khi tôi chạy trốn, sau khi cậu nghe xong thông báo thành công chinh phục được nam phụ thì hăng qua đó bắt tôi nhé, được không?”

Ngữ khí Thẩm Tu Lâm âm hàn, từ chối: “Không.”

Diệp Hi còn chưa kịp hỏi vì sao, bàn tay Thẩm Tu Lâm đã hạ xuống, không nặng không nhẹ đánh một cái lên mũi Diệp Hi, phát ra tiếng đét giòn tan!

Nếu đã đấu võ, Diệp Hi liền không hề rối rắm, bởi vì nhớ đầu nhiệm vụ thất bại phải làm lại một lần thì càng thấm thiết hơn, vì thế Diệp Hi nhanh chóng dựa theo yêu cầu nhiệm vụ, há miệng mắng: “Anh tên hỗn đản!”

Thẩm Tu Lâm hừ cười một tiếng, lại té xuống một lát.

Thịt mềm mượt mà bóng loáng non mịn, giống như trứng gà luộc mới vừa lột vỏ, xúc cảm vô cùng tuyệt! Hầu kết Thẩm Tu Lâm lăn lộn lên dưới, ánh mắt sáng kinh người, chỉ trong một giây đã chuyển hóa từ hệ cảm dục sang hệ si hán.

Khuôn mặt Diệp Hi càng lúc càng đỏ như nhũ máu, nghĩ nghĩ, cảm thấy lấy nhân thiết của Mộ Dung tiểu thiếu gia thật không thích hợp để chửi câu “con bà em” “con mẹ em” gì gì đó, làm không tốt lại không được hệ thống cho thông qua, vì thế căng da đầu chịu đựng, hờn dỗi nói: “Người xấu!”

Ý cười Thẩm Tu Lâm cong cong lại té xuống: “Mắng tiếp.”

Diệp Hi tiếp tục hích hích hích: “Đại phơi đản!”

Thẩm Tu Lâm cúi người, dùng thanh âm khàn khàn nói bên tai Diệp Hi, cố tình hạ giọng nói: “Tôi chính là đại phơi đản.”

Hơi thở ấm áp phất qua vành tai, cả người Diệp Hi mất khống chế giật bắn mình, nơi nào đó dán trên đùi Thẩm Tu Lâm có xu thế ngẩng đầu.

Thẩm Tu Lâm tiếp tục nghiệp lớn đét mũi, hán đánh tuy vang dội, nhưng không hề đau, so với trường phạt thì nó giống như trêu chọc hơn, đét, đét, đét, đen, đét, âm thanh quanh quẩn trong cabin, cùng với Thẩm Tu Lâm ần ần sắc dục. Dục ý vị trầm thấp hỗn hợp vang bên nhau, không khí bỗng chốc dần dần trở nên ái muội.

“Còn muốn trốn nữa không?” - Thẩm Tu Lâm hỏi.

Diệp Hi: “Trốn!”

Đét!

Thẩm Tu Lâm hét xuống một cái, kéo dài âm hồi: “Hửm?”

Diệp Hi khóc thút thít: “Biến thái!”

Thẩm Tu Lâm: “Ồ bên tên sát thủ kia làm gì?”

Diệp Hi: “Không nói cho anh!”

Đét!

Thẩm Tu Lâm lại hét một cái: “Không ngoan.”

Diệp Hi: “Đại biến thái!”

Đét!

Không hề có sự dự triệu trước, Thẩm Tu Lâm đột nhiên đổi đề tài, hỏi Diệp Hi nói: “Về sau còn nằm ý trên giường không?”

Diệp Hi ghen một lúc, cho rằng Thẩm Tu Lâm hỏi sai, liền mạnh mẽ túm lời thoại về phạm vi bình thường: “... Nam Cung thiếu gia là trứng thối!”

Đét!

Thẩm Tu Lâm hét xong cái này, im lặng hai giây, bỗng mềm giọng hỏi: “Còn tới trễ nữa không?”

Bị hấn hỏi vậy, định vị nhân vật của cả hai từ Nam Cung Vô Song và Mộ Dung Tuyết Thế lập tức trở về sếp và nhân viên, nguyên nhân hét mông chuyển từ Mộ Dung Tuyết Thế đào hôn biến thành Diệp Hi đi làm đến trễ, Diệp Hi mặt lập tức bạo nổ, cổ họng cứng nhắc không thốt lên lời: “...”

Thẩm tổng cậu hỏi đi đâu vậy Thẩm tổngggg! Cốt truyện lệch đến tám con ngựa cũng túm không về rồi!

Đét!

“Nói mau.” - Thẩm Tu Lâm vỗ mông Diệp Hi: “Còn tới trễ không?”

Trong đầu Diệp Hi nổ vang một mảnh, lấp bắp nhắc nhở: “Hỏi... Hỏi câu khác?”

Đét!

Thẩm Tu Lâm làm lơ nhắc nhở của Diệp Hi, lực đạo vừa phải đánh lên thịt mông phiến hồng đang nhẹ nhàng run rẩy: “Chỗ ở cách công ty gần như vậy, sao em còn tới trễ, khiến tôi thất vọng như vậy hả?”

Diệp Hi giãy giụa, đỏ nát kêu to: “Lúc này không phải lúc hỏi vấn đề tôi tới trễ hay không, nhiệm vụ! Nhiệm vụ!”

“Đồng hồ báo thức hẹn lúc mấy giờ?” - Thẩm Tu Lâm tiếp tục làm lơ đánh thêm một cái.

“Bảy... bảy giờ.” - Diệp Hi mặt đỏ tía tai, tránh vài cái lại bị Thẩm Tu Lâm ấn trở về, nguy hiểm chính là giãy giụa tạo cọ xát, nơi nào đó của cậu ở trên đùi Thẩm Tu Lâm cuối cùng cũng không phụ sự mong đợi của mọi người mà có phản ứng!

Đét!

Thẩm Tu Lâm lãnh khốc đặt câu hỏi: “Vì sao đồng hồ báo thức không đặt lúc sáu rưỡi?”

Nhắc tới chuyện chua xót này, Diệp Hi suýt chút nữa thì khóc lên: “Tôi không dậy được!”

Đét!

Thẩm Tu Lâm: “Vì sao không ngủ sớm đi?”

Thứ đó đỉnh đỉnh trên đùi Thẩm Tu Lâm, hoàn toàn không hạ xuống, lúc này Diệp Hi khóc thút thút thật rồi: “Vì điện thoại di động thú vị quá! Thẩm tổng anh đừng náo loạn, chúng ta làm nhiệm vụ có được không?”

Thẩm Tu Lâm: “Không.”

Diệp Hi: “...”

Đại sự không ổn! Thẩm tổng điên rồi!

Đét!

Ngữ khí Thẩm Tu Lâm lạnh băng chất vấn: “Nếu mê chơi điện thoại di động như thế, sao buổi tối không gửi Wechat cho tôi?”

Diệp Hi bị bắt nạt dẫn đến đường não ngắn đi, ngữ khí gần như gào thét hỏi lại Thẩm Tu Lâm: “Ai lại đi rồi hơi gửi tin nhắn cho ông chủ nói chuyện phiếm chứ!?”

Đét!

Thẩm Tu Lâm u oán nói: “... Ngày lễ ngày tết em cũng không gửi cho tôi.”

Diệp Hi bị phần rống giận: “Tôi có chứng sợ lãnh đạo! Hơn nữa ngày thường anh dọa người như vậy còn tóm tôi vào văn phòng! Ai muốn nói chuyện với anh!”

Đét!

Vẻ mặt Thẩm Tu Lâm không vui phản bác: “Tôi không dọa người.”

Đằng sau truyền tới đau đớn cùng với đằng trước ngựa ngựa cọ xát đùi Thẩm Tu Lâm. Thể nghiệm giao hời bên nhau, hơn nữa còn đạt thành một loại hài hòa kỳ diệu, nhận thấy cơ thể sinh ra khác thường, Diệp Hi giãy giụa càng hăng, nhưng càng tránh thì cọ càng kịch liệt, lại càng khó nhịn. Cảm xúc giật giật như dòng điện nhỏ từ phía dưới dần dần lan tràn toàn thân, tay chân Diệp Hi mềm đến mức không có sức lực, trên mặt đỏ bừng, cổ tình Thẩm Tu Lâm lại vươn tay to xoa xoa lên mông Diệp Hi ngay lúc này, giọng nói rất dịu dàng: “Đánh đau sao?”

Diệp Hi bị hấn sờ phát run, cơ bắp toàn thân chợt kéo căng, phát ra một tiếng rên rỉ ẩm ướt mềm nhẹ: “Ừm...”

Sau đó, Diệp Hi liền ở trên quần lãnh đạo, B Ắ N!

Thời gian dường như yên lặng, trong cabin an tĩnh đến mức có thể nghe rõ tiếng hít thở dồn dập của cả hai người.

Qua một hồi lâu, Thẩm Tu Lâm chậm rãi buông bàn tay ấn trên lưng Diệp Hi, Diệp Hi sững sờ trong chốc lát, vội vội vàng vàng đứng quần lên, dùng ánh mắt nhìn chất lỏng bảy màu trên quần Thẩm Tu Lâm như nhìn thấy quý...

“Ngồi.” - Thẩm Tu Lâm bình tĩnh vỗ vỗ sofa bên cạnh mình.

“...” - Diệp Hi quơ quơ, kích thích tới mức suýt nữa thì ngất luôn tại hiện trường.

QB1

27. Chương 25

Thần sắc Diệp Hi cứng đờ, đứng tại chỗ, đang định dùng tế bào não không mấy phong phú lắm, nghĩ cách thoát khỏi cục diện quẩn bách này, bỗng chốc bị chết máy.

Suy nghĩ nửa ngày, Diệp Hi tái nhợt vô lực nhấn mạnh: “Tôi là thẳng nam.”

Thẩm Tu Lâm nhìn chất lỏng bảy màu trên quần mình, gật đầu, ngữ điệu tăng thêm: “Tôi nhìn ra.”

Mà lúc này, Thẩm Tu Lâm như còn sợ Diệp Hi chưa đủ tan nát, dùng ngón trỏ quét qua chất lỏng trên quần, niết giữa ngón tay cái, để sát lên mũi, cánh mũi hơi mấp máy, dùng sức ngửi ngửi, trầm ổn nói: “Có mùi nước hoa.”

“A a a a không được ngửi!” - Diệp Hi then sùi cả óc, nhảy một bước tiến tới, đại nghịch bất đạo quạt tay Thẩm Tu Lâm.

Ý cười bên khóe môi Thẩm Tu Lâm càng thêm rõ ràng, căn bản đã không nhin nổi thêm nữa, hấn vỗ vỗ lên ghế dựa sofa, dùng giọng điệu giáo huấn như lúc gọi Diệp Hi vào văn phòng: “Ngồi, chúng ta nói chuyện.”

“Nói cái rắm!” - Diệp Hi then mất luôn cả lý trí rồi, cậu hung hăng ngồi xuống ghế sofa, trên đỉnh đầu mang theo tiểu xoắn mao, giận dữ khóc nức nở hét lên: “Anh bắt nạt tôi! Có phải anh thấy tôi đùa vui lắm đúng không?!”

Vô ý đùa quá đà - Thẩm tổng thấp giọng biện giải: “Thực xin lỗi, không phải.”

Khóe môi Diệp Hi ủy khuất run run, cắn răng cố nhịn xuống: “Tôi muốn khóc, anh mau mau dỗ tôi, xin lỗi.”

“Anh xin lỗi.” - Trên mặt Thẩm Tu Lâm xuất hiện vẻ hoảng loạn luống cuống hiếm thấy, hấn bay nhanh từ trên ghế xuống quỳ một gối trước mặt Diệp Hi, hai tay vội vàng vươn lên, lại dừng giữa không trung, mười ngón tay co quắt cứng cứng. Trông thật giống như thầy giáo vô tình chọc giận bánh bao nhỏ bướng bỉnh nhà mình, Thẩm Tu Lâm vụng về cầu xin tha thứ: “Anh sai rồi, đừng khóc, xin em.”

Diệp Hi hung tợn trừng mắt nhìn Thẩm Tu Lâm, ông chủ ngày thường trông có vẻ cao lãnh uy nghiêm bỗng chốc trở nên kinh hoảng thất thố quỳ gối trước mặt mình, cậu đột nhiên muốn cười!

Thẩm Tu Lâm vội vàng nói: “Anh kể chuyện cười cho em nghe, em đừng khóc.”

Ai ai cũng “ý đồ dùng chuyện cười để chinh phục mục tiêu”, xem ra cả hai người này đúng là một đôi trời ban...

Nhưng mà, nói xong câu trên, Thẩm Tu Lâm lại lâm trầm mặc: “...”

Tổng tài bá đạo sao có thể chuyện cười chứ! Buồn cười!

Khóe môi Diệp Hi không không chế được mà hơi dương lên: “Anh kể đi.”

Thẩm Tu Lâm mấp máy môi, hơi nhú mày, bắt đầu bịa: “Ngày xưa có một đứa nhỏ tên là Tiểu Minh.”

Diệp Hi: “.....Sau đó?”

Trên mặt anh tuấn của Thẩm Tu Lâm tràn ngập xấu hổ, giọng càng lúc càng nhỏ, dần dần biến thành trầm mặc khôn quần: “Một ngày nọ Tiểu Minh...”

Nhìn vẻ quần bách trăm năm khó gặp của Thẩm Tu Lâm, Diệp Ha Ha cuối cùng cũng bị chọc đúng huyệt cười, nước mắt rưng rưng đều lui quần trở về: “Ha ha ha ha ha!”

Thẩm tổng nhà chúng ta thế mà cũng có lúc xấu hổ như thế!

Có cảm giác báo được đại thù!

“Không khóc nữa?” - Thẩm Tu Lâm cẩn thận quan sát Diệp Hi.

“Không khóc.” - Diệp Hi cười đủ, cũng bình tĩnh lại, vì che dấu hành vi xấu hổ của mình, căn cứ theo nguyên tắc tiên hạ thủ vi mà chất vấn trước: “Vì sao vừa nãy anh không làm nhiệm vụ?”

“Bởi vì anh không nhận được.” - Đôi tay Thẩm Tu Lâm ưỡ lên tay phải Diệp Hi, nắm rất chặt, giọng nói lo âu lại dịu dàng: “Lời này anh đã muốn nói từ rất lâu...”

Diệp Hi ần ần cảm giác sắp xảy ra chuyện lớn, vì thế bay nhanh ngắt lời: “Anh muốn thăng chức tăng lương cho tôi?”

“Ừ.” - Thẩm Tu Lâm nghiêm trang gật gật đầu, uy nghiêm nói: “Phu nhân tổng tài, chức này em nên suy xét chút.”

Đôi mắt Diệp Hi trừng lớn không dám tin, tim đập vọt lên cổ, mặt trướng đỏ, giống như hàng vạn lời muốn nói đều nghẹn nơi cổ họng, cuối cùng chỉ có thể lắp bắp nói ra vài từ: “Đừng, vĩnh viễn, chúc... chúc... chúc vị đó vẫn nên để cho đồng chí có năng lực khác đi.”

Giống như đang bắt chước thanh âm máy móc của hệ thống, ngữ khí Thẩm Tu Lâm cứng nhắc tuyên bố: “Từ chối không có hiệu quả, tổng tài bá đạo đã thắng chúc cho bạn.”

“Thẩm tổng, xin cậu hãy thanh tỉnh.” - Diệp Hi quơ quơ tay trước mặt Thẩm Tu Lâm: “Chúng ta đều bị hệ thống biến thành gay, nhưng khi nào trở về thế giới hiện thực là tốt rồi, hơn nữa trước đó anh đã nói anh vẫn luôn thích một người mà? Tiếp tục thích, đừng đứng núi này trông núi nọ.”

Thẩm Tu Lâm bắt lấy bàn tay không thành thật của Diệp Hi, dán bên môi hôn một cái, nói: “Anh cũng xin em thanh tỉnh lại, anh vẫn luôn là gay.”

Diệp Hi như bị sét cứa thiên huyền đánh trúng: “...”

Thẩm Tu Lâm nói thẳng: “Hơn nữa người anh thích chính là em.”

Đối mặt với sinh vật đơn bào trước mặt, cuối cùng, Thẩm tổng cũng từ bỏ thủ đoạn nói bóng nói gió!

“Ôi trời ơi!” - Diệp Hi trợn trắng mắt, tê liệt ngã xuống lưng ghế sofa.

Thẩm Tu Lâm cười khổ: “Lên, kỹ thuật diễn em quá kém.”

Giả bộ bất tỉnh không thành, Diệp Hi đành phải ngồi thẳng dậy: “Luận về kỹ thuật diễn, tôi nhất định không thể sánh bằng anh, anh có thể lấy cả Oscar cơ mà.”

Giống như nhớ tới chuyện không thoải mái nào đó, ngữ khí Thẩm Tu Lâm lạnh vài phần: “Anh không có kỹ thuật diễn, tất cả đều diễn theo sự thật.”

Diệp Hi: “.....”

Diệp Hi giống chú chim nhỏ rúc trên sofa, rất túng quẫn, trên đầu hoa anh đào rơi như mưa: “Thẩm tổng, thực xin lỗi, nhưng từ trước tới nay tôi chưa từng muốn vượt qua quan hệ cấp trên cấp dưới với anh, hơn nữa tôi là...” - Khóe mắt Diệp Hi ngó qua dấu vết bầy màu đã khô cạn trên quần Thẩm Tu Lâm, đem lời tới mép nuốt xuống.

Nhưng dù sao tôi vẫn là trai thẳng ở thế giới thật!

“Không liên quan.” - Thẩm Tu Lâm dựa gần bên cậu, một tay chống vách tường cabin, vây kín Diệp Hi

chìm cút vào trong khuỷu tay mình, ôn hòa nói: “Từ giờ em có thể chậm rãi muốn, anh không yêu cầu em lập tức cho anh câu trả lời, chỉ là, anh không muốn che dấu thêm nữa, rất mệt.”

Diệp Hi trong đầu hồ nhao gật gật đầu: “Vâng.”

Trời xanh đất hồng, Thắm tổng nhà chúng ta yêu thầm tôi!

“Em có cảm giác gì với anh?” - Thắm Tu Lâm cách Diệp Hi càng thêm gần, hỏi.

Diệp Hi mặt nghiêm, nghiêm túc nói: “Kính sợ.”

Thắm Tu Lâm: “...”

“Hiện giờ thì sao?” - Thắm Tu Lâm không cam lòng truy hỏi: “Không có ý tưởng nào mới?”

Diệp Hi suy tư một lát, không xác định nói: “Bây giờ cảm giác anh hơi xấu xa, hơn nữa hơi giống... Lưu manh?”

Thắm Tu Lâm cười khê: “Về sau xưng hô với anh nên dùng ”anh“, hoặc là gọi tên anh, đừng dùng kính ngữ, đừng gọi Thắm tổng, làm vậy chúng ta rất xa lạ.”

Chúng ta vốn rất xa lạ đó đã được chưa Thắm tổng, cậu mau tỉnh tỉnh! Diệp Hi trầm mặc: “...”

Thắm Tu Lâm xấu xa không biết xấu hổ, lạm dụng chức quyền: “Tiền thưởng cuối năm, em muốn không?”

Diệp Hi vội không ngừng gật đầu rồi nhanh chóng sửa miệng lấy thành ý: “Em muốn, anh, Thế Huân.”

Thắm Tu Lâm vừa lòng gật gật đầu: “Tốt.”

Tuy rằng tiến triển rất nhỏ nhưng cũng là tiến triển, Thắm tổng âm thầm hạ quyết tâm hành trình về sau nhất định phải đi đường thẳng.

“Nhưng đến tốt cùng vì sao anh lại thích em...” - Hai người trầm mặc một lát sau, Diệp Hi không hiểu vì sao hỏi: “Em chỉ là một người bình thường.”

Trừ bỏ lớn lên trông khá đẹp trai xiu thôi!

Khóe môi Thắm Tu Lâm giương lên: “Anh không phải người thường sao?”

Diệp Hi lắc đầu: “Anh không phải, anh là tổng tài bá đạo, hoàn hảo như thế, giống như người bước ra từ tiểu thuyết vậy.”

“Anh không hoàn hảo, chẳng qua anh có một thân phận tổng tài mà thôi.” - Thẩm Tu Lâm bình tĩnh nói: “Giống như em nói vậy, anh xấu xa, lưu manh...”

Diệp Hi vội xua tay: “Đừng đừng đừng, em nói đùa thôi, anh đừng để trong lòng.”

Nhưng Thẩm Tu Lâm vẫn tiếp tục tự bôi đen: “Anh rất yếu đuối, không dám thổ lộ tình cảm của mình, chỉ dám nhân cơ hội chiếm tiện nghi trong thế giới này, nếu không phải mấy tên nam phụ ”hoàn hảo” kia khiến anh phát ghen, có lẽ anh sẽ tiếp tục yếu đuối như thế... Anh cũng giống như em, thích nằm lỳ trên giường.”

Diệp Hi bĩu môi: “Mỗi ngày anh đều đến công ty sớm như thế, lúc anh mở cuộc họp còn nói với bọn em rằng mỗi sáng sớm ở Los Angeles anh toàn dậy lúc bốn giờ, còn khi ở đến X thị thì dậy từ năm giờ, làm người không thể lười biếng, nói muốn thành công thì cần có ý chí bền bỉ vững chắc.”

Thẩm Tu Lâm ngay thẳng nói: “Thật ra anh mua một phòng ở cạnh công ty, đi bộ ba phút, đồng hồ báo thức hẹn lúc bảy rưỡi, anh nói dối, da mặt anh rất dày.”

Diệp Hi: “...”

Con bà anh Thẩm Tu Lâm! Dậy muộn hơn tôi nửa giờ liền!

Thẩm Tu Lâm hít sâu, một tiếng trống làm tinh thần hăng hái, tiếp tục nói: “Bắt em tới trễ là vì muốn nhìn em nhiều hơn, ở công ty em đều đi đường vòng tránh anh, có lẽ vì anh là người quản lý không thành công nên em mới sợ anh như vậy... Cho nên, lột bỏ vỏ bề ngoài anh cũng chỉ là một người bình thường có rất nhiều khuyết điểm, vì sao người bình thường không thể thích người bình thường chứ? Huống hồ...” - Trong mắt Thẩm Tu Lâm cười cười giống như sóng nước lăn tăn: “Em rất đáng yêu, có lẽ chính em cũng không phát hiện ra điều đó.”

Diệp Hi nhìn chăm chú vị tổng tài này tự đập nát hào quang nam thần của mình, nhin không được mà nở nụ cười.

Nụ cười đó rất đáng yêu.

“Đúng rồi.” - Thẩm Tu Lâm chuyển đề tài: “Nhiệm vụ vừa nãy thất bại, cần phải làm lại.”

“Ách... nhiệm vụ đó, em không muốn làm lắm.” - Diệp Hi che miệng, lạnh run rụt lại, từ mặt đến tai cho tới xương quai xanh đều hồng thắm, thậm chí còn kéo dài từ xương quai xanh đến ống quần, hồng theo xu thế xuống cả sàn nhà!

Thẩm Tu Lâm biết rõ cố hỏi: “Vì sao?”

“Lúc anh đánh mộng em... Trong lòng nghĩ cái gì?” - Diệp Hi nhỏ giọng hỏi.

Thẩm Tu Lâm nói thẳng: “Anh nghĩ, a thật hạnh phúc, hy vọng có thể đánh thêm năm mươi cái.”

Diệp Hi: “...”

Đó không phải là muốn đánh thêm 50 cái nữa sao!

Thẩm Tu Lâm vò đã mẻ lại sứt, xây lại da mặt: “Anh còn đang nghĩ, thật mềm, thật co dãn, sờ thật thích.”

Diệp Hi đỏ mặt kêu to: “Thẩm Tu Lâm anh đủ rồi!”

Thẩm tổng nam thần hoàn mỹ của toàn công ty chúng ta, hôm nay không chỉ tự đập nát vẻ hoàn mỹ giả dối, mà còn biến thành lưu manh không có da mặt không có mặt mũi!

Nhưng thảm thiết cực cùng chính là, nhiệm vụ chính không thể không làm.

Rốt cuộc thì không làm nhiệm vụ chẳng khác nào không thể về thế giới thật, tương đương với việc không thể ăn ngon, không thể khóc, mãi mãi bị vây khốn trong thế giới kỳ ba này...

Vì thế, mười phút sau, xây dựng xong tâm lý - Diệp Hi lại thẹn thùng ghé lên đùi Thẩm Tu Lâm, bị bắt lộ ra hai cánh mộng tròn trịa trắng trẻo.

Đét, Thẩm Tu Lâm nhẹ nhàng té xuống.

Diệp Hi cảnh giác hỏi: “Giờ anh đang nghĩ gì?”

Hức hức hức có một tên yêu thầm tôi thích đánh mộng tôi, hơn nữa anh ta còn đang YY tôi trong lòng!

Thẩm Tu Lâm cười nhẹ: “Em nói xem?”

Diệp Hi đỏ mặt rít gào: “Anh không được nghĩ! Tư tưởng phải thuần khiết!”

Thẩm Tu Lâm: “Ừ.”

Diệp Hi hấp hối giữa giữa, mệnh lệnh cho Thẩm tổng: “Trong lòng anh phải tự ngẫm về xã hội chủ nghĩa nhân văn!”

Thẩm Tu Lâm đáp ứng: “Rồi.”

Đen đét đen đét đánh thêm mười cái sau...

Diệp Hi bật dậy, nhảy bèn nói: “Em cảm thấy anh không đúng!”

Thẩm Tu Lâm bật cười: “Vì sao?”

Trong lòng Diệp Hi rơi lệ: “Bởi vì em nhận ra không khí xung quanh quá sắc tình! Không hề có chính khí của xã hội chủ nghĩa!”

“Em học được cách cảm nhận không khí?” - Thẩm Tu Lâm nhướn mày, sung sướng nói: “A đúng rồi, nhiệm vụ thất bại, phải làm lại từ đầu rồi.”

Hức! Diệp Hi suy sụp bò về đùi Thẩm Tu Lâm, cảm nhận được tương lai mờ mịt!

Lúc này đây nhiệm vụ chủ tuyến bởi vì Diệp Hi toàn đi tìm đường chết mà thất bại liên tiếp, về sau Diệp Hi cảm nhận sâu sắc được mộng bị đánh thành vết chai rồi, cuối cùng cậu nhện xuống hỏi mấy câu tìm đường chết, nhấn nhac phối hợp với Thẩm Tu Lâm hoàn thành nhiệm vụ.

Nhiệm vụ chính số 15 của cả hai hoàn thành cùng một lúc, vừa mới nghe thấy thông báo của hệ thống, Diệp Hi vội vàng đứng bật dậy, nhắc quần vào cái kéo khóa, động tác mạnh mẽ nhanh chóng nên bị kẹt!

“Đau trứng!” - Diệp Hi thống khổ ngã gục trên sofa.

Thẩm Tu Lâm: “... Chậm thôi chậm thôi, anh sẽ không cần người.”

Nhưng tôi cảm thấy anh luôn muốn cắn một miếng lên mộng tôi! Diệp Hi sầu khổ nghĩ, mở ra giao diện xem nhiệm vụ kế tiếp.

Nhiệm vụ chính 16: Hiện trường hôn lễ bất ngờ bị đảo lộn, trước khi tổ chức hôn lễ thêm một lần nữa, Nam Cung Vô Song quyết định đưa vật nhỏ chạy trốn này đến một nơi hắn không thể rời được... A, vật nhỏ, không phải em thích chạy trốn sao? Lần này tôi thả em, để em thống khoái chạy trên địa bàn của tôi!

Bị Nam Cung Vô Song đưa tới một hòn đảo tư nhân ngăn cách với thế giới bên ngoài, thông qua giả ý thuận theo, đạt được quyền lợi hành động tự do trên đảo. (0/1)

May không phải nhiệm vụ tiếp xúc thân mật nào đó, Diệp Hi nhẹ nhàng thở phào.

Bởi vì cậu cảm nhận sâu sắc được nếu hôm nay làm cái gì đó với Thẩm Tu Lâm, e rằng mình sẽ khó giữ được khí tiết tuổi già!

Tác giả có lời muốn nói:

Thẩm tổng: Anh cũng cảm thấy điện thoại di động rất thú vị!

28. Chương 26

Diệp Hi thuật lại nhiệm vụ của mình cho Thẩm Tu Lâm nghe, suy tư nói: “Nhưng ”giả ý thuận theo” phải thông qua phương thức nào, ở bên em không nói rõ, nhiệm vụ bên anh có nói không?”

Thẩm Tu Lâm trầm ngâm một lúc, thì thầm từng câu từng chữ: “Vì thí nghiệm Mộ Dung Tuyết Thế có thể học được cách thuận theo hay không, sau khi Nam Cung Vô Song đưa hấn đến đảo nhỏ, áp dụng đủ loại thí nghiệm hấn, cũng xác nhận xong thì cho Mộ Dung Tuyết Thế quyền lợi... Cường bách Mộ Dung Tuyết Thế cởi áo cởi thắt lưng cho mình, chủ động hôn môi mình, ngọt ngào gọi ông xã, ngoan ngoãn cuộn tròn trong lòng mình ngủ, sau khi Mộ Dung Tuyết Thế làm xong mấy điều đó, cho hấn quyền lợi hành động tự do trên đảo.0/1 hoàn thành.”

Diệp Hi trợn mắt há mồm ba giây: “..... Má nó, hệ thống này hỏng rồi.”

Hóa ra bốn chữ “Giả ý thuận theo” lại bao gồm nhiều điều kiện phụ gia thế sao?

Thẩm Tu Lâm hơi nhướng mày, cùng chung kẻ địch với Diệp Hi: “Ừ, hệ thống rác rưởi, yêu cầu thật nhiều.”

Bị thổ lộ bất ngờ gặp phải kinh hách, Diệp Hi nghiêm túc đánh giá biểu tình Thẩm Tu Lâm, cảnh giác xác nhận lại: “Em hỏi lại một câu, đây đúng là yêu cầu của hệ thống, hay là tự anh... bịa?”

Đường nét gương mặt Thẩm Tu Lâm như bị gió lạnh thổi qua, biểu tình chính trực bình tĩnh nói: “Đương nhiên là do hệ thống yêu cầu.”

Diệp Hi và hấn trầm mặc nhìn nhau ba giây đồng hồ sau, Diệp Hi đập rầm lên ghế dựa, hét lớn: “Không đúng! Bình thường khi anh mở cuộc họp, lúc anh nói mỗi sáng sớm anh dậy từ năm giờ đều là về mặt này!”

Cậu ngốc biến thông minh mất rồi!

Thẩm tổng không cao hứng, thậm chí hận không thể nhảy xuống từ phi cơ để tiếp tục về.

“Anh thề anh không gạt em.” - Diệp Hi nheo mắt, vẻ mặt không tín nhiệm, bỏ đao uy hiếp: “Anh đừng làm liều, anh xem chúng ta xuyên vào cái thế giới không đáng tin như thế, nhờ đâu đến lúc đó anh bị trói buộc bởi thứ gì đó gọi là ”hệ thống hứa bẫy trở thành sự thật” cũng không phải là không thể...”

Đuôi lông mày Thẩm Tu Lâm khẽ giật, trầm mặc.

Diệp Hi chọc chọc cơ ngực hắn: “Anh cũng không cần phải thề độc, nếu anh gạt em, nửa đời sau không có tính dục, có dám thề không?”

Thẩm tổng tức khắc lâm vào đấu tranh tư tưởng kịch liệt!

Không thể nói giỡn tính dục của mình mai sau, hơn nữa không thể tưởng tượng nổi chuyện đó phát sinh trên người mình, cho nên sau vài giây, Thẩm Tu Lâm u oán thở dài, nói: “Ngủ ở trong lòng anh, chỉ có cái này thôi.”

Diệp Hi quắc mắt nhảy dựng lên từ sofa, bị phấn rỗng lên: “Thẩm Tu Lâm!”

“...” - Thẩm Tu Lâm chống cằm, mang theo im lặng chột dạ quay đầu ngắm ánh trăng ngoài cửa sổ cabin, sườn mặt tuấn mỹ như thần, khí chất lạnh lẽo như đao, quanh thân như ngưng tụ một tầng sương lạnh mỏng, nhưng, dưới túi da hoàn mỹ này...

Lại cất chứa một tên lưu manh!

“Thẩm Tu Lâm anh là đồ lưu manh!” - Diệp Hi đã hoàn toàn không còn sợ lão sếp hỗn đản này nữa rồi, cậu vụt đến khóa ngồi lên đùi Thẩm Tu Lâm, đôi tay túm cổ áo hắn hung hăng cường bách hắn nhìn mình, lại còn không lớn không nhỏ lắc hai cái: “Nhiệm vụ trước kia có phải anh cũng lừa em?”

Thẩm Tu Lâm thuận thế dùng đôi tay nâng hông Diệp Hi, giống đang trấn an người yêu như mèo hoang xù lông khóa ngồi trên người mình lắc loạn, dịu dàng nói: “Chỉ chút thôi, xin lỗi em, không thể nữa.”

Bởi vì thái độ nhận sai của đối phương quá tốt, Diệp Hi nhất thời không biết nên nói gì cho phải, đành phải dùng toàn sức xả giận bằng một tiếng hừ.

“Anh yêu thầm em, ngày thường em lại không dám nói nhiều với anh một lời.” - Thẩm Tu Lâm hơi mở to mắt ngẩng đầu nhìn Diệp Hi: “Anh bị ma quỷ ám ảnh, không nhận nổi.”

Diệp Hi và vẻ mặt vô tội Thẩm Tu Lâm nhìn nhau một hồi lâu, tức giận tích góp này giờ không có chỗ tiết, gò má ửng đỏ, hờn nhọc nói: “Về sau không được như vậy nữa.”

“Ừm.” - Khóe môi Thẩm Tu Lâm nhếch lên, dịu dàng đáp: “Về sau anh sẽ không dựa vào hệ thống để chiếm tiện nghi nữa.”

Diệp Hi trừng mắt nhìn hần liếc mắt một cái, người hơi nghiêng, muốn đi xuống đù Thẩm Tu Lâm, nhưng lúc này, Thẩm Tu Lâm bỗng vươn tay ấn lên gáy Diệp Hi, ép cậu về phía mình, trắng trợn hỏi: “Anh có thể hôn em chứ?”

“Không thể!”

“Được rồi.” - Thẩm Tu Lâm buông tay: “Qua một giờ nữa anh sẽ hỏi lại.”

Diệp Hi: “...”

Quang minh chính đại đòi hôn như thế có tốt hay không? Đột nhiên nhớ một Thẩm tổng trước kia chỉ dám trộm chơi trò lưu manh mất rồi!

Khi nắng sớm mặt trời bắt đầu lờ mờ hiện lên, Diệp Hi được Thẩm Tu Lâm đưa tới hòn đảo tư nhân trong truyền thuyết.

Phi cơ còn chưa hạ xuống, Diệp Hi ngẩng nhìn thấy hình dạng hòn đảo từ bên ngoài cửa sổ, màu xanh biếc bao quanh hòn đảo, xanh ngắt trùng điệp, giống như trái tim biển xanh, nước xanh sâu cạn dần dần tiến vào hòn đảo. Sóng lăn tăn vào bờ, vờn quanh bãi cát, bờ cát trắng mịn, phía chân trời ló lên ráng hồng phấp phới, chim hải âu đảo cánh bay qua, một cảnh tượng nghỉ ngơi tuyệt đẹp.

Nếu đây không phải thế giới Mary Sue thì thật tốt, trước nay chưa đi du lịch ở chốn nào đẹp như thế này cả... Diệp Hi ghé bên cửa sổ mở to mắt nhìn cảnh đẹp, trong lòng tiếc nuối!

Phi cơ hạ xuống một ven biển cách biệt thự không xa, Diệp Hi và Thẩm Tu Lâm dưới sự tiễn hô hậu ủng của đám vệ sĩ, đi vào biệt thự. Lăn lộn cả ngày, Diệp Hi đã đói, ở dưới giám thị khắp nơi lấp đầy bụng rồi tắm tấp, đến khi trở về phòng ngủ Thẩm Tu Lâm, sắc trời đã sáng.

Thẩm Tu Lâm vẫn chưa nghỉ ngơi, thời điểm Diệp Hi đi vào phòng ngủ hần đang mặc quần áo ngủ ngồi trên mép giường vịn mét vuông, cả người bị hiệu ứng chiếc giường biến thành nhỏ bé...

Giống như muối bỏ biển!

Diệp Hi mất tự nhiên cố ý đi ra xa, các mép giường Thẩm Tu Lâm mấy trăm mét, đá dế lên bò lên giường lớn mềm mại.

Tưởng tượng đến cảnh ngủ chung với một người yêu thầm mình, cậu rất hoảng loạn! Đây còn đáng sợ hơn cả việc ngủ chung với lãnh đạo!

Ít nhất thì lãnh đạo sẽ không nhớ thương cúc hoa nhỏ của bạn!

Xa xa, Thẩm Tu Lâm ngồi bên mép giường vẫy tay hô lớn về phía Diệp Hi: “Qua- đây-”

Diệp Hi ngồi dậy, khàn cả giọng hét lớn: “Nghe – không – rõ –”

Thẩm Tu Lâm hợp tay để bên môi, hô: “Đừng giả ngu – hệ thống nói phải ôm em ngủ – anh thề –”

Diệp Hi: “...”

Thẩm Tu Lâm dừng một chút, lại hô lớn: “Diệp Hi – anh thích em –”

Trong phòng ngủ trống trải vang vọng từng đợt từng đợt, giống như đôi tình lữ hò hét tỏ tình với sơn cốc. Diệp Hi đứng lên, dẫm nệm giường mềm mại như mây, chân nặng chân nhẹ đi qua phía Thẩm Tu Lâm, đỏ mặt oán trách: “Anh kêu loạn gì vậy.”

Thẩm Tu Lâm: “Em không cảm thấy hô to tỏ tình rất lãng mạn sao.”

Diệp Hi: “...”

Không không không, tôi chỉ thấy hô to tỏ tình trên giường rất kỳ quái!

Thẩm Tu Lâm xốc chăn ở trên người mình, vỗ vỗ vị trí bên cạnh, nói: “Nằm đi.”

Về mặt Diệp Hi khẳng khái hi sinh, nằm gần bên Thẩm Tu Lâm.

“Đừng khẩn trương.” - Thanh âm Thẩm Tu Lâm từ tính cùng với hơi thở thổi qua bên tai Diệp Hi: “Cũng không phải chúng ta chưa ngủ chung bao giờ.”

“Chỉ là ngủ ngủ.” - Diệp Hi lạnh lùng giận dữ, sửa nhanh cho đúng.

“Ngủ thôi, đừng nghĩ loạn.” - Thẩm Tu Lâm vươn tay ôm eo Diệp Hi, ôm cậu vào trong lòng ngực: “Giả ý thuận theo anh, anh sẽ cho em tự do hành động.”

Diệp Hi cương bách mình nhắm mắt lại, nhưng trái tim vẫn đập thành thịch không thôi, chóp mũi chống cơ ngực rắn chắc của Thẩm Tu Lâm, hơi thở thơm mát nam tính trên người đối phương, cùng với tiếng tim đập kịch liệt giống như mình, tất cả đều rõ ràng truyền tới.

Diệp Hi hé mở mắt: “... Anh đang nghĩ gì vậy?”

Thẩm Tu Lâm liếm liếm môi, ánh mắt u ám: “Em nói xem?”

Diệp Hi cựa sừng mà kiêu đánh một cái lên người Thẩm Tu Lâm, mệnh lệnh nói: “Anh phải nhớ ”bát vinh bát sỉ“, đạo đức cần kiệm liêm chính chí công vô tư, không được nghĩ tới mấy chuyện dâm dật xa hoa.” (*Bát vinh bát sỉ: tám điều vinh, tám điều nhục. Một thuyết của chủ tịch Trung Quốc Hồ Cẩm Đào. Nghe có vẻ giống ”Năm điều bác Hồ dạy” nhỉ. Thế nên mình đổi thành Năm điều bác Dạy cho giống VN chút =)))* ha ha.)

Thẩm Tu Lâm cạ lời trong chốc lát, cuối cùng bại trận trước đôi mắt và hơi thở tản ra ánh sáng cách mạng của Diệp Hi, thấp giọng đọc: “Lấy yêu tổ quốc làm vinh, coi làm hại tổ quốc là nhục, lấy việc phục vụ nhân dân là vinh, coi việc rời xa nhân dân là nhục, lấy tôn sùng khoa học làm v...”

“Đọc ba mươi lần.” - Diệp Hi lãnh khốc ngậm mệnh lệnh, sau đó nhắm mắt lại.

Thẩm Tu Lâm đọc lại năm lần, ngừng.

Thụy nhan Diệp Hi an bình điềm tĩnh, lông mi dài cong hạ xuống một bóng nhỏ ở mí mắt, môi hé mở, lộ ra đầu lưỡi mềm mịn hồng phớt. Thẩm Tu Lâm nhìn chằm chằm đầu lưỡi dụ hoặc của Diệp Hi, hô hấp biến trầm, nhin không được mà duỗi tay phải tà ác xuống dưới thân, tính dùng tình phát điện.

Không sai, nghĩa trên mặt chữ, dùng tình phát điện!

Nhưng mà năm ngón tay của Thẩm tổng vừa mới làm chất dẫn cắt xuống, Diệp Hi đã cảnh giác tỉnh dậy: “Anh đang làm gì?”

Thẩm Tu Lâm trấn định nói: “Anh phóng điện.”

“Không được, anh thành thật chút đi.” - Diệp Hi lập tức hiểu ra, hơn nữa vì cam đoan sau khi mình ngủ, Thẩm Tu Lâm sẽ không tiếp tục hành vi tội ác, Diệp Hi cơ trí bắt lấy hai cánh tay Thẩm Tu Lâm ôm gắt gao vào ngực, giống như sóc con ôm hạt thông chuẩn bị vào đông vậy.

Tức khắc, Thẩm tổng bị manh chọc trúng tim!

Mỹ nhân trước mặt, còn cực kỳ tàn ác bán manh, nhưng bản thân không thể động, thật đúng là phát sầu...

Hai người mỗi người ôm một tâm tư thiếp đi, khi ngủ dậy đã là hoàng hôn, tư thế ngủ của Diệp Hi rất kém, không chỉ buông tay Thẩm tổng mà còn đá văng chần, đến cả áo ngủ cũng bị xốc hết lên, từ bụng đi thẳng đến ngón chân đều nhìn thấy không sót một thứ.

Mà Thẩm tổng quyết đoán anh minh không chỉ phát điện lúc Diệp Hi chưa tỉnh, mà còn xóa sạch các dấu vết đã phát điện, về mặt chính nhân quân tử giúp Diệp Hi kéo áo ngủ xuống, đánh thức người dậy.

“Tốt lắm, xem vật nhỏ nhà em, cuối cùng cũng học được hai chữ thuận theo rồi.” - Dục vọng đã ăn no - Thẩm tổng uy nghiêm tuyên bố: “Trước ngày tổ chức hôn lễ của chúng ta, tôi quyết định cho em quyền lợi tự do hành động trên hòn đảo này.”

29. Chương 27

Thẩm Tu Lâm vừa dứt lời, hai người cùng lúc thu được thông báo hoàn thành nhiệm vụ chính số 16.

“Hoàn thành.” - Thẩm Tu Lâm ôn nhu nhìn Diệp Hi như mỹ thực được bao vây bởi áo ngủ, mắt lộ vẻ chờ mong, nói: “Xem nhiệm vụ tiếp theo đi.”

Hiển nhiên, Thẩm tổng đang chờ mong hệ thống ban ra vài cái nhiệm vụ gia hạn thời gian!

“Ừm –” - Diệp Hi duỗi eo, ôm gối bò dậy, lười biếng mở bảng hệ thống.

Nhiệm vụ chính 17: Sau khi đạt được tín nhiệm của Nam Cung Vô Song, đạt được quyền lợi tự do hành động, Mộ Dung Tuyết Thế đi khắp mọi nơi trên đảo tìm cơ hội chạy trốn, nhưng không thu hoạch được gì cả, quanh hòn đảo tư nhân này không hề có đường hàng không vận chuyển, cũng không có thuyền bè lui tới, dựa vào sức lực của mình thì không thể nào trốn khỏi đây, rơi vào đường cùng, Mộ Dung Tuyết Thế đành phải ở trên đảo chờ ngày tổ chức hôn lễ lần thứ hai...

Sinh hoạt bảy ngày bảy đêm ở trên đảo. (0/1)

TIPS: Khi một mình hành động ngoài biệt thự phải tích lũy đạt tới 24 giờ.

“Phải sinh hoạt bảy ngày bảy đêm trên đảo.” - Diệp Hi đọc lại nhiệm vụ của mình: “Hơn nữa yêu cầu em phải hành động 24 giờ bên ngoài biệt thự, thời gian có thể tích lũy... Yêu cầu nhiệm vụ này, chắc là vì để phù hợp với đoạn em tìm cơ hội chạy trốn ở khắp mọi nơi ở trong tiểu thuyết.”

Thẩm Tu Lâm tiếc nuối tắt bảng hệ thống: “Nhiệm vụ của anh cũng là sinh hoạt bảy ngày bảy đêm trên đảo.”

Thứ nhiệm vụ chết tiệt này chẳng có hương diễm gì cả! Thẩm tổng thực thất vọng!

“Đúng rồi, em có chuyện muốn hỏi anh.” - Diệp Hi yên tâm xem xong nhiệm vụ, hai chân khoanh lại, nửa người trên ngồi thẳng, muốn hỏi lại chuyện tối qua muốn hỏi lại quên mất: “Có phải anh không muốn em

chinh phục nam phụ?”

Nhắc tới hai chữ nam phụ, khí thế bá vương quanh người Thẩm Tu Lâm lại bắt đầu xao động!

Diệp Hi: “...”

Ba lần Diệp Hi thành công chinh phục nam phụ, mỗi lần vừa mới thành công, chân trời lập tức bổ xuống sấm sét ầm ầm, vừa nhìn đã biết Thẩm tổng lại bắt đầu độ kiếp... Trước đây, Diệp Hi quy kết chuyện đó là do Thẩm Tu Lâm nhập diễn quá sâu, giờ nghĩ lại, có lẽ là không phải vậy.

Ngữ điệu Thẩm Tu Lâm lạnh lùng, lời ít ý nhiều: “Anh ghen.”

Dáng vẻ Thẩm tổng ghen siêu soái! Trái tim Diệp Hi bị hai chữ này đâm khê run, vội mở miệng phân tán lực chú ý của mình: “Nam phụ không phải người thật, chỉ là 2D mà thôi, anh không cần phải... Ghen.”

Thẩm Tu Lâm nhướn mày, vẫn cứ không vui: “Nhưng nhìn có khác gì người thật đâu.”

“Trong lòng biết giả là được rồi, anh coi như em đang chơi game đi.” - Diệp Hi tận tình khuyên bảo: “Ngay cả anh với em bây giờ cũng chỉ là một sóng điện não mà thôi, thứ chúng ta nhìn thấy và cảm nhận thấy đều là ảo giác, vì thế anh không cần phải để ý mọi chuyện xảy ra trong thế giới này.”

Ánh mắt Thẩm Tu Lâm đảo qua, giọng nói lạnh băng: “Xem ra em nhìn rất thoáng.”

Diệp Hi ngốc manh gật đầu: “Đúng vậy... Huống hồ không muốn cũng không thể nào, em còn muốn trở về ăn tôm hùm cay.”

Thẩm Tu Lâm giật mình, cười. Một giây sau, hắn bất ngờ kề sát tới bên Diệp Hi, một tay nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt Diệp Hi, một tay cầm tay Diệp Hi đặt lên đầu gối mình, ngay sau đó, môi chạm môi.

Diệp Hi sửng sốt, rụt cổ lại, mắt trừng to, cảm lòng không đậu mà chửi đồng với Thẩm tổng: “Con bà anh!”

Sao một lời không hợp đã hôn rồi!?

Thẩm Tu Lâm trầm ổn nói: “Đây là ảo giác.”

Diệp Hi: “...”

Thẩm Tu Lâm tiếp tục nghiêm trang chơi trò lưu manh: “Chỉ là chạm sóng điện não chút thôi, em đỏ mặt

gì chứ?”

Diệp Hi đứng bật dậy ở giữa chiếc giường bốn vịn mét vuông.

Thẩm Tu Lâm đậm mặt cứng nhắc nói: “Anh còn muốn giao hòa sóng điện não với em.”

Diệp Hi vắt chân lên cổ chạy trốn!

Cứu mạng a a a!!! Nhân thiết tổng tài bằng sơn của Thẩm Tu Lâm đã nát thành si hán rồi!

Nhưng chạy chưa quá vài bước, Diệp Hi đã bị Thẩm Tu Lâm tóm về.

“Anh còn chưa nói xong.” - Thẩm Tu Lâm nắm tay Diệp Hi, quay mặt cậu nhìn mình, vẻ mặt nghiêm túc như lúc làm việc, giống như đã sớm thông khai tại nơi này.

Diệp Hi cảnh giác hỏi: “Cái gì?”

“Thật ra anh không nên cản trở em.” - Thẩm Tu Lâm nhìn chăm chú Diệp Hi một lát, đường nét lãnh ngạnh trên mặt bỗng mềm hoá: “EXP quan trọng, là anh ích kỷ.” - Nói xong, hắn sờ soạng một phen trên đầu Diệp Hi, dịu dàng nói: “Khi nào trở về, sẽ cho em ăn no tôm hùm cay.”

“Ừm...” - Diệp Hi mấp máy môi, nhắc tới tôm hùm, mắt đã phát sáng lấp lánh!

“Nhưng mà...” - Thẩm Tu Lâm u oán nói: “Anh vẫn có quyền ghen và đánh sét.”

Nói xong, Thẩm tổng nhanh chóng quyết định thả một tia chớp.

Diệp Hi: “.....”

Một giờ sau, Diệp Hi mặc chính tề một mình đi ra biệt thự, chuẩn bị làm nhiệm vụ chính, tích lũy thời gian 24 giờ hành động một mình.

Hòn đảo này không biết là chốn nào trên trái đất, mặt trời lặn rất chậm, gần nửa thân đã núp dưới mặt biển rồi mà vẫn cứ ngoan cường chiếu chiều tà lên không trung, mặt biển lặn dần như rải đầy lá vàng, bờ cát trắng nhiễm thành màu vàng cam, ốc nhỏ mượn hồn kéo lê cái xác nặng trĩu, cái bóng chiều dài đằng sau, nó đi đi rồi lại dừng dừng không ngừng.

Lạc quan suy nghĩ, có lẽ nhiệm vụ trong bảy ngày này chính là nghỉ phép không mỹ thực của mình. Tâm tình Diệp Hi vui sướng đi trên bãi cát, thường thường ngoảnh đầu lại thưởng thức dấu chân mình lưu lại

trên cát, ở thế giới hiện thực rất khó có cơ hội an tĩnh ở trên bãi biển xinh đẹp như vậy, nơi có cảnh đẹp đều chật kín người, nhưng nơi này lại chỉ có một mình Diệp Hi. Ban đầu Diệp Hi còn tưởng rằng trên bãi biển sẽ có vệ sĩ đứng xếp hàng cùng nhau, mỗi người cách nhau 2 mét nghiêm chỉnh, nhưng trên thực tế lại không hề có một ai cả. Điều này có thể giải thích được, đó là do họ nghĩ không có phương tiện giao thông nên cậu không thể nào trốn ra khỏi đảo được, đám vệ sĩ chỉ cần canh chừng nơi có phi cơ và thuyền bè là được rồi.

Xung quanh biệt thự, nơi cách bờ biển không xa, còn có một dãy nhà ở nhỏ nhắn xinh đẹp, không biết có phải là nơi ở của nhóm người hầu trên đảo hay không, nhưng bên trong lại không hề có một ai.

Dâng người đón gió hít thở hơi biển, thừa lúc gió biển thổi đến, Diệp Hi nheo mắt, khoe môi cong cong, vừa đi vừa hưởng thụ cảm giác gió biển quạt vào mặt, vô cùng thích ý. Nhưng đi rồi lại đi, ở một bờ cát lẫn tăn sóng thành linh bắn ra ba khung giới thiệu nhân vật...

Có nam phụ! Đã vậy còn là ba người!

Đôi mắt Diệp Hi lập tức phát sáng long lanh, giống như thỏ con trông thấy ba củ cà rốt!

Diệp Hi nhanh chân chạy về phía khung giới thiệu, cũng trong dự kiến trong thấy được ba người đàn ông đang chụp đầu nằm sóng vai trên bãi cát, ba người nọ đều không nhúc nhích, nửa người dưới được sóng biển xô đẩy lên xuống y như ba thi thể yên tĩnh...

Đây chính là bao nhiêu EXP cơ chứ!!! Diệp Hi kích động nhảy quanh bên ba “thi thể”, sau đó ánh mắt dừng bên bảng giới thiệu ba nhân vật.

Bảng giới thiệu thứ nhất lơ lửng bên trên người đàn ông có mái tóc đỏ—

Tên họ: Thác Bạt X

Thân phận: Đạo tặc

Tóm tắt nhân vật: Gã, là đạo tặc thần bí vô ảnh vô tung, có một phần huyết thống vampire trong truyền thuyết, gã là đế vương ngạo thế thuộc về đêm tối, được hơn một ngàn quốc gia liệt vào tội phạm truy nã cấp S, nhưng từ trước tới nay không ai có thể bắt lấy một sợi lông của gã, gã có thể trộm được tất cả mọi thứ trên thế giới này! Cho dù đó là hi thế trần phàm, hay là tất cả mọi thứ trên thế gian này! Thế nhưng, dường như có tâm của một người, gã lại không thể trộm được...

Về mặt Diệp Hi lạnh nhạt: “...”

Khỏi cần nói, tâm tôi, được chưa.

Nhưng trên thế giới này có những “hơn một ngàn” quốc gia sao, vậy thì muốn khổng chế mạch kinh tế toàn cầu, đúng là chuyện không dễ dàng gì. Còn có, “cho dù là hi thể trần phẩm” là cái câu gì vậy, tác giả nghèo vốn từ sao?

Từ chối ký nhận! Cần phải từ chối ký nhận!

Bảng giới thiệu thứ hai lập lờ ở trên đầu người đàn ông tóc vàng-

Tên họ: : X · X · X · X · X · Luiz thập thế

Thân phận: Vương tử

Tóm tắt nhân vật: Anh, là vương tử điện hạ vương quốc X, người thừa kế vương vị tương lai, truyền thừa huyết mạch quý tộc hoàng kim hơn một ngàn năm, là người sở hữu đôi mắt hoàng kim, cho dù vật gì bị đôi mắt anh nhìn tới đều sẽ biến thành vàng ròng, cho nên từ khi sinh ra anh đã phải bị mù, không dám nhìn bất cứ thứ gì trên đời này! Cho đến một ngày nọ, anh gặp được một thiếu niên kỳ tích, thiếu niên đó là người duy nhất không biến thành vàng khi anh nhìn chăm chú...

Diệp Hi: “...”

Không cần phải nói, tôi chắc chắn là thiếu niên đó!

Lại nói tiếp vị nam phụ này chính là Medusa phiên bản vàng sao, hơn nữa đến tột cùng hệ thống tính lược bao nhiêu chữ trong tên anh ta vậy!?

Bảng giới thiệu thứ ba lơ lửng trên đầu người nam nhân có mái tóc dài màu xanh lá cây-

Tên họ: Mặc Sĩ X

Thân phận: Nguyên soái hải quân

Tóm tắt nhân vật: Hấn, là nguyên soái hải quân tuổi trẻ tài cao, đứa con của biển cả, trong cơ thể hấn ẩn chứa sức mạnh cuồng dã của tứ hải, khi hấn phấn nộ, biển rộng rít gào vì hấn! Hấn có thể thao túng tất cả sinh vật biển, cho dù đó là con cua, con tôm, con cá ba sa hay là nhím biển! Đến ngày trăng tròn, huyết thống cự yêu bắc hải trong cơ thể hấn sẽ thức tỉnh, hấn sẽ lâm vào tình trạng cuồng bạo, nhưng người có thể trấn an cảm xúc thô bạo của hấn, chỉ có một...

Diệp Hi: “.....”

Là tôi là tôi chỉ có thể là tôi! Hệ thống, mày trì hoãn như thế có ý nghĩa gì sao!

Hơn nữa sau khi xuất hiện một Thảm tử có thể khống chế lôi điện và gió lốc, rốt cuộc cũng có thêm người siêu năng lực thứ hai!

Tóc đỏ, tóc vàng, còn có tóc suýt xanh, ba cái đầu kê cạnh bên nhau, nhìn qua trông giống y như bảng đèn báo giao thông.

Diệp Bạch thở vui sướng xoa xoa tay, lượn quanh đám cà rốt còn đang bất tỉnh, cân nhắc xem nên mang ba vị lão quái này an trí ở đâu.

Căn cứ theo thân phận của ba người này, xem ra quan hệ cũng không hài hòa, đặc biệt là vị đạo tặc này, nói không chừng là muốn trộm thứ gì đó trên người vương tử lại không may gặp phải biến động rơi xuống ruộng. Cho nên không thể để ba người này ở chung. Còn về phương diện khác, tuy Thảm Tử Lâm đã tỏ rõ, sẽ không nhúng tay vào chuyện chinh phục nam phụ của Diệp Hi, nhưng công khai mang nam phụ về nhà như thế cũng thật quá đáng, không khác gì tra nam ý vào bà xã hiền lành mà công nhiên mang người tình về nhà...

Không không không, mình và Thảm tử không phải cái quan hệ đó! Diệp Hi bị tư tưởng chính mình dọa sợ, vội vàng vung vẩy hai cái ném bay ý tưởng này đi.

“Đúng rồi!” - Tầm mắt Diệp Hi chuyển dời từ đám nam phụ đến một dãy nhà ở không biết dùng để làm gì trên bãi biển kia.

Lại nói, chắc chắn đây là phòng ở tác giả cố ý an bài để tàng chứa nam phụ rồi, có đúng không...

30. Chương 28

Kéo cả ba người ra khỏi mặt nước, trước tiên Diệp Hi xác nhận tình trạng thân thể ba vị nam phụ, thấy hô hấp cả ba người vẫn còn vững vàng, không hề sặc nước, hình như chỉ bị ngạt xỉu mà thôi.

Sau khi xác nhận xong, Diệp Hi lại bước nhanh về phía phòng ốc xinh đẹp cách bờ biển chưa tới trăm mét, cũng không ngoài ý muốn phát hiện ra cửa phòng không khóa, đã vậy ở nơi đây còn có đầy đủ loại dụng cụ, trông có vẻ đây là nơi ở dành cho người hầu, nhưng bên trong lại không hề có dấu vết sinh hoạt của con người, rõ ràng là đã lâu chưa có người tới ở.

“...” - Diệp Hi kiểm tra ba căn phòng trống, rồi lại quay trở về thu hoạch nam phụ.

Đây đúng là mùa bội thu!

Người đầu tiên bị Diệp Hi kéo đi chính là Luiz thập thế đời thứ X, vị vương tử có đôi mắt hoàng kim tuy bị buộc bởi một tấm khăn màu vàng, che khuất mặt mày, nhưng chỉ cần nhìn mũi môi và đường nét cằm thôi

cũng đủ nhận ra đây là một người đàn ông anh tuấn, tóc vàng lóa mắt của vương tử bị nước biển thấm ướt, dán bên sườn mặt trắng nõn của anh, trên đầu anh đeo một chiếc vương miện hoa mỹ tinh xảo, bên trên khảm một viên đá quý xanh lục nhỏ bằng quả trứng bồ câu, theo sự lôi kéo xóc nảy của Diệp Hi, phóng ra mấy góc độ ánh sáng khác nhau...

Không sai, chiếc vương miện này cho dù bị lắc lư thế nào chẳng đi nữa, cũng không thể nào rơi xuống được, nó chặt chẽ bám rễ trên đầu vương tử, giống y như hợp nhất.

Cho nên, nhân thiết trên thế giới này là THẬT một trăm phần trăm, nói trên đầu vương tử đeo vương miện, thì vương miện đó nhất định sẽ mọc ở trên đầu, cúi đầu cũng không rớt, chịu ảnh hưởng của lực hấp dẫn vạn năng của Mary Sue!

Lực hấp dẫn vạn năng!

Diệp Hi kéo vương tử đi mười mét, cuối cùng nhịn không được mà vươn móng vuốt rút cái vương miện kia..

Vương miện không hề sút mẻ!

Nhưng hình như đầu vương tử cũng giật giật lên trên theo vương miện!

“Phụt ha ha ha ha ha!” - Diệp Hi không chỉ phụt cười, mà còn cười đến bủn rủn cả tay chân, ngồi trên bờ cát nghỉ ngơi trong chốc lát mới tích lũy lại sức lực, lúc này cậu kéo một hơi vương tử vào căn phòng thứ nhất, ném thẳng lên thảm, chuẩn bị thời gian trở về chinh phục sau.

Tiếp đó, Diệp Hi lại lôi kéo Mặc Sĩ X nguyên soái và Bạch Hiền đạo tặc vào mỗi căn phòng khác nhau, trông Diệp Hi giống như chú sóc nhỏ đang phân biệt từng loại hạt thông để chuẩn bị qua mùa đông!

Dàn xếp xong ba vị nam phụ, trời đã chuyển đen, căn cứ theo nguyên tắc gần đây, Diệp Hi quyết định đi chinh phục Mặc Sĩ X nguyên soái trước.

“Tĩnh tĩnh.” - Diệp Hi nhẹ giọng gọi bên tai nguyên soái.

Lời còn chưa dứt, nguyên soái giây tĩnh.

Diệp Hi: “...”

Đây chắc chắn là do hệ thống mở bàn tay vàng!

Nguyên soái gian nan bị kéo lê từ bờ biển đến đây, trên người lạc không ít ngao sò ốc hến linh tinh, thậm chí trên đầu còn bị đập đá, nhưng vẫn luôn không tỉnh, thế nhưng Diệp Hi vừa gọi hai tiếng hần đã tỉnh.

Nguyên soái nhanh chóng phục hồi tinh thần từ trong mê man, thần sắc đột nhiên trở nên sắc bén, dùng tốc độ nhanh như chớp rút dao găm trong quần ủng, một tay đẩy ngã Diệp Hi xuống ghế sô pha, một tay kê cổ họng Diệp Hi, một chân chầm đất, một chân hung hăng áp chế hai chân Diệp Hi, thấp giọng quát: “Nhà ngươi là ai?”

“...” - Diệp Hi bị đè trên sô pha, bấm tay tính toán, phát hiện ngày mai chính là trăng tròn.

Dao rút trực tiếp từ giày rồi lại dán thẳng vào cổ tôi, người anh em thời cổ đại à, anh có thấy mất vệ sinh không?!

Ánh mắt nguyên soái âm ngoan thô bạo, con ngươi sâu đen như biển đêm đang cuộn cuộn thứ gì đó, lúc sáng lúc tối, dung mạo hắc anh tuấn kiên nghị, đường nét lãnh lệ, hai cánh môi mỏng mím chặt thành một đường, hàm răng nghiến nghiến như đang nhằn nạy điều gì đó.

Diệp Hi đầu hàng giờ hai tay, chớp chớp mắt to vô tội, dùng giọng nói mềm như bông chuyên dụng dành cho nam phụ, nói: “Em nhìn thấy anh hôn mê trên bờ biển, rồi cứu anh lên, em không có ác ý...”

“Ha –” - Nguyên soái thở mạnh một hơi, đôi mắt âm ngoan như rắn độc tựa như bây giờ mới trông thấy rõ bộ dáng Diệp Hi, mí mắt hơi nhấc lên, như đang giật mình, ngay sau đó ánh mắt hắc trở nên nhu hòa, cũng chậm rãi thả lỏng kiềm chế Diệp Hi. Lồng ngực hắc phập phồng lên xuống, quần trang bao quanh có vẻ căng trật, vì thế hắc nồn nóng kéo hai nút áo, lộ ra nửa cơ ngực phồng lên rắn chắc, cuối cùng hô hấp cũng bình phục.

“Xin lỗi...” - Nguyên soái dùng sức hắt hắt đầu, cầm dao găm trở về quần ủng, giọng nói thô lệ khàn khàn như đang chịu đựng thống khổ cực lớn.

“Trăng tròn lên, cảm xúc của ta không ổn lắm.”

“Không sao mà.” - Diệp Hi lập tức tỏ ra thiện giải ý người, hơn nữa còn nhấn mạnh lại lần nữa: “Em thấy anh hôn mê trên bờ biển nên cứu anh lên đây.”

Mau mau thận lý thành cương yêu ân nhân cứu mạng của anh nhanh lên!

Nguyên soái ngã ngồi trên sô pha, hít sâu vài cái, cuối cùng cũng bình tĩnh hoàn toàn, hắc khẽ cau mày đánh giá mỹ thiếu niên trong sáng trước mặt, hỏi: “Bị dạt vào bờ biển chỉ có mình ta thôi sao?”

Về mặt Diệp Hi chân thành gật đầu: “Vâng, chỉ có mình anh.”

Trước khi chinh phục thành công, cách tốt nhất vẫn nên để ba người này đừng gặp nhau, bằng không thế cục sẽ rất phức tạp!

“... Anh là quân nhân?” - Diệp Hi biết rõ còn hỏi, lại còn manh manh túm cổ tay áo của nguyên soái, hỏi một câu rất vô nghĩa: “Đây là quân trang sao?”

Thế nhưng nguyên soái lại không hề cảm thấy đây là một câu vô nghĩa, ngược lại còn thẳng eo, ưỡn cơ ngực, uy nghiêm đáp: “Ta là Mặc Sĩ X nguyên soái tổng bộ hải quân.”

Tóm lại, đàn ông luôn thích được sùng bái, thân phận địa vị hơn người như thế, khen hấn lợi hại cũng không sai, lại có thể xoát độ hảo cảm cũng không có vẻ dối trá! Diệp Hi nghĩ, mặt vô cảm im lặng ba giây, trong lòng ập ủ diễn cảm, sau đó vèo một cái bày ra vẻ mặt sùng bái, mắt mở to, dối trá treo lơ lửng trên môi: “Oa, trời ơi, là nguyên soái hải quân thật sao!”

Mặc Sĩ X nguyên soái mắt lộ ra vẻ trù mến nhìn mỹ thiếu niên ngốc manh tỏa hào quang trước mặt, hỏi: “Đây là nơi đâu?”

Vì thế Diệp Hi liền kể ra thân phận của mình và Thẩm Tu Lâm, khóc thút thít kể lại cuộc đời giam lỏng của mình trên đảo hoang, hơn nữa còn nhấn mạnh trọng điểm là mình không hề có tình cảm đối với vị hôn phu biến thái phát rồ kia!

“Em không hề có tình cảm gì với Nam Cung thiếu gia!” - Diệp Hi nhấn mạnh lần thứ n, hơn nữa trong mắt còn lộ khát khao, nghiêng cổ nhìn về phía biển đêm xa vời vợi, tay ấn lên ngực, dùng giọng điệu chan chứa tình yêu như học sinh tiểu học đang đọc diễn cảm: “Em yêu biển cả, từ nhỏ em vẫn luôn mơ ước, lớn lên về sau, em sẽ được gả cho một vị hải quân oai hùng bất phàm! Nhưng... Đó, có lẽ chỉ là ước mơ mà thôi.”

Ám chỉ chuẩn xác như thế rồi! Mau mau tới cầu hôn tui đi! Nhanh lên!

Nguyên soái giật mình, đuôi lông mày giương lên, trắng trợn hỏi: “Em đang ám chỉ ta?”

Diệp Hi vô tội nói: “Không có.”

Có đấy!

Tác giả có lời muốn nói:

Vài ngày sau ba người bọn họ + Thẩm tổng hội tụ.

Thẩm tổng xuất chiêu chân quyết thần kiếm ngự lôi!

31. Chương 29

“Ám chỉ cũng không sao.” - Nguyên soái vươn tay, dùng năm ngón tay nâng cằm Diệp Hi giống như đang nâng một trái cây xinh đẹp mong nước, để cậu ngẩng đầu nhìn vào mình, con người thâm thúy như biển chiếu lên gương mặt sáng trong như ánh trăng của thiếu niên, hứng thú nghiền ngẫm trong đáy mắt nhanh chóng thay thế bằng sự tiếc nuối: “Ta rất muốn giúp em hoàn thành ước mơ ấy.”

Không thể đọc hiểu thông qua ánh mắt - tinh thần Diệp Hi run lên, thậm chí còn làm tốt chuẩn bị nhận thưởng EXP, thế nhưng...

Nguyên soái dùng ngón tay đè niết lên môi Diệp Hi, nhìn cánh môi hồng nhuận mê người như cánh hoa bị mình nghiền niết đến biến dạng, làm xong động tác này, hần thở dài buông tay, thấp giọng nói: “Nhưng thật đáng tiếc, ta là người theo chủ nghĩa độc thân.”

Diệp Hi dùng ánh mắt thất vọng từ tận đáy lòng nhìn hần, hỏi: “Vì sao?”

Cải quỹ gì vậy? Trong thế giới Mary Sue mà lại có nam phụ theo chủ nghĩa độc thân á?

Nguyên soái mỉm cười lắc lắc đầu, lảng tránh không đáp, dùng giọng điệu như đang xử lý chuyện công, nói: “Ta có thể đưa em rời hòn đảo này. Ở trên lãnh thổ quốc gia của chúng ta, em có quyền lựa chọn bạn đời để kết hôn, hành vi cưỡng ép em hay là người khác kết hôn đều là hành vi trái pháp luật, thân là quân nhân, ta có nghĩa vụ giải cứu em khỏi đây... Đến lúc đó, em có đồng ý theo ta rời đi không?”

Diệp Hi vội vàng gật đầu: “Đương nhiên em đồng ý, nhưng anh rời hòn đảo này bằng cách nào?”

Không hổ là nguyên soái, đến cả tán tỉnh cũng nói thoảng như vậy, chủ nghĩa độc thân cải quỹ gì chứ, chắc chắn là lạt mềm buộc chặt!

Hơn nữa, đoán không chừng đây là do hệ thống đang gia tăng độ khó, sát thủ trước đó có giá trị EXP 4 vạn lặn, có lẽ vị nguyên soái theo chủ nghĩa độc thân này tầm tầm khoảng năm vạn...

Diệp Hi tính toán chi li trong lòng, vui vẻ tính toán cấp bậc của mình và Thẩm Tu Lâm sắp tới.

“Trước khi quân hạm chìm, ta đã gửi tín hiệu cứu viện khẩn cho tổng bộ.” - Nguyên soái đánh gãy tính toán trong lòng của Diệp Hi, móc một dụng cụ nhỏ tinh xảo từ trong túi quần quân phục ướt sũng, quơ quơ trong tay, thần sắc trầm ổn khiến người ta an tâm: “Đây là dụng cụ phát tín hiệu quân dụng, tuy đã hỏng trong lúc dạt tới nơi này, nhưng quanh khu vực này chỉ có một hòn đảo, phương vị của ta chắc chắn đã được tảo định. Chưa tới mấy ngày sau quân cứu viện sẽ tìm tới, đến lúc đó ta sẽ trực tiếp đưa em rời khỏi nơi đây, còn vài ngày nay... Xuất phát từ an toàn trước khi bỏ đi, ta không muốn gặp mặt với vị Nam Cung thiếu gia đại danh鼎鼎 kia, dù sao thì ta sẽ mang vị hôn phu của hần rời đi, ta không muốn để hần có phòng bị.”

Diệp Hi gật đầu như gà mổ thóc: “Anh nói đúng, trước khi cứu viện tới, tốt nhất là không để anh ta biết

sự tồn tại của anh, ngày thường ở nơi này không có người lui tới, anh chỉ cần không ra khỏi cánh cửa này, thì sẽ không có ai phát hiện ra anh.” - Nói xong, vì không cho nguyên soái đổi chủ ý, Diệp Hi càng nhấn mạnh sự biến thái và độc chiếm dục của Nam Cung thiếu gia, vừa nhìn thấy vị hôn phu của mình tiếp xúc với đàn ông xa lạ sẽ điên cuồng đánh sét phóng điện quạt gió lốc! Cho nên tốt nhất là không nên tìm phiền toái!

Đúng mà, lời tui nói đều là sự thật mà, không thể coi lời nói đó là đang bôi đen Thẩm tổng, Diệp Hi yên tâm thoải mái nghĩ.

“Đúng rồi, còn chưa hỏi anh.” - Tuy trong lòng Diệp Hi không hề để ý nhưng vì tỏ vẻ mình rất quan tâm đối phương, nên thể thức hóa hỏi: “Sao anh lại bị dạt tới đây? Là gặp phải tai nạn trên biển sao?”

Nguyên soái âm ừ một tiếng, nói: “Ở trên biển, ta đuổi bắt một tên tội phạm nguy hiểm bị truy nã cấp S trên một ngàn quốc gia, nhưng trên đường bất ngờ gặp phải sóng thần... Chính là vậy.”

Diệp Hi lập tức nùng nịu tỏ vẻ sóng thần đáng sợ quá đi hức hức hức, rồi lại bày ra vẻ mặt sùng bái điên cuồng ca ngợi nguyên soái có gan vật lộn với sóng thần, thật là anh dũng thật là mạnh mẽ, thành công thu được hư vinh và thỏa mãn của nguyên soái giống đực.

Nói về khoảng cách, Diệp Hi đã tuần tra một vòng khắp nơi ở đây, phòng này rất nhỏ, chỉ có hai tầng, một tầng nhìn không quá một trăm mét vuông, ở trong thế giới Mary Sue thì nơi này chật chội còn không bằng một cái ký túc xá, nhưng ở đây lại đầy đủ dụng cụ sinh hoạt, đồ dùng bếp và nấu ăn đều đủ cả, hơn nữa vòi nước còn có nước ngọt, để nhóm nam phụ sống ở đây vài ngày cũng không thành vấn đề.

“Vậy em về trước đây...” - Cảm thấy mình và nguyên soái đã nói tầm tầm rồi, Diệp Hi tính toán đi tiếp xúc với nam phụ tiếp theo, đang muốn cáo biệt nguyên soái, bên ngoài phòng bỗng truyền đến tiếng gõ cửa cốc cốc.

Phản ứng đầu tiên của Diệp Hi chính là Thẩm Tu Lâm đuổi tới, nhưng nghĩ lại lại không thấy thích hợp, căn cứ theo cách nói của Thẩm Tu Lâm, chỉ có khi nào hệ thống tuyên bố nhiệm vụ “bắt giữ Mộ Dung Tuyệt Thế” thì hắn mới có thể nắm giữ được tọa độ của Diệp Hi, còn những lúc không có nhiệm vụ bắt giữ thì không thể có tọa độ... Đạo lý này đều hiểu nhưng Thẩm tổng ghen rất là đáng sợ a a a!

Vì thế khi nguyên soái bình tĩnh đi tới mở cửa, Diệp Hi chợt dạ như tra nam đi yêu đương vùng trộm bị vợ cả bắt gian, đang có xu hướng nhét mình xuống dưới tủ bát!

Cửa mở, nguyên soái đỡ then cửa đứng nghiêng người, một con cua biển lớn bụng càng lớn, cùm cụp cùm cụp bò ngang vào.

- Tiếng gõ cửa vừa nãy, là một con cua.

“...” - Diệp Hi lập tức chui ra tủ bát, khi nguyên soái giương mắt nhìn qua thì lập tức hồi phục lại vẻ đoan trang ưu nhã, nhìn con cua không chớp mắt.

Nguyên soái cong cong khoe môi, mở rộng cửa, ngoắc ngoắc tay với bên ngoài.

Vì thế, đủ loại hải sản các loại màu sắc nối đuôi nhau liên tiếp đi vào, trên lưng tôm hùm chở bảo ngư, tám chân nhỏ tạch tạch đi vào, cá salmon gian nan phịch một tiếng bên chân nguyên soái nuốt xuống hơi thở cuối cùng, cua to trắng kiện vừa giờ càng mang theo một con nhím biển bò ngang ngay ngắn theo một hàng, rùa biển chở bạch tuộc và con hào chậm rãi bò theo sau...

“Đã đến giờ dùng bữa tối.” - Nguyên soái vỗ vỗ tay, uy nghiêm ra lệnh: “Nghiêm!”

Nhóm hải sản có thể tự ý thức hành động lập tức đồng loạt đứng nghiêm chỉnh một hàng, bạch tuộc mềm mại không xương cũng đứng thẳng, nhưng chẳng mấy chốc lại mềm oặt xuống, túi não nằm liệt trên tám xúc tua, trông thật là đáng thương.

Diệp Hi khóc không ra nước mắt nhìn đám hải sản béo mập này, trong lòng chua xót!

Nguyên soái vô cùng bình dân lấy ra một cái chậu từ trong tủ bát, nhặt từng con vào trong, rồi lại đổ chúng vào trong bồn rửa, mở vòi nước, lại ra lệnh: “Tắm rửa!”

Nhóm hải sản nghe lời, bắt đầu tắm rửa.....

“Thú vị chứ?” - Nguyên soái mỉm cười ngó qua Diệp Hi, giải thích nói: “Thân thể ta từ khi sinh ra đã ẩn chứa sức mạnh của biển cả, ta có thể tự do sai khiến tất cả sinh vật trên biển.”

Diệp Hi không biết cố gắng nuốt nước miếng, mắt trông mong hỏi: “Vậy anh có thể để bọn chúng nhảy vào trong nồi không?”

Nguyên soái cười: “Có thể, em muốn xem?”

Trong lòng Diệp Hi nhỏ máu, ánh mắt lấp lóe, giống như là đang khóc vậy, run giọng nói: “Không muốn xem, với em, điều đó thật... quá tàn nhẫn.”

Không sai! Trơ mắt nhìn từng con tung tăng nhảy nhót nhảy vào trong nồi bị nấu chín đối với một kẻ nhiều ngày chưa ăn đàng hoàng một bữa cơm như Diệp Hi mà nói, điều đó quá tàn nhẫn! Nhìn không thể ăn, càng khiến người ta phát thèm hơn!

Nhưng nguyên soái lại không nghĩ tới “tàn nhẫn” nằm trong phương diện này, còn tưởng rằng đó là do thiếu gia tâm địa thiện lương không thể sát sinh, nhìn bộ dáng Diệp Hi lã chã chực khóc vì thèm ăn, trong lòng hẳn chua xót, nhin không được mà giờ tay xoa mặt Diệp Hi, ôn thanh an ủi: “Ta không giết chúng trước mặt em, đừng khổ sở.”

Diệp Hi u buồn gật gật đầu, lại sầu bi thở dài, nói: “Vì sao em lại gặp anh trong hoàn cảnh này cơ chứ...”

Người này chính là bàn tay vàng “được miễn phí lựa chọn và ăn hải sản miễn phí không giới hạn” a!

Nếu trên thế giới thật có một người bạn như nguyên soái thì thật tốt, không chỉ có thể tùy ý ăn uống, mà có thể từ chức rồi mở một nhà hàng buffet hải sản tươi ngon giá rẻ!

Mà bên kia, nghe xong Diệp Hi nói, ánh mắt nguyên soái lập tức thất thần bưng tỉnh.

Đúng vậy, nếu như trong cơ thể không có huyết thống cự yêu Bắc Hải thì thật tốt, nếu như đêm trăng tròn không biến thành quái vật tàn bạo khát máu thì thật tốt, nếu như có thể gặp vị tiểu thiếu gia Mộ Dung gia này ở một hoàn cảnh khác... thì thật tốt.

Đáng tiếc, không có nếu như.

Nhận thấy ý chí sắt thép của mình đang dần tan chảy, nguyên soái vội vàng cắn răng hủy đi suy nghĩ này.

“Haiz, em đi trước đây.” - Diệp Hi lưu luyến quay đầu nhìn đám hải sản, đứng dậy đi tới cửa, ngoảnh đầu nói với nguyên soái: “Có thời gian, em sẽ tới thăm anh.”

“Được.” - FA ba mươi năm nay, nguyên soái vẫy vẫy tay, bật gas nấu nước, cố gắng phân tán khát vọng lưu luyến của mình đối với Diệp Hi, trước khi Diệp Hi đóng cửa, hân hoan thanh thản nhắc nhở: “Tối mai, ta còn có một số việc cần phải xử lý, em không cần phải qua đây.”

Diệp Hi ngoan ngoãn gật đầu: “Vâng.”

Nhưng không tới mới là lạ! Chỉ trông cậy vào mỗi tối mai anh phát điên để chinh phục mà thôi, người anh em à!

Ra khỏi phòng nguyên soái, Diệp Hi chạy bộ tới một căn phòng nhỏ khác cách phòng nguyên soái chừng hai mươi mét, bật đèn, cũng trong dự kiến nhìn thấy vương tử điện hạ vẫn đang hôn mê bất tỉnh nằm trên sàn.

Diệp Hi chỉnh sửa đầu tóc, thanh thanh cổ họng, dán bên tai vương tử nhẹ nhàng gọi: “Mau tỉnh.”

Quả nhiên, vương tử cũng giây tỉnh.

Người đàn ông tóc vàng anh tuấn cao lớn mê mang sờ soạng khắp nơi, bò lên từ trên thảm, làm vương tử lớn lên từ trong hoàng cung, ngay cả động tác chặt vật như bò trên sàn cũng được anh làm rất tự nhiên ưu nhã.

“Anh tỉnh rồi.” - Nghe nói người không nhìn thấy sẽ có thánh giác rất nhạy bén! Diệp Hi nghĩ, nặn ra giọng nói ôn nhu mật ngọt nhất của mình, nói: “Anh đừng sợ, em không phải người xấu, anh hôn mê trên bãi

cát, là em cứu anh tới đây.”

Biểu tình vương tử nhanh chóng chuyển từ mê man sang trấn tĩnh, anh quay đầu về phía âm thanh, ánh mắt hướng về Diệp Hi, lộ ra nụ cười lễ phép đoan trang, dùng khẩu âm nước ngoài lại nhuần nhuyễn nói: “Ta biết, có được một giọng nói dịu dàng êm tai như vậy sao có thể là người xấu chứ? Vô cùng cảm ơn cậu đã trợ giúp, xin hỏi nơi đây là đâu?”

Vì thế Diệp Hi lặp lại một đoạn như lúc nói với Mặc Sĩ X nguyên soái bên kia, bao gồm cả phần tự giới thiệu và độ biến thái của vị hôn phu điên rồ đến cỡ nào!

.....

Đang đứng ở biệt thự cửa nôn nóng chờ đợi Diệp Hi về nhà - Thẩm Tu Lâm: “Ác – Xi!”

32. Chương 30

Nghe xong Diệp Hi sụt sùi nghẹn ngào kể lại, vương tử toát lên vẻ oán giận mãnh liệt, anh thất vọng lắc đầu, thở dài nói: “Ta đã từng nghe nói, ở đất nước phương Đông có một Nam Cung gia tộc phú khả địch quốc, đủ để không chế mạch kinh tế toàn quốc, nhưng không ngờ rằng người thừa kế gia tộc đệ nhất đó lại làm ra chuyện ép hôn thiếu đạo đức dòng dõi quý tộc như vậy...” (*Phú khả địch quốc: vô cùng giàu có, giàu hơn cả quốc gia.*)

Xem ra, độ nổi tiếng của vòng hào quang trên đỉnh đầu Nam Cung đại thiếu gia trong thế giới Mary Sue đã sánh ngang với tổng thống ở thế giới thật, đến cả vương quốc nước ngoài cũng nghe tới đại danh của hắn.

“Đúng thế!” - Diệp Hi lập tức tán thành giơ hai tay, thanh âm và tình cảm phong phú dạt dào: “Thật ra, từ nhỏ em đã mơ ước được gả cho hoàng tử tóc vàng, trên đầu người đó đeo vương miện vàng ròng khảm đá quý xanh, hơn nữa người đó sẽ cười bạch mã tới đón em, nhưng thật đáng tiếc, chắc là không thể rồi.”

Hiển nhiên, vì giá trị EXP mà Diệp Hi đã vứt toàn bộ tiết tháo, ước mơ từ nhỏ thay đổi thất thường!

Vương tử nghe vậy, gương mặt anh tuần nở nụ cười, tao nhã cúi người về phía Diệp Hi, nói: “Xin lỗi, vẫn luôn không tự giới thiệu, thật ra ta là...”

Trước đó đã xem qua phần giới thiệu nhân vật, Diệp Hi nhàm chán ngáp một ngáp thật lớn, đã vậy còn ý vào việc vương tử không nhìn thấy, còn yên lặng móc gãi mũi.

Vô cùng thô tục!

Vương tử thao thao bất tuyệt giới thiệu xong về mình: “.... Luiz thập thế đời thứ X, hết.”

Diệp Hi nhin xuống xúc động muốn nhảy múa trước mặt vương tử, thả mình thành hình chữ X đại gia ngồi trên ghế sofa, bóp mũi nhỏ giọng kêu: “Trời ơi ~ em có thể gặp được hoàng tử đời thật sao ~ nhưng vì sao anh vẫn luôn đeo khăn mắt vậy ~”

Giọng nói sóng lăn và dáng ngồi quả thật vạn phần không tương xứng!

“Đó là vì...” - Vương tử cười khở, sờ sờ khăn mắt mình: “Ta thừa kế dòng máu hoàng kim của hoàng thất của vương quốc x, là người sở hữu đôi mắt hoàng kim, bất luận vật gì bị ta nhìn sẽ lập tức biến thành vàng ròng, cho nên từ khi sinh ra, ta đã bắt đầu đeo bịt mắt, rất ít khi tháo xuống.”

Diệp Hi: “.....”

Thật ra, người anh em à, anh mới chính là người nắm giữ mạch kinh tế toàn cầu thật sự đấy! Anh chỉ cần nhìn biến rộng một cái, ngày hôm sau vàng ròng 999 toàn thế giới đều biến thành rác rưởi hết, đúng không!

“Nhìn một cái đều biến thành vàng sao? Sao có thể chứ?” - Về mặt Diệp Hi lạnh nhạt, lười bày biểu cảm, chỉ có giọng điệu vẫn nhuyễn manh: “Nếu là thế, chẳng lẽ hoàng tử không thể nhìn người sao?”

Sắc mặt vương tử ảm đạm, lắc đầu: “Chỉ nhìn qua một lần, đó là khi ta mới năm tuổi, bởi vì tò mò, ta tự tiện tháo bỏ khăn bịt mắt nhìn thị vệ bên cạnh ta, chỉ trong nháy mắt đó, hắn liền biến thành một bức tượng vàng, từ đó trở đi, ta không còn nhìn người thật nữa... Đó là một lần duy nhất, cũng là điều khiến ta hối hận đến nay.”

Trọng điểm chinh phục nam phụ này chính là để hắn phát hiện ra mình là người duy nhất không ảnh hưởng dưới ánh mắt hoàng kim của hắn, cảm giác đó không phải trông rất giống như là cảm giác gặp phải người định mệnh đời mình sao? Vừa nghe thôi đã cảm thấy tuyệt vời rồi! Tuy trong phần giới thiệu không nói rõ họ tên, nhưng căn cứ theo nhiệm vụ thế giới này, Diệp Hi cho rằng bản thân chính là người có thể làm mất đi hiệu lực “biến tất cả thành vàng ròng” của vương tử, mà cho dù là không phải, sau khi biến thành vàng, chết đi, cậu lại có thể again sống lại, cho nên Diệp Hi không hề cảm thấy sợ hãi ánh mắt hoàng kim này, cũng quyết định nghĩ cách để vương tử nhìn qua mình một cái.

Diệp Hi hạ quyết tâm, vì thế tiếp tục tỏ vẻ hoài nghi nói: “Nhưng em vẫn thấy khó tin quá, giờ anh có thể tháo bịt mắt biến một thứ gì đó thành vàng được không?”

Vương tử khê mỉm cười: “Được, ta có thể thỏa mãn ý muốn nhỏ này của ân nhân cứu mạng, thỉnh em lấy một đồ vật em không sử dụng cho ta.”

Diệp Hi tùy ý với một cái gối ôm trên sofa, đưa tới tay vương tử: “Gối ôm này được chứ?”

“Có thể.” - Vương tử đưa tay lên khăn bịt mắt, lúc gần kéo xuống, ngữ khí của anh còn nghiêm túc cảnh

cáo Diệp Hi: “Xin em hãy tránh xa tầm mắt của ta, tốt nhất em nên đứng đằng sau ta, đừng để ánh mắt của ta nhìn thẳng vào em, nếu không, dù chỉ trong chớp mắt, em cũng biến thành bức tượng vàng giống như thị vệ kia.”

Khác đéo gì như đang nghe truyện cổ tích... Diệp Hi chửi thầm, đứng đằng sau vương tử, chuẩn bị xong động tác dọa vương tử nhảy dựng, nói: “Em đứng đằng sau anh rồi nè.”

Vương tử dùng hai ngón tay ôm khăn bịt mắt của mình, xả xuống, sau đó chậm rãi mở mắt.

Đó là một đôi mắt tuyệt đẹp như ngân hà, con ngươi đá quý màu tím sáng ngời với cung bậc màu sắc đậm từ ngoài vào trong, nơi đồng tử dần dần trở nên nhạt màu, từ màu xanh sẫm biển sâu chậm rãi hóa thành xanh lam bầu trời, nơi giáp gần đồng tử là một vòng tròn màu trắng ónh nguyệt, còn ở trung tâm, chính là đồng tử đen như trời đêm, trong trời đêm đó còn mang theo một kim mang lớn nhỏ lấp lánh...

Khi ánh mắt vương tử rơi xuống gối ôm trong tay, trong chớp mắt kim quang đó lấp lóe, ngay sau đó gối ôm nhẹ nhàng biến thành một khối vàng ròng vuông vức, nhìn qua có vẻ nặng, từ trong tay vương tử nện rầm xuống sàn nhà.

Cái đêch, đôi mắt vị anh em này có ưu thế chủng tộc quá lợi hại, trông mắt cũng thật lắm màu sắc, trong lòng Diệp Hi tẩm tắc tán thưởng, nhưng so ra vẫn kém hơn Thẩm tổng, Thẩm tổng đẹp trai hơn nam phụ này nhiều, hơn nữa Thẩm tổng càng phù hợp với thẩm mỹ người Châu Á chúng ta, Thẩm tổng...

Khoan khoan! Thời khắc mấu chốt như thế này, sao mình lại muốn thổi phồng Thẩm tổng chứ!!?

Diệp Hi quyết định quét bay Thẩm tổng ra khỏi đầu óc, cả người mạnh mẽ nhảy dựng ra trước mặt vương tử đang trợn tròn mắt, vô cùng gan dạ!

Vương tử sợ ngây người, trước mắt tiếp xúc tới Diệp Hi lập tức vội vàng nhắm chặt mắt, kinh hoảng tung ra một câu bu xỉ bu xỉ tiếng mẹ đẻ.

“Em nghe không hiểu.” - Diệp Hi tự nhiên hoạt động tay chân, thậm chí còn hoạt bát nhảy hai cái: “Vương tử, hình như ánh mắt hoàng kim của anh không có tác dụng với em.”

“Sao có thể? Vừa rồi rõ ràng ta nhìn thấy em.” - Ấn đường vương tử cau chặt, đôi mắt vẫn nhắm chặt, biểu tình kích động, giọng nói mang theo vài phần điên cuồng mà lầm bầm: “Hay em chính là người kia trong truyền thuyết... Không, không thể trùng hợp như vậy... Nhưng đại tể tư đã nói, tất cả trên thế gian này đều là do thần linh an bài...”

Diệp Hi cẩn thận tiến lên chọc chọc trên người vương tử, nói: “Hoàng tử, anh có muốn nhìn em thêm một lần nữa không?”

“Nhưng nếu vừa nãy chỉ là ngoài ý muốn...” - Trong lòng vương tử hiện lên một đĩa nhỏ trợn mắt và một

đứa nhỏ nhắm mắt đánh nhau, qua một lúc lâu sau, anh mới ngẩng đầu, trên trán rịn ra một tầng mồ hôi mỏng, quay đầu nhìn về phía Diệp Hi, chần chừ cắn cắn môi, mạnh mẽ trấn tĩnh lại, nói: “Xin lỗi, là ta thất lễ.”

Diệp Hi vội nói: “Không liên quan, vừa nãy mắt anh đã nhìn vào em, nhưng em không sao.”

Vương tử trầm ngâm một lát, nói: “Đại tể tư đất nước chúng ta đã từng nói, mỗi người thừa kế huyết mạch hoàng kim đều có một người định mệnh tương xứng, giống như mặt trăng và mặt trời, trời và đất, người định mệnh đó chính là người duy nhất tạm thời làm mất đi hiệu lực đôi mắt hoàng kim, người đó có thể cho người thừa kế huyết mạch hoàng kim không hề băn khoăn mà mở to mắt nhìn thế giới này, thế nhưng, chưa người thừa kế nào tìm được người định mệnh của chính mình, bởi vì chúng ta không thể nào phân rõ được người đó, nhưng, em...”

Tiếng nói Diệp Hi dào dạt tình cảm: “Chẳng lẽ, em chính là người định mệnh của anh?”

Có thể nha, theo giả thiết vô cùng Mary Sue, Vị Mộ Dung thiếu gia này có một năng lực chữa bách bệnh! Vừa có thể bình ổn sức mạnh cự yêu Bắc Hải, lại vừa có thể làm mất đi hiệu lực huyết mạch hoàng kim, lại vừa có thể hòa tam trái tim nhỏ đóng băng nhiều năm của sát thủ máu lạnh...

Diệp Hi rên sát khi còn nóng: “Anh mở mắt nhìn em đi, chẳng lẽ anh không hiểu kỳ sao?”

Vương tử hít sâu một hơi, dùng tốc độ cực chậm cực cẩn thận mở hai mắt, sợ nhất thời không cẩn thận liếc chết Diệp Hi, nhưng, một giây, hai giây, ba giây... Thời gian an tĩnh trôi qua, hai người đứng đối diện nhau, nhìn nhau không chớp mắt, lại không hề xảy ra chuyện gì.

Một ngọn đuốc chột bùng cháy trong đáy mắt vương tử, nó thế chỗ cho kim quang lập lòe, anh không thể tin nổi, gắt gao nắm chặt tay Diệp Hi, toàn bộ gương mặt tuần mỹ bao trùm ánh sáng vui sướng, trông càng lóa mắt hơn trước. Cùng nắm tay Diệp Hi, ánh mắt vương tử lại dần dần đảo qua dụng cụ và kiểu dáng trong căn phòng, nhưng đồng dạng, không hề xảy ra điều gì cả.

– Khi tiếp xúc với người định mệnh, lực lượng của đôi mắt hoàng kim sẽ tạm thời biến mất.

“Người định mệnh của đời ta, lần tai nạn trên biển này nhất định là ý chỉ của thần linh, để ta gặp được em.” - Vương tử kích động đến cả người phát run, rũ mắt rồi nỗ lực khắc chế hôn nhẹ lên mu bàn tay của Diệp Hi: “Em đồng ý cùng ta trở về đất nước của ta không? Thân là người thừa kế vương vị đệ nhất, ta thể với thần linh, ta sẽ cho em lễ ngộ cấp bậc tối cao, em sẽ trở thành nhất đẳng hoàng gia, tên của em sẽ vĩnh viễn khắc trên giá phả hoàng thất hoàng kim... Em đồng ý chứ?”

Vì sao không phải là cầu hôn! Diệp Hi phát ra thất vọng từ sâu trong đáy lòng, rồi đối trá tỏ vẻ đồng ý: “Em đồng ý đi cùng anh, chỉ cần có thể rời khỏi không chế của Nam Cung thiếu gia, em thế nào cũng được, nhưng anh có cách rời khỏi hòn đảo này sao?”

“Thật tốt quá, cảm ơn thần linh!” - Nghe thấy Diệp Hi đồng ý đi cùng mình, vương tử thở phào một hơi,

diệu dàng giải thích: “Ta có cách rời khỏi nơi đây, từ lúc sinh ra, ta và đại tể tư đã cùng hạ một huyết khế, hẳn có thể cảm ứng được huyết mạch hoàng kim trong cơ thể ta, cho dù ta ở đâu, hẳn cũng có thể cảm ứng chuẩn xác tới, quân hạm hoàng gia chắc đang nghĩ cách cứu viện ta, chuyện đó xin em đừng lo lắng.”

Diệp Hi: “...”

Thứ lỗi cho tôi nói thẳng, dựa theo kinh nghiệm kiểm duyệt tiểu thuyết đam mỹ ba tháng nay của tôi, vị hoàng tử này nhất định có hint với đại tể tư!

Nói như vậy, hai đội ngũ cứu viện của nguyên soái và vương tử, nói không chừng sẽ gần cùng một lúc tới hòn đảo này, đến lúc tình huống sẽ trở nên khó giải quyết, cho nên nhất định phải kịp lúc chinh phục xong hai nam phụ này... Trong lòng Diệp Hi tính toán cẩn thận, chỉ cần bỏ được EXP vào túi, thì mặc kệ đám bọn họ muốn nháo đến thể nào thì nháo!

Vương tử trầm ngâm chốc lát, lại nói: “Tuy làm vậy hơi thất lễ, nhưng, trước khi quân hạm hoàng gia cứu viện tới đây, ta cho rằng ta nên tránh gặp mặt chủ nhân hòn đảo này, bởi vì sợ sẽ gặp phải chuyện phiền phức không cần thiết, xin hỏi, nơi ta ở đã đủ kín đáo chưa?”

“Vô cùng kín, chỉ cần điện hạ không ra khỏi cánh cửa này.” - Vì không để cho vương tử sửa lại chủ ý, Diệp Hi lại bào chế đúng cách thêm mắm thêm muối kể lại hành vi biến thái của vị hôn phu nhà mình, bôi đen cả người Thẩm tổng! Bôi đen xong Thẩm tổng, Diệp Hi lại quan tâm hỏi: “Điện hạ có đói bụng không?”

Gương mặt tuấn mỹ của vương tử chợt đỏ ửng, nói: “Cũng hơi đói.”

“Anh chờ chút, để em đưa chút đồ ăn tới.” - Diệp Hi chớp chớp mắt, bước đi nhẹ nhàng ra ngoài.

Chỉ một lát sau, Diệp Hi đã bưng một bàn hải sản lớn trở về, hai mắt cong cong như vàng trắng khuyết, cười nhe răng trắng và hai lúm đồng tiền nhỏ, đáng vẻ vô cùng vui vẻ, cậu đặt hải sản lên bàn vương tử, hóm hỉnh khom người thi lễ: “Xin mời điện hạ dùng bữa.”

Vì thế, ngay lập tức vương tử bị đáng vẻ đáng yêu tinh quái này mê hoặc!

Diệp Hi: “...”

Dùng đồ ăn của nam phụ một uy cho nam phụ hai, mình đúng là một chàng trai hư hỏng mà!

Mà cùng lúc đó, vẫn luôn yên lặng ngồi trước cổng biệt tử ngóng trông Diệp Hi trở về - Thẩm tổng như sắp biến thành một hòn vọng phu...

i0&

33. Chương 31

Sau khi lưu luyến cáo biệt vương tử, Diệp Hi lại tới căn phòng của Thác Bạt đạo chính.

Vì đảm bảo ba vị nam phụ này không gặp phải nhau, Diệp Hi cố ý sắp xếp nơi ở của cả ba người cách xa nhau một đoạn, tuy khoảng cách không tính là xa, nhưng ít nhất không đến mức ra cửa đã lòi mặt nhau.

Chân đạp ba thuyền, tìm tra thụ rất yếu.

Đẩy cửa phòng đạo chính, không ngoài dự liệu Diệp Hi, đạo chính vẫn còn hôn mê bất tỉnh nằm trên sàn, quần áo đã hơi hong khô, một dải băng đỏ cực kỳ taobao kéo từ eo bó đến ngực, y phục tinh xảo, trông giống như đang đi dự tiệc ở đâu đó, căn bản không hề giống một đạo chính.

Diệp Hi ngựa quen đường cũ gọi một tiếng: " Tỉnh tỉnh."

Chỉ trong chớp mắt, đạo chính nằm trên sàn đột nhiên biến mất. Một bàn tay lạnh lẽo từ đằng sau Diệp Hi, dịu dàng lướt trên cổ Diệp Hi, động tác lưu luyến tựa như tình nhân âu yếm, rồi lại ẩn ẩn tính uy hiếp, cùng lúc đó, hai cánh môi lạnh như xa như gần ghé bên vành tai Diệp Hi, giọng nói tùy tiện: "A, đây là bảo bối từ đâu ra vậy?"

Diệp Hi lập tức giơ cả hai tay lên, dùng giọng nói điệu đà yếu ớt tỏ ý mình đã cứu đạo chính.

Bởi vì trong khoảng thời gian này thường xuyên nghe giọng nói chuyện cùng đám nam phụ nên giọng nói điệu đà đã được luyện ra một cách tự nhiên!

"Nói cách khác, là em cứu ta." - Đạo chính thu hồi cánh tay trên cổ Diệp Hi, chớp mắt đã xuất hiện trước mắt Diệp Hi, dung mạo tuấn mỹ không thua kém gì hai nam phụ trước đó, một đôi mắt đào hoa phong tình, bên trái có một nốt lệ chí nhỏ, gương mặt trắng không huyết sắc, đôi mắt sáng đến kinh người, khóe môi ẩn ý cười chưa hề biến mất, cả người mơ hồ lộ ra ý vị tà ác.

"Muốn báo đáp gì đây, ân nhân cứu mạng của ta?" - Đạo chính vui sướng chớp chớp mắt.

Đương nhiên là muốn mi! Diệp Hi yên lặng nhìn gã một vòng từ đầu đến chân.

Đạo chính chỉ chỉ mũi mình, cười xấu xa trêu chọc: "Muốn ta lấy thân báo đáp cũng không thành vấn đề."

Cái đêch, vị nam phụ này sao lại dâm đến thế! Diệp Hi sững sốt, đáp ứng ngay thẳng: "Được, vậy thì lấy thân báo đáp đi."

Vố tướng năng tiểu bạch hoa mỹ thiên niên sẽ xù lông đỏ mặt, đạo chích bỗng lâm vào trầm mặc: “...”

Diệp Hi chờ mong thúc giục: “Chúng ta tựa theo tiến triển tiếp theo, anh mau tỏ tình với em trước đi.”

“Từ từ.” - Đạo chích đỡ trán, bất đắc dĩ mà cười: “Em biết ta là người như thế nào không?”

Diệp Hi đối trá nói: “Không biết.”

Đạo chích nhượng mảy, dùng miệng lưỡi đắc ý tự giới thiệu mình: “Ta chính là đạo chích bị hơn một ngàn quốc gia tuyên bố lệnh truy nã cấp S, giờ em đã biết chưa?”

Diệp Hi diễn đạt cảnh mở to hai mắt, che miệng A kinh ngạc, cảm thán: “Hóa ra là anh!”

Đôi mắt hồng mã não xinh đẹp của đạo chích nghiền ngẫm rồi khẽ cong lên, hỏi: “Sợ sao?”

“Không sợ.” - Diệp Hi vươn tay chọc chọc cánh tay đạo chích, nghiêm túc tuyên bố: “Hơn nữa em còn dám sờ anh nha.”

Đạo chích ngăn người trong chốc lát, rồi ngửa đầu cười ha hả: “Ha ha ha, có thú vị, em là ai?”

Vì thế Diệp Hi lại đọc ra một đoạn thuộc lâu lâu ra một lần nữa, bao gồm cả phần tự giới thiệu bản thân là chuyện tình lệ huyết bị bức hôn giam lỏng và Nam Cung đại thiếu gia là đại biến thái đáng sợ đến cỡ nào!

Khác với hai nam phụ trước đó, khi Diệp Hi kể về phần mình bị Nam Cung Vô Song giam lỏng, đạo chích không chỉ không tỏ ra tức giận mà còn lộ ra nụ cười không đồng tình, khen ngợi Nam Cung: “Chắc chắn, còn nhốt trong phòng tối, Nam Cung thiếu gia đúng là người biết chơi.”

Về mặt Diệp Hi ngơ ngác nhìn gã: “...”

Cái đêch, tam quan vị nam phụ này bất chính!

Nhưng nghĩ cũng đúng thôi, một đạo chích trộm toàn thế giới, nhất định không phải là thân sĩ biết đồng tình và phong độ gì cả.

Vì thế Diệp Hi lại nuốt trở về cái câu gì mà “từ nhỏ em đã mơ ước, ước mình sẽ được gả cho một siêu đạo chích đẹp trai thần bí”...

“Hóa ra đây là hòn đảo tư nhân của Nam Cung thiếu gia.” - Đạo chích không biết lấy đâu ra một tấm huy chương kim loại lấp lánh, cầm thưởng thức trong tay, tấm huy chương đó ở mười ngón tay thon dài của gã

lấy tốc độ hoa mắt bay lên, gã cười tủm tỉm nói: “Ta từng trộm một thứ của Nam Cung gia, vì Nam Cung đại thiếu gia đó lấy tư cách của mình tuyên bố treo thưởng bắt ta với giá một trăm ngàn triệu, còn tuyên bố muốn nghiền xương ta thành tro...”

Diệp Hi hiếu kỳ nói: “Anh trộm gì?”

Đạo chích vẫy tay, vẻ mặt nhảm chán: “Không có gì, chỉ là một món đồ gia truyền.”

Diệp Hi: “...”

“Haiz, chẳng thú vị gì cả.” - Đạo chích lại tung hứng huy chương lấp lánh, mắt hứng nói: “Trộm xong món đồ đó, Nam Cung thiếu gia đó cũng chẳng còn thứ gì thú vị đáng để ta trộm cả.”

Trông mắt Diệp Hi xoay động, cơ trí nói: “Thật ra còn có một thứ, nếu anh trộm đi, nhất định sẽ khiến Nam Cung thiếu gia tức chết.”

“A? Thứ gì?” - Đạo chích tỉnh táo tinh thần.

Diệp Hi thần bí hề hề chỉ chỉ mình, nói: “Em, vị hôn phu của hần, mấy ngày nữa tụi em sẽ kết hôn.”

Loại nam phụ tam quan lệch lạc này, hiển nhiên là không thể chinh phục bằng phương thức bán manh, chỉ có thể lệch cong theo gã.

“... Em nói đúng nha.” - Đạo chích bưng tỉnh đại ngộ, một tay vuốt cằm, trong mắt phát ra ánh sáng biến thái: “Ta còn chưa trộm người sống bao giờ.”

Diệp Hi chỉ chỉ tay vào mình: “Trộm em đi, trộm em đi!”

Đạo chích cười ha ha, vỗ tay một cái nói: “Được, lần này sẽ trộm em đi.”

Nam phụ này cũng hấp dẫn, trong lòng Diệp Hi yên lặng thở phào, hỏi: “Nhưng anh có cách rời hòn đảo này chưa?”

“Ha, thứ đó quá đơn giản.” - Đạo chích phát ra một tiếng cười nhạo: “Nam Cung thiếu gia rời đảo bằng cách nào, ta cũng rời đảo bằng cách đó.”

Diệp Hi: “Hần ngồi thẳng máy bay trực thăng.”

Đạo chích: “Ta đây cũng ngồi máy bay trực thăng của hần.”

Diệp Hi: “...”

Rất tốt, rất có phong phạm của đạo chích!

“Nhưng ta phải điều tra xem máy bay của hắc nằm ở đâu, bay kiểu gì, xăng còn bao nhiêu, còn cả nhân số thủ vệ, vũ trang và cả tình huống đối ca, cần một ít thời gian.” - Đạo chích ngựa quen đường cũ mà đếm kỹ công tác chuẩn bị trộm máy bay, bộ dạng nôn nóng muốn thử: “Ai nha ai nha, bảo bối nhỏ và máy bay của Nam Cung thiếu gia đều bị ta trộm, không biết đến lúc đó hắc có tức đến lệch mũi hay không nhỉ.”

Diệp Hi châm ngòi thổi gió nói: “Chắc chắn sẽ lệch!”

“... Đúng rồi, còn chưa hỏi anh, sao anh lại dạt vào hòn đảo này?” - Tuy hoàn toàn không để bụng tới cũng đã tạm hiểu điều này, nhưng Diệp Hi vẫn cảm thấy làm người bình thường vẫn nên hỏi một câu.

Đạo chích lộ ra vẻ mặt đau đớn, nói: “Tất cả là do tên nguyên soái hải sản Mặc Sĩ ấy.”

Diệp Hi: “...”

Nguyên soái hải sản, phụt.

Đạo chích: “Ban đầu là thế này, mấy hôm trước ta trà trộn vào du thuyền xa hoa của vương tử Luiz thập thế nước X, định tìm cơ hội trộm cái vương miện truyền thừa ngàn năm của hắc, kết quả còn chưa tới tay lại đụng phải tên nguyên soái hải sản đấy, cũng không hắc có được tình báo từ đâu, mang theo cả một đám người lên du thuyền bắt ta, hắc nháo loạn một phen, Luiz thập thế lập tức gia tăng số lượng hộ vệ lên mấy lần. Ta thấy vương miện không thể tới tay, liền trộm đi huy chương trên ngực nguyên soái hải sản, ha ha ha.” - Nói xong, đạo chích tung hứng huy chương lấp lánh, nói tiếp: “Tục ngữ có câu, làm trộm không đi không.”

Diệp Hi nhớ tới vương miện vững chắc như mọc trên đầu vương tử: “...”

Căn bản là thứ rút không ra! Đến tột cùng là anh muốn trộm kiểu gì!

Cho nên vị đạo chích này, thật ra anh nên cảm ơn nguyên soái hải sản, nếu không nhờ có hắc xuất hiện làm dang dở kế hoạch trộm vương miện của anh, bằng không anh sẽ đau đớn nhận ra rằng trên đời này có thứ mà anh không thể nào trộm được.

“Nhưng, mấy chuyện đó thì liên quan gì tới chuyện anh dạt tới hòn đảo này?” - Diệp Hi hỏi.

Đạo chích cười he he he vui vẻ, giống như nhớ tới chuyện khôi hài nào đó, hai bả vai cười run lên: “Chuyện về tên nguyên soái hải sản đó em đã nghe qua chưa, trong cơ thể hắc ẩn chứa sức mạnh biển cả, khi hắc tức giận, biển rộng quanh hắc sẽ không chịu khống chế của hắc mà xuất hiện một cơn sóng thần quy mô

lớn... Chính vì ta trộm đi huy chương của hắn, hắn giận đến sóng thần, từ đập chìm quân hạm của mình và du thuyền của vương tử! Ha ha ha ha ha!”

“Khụ.” - Khóe môi Diệp Hi nhếch nhếch, cũng rất muốn cười nhưng vẫn phải nhịn xuống, dùng tiếng họ nhẹ che dấu ý cười.

Trách không được trước đó nguyên soái nhắc tới nguyên nhân gặp nạn trên biển lại tỏ ra hàm hồ, hóa ra quân hạm là do hắn khí phen!

Đạo chích nhìn thoáng qua ngoài cửa sổ, quan tâm nói: “Đã trễ thế này em còn ở bên ngoài, vị Nam Cung thiếu gia kia sẽ không sinh nghi ngờ chứ?”

“Sẽ, nói không chừng hắn ta đã phái người điều tra hành tung của em.” - Diệp Hi nói.

“Chắc chắc...” - đạo chích từ từ nói: “Vậy em còn chưa quay về?”

“Em về ngay đây.” - Diệp Hi hỏi: “Anh có muốn em mang chút đồ ăn cho anh không?”

Đạo chích tiêu sái khoát tay: “Không cần, Nam Cung thiếu gia ăn thứ gì, ta ăn thứ đó.”

Thật có phong phạm đạo chích mà!

Vì thế, hai mươi phút sau, lao lực chinh phục nam phụ đến mệt tâm - Diệp Hi về tới biệt thự của Thẩm Tu Lâm, liếc mắt nhìn căn biệt thự đèn đuốc sáng trưng, kim bích huy hoàng, giống như một con thuyền đang phiêu phù trong bóng đêm, mà ở cổng biệt thự, là Thẩm Tu Lâm đang ôm hoài mà đứng, dáng người thanh tuấn đỉnh bật được phẳng quang phác họa tuyệt đẹp.

Oán khí nồng đậm tản ra từ bóng dáng tuyệt đẹp đó, Thẩm Tu Lâm gắt gao nhìn chằm chằm Diệp Hi chậm rãi từ phía xa đi tới, chân trời bắt đầu giăng kín mây đen, trong không khí tràn ngập hơi thở sắp mưa.

Diệp Hi bị ánh mắt nhìn chằm chằm không che dấu của Thẩm Tu Lâm dọa đến nhũn chân, nhìn cũng không dám, mà cũng không dám không nhìn, đành phải chốc chốc nhìn trời, chốc chốc lại nhìn đất, chốc chốc lại nhìn qua Thẩm Tu Lâm, ánh mắt lập lòe, con ngươi loạn chuyển, bộ dáng chột dạ.

“Sao vậy muộn thế hả? Em có biết bây giờ là mấy giờ rồi không?” - Ngữ khí Thẩm Tu Lâm lạnh lẽo, thần sắc u oán, trông rất giống cô vợ nhỏ đáng thương đứng ở cửa nhà chờ đợi ông chồng khôn nạn đi ăn chơi đàng điếm về muộn.

“Ách... Không phải là do em đi mỗi nơi một tí, tích đủ 24 giờ tự do hành động hay sao...” - Diệp Hi vui vẻ thoải mái nói, giống như ông chồng khôn nạn đi lêu lổng với ba cô tình nhân ở ngoài rồi về nhà nói dối mình tăng ca.

Thật sự không dám nói với Thẩm tổng là mình đi chinh phục nam phụ! Không khí quá tưng!

“Ha? Đi mỗi nơi một tí? Đi đến nửa đêm?” - Thẩm Tu Lâm tiến lên một bước, bắt lấy vải cổ áo Diệp Hi, kéo cậu vào trong lòng mình, để toàn bộ cơ thể Diệp Hi kề sát bên người mình, ngay sau đó cúi đầu dùng chóp mũi hun hăng ngửi trên cổ áo, cổ tay, vành tay, tóc Diệp Hi một hồi, giống như cô vợ nhỏ đang kiểm tra trên người lão chồng nhà mình có dính mùi nước hoa của người khác hay không.

Nhưng mà, trên người Diệp Hi không hề có mùi nước hoa...

Thẩm Tu Lâm không thể tin tưởng lại ngửi thêm một lần, nhú mày hỏi: “Sao trên người lại có mùi cua hấp?”

Diệp Hi: “...”

Nhắc tới nguyên soái hấp cua, Diệp Hi lập tức muốn khóc!

“Sao có thể chứ, anh ngửi nhầm rồi, chắc là mùi gió biển mà thôi.” - Diệp Hi ưỡn ngực ngẩng đầu, đúng lý hợp tình dỗ dành Thẩm Tu Lâm: “Anh xem em hấp cua ở đâu được chứ? Hơn nữa em trộm hấp cua làm gì, em lại không ăn được.”

34. Chương 32

Tuy cảm thấy rõ nơi nào đó không đúng lắm, nhưng cuối cùng lại chẳng tìm thấy chứng cứ, huống hồ dù có chứng cứ cũng không có lập trường để nói, vì thế Thẩm Tu Lâm đành phải dồn nén tất cả oán khí từ này tới giờ vào người, giống như cô vợ nhỏ ghen khuất mấp máy môi, buông Diệp Hi để cậu vào biệt thự.

Vì để tiện cho cả hai nói chuyện, Thẩm Tu Lâm đã phân phó cho người hầu và vệ sĩ rời đi trước đó, cả tòa nhà trống trải rộng quá thể đáng, còn có thể nghe thấy tiếng bước chân vang vọng của cả hai.

“Đúng rồi.” - Diệp Hi nhẹ nhàng thở ra, đi theo sau bóng Thẩm Tu Lâm, tiến lên một bước đề ra yêu cầu: “Có thể cho em một gian phòng ngủ riêng không, hệ thống cũng không yêu cầu chúng ta cần phải ngủ cùng nhau trong mấy ngày nay...”

Thẩm Tu Lâm lãnh khốc đánh gãy: “Không thể.”

Diệp Hi buồn bực: “Vì sao không thể?”

Thẩm Tu Lâm cười lạnh: “Không có phòng trống.”

Diệp Hi kêu to: “Anh lừa ai hả, căn biệt thự này có đến nghìn cái phòng đúng không?”

Thẩm Tu Lâm lời ít ý nhiều, nói: “Ngủ với anh.”

Diệp Hi ngăn người: “Vì sao, anh đừng nói với em là vì...”

Thẩm Tu Lâm bất chấp bản mặt già khòm của mình, trắng trợn nói: “Vì thỏa mãn dục vọng biến thái của anh.”

Mặt Diệp Hi đỏ ửng như cua hấp, lẩm bẩm: “Móa, anh đúng thật là...”

Thẩm Tu Lâm thản nhiên để tiếp câu tiếp theo: “Không biết xấu hổ.”

Diệp Hi muốn nói đều bị Thẩm tổng hót tay trên, nhất thời lâm vào tình huống ung thư lời.

“Là ngủ theo đúng mặt chữ mà thôi, yêu cầu của anh không nhiều lắm.” - Từ ngày sau khi tổ tình, da mặt Thẩm Tu Lâm đã bị chính hán vứt bỏ: “Bằng không, bắt đầu từ ngày mai anh sẽ nhốt em lại, nhiệm vụ chính khỏi cần làm.”

Diệp Hi buồn bã nói: “... Không ngờ Thẩm tổng nhà anh là cái dạng này.”

“Ha.” - Thẩm Tu Lâm không coi đó là lời phỉ báng, mà còn coi đó là một lời khen, trong lòng cực kỳ sướng.

...

Rửa mặt xong, Diệp Hi đành rưng rưng lên giường Thẩm Tu Lâm, khuôn mặt đỏ bừng, làm lơ Thẩm Tu Lâm nằm bên đầu giường kia, úy khuất ôm gối đầu và chặn bên ba một đường tới đầu giường khác.

Lại nói, tuy giường và khăn trải giường trên thế giới Mary Sue này rộng tới bốn vạn mét vuông, nhưng chặn lại mang kích cỡ bình thường, trải ra trên giường tạo nên hiệu ứng thị giác ở giữa sân thể dục có một lá cây nhỏ, trông rõ dễ hơi.

Thẩm Tu Lâm nhìn Diệp Hi ở đằng xa đang chạy mất hút, ôm gối đầu và chặn đuổi theo sau.

“Diệp Hi.” - Thẩm tổng thâm tình gọi, hơn nữa còn nằm xuống bên cạnh cậu.

Diệp Hi nghiêng người, bất mãn dùng móng đáp lời Thẩm Tu Lâm.

Thẩm Tu Lâm vòng tay ôm lấy eo Diệp Hi, cả người dần tới phía sau.

“Hừ.” - Diệp Hi lập tức đại nghịch bất đạo, dùng móng hung hăng củng Thẩm tổng một cái!

Thẩm Tu Lâm: “... Làm thêm vài cái nữa đi.”

Diệp Hi lập tức trở mình, trợn mắt hung tợn trừng Thẩm Tu Lâm, mặt đỏ tía tai kháng nghị: “Anh ôm em, em không ngủ được!”

Ngủ không được thì ngày mai lấy đâu ra tinh lực để đút no ba con tiểu yêu tinh ngoài kia!

Thẩm Tu Lâm chậm rãi hỏi: “Phải không?”

Diệp Hi che gương mặt nóng bừng của mình: “Đúng thế!”

Thẩm Tu Lâm trầm mặc một lát, thả ngay một quả bom lớn: “Nhưng lần trước ở nhà em, em lại ôm anh ngủ rất ngon!”

“... Nhà em?” - Diệp Hi nhú mày: “Anh có ý gì?”

“Ý trên mặt chữ.” - Thẩm Tu Lâm hừ cười một tiếng, ánh mắt lạnh vài phần, không vui nói: “Em không nhớ một chút gì thật sao?”

Diệp Hi phát gốc chóc lát, mê man hỏi: “Đến cùng thì anh đang nói gì vậy?”

Thẩm Tu Lâm tận tình nhắc nhở: “Trong lần họp hằng năm năm kia, tối hôm đó em uống say, là ai đưa em về, nhớ rõ không?”

Diệp Hi cau mày nỗ lực suy nghĩ trong chốc lát, chần chờ nói: “Em không nhớ rõ lắm, không phải là Tiểu Vương ở cùng tiểu khu với em sao?”

Thẩm Tu Lâm nhàn nhạt đáp: “Tiểu Vương cũng uống nhiều, là anh đưa hai người về.”

Diệp Hi hít một hơi: “...”

Móa nó!

Thẩm Tu Lâm nâng tay chống đầu, khóe môi nổi lên nụ cười ác liệt mơ hồ, nói: “Muốn nghe sự tích sau

khi em say rượu không? Anh cũng bắt đầu dần dần thích em từ chính lần đó.”

Diệp Hi kinh hoàng nhìn Thẩm Tu Lâm: “...”

Sẽ không phải mình nhảy múa thoát ý trước mặt Thẩm tổng chứ!

Tuy Diệp Hi không tỏ rõ thái độ, nhưng Thẩm Tu Lâm đã mạnh mẽ kể lại: “Hôm đó cả hai người bọn em đều say bất tỉnh nhân sự, anh về nhà đi ngang qua tiểu khu hai người, cho nên kêu người đưa cả hai lên xe anh, sau khi đến tiểu khu, anh nhờ tài xế đưa Tiểu Vương về, còn anh tự mình đưa em về...”

“Từ từ.” - Diệp Hi dừng cảm giác tay hỏi: “Đều là say rượu đưa về nhà, đều là biên tập Nam tần, sao anh không đưa Tiểu Vương về?”

Thẩm Tu Lâm nghiêng đầu sang một bên, hỏi ngược lại: “Em nói xem?”

Diệp Hi như đi vào cõi tiên: “...”

Nhất định là vì Tiểu Vương to hơn em mấy chục cân, hơn nữa cơ ngực có thể kẹp chết một con ruồi, bẻ lên khá nặng!

Kỳ thật nên nói là, Tiểu Vương nên gọi là Đại Vương.

Thẩm Tu Lâm vừa nhớ lại vừa kể tiếp: “Anh ôm em từ sau xe ra, đưa em về nhà, giúp em cởi áo khoác ngoài, để em nằm thẳng trên ghế sofa xong thì muốn rời đi, nhưng lúc đó em...”

..... Tửu lượng và rượu phẩm kém cỏi - Diệp Hi ngã trên sofa, hai mắt nửa khép nửa mở, nước mắt mờ lung, gương mặt chàng trai tuấn tú bị men rượu kích thích ben hông toàn bộ. Làm một cường công độc thân khí huyết dương cương, Thẩm Tu Lâm nhìn không được mà nhìn cậu thêm vài lần, sau đó nén ép tà niệm rồi giúp Diệp Hi cởi áo khoác ngoài.

Cởi xong, Thẩm Tu Lâm đang muốn thu tay lại thì Diệp Hi say đến mức không phân biệt nổi ai với ai, bắt lấy.

Thẩm Tu Lâm lạnh lùng gọi một tiếng: “... Đây.”

Diệp Hi mất diết tai ngơ, một tay gắt gao nắm lấy ngón tay cái Thẩm Tu Lâm, một tay khác cầm lấy bàn tay Thẩm Tu Lâm, sau đó nhắm mắt cắn một cái lên ngón tay Thẩm Tu Lâm.

“...” - Thẩm Tu Lâm không nói gì, ý muốn rút tay về, nhưng lúc này, Diệp Hi lại duỗi đầu lưỡi hồng nhuận mềm nộn, nhẹ nhàng liếm lên lòng bàn tay Thẩm Tu Lâm.

“A...” - Thẩm Tu Lâm bị liếm giật mình, tuy theo thói quen cau mày nhưng cả gương mặt đều mất không chế mà đỏ ửng, không chỉ không rút tay về, mà còn lộ ra vẻ mặt mong chờ, như đang hy vọng Diệp Hi liếm thêm chút nữa!

Nhưng Diệp Hi lại tỏ vẻ đau khổ thè lưỡi buông Thẩm Tu Lâm ra, rõ ràng là đang ghét bỏ mùi vị Thẩm tổng không ngon, sau đó, Diệp Hi gian nan trở mình trên ghế sofa, sờ soạng trên mông mình, sờ sờ trong chốc lát, mắt say lơ mơ mê man ngẩng đầu nhìn Thẩm Tu Lâm, chớp chớp mắt to, vẻ mặt nghi hoặc đáng thương hỏi: “Thẩm tổng, đuôi tôi đâu rồi?”

“Không, tôi...” - Làm một tiểu công thích tiểu thụ thiếu niên xinh đẹp, Thẩm Tu Lâm bị manh đến thất điên bát đảo, lời nói vấp vấp: “Tôi không biết.”

Diệp Hi trừng mắt nhỏ nghiêm túc nói: “Giúp tôi tìm xem.”

“... Được.” - Luôn luôn lãnh khốc uy nghiêm - Thẩm tổng lập tức phối hợp cúi người tìm cái đuôi khắp nơi trên sàn nhà, đến cả phía dưới sofa cũng không buông tha.

Nhưng, hai phút sau, Diệp Hi say khướt đỡ tường từ phòng tắm đi ra, trên cánh tay vắt lên một bộ quần áo ngủ khổng lồ đuôi dài, hình như mới giặt xong.

Thẩm Tu Lâm lập tức cảm thấy bản thân vừa nãy đi tìm đuôi khắp mọi nơi, thật là ngu: “...”

Lúc này, Diệp Hi xoa eo cao giọng tuyên bố: “Thay quần áo!”

Nói xong, Diệp Hi bắt đầu phóng khoáng cởi quần áo trước mặt Thẩm Tu Lâm, cởi đến khi chỉ còn một cái quần lót, rồi lại loạn xạ tay chân mặc bộ đồ ngủ khổng lồ vào.

Sau một màn đã mắt, Thẩm Tu Lâm hoàn toàn mất đi khả năng suy nghĩ, nhân sinh cả đời như cảm rẽ bên sofa, nhìn Diệp Hi không chớp mắt.

Đổi xong đồ ngủ khổng lồ nhỏ, Diệp Hi lại cất cao giọng tuyên bố: “Ngủ thôi!”

Nói xong, Diệp Hi kéo cái đuôi khổng lồ dài thật dài đi về phía phòng ngủ, lác lác ngã vật hình chữ 一 trên giường, Thẩm Tu Lâm bị manh chọc thành thiếu năng trí tuệ, yên lặng đi theo sau, lại không quên nhấn tin cho tài xế nói về trước đi không cần chờ mình đâu. Gửi xong tin nhắn, Thẩm Tu Lâm tắt máy, cầm một tờ khăn giấy ngồi bên mép giường, lừa mình dối người cúi người giúp Diệp Hi lau mồ hôi không tồn tại trên trán, Diệp Hi ngoan ngoãn để hấn xoa, vừa nghiêng người vươn tay sờ soạng tìm ôm gối đã rơi trên mặt đất từ lúc nào không hay, tưởng tượng rằng vẫn ôm gối ôm như thường này, tìm mãi không thấy đâu, Diệp Hi biết lần mò sang chỗ khác, vươn tay ôm lấy cổ Thẩm tổng, một tay gát gao dúi Thẩm tổng vào trong lòng ngực!

Thẩm Tu Lâm trái lương tâm giây giữa một chút, nhẹ giọng gọi: “Diệp Hi, Diệp Hi?”

“Thành thật đi, mày chỉ là một cái gối ôm mà thôi!” - Diệp Hi nói, uy nghiêm đánh đầu Thẩm tổng: “Sau khi kiến quốc không được thành tỉnh!”

Thẩm Tu Lâm không dám động: “...”

Gối ôm không an phận trong lòng ngực từ bỏ thành tỉnh, Diệp Hi vừa lòng ôm Thẩm tổng, mặt dán vào cổ một phen, vừa cổ vừa phát ra tiếng ngáy thỏa mãn giống như mèo kêu, cùng hai bắp chân khùng long kẹp lấy eo Thẩm tổng, sau khi làm xong tư thế trước khi ngủ, Diệp Hi hạnh phúc cười hi hi hai tiếng, ôm Thẩm tổng ngủ.

Hệ xử nam vạn năm cấm dục - Thẩm Tu Lâm lập tức phá công, bị chọc đến đỏ mặt đập tim, cẩn thận vươn tay ôm lấy eo Diệp Hi, đâm lao phải theo lao mà làm gối ôm cả đêm, ngửi trên người Diệp Hi có mùi rượu và hương sữa tắm và dầu gội đầu cậu vẫn thường dùng, trong đầu giống như màn hình nhỏ kéo quân tới nhớ lại từng chi tiết nhỏ bản thân ở chung thường ngày với Diệp Hi, càng nghĩ càng ngủ không yên.

Thời điểm trời tờ mờ sáng, một đêm không chớp mắt - Thẩm Tu Lâm nhẹ nhàng tay chân nhấc tay chân Diệp Hi lên, ăn mặc một bộ âu phục nhún nhúm bỏ trốn như trộm.

“... Là như vậy đó.” - Thẩm Tu Lâm kết thúc hồi ức, không cam lòng xác nhận lại: “Em không nhớ gì thật sao?”

“Không nhớ mà!” - Diệp Hi vừa nghe Thẩm Tu Lâm kể lại toàn bộ quá trình đều ôm chần không ngừng a a a a, giờ đã kiệt sức sau vài hiệp: “Vì sao anh lại nói với em chứ hả hả hả hả....”

Loại chuyện này không biết còn đỡ, biết rồi thật là xấu hổ quá đi!!!

35. Chương 33

Biểu tình Thẩm Tu Lâm bi thương, u oán nói: “Ha ha, trêu chọc người ta xong còn không chịu nhận tội.”

Diệp Hi oan thị mẫu: “Căn bản em không hề nhớ!”

Bộ dáng thả lỏng ở nhà của mình cứ thế mà bị Thẩm Tu Lâm thấy, Diệp Hi rất muốn lao đầu vào vách tường tự sát!

“Kể từ ngày đó, lúc nào em cũng bán manh với anh.” - Thẩm Tu Lâm âm trầm bổ sung thêm một câu.

“Em bán manh với anh khi nào!” - Diệp Hi vô tội trừng lớn hai mắt.

Thẩm Tu Lâm liếc mắt nhìn cậu, nghiêm túc nói: “Anh cảm thấy bây giờ em cũng đang bán manh với anh.”

Diệp Hi: “...”

Rõ ràng là anh nào bộ quá độ, thưa Thẩm tổng!!

Kể từ đêm đó, Thẩm Tu Lâm bắt đầu cảm lòng không đậu mà lưu ý tới mọi cử chỉ hành động của Diệp Hi ở trong công ty, tuy thái độ của Diệp Hi đối với hắn vẫn luôn cẩn thận và tôn kính, trên thực tế hoàn toàn khác với lúc trước, nhưng đọng lại trong ánh mắt nhộn nhạo tâm xuân của Thẩm tổng, mỗi một hơi thở của Diệp Hi đều tự mang BUFF kiêu ngạo, mỗi một lần chớp mắt đều như vút mị nhãn cho hắn!

Nhưng mà Thẩm Tu Lâm trời sinh bản mặt than, cũng không biết cách biểu lộ tình cảm, đã vậy còn sợ bị Diệp Hi cự tuyệt, cho nên hắn vẫn luôn đè nén tình cảm đó trong lòng mình, trước khi xuyên qua đều áp dụng duy nhất vài hành động, một là mượn cơ hội bắt Diệp Hi vào văn phòng, hai là lén lút điều Diệp Hi từ tổ Nam tần sang tổ Đam Mỹ, ý muốn cậu tiếp thu một số văn hóa hun đúc làm gay, mặt khác lại không hề dám biểu lộ, thẳng đến khi bất ngờ xuyên tới thế giới đầy phúc lợi này...

Cho nên mới nói, lần xuyên qua này đối với Thẩm tổng mà nói, đây chính là cơ hội tốt trời ban!

“Anh chính vì đó mà phải lòng em.” - Thẩm Tu Lâm nghiêm trang, dùng giọng điệu ra lệnh cho Diệp Hi như lúc ở hội nghị: “Kế tiếp, em nói xem em đã phải lòng anh như thế nào.”

Diệp Hi gào lên: “Em mới không phải lòng anh!”

Cầm nang kinh điển không thành công, Thẩm tổng không vui trầm mặc một lát, ngay sau đó đổi đề tài: “Ngày thường sao không thấy ảnh em selfie trong tổ bạn bè?”

Diệp Hi cảnh giác nhìn hắn: “...”

Thẩm Tu Lâm: “Nhọc công anh lấy bản photo chứng minh thư của em.”

Diệp Hi: “Anh lấy bản photo chứng minh thư của em làm gì?”

Thẩm Tu Lâm thần nhiên nói: “Phát điện.”

“Cái đêch!” - Diệp Hi nhin không nổi mà chửi tục một câu: “Ảnh chứng minh thư của em xấu như thế anh cũng có thể tuốt lên?”

Tôi tin rồi, Thẩm tổng đối với tôi là chân ái!

Thẩm Tu Lâm uy nghiêm nhíu mày, dùng giọng điệu khiển trách hỏi: “Bằng không anh có thể làm gì? Trong tổ bạn bè, em toàn đăng lịch tặng ca, ngoại trừ cái đó ra thì chẳng còn gì.”

Diệp Hi mấp máy môi, nhỏ giọng nói: “Thật ra em thường xuyên tự sướng lắm.”

Bằng không, chẳng lẽ để phí bản mặt đẹp trai này sao?

Mắt Thẩm Tu Lâm lộ ra hàn quang: “...”

Diệp Hi mắt tự nhiên khụp một tiếng, nói: “Chẳng qua là do anh ở trong tổ khác nên không trông thấy thôi, em phân anh vào tổ lãnh đạo, trong đó có một mình anh.”

Thẩm tổng tức khắc có một loại cảm giác bị cô lập!

Dù sao lời cũng đã nói, Diệp Hi không hề che đậy thêm, thẳng thắn nói: “Mỗi ngày em phốt mấy cái bảng công việc ấy, chỉ có mình anh thấy...”

Nghĩ tới mình đã bỏ lỡ bao nhiêu hình ảnh selfie đáng yêu của Diệp Hi, tâm linh Thẩm tổng lập tức lâm vào thống khổ vô biên, thật hối hận vì sao mình không lập thêm một nick mới để add Diệp Hi.

Thấy Thẩm Tu Lâm mặt vô cảm ngơ ngác nhìn chăm chú không khí phía trước, Diệp Hi cảm thấy áy náy, giơ tay chọc chọc cánh tay Thẩm Tu Lâm, nói: “Khi nào trở về, em sẽ phân anh vào tổ bạn bè nhé.”

Thẩm Tu Lâm được voi đòi tiên, yêu cầu thêm: “Phải phân vào tổ ông xã.”

Nghe thấy hai chữ kia, Diệp Hi mặt xoát đỏ bừng, xả vèo chăn trùm lên đầu mình, lãnh khốc nói: “Năm mơ đi!”

Thẩm Tu Lâm nở nụ cười khê, kéo cả Diệp Hi và chăn ôm chặt vào trong lòng, nhẹ giọng nói: “Đền bù đi, để anh ôm một lát.”

Được đôi tay mạnh mẽ hữu lực ôm lấy, trong lòng Diệp Hi bất giác dâng lên một loại cảm giác kiên định, hơn nữa vì hôm nay diễn kịch với ba nam phụ nên cậu mệt mỏi lười giãy dụa, cho nên không lâu sau, Diệp Hi dùng chăn che đầu được Thẩm Tu Lâm ôm ngủ.

Thẩm Tu Lâm nhẹ nhàng kéo chăn qua đầu Diệp Hi xuống, nhìn mấy cánh hoa tường vi rơi trên gối đầu, vừa bất đắc dĩ vừa ngọt ngào mà lắc lắc đầu, cũng mỹ mãn phóng thích ra dục vọng biến thái của mình thêm một lần nữa!

Sáng sớm hôm sau, Diệp Hi bị Thẩm Tu Lâm đánh thức.

“Sao thế, không cần đi làm mà...” - Diệp Hi trợn mắt mở đôi mắt nhập nhèm buồn ngủ, trông thấy vẻ mặt sương lạnh của Thẩm Tu Lâm đang dùng hai ngón tay mang một tờ giấy trắng và một cành hoa hồng.

“Đây là cái gì?” - Thẩm Tu Lâm lạnh lùng hỏi.

Thấy sắc mặt Thẩm Tu Lâm không tốt, Diệp Hi buồn ngủ lập tức bay phân nửa, khi nhìn thấy tờ giấy kia, Diệp Hi phát hiện trên đó có viết: “Tám giờ sáng hôm nay, ta sẽ lấy đi bữa sáng của Nam Cung thiếu gia. Siêu đạo chích Thác Bạt X kính gửi.”

Ở một góc trang giấy còn có một lỗ thủng nhỏ, hình như là bị hoa hồng chọc qua.

Diệp Hi: “...”

Đúng là có rất nhiều đạo chích trong tiểu thuyết, manga và anime đều dùng cảnh tượng này, siêu đạo chích muốn biểu hiện kỹ thuật trộm cắp cao siêu của mình, trước khi trộm đồ thường xuyên gửi một bức thư gửi cho chủ nhân, nói rõ đồ vật mình muốn trộm và thời gian tới, loại tình tiết này vẫn thường thấy, nhưng...

Trộm bữa sáng nhà người ta còn báo trước làm cái rắm gì!!!! Diệp Hi phát điên, đạo chích anh có chứng cương bách sao!

“Giờ đã là 8 giờ 20.” - Thẩm Tu Lâm hồ nghi nói: “Anh vừa mới tỉnh dậy, thấy tấm card này ở bên gối anh, tên đạo chích này là nam phụ?”

Diệp Hi cười gượng hai tiếng, gương mặt đối diện với ánh mắt của Thẩm Tu Lâm, bởi vì mi mắt buông xuống lên lông mi trông cong dài hơn rất nhiều, nhìn trông có vẻ u buồn, hai cánh môi xinh đẹp vì ẩn nhẫn mà hơi mẩn, như đang áp chế không vui trong lòng, cả người nồng đậm một cỗ ủy khuất. Diệp Hi giật mình, hạ quyết tâm phải giấu đến cùng, đang muốn mở miệng thì bên ngoài truyền tới tiếng người loáng thoáng, tuy cách hơi xa nhưng vẫn miễn cưỡng nghe thấy vài câu, gì mà “Mau làm bữa sáng cho Nam Cung thiếu gia”, “mau đuổi theo gã” gì gì đó...

Nhưng lại nói tiếp, trộm đồ ăn tội cùng là trộm kiểu gì vậy... Diệp Hi không khỏi náo bở ra cảnh tượng đạo chích tà mị tuần mỹ một tay bưng mâm đồ ăn, chạy nhảy trên nóc nhà và nhánh cây giống như ninja, suýt chút nữa thì cười ra tiếng.

Thẩm Tu Lâm nghe âm thanh vọng từ bên kia tới, trầm mặc trong chốc lát, ngữ khí lạnh băng tự thì thầm: “Họ tên: Thác Bạt X, Thân phận: Đạo chích, tóm tắt nhân vật...”

Cái đêch! Diệp Hi thống khổ hắc tuyến.

– Lần đầu tiên những nhân vật trong cốt truyện xuất hiện ở gần Diệp Hi và Thẩm Tu Lâm đều xuất hiện một bảng thông tin nửa trong suốt bên cạnh, loại bảng giới thiệu ấy không hề chịu ảnh hưởng của khoảng cách và chướng ngại vật, ngoan cường phóng trong mắt Thẩm Tu Lâm, căn bản khó lòng phòng bị!

Lúc này, Thẩm Tu Lâm đã đọc lại từng câu từng chữ trong bảng giới thiệu nhân vật, đọc xong, hần quét mắt qua Diệp Hi, cau mày hỏi: “Hôm qua em đi chinh phục nam phụ này sao?”

“...” = Diệp Hi ấp ú diễn cảm trong ba giây, đột nhiên kinh ngạc nói: “Trời ơi! Lại có nam phụ mới lên sân sao!”

Khóe miệng Thẩm Tu Lâm hơi hơi run rẩy: “.....”

Diệp Hi lại ấp ú diễn cảm trong chốc lát, đột nhiên cự tuyệt nói: “Em không muốn chinh phục người này, chạy trốn quá nhanh không đuổi kịp nổi, vẫn là thôi đi.”

Trong mắt Thẩm Tu Lâm phát ra hàn quang: “Anh nói rồi, kỹ thuật diễn của em rất nát.”

Cũng chỉ có thể lừa được mấy vị nam phụ nào tàn mà thôi.

Diệp Hi ngoan cố chống đối không thành, đành phải nói ra một phần ba sự thật: “Hôm qua em nhặt được gã ở cạnh bờ biển, còn chưa chinh phục thành công.”

Thẩm Tu Lâm: “Sao vừa nãy còn chối?”

“Em sợ anh ghen mà!” - Diệp Hi bực bội.

“Anh ghen thì đã sao?” - Khóe môi Thẩm Tu Lâm cong lên: “Anh đã cam đoan sẽ không cản trở em, cùng lắm thì đánh mấy hồi sấm sét mà thôi.”

Đúng vậy, nếu Thẩm tổng đã không quấy rối, vì sao mình còn sợ hấn ghen? Diệp Hi bị vấn đề này làm khó, cậu suy nghĩ một lúc, hoang mang nói: “Em cũng không biết vì sao nữa, tóm lại là không muốn thấy anh khó chịu.”

Thẩm Tu Lâm hít sâu một hơi, kiên nhẫn dẫn đường: “Thấy anh khó chịu thì sao chứ?”

Diệp Hi nghiêm túc suy tư một lát, ngay thẳng nói: “Khi anh tức giận em sẽ sợ anh, không có cảm giác khác, nhưng như vừa nãy anh chỉ chịu ủy khuất một chút thôi, em cũng khó chịu rồi, trong lòng như chuột bị móng mèo bắt một phen, đó là vì sao chứ?”

Vẫn chưa đi ra khỏi mê cung mà!

“Đồ ngốc!” - Thẩm Tu Lâm bỗng vươn tay ôm Diệp Hi vào trong lòng, giọng nói rất ôn nhu: “Đến khi nào em mới chịu suy nghĩ kỹ đây?”

“Em hiểu rồi.” - Diệp Hi nghiêm túc nói: “Nhất định là do em làm người quá thiện lương, quá giàu lòng thương cảm.”

Thẩm Tu Lâm dùng một ánh mắt phức tạp không thể hình dung, nhìn Diệp Hi chăm chăm: “...”

Diệp Hi lộ ra nụ cười phở độ chúng sinh, lấp lánh sáng ngời nhìn lại hắn.

Vì thế, giây tiếp theo, Diệp Hi bị Thẩm tổng ấn ngã xuống giường hung hăng hôn một hồi~

“Anh, anh làm cái gì... Ừm...” - Diệp Hi mặt đỏ như sắp cháy, trái tim đập suýt vọt lên cổ họng, cậu giãy giụa vài cái, phát hiện tránh không thoát, vì thế nương theo tay chân mềm mại màng hồ đồ mà từ bỏ giãy giụa, chỉ trừng mắt dùng ánh mắt kịch liệt không tiếng động khiển trách loại hành vi lưu manh này của Thẩm Tu Lâm!

Ba phút sau, Thẩm Tu Lâm chiếm đủ tiện nghi, rốt cuộc buông cậu ra.

“Khi được anh hôn, em cảm thấy sao?” - Thẩm Tu Lâm chưa từ bỏ ý định, hỏi.

“Không... Không cảm giác! Lần sau đừng làm vậy nữa!” - Diệp Hi lạy ông tôi ở bụi này mà che thứ kia của mình, chạy tới mép giường xô dép lê rồi chạy bật mạng như điên, từ trên đầu rơi tán loạn cánh hoa tường vi, hoàn toàn bại lộ con đường chạy trốn của cậu!

Diệp Hi vừa chạy vừa phát giác không đúng, cậu sờ lên đầu mình một phen, kinh hoàng phát hiện ra một đồng hoa tường vi.

“Đạch, đây là hoa anh đào biến dị sao!” - Diệp Hi lừa mình dối người kinh ngạc cảm thán.

36. Chương 34

Sau khi chạy ra khỏi biệt thự Thẩm Tu Lâm, Diệp Hi bắt đầu một ngày chinh phục, ở giữa ba căn phòng nhỏ của nam phụ đi qua đi lại, xoay tròn nhảy nhót, lượn lờ bán manh xoát độ hảo cảm, vô cùng vất vả!

Bởi vì trước khi trộm thứ gì đó, đạo chính đều gửi thư cho Nam Cung thiếu gia, thế nên cả ngày hôm nay Thẩm Tu Lâm thu được hơn mười bức thư từ đạo chính, bình quân mỗi giờ một bức: “Chín giờ sáng hôm nay, ta sẽ tới lấy đi kem đánh răng được bào chế từ hai trăm loại thảo dược trân quý của Nam Cung thiếu gia, siêu đạo chính Thác Bạt X kính gửi.”, “9 giờ 30 phút sáng ngày hôm nay, ta sẽ tới lấy đi bộ đồ ngủ được đặc chế từ thiên tằm ti Bắc Hải của Nam Cung thiếu gia, siêu đạo chính Thác Bạt X kính gửi.”, “12 giờ trưa hôm nay, ta sẽ tới lấy đi bữa cơm trưa của Nam Cung thiếu gia, siêu đạo chính Thác Bạt X kính gửi.”,... Đội cận vệ tiêu chuẩn hoàng gia của Nam Cung thiếu gia bị gã đùa quay như chong chóng trong biệt thự, đạo chính xoát độ tồn tại đến max, đến cả Diệp Hi không cung khai cũng giấu không nổi.

Nhưng may mà hai nam phụ khác lại rất điệu thấp, cả ngày nguyên soái đều an tĩnh ở trong phòng nấu nướng hải sản, vương tử cũng an tĩnh ở trong phòng chờ Diệp Hi đem hải sản từ chỗ nguyên soái tới lửa, một ngày ba bữa sáng trưa tối chưa từng nghỉ...

Thời gian qua mau, ngày tháng như thoi đưa! Rất nhanh đến buổi tối!

Thời điểm ban ngày, nguyên soái không yên tâm lập đi lập lại lời dặn dò Diệp Hi là sau khi mặt trời xuống núi thì đừng đến tìm mình, Diệp Hi thẻ son thẻ sắt đáp ứng sẽ không tới phòng nguyên soái khi mặt trời xuống núi.

...

Hoàng hôn đã chìm xuống mặt biển, ánh chiều tà vẫn ngoan cường nhuộm đỏ tán mây, phòng nhỏ nguyên soái dần dần biến mất giữa trời chiều, mái hiên và hành lang dần dần hòa thành một thể. Diệp Hi giáo hoạt núp sau cửa sổ, vừa vẽ chân gà trên mặt cát, vừa chờ dòng máu cự yêu Bắc Hải trong người nguyên soái bị trăng tròn đánh thức.

Dần dần, sợi nắng chiều cuối cùng cũng biến mất, ánh trăng bàng bạc u hàn chậm rãi lộ ra sau tầng mây đen, cùng lúc đó, trong phòng nguyên soái bắt đầu truyền ra từng tiếng gầm nhẹ áp lực mà ghen ngào.

Cũng không biết tình hình lúc trăng tròn, vị nguyên soái này biến thành bộ dáng gì..... Diệp Hi cẩn thận ló đầu ra ngoài cửa sổ, khe khẽ dõm mặt vào trong. Trong phòng chỉ bật một đèn bàn hơi sáng mờ, Mặc Sĩ X nguyên soái ngửa đầu dựa ngời trên sofa, cúc áo quân trang cởi một nửa, lộ ra cơ ngực rắn chắc, đường như hần đang liều mạng nhẫn lại điều gì đó mà Diệp Hi không thể nào biết được, ngực phập phồng liên tục, hầu kết lẫn lộn, đổ mồ hôi đầm đìa, hai đường mày kiếm sắc bén thẳng tắp thống khổ mà cau lại, bàn tay nắm chặt, khớp hàm cắn đến nổi cả cơ mặt đều run nhè nhẹ, nhưng trừ mấy thứ đó ra thì không dị động nào khác.

Diệp Hi vịn cửa sổ nhìn qua, cảm thấy khả năng cuồng hóa của nguyên soái chắc còn chưa chính thức bắt đầu, mang muốn lùi về từ từ nhìn tình huống, thì đúng lúc ấy, bỗng nhiên đầu nguyên soái lệch về một bên, cặp mắt sắc bén mang vẻ khát máu cuồng bạo nhìn chăm chăm đối mắt với Diệp Hi! Trong chớp mắt đó, sát khí bốc hơi cuộn cuộn, nơi trông mắt bị huân đỏ ngầu, gân xanh mạch máu trên mặt co giật, hàm răng trắng bóc cắn ken ken kết, bộ dạng vô cùng dữ dằn đáng sợ.

“...” Móa ơi, nam phụ này đáng sợ quá, Thẩm tổng cứu mạng a a! Diệp Hi bị ánh mắt nguyên soái dọa sợ run rẩy, trong chớp mắt đã quên đi cơ hội đi vào trấn an nguyên soái để chinh phục, bản năng giống như chuột thấy mèo mau chóng lẫn xuống tầng hầm, Diệp Hi rụt cổ xuống, chỉ dư lại dóm tóc nhỏ bị gió đèn thổi lay động dưới thành cửa sổ.

Nhưng đã bị nguyên soái phát hiện, cho nên lùi về phía sau cũng chẳng có ích lợi gì.

Diệp Hi run bần bật ngồi xồm bên chân tường một lúc, trong phòng yên tĩnh như nghĩa địa, ngay cả tiếng gầm nhẹ đứt quãng cũng biến mất, Diệp Hi đang rối rắm có nên thăm dò chút không, chứ bây giờ nguyên soái trong phòng còn đáng sợ hơn cả quỷ... Nhưng, khi Diệp Hi còn đang do dự ở cửa, trên đỉnh đầu cậu

bồng truyền đến tiếng cửa sổ vỡ giòn tan, thủy tinh vỡ nát như mưa rơi bắn ra ngoài cửa sổ, một tia chớp nhào ra không hề do dự cuốn lấy eo Diệp Hi kéo toàn bộ cậu vào!

Diệp Hi rất mất mặt, thét lên chói tai: “A a a a!”

Nguyên hình Nguyên soái lại là thuộc hệ xúc tua!

Trong phòng đã không còn nguyên soái tiêu sái anh tuấn, thay thế vào đó chính là một con quái vật khổng lồ như sắp nhồi đầy căn phòng – đó là một con... chắc là cự yêu Bắc Hải chỉ tồn tại trong truyền thuyết, nhưng vì nhà quá nhỏ, cho nên cự yêu có hơi nghẹn ứ, đám xúc tua thô trắng co nhét trong góc tường, một đôi mắt sáng bích sắc to vằn vằn như quả bóng rổ sáng quắc nhìn chăm chăm Diệp Hi, sau đó há miệng gào một tiếng, lộ ra cái miệng khổng lồ sâu hun hút có thể nuốt chửng mấy trăm Diệp Hi vào trong bụng, xúc tua cuốn Diệp Hi dăng Diệp Hi dưng ở bên trên cái miệng khổng lồ đó, xúc tua giống như có thể tùy lúc biến Diệp Hi thành vật rơi tự do.

“Khoan khoan, đừng có ăn em, hôm nay em còn chưa tắm, người rất bẩn!” - Tuy trong lòng biết trên người mình mang vòng hào quang trọng sinh, sẽ không chết được, nhưng Diệp Hi vẫn bị cảnh trước mắt dọa sợ, bàng quang đau xót, suýt nữa bị dọa nước tiểu.

Nhưng bây giờ cậu đang lung lay không ngừng trên miệng rộng của nguyên soái, nếu bị dọa nước tiểu thì đồng nghĩa với việc...

Bàng quang, mày tranh thủ tý sức đi, tao không muốn phóng thích cầu vòng vào miệng nguyên soái, a đệt mẹ nó! Nếu xảy ra chuyện mất mặt như vậy, tao thà tự sát trọng sinh còn hơn! Diệp Hi dùng hết sức kẹp chặt hai chân, toàn bộ lực chú ý đều đặt ở cơ vòng co rút, còn chuyện chinh phục lại bị ném lên chín tầng mây!

Nhưng mà, ước chừng nửa phút trôi qua, xúc tua cuốn bên eo Diệp Hi vẫn không hề buông xuống, đôi mắt to xanh biếc nhìn Diệp Hi không chớp, mơ hồ toát ra vẻ mê man.

Thấy đối phương tạm thời chưa tính ăn mình, Diệp Hi cũng bình tĩnh lại, run rẩy mở miệng hỏi: “Mặc Sĩ X nguyên soái, anh còn nhớ rõ em không?”

“Gào -?” - Nguyên soái phát ra tiếng gầm nhẹ nghi vấn, khó hiểu quơ quơ đầu to, cũng thành công cọ rớt đèn trần trên trần nhà.

“Là em, là em, người cứu anh trên bờ biển ngày hôm qua.” - Diệp Hi lộ ra nụ cười còn khó coi hơn cả khóc, không hề có phong phạm của tiểu thụ phổ độ chúng sinh trong Mary Sue! “Anh đã nói muốn đưa em cùng rời khỏi hòn đảo này...”

Đôi mắt xanh biếc của nguyên soái chớp chớp, dùng xúc tua thả Diệp Hi thấp xuống một ít, để Diệp Hi tiếp xúc với đầu mình, ngay sau đó một tiếng gầm nhẹ chứa đầy thống khổ vang lên: “Grao grao grao -!”

“Anh... không thoải mái chỗ nào sao?” - Diệp Hi cố gắng dùng thần kinh thô của mình để phân biệt cảm xúc trong tiếng hô của nguyên soái.

“Gào!” - Túi đại não to nguyên soái lập tức hướng lên trên, thành công đâm thủng trần nhà, gạch đá và xi măng nện bùm bùm len lỏi da dẻ dai kiên cường của nguyên soái, giống như gào ngựa không lưu lại bất cứ dấu vết nào.

Diệp Hi cố gắng khắc phục nỗi sợ hãi đối với cự yêu Bắc Hải, vươn tay lên trên đôi mắt to của nguyên soái, đến một nơi được coi tạm là “trán”, nhẹ nhàng sờ sờ, dịu dàng dỗ dành như đang dỗ trẻ con: “Ngoan nào, ngoan nào, không khó chịu, ngoan nào.”

Nói đến kỳ quái, khi bàn tay Diệp Hi tiếp xúc đến cái trán của nguyên soái, một ánh quang màu trắng bạc bất ngờ chậm rãi tỏa ra từ lòng bàn tay cậu, giống như gợn nước lặn tấp bao phủ quanh người nguyên soái, ánh sáng đó thánh khiết mà mỹ lệ tựa như đến từ thiên đường, an ủi hơi thở hung tàn quanh thân cự yêu Bắc Hải.

Về mặt Diệp Hi ngơ ngác nhìn mình chế ra bạch quang: “...”

Một đoạn lấy một viên dịu dàng thiện lương trị bách bệnh, và trái tim yêu hòa bình đánh tan bóng tối tội ác trong văn Mary Sue, cuối cùng cũng xuất hiện!

“Gào ~” - Tiếng gào của nguyên soái trở nên vô hại hơn nhiều, thậm chí còn mơ hồ lộ ra vui vẻ! Hấn dùng xúc tua kéo Diệp Hi đến gần mặt to của mình, sau đó cọ loạn vài cái như đang làm nũng vậy.

Diệp Hi lại cảm giác nội tạng của mình sắp bị túi đại não của nguyên soái cọ hồng, cuối cùng thì nguyên soái cũng dừng làm nũng, cũng dưới tác dụng của bạch quang mà biến trở về hình người, mấy xúc tua quấn quanh Diệp Hi biến ảo thành đôi tay thon dài kiên mỹ, giữ chặt eo Diệp Hi, thuận thế kéo cậu vào trong lòng ngực của mình.

“... Cảm ơn em.” - Nguyên soái thấp giọng nói bên tai Diệp Hi.

Diệp Hi vội nói: “Đừng khách khí.”

Đây đều là khăn quàng đỏ chúng em nên làm.

Nguyên soái ôm cậu càng chặt hơn: “Em là người đầu tiên trên thế gian này có thể cứu giúp ta khỏi trạng thái cuồng hóa của cự yêu Bắc Hải.”

Tuy sớm biết nhưng Diệp Hi vẫn dỗi trá hỏi: “Cự yêu Bắc Hải? Đó là cái gì?”

“Là huyết thống truyền lưu bao thế hệ trong gia tộc chúng ta, nó là một con quái vật biển sâu tồn tại chân

chính trên thế gian này, không biết từ thế hệ nào đã bắt đầu dung hợp với huyết mạch gia tộc bọn ta, ta có thể khống chế sức mạnh biến cả cũng chính là từ huyết thống này, thế nhưng...” - Nguyên soái dừng một lúc, ưu thương nói, “Mỗi khi đến đêm trăng tròn, ta sẽ biến thành một con quái vật, hơn nữa bị coi là chúa tể thích chết chóc và khát máu, khi ta còn nhỏ, ta đã từng biến hóa cắn nuốt thú nuôi ta yêu quý nhất... Kể từ đó, ta không dám cho ai nửa phần tình cảm của mình, ta sợ một ngày nào đó, ta sẽ biến thành quái vật đáng sợ hại chết người yêu trog lòng ta, sợ người đó cũng sẽ như thú nuôi kia, nhưng, em...” - Thanh âm nguyên soái kích động phát run: “Sao em làm được điều đó? Vì sao em có thể hóa giải cuồng hóa của ta?”

“Em không biết...” - Diệp Hi cố gắng tránh khỏi ôm ấp mạnh mẽ của Phác nguyên soái, vô cùng sát phong cảnh nói: “Anh có thể mặc quần áo vào trước rồi hẵng nói không?”

Lộ mông lừa tình đúng là rất kỳ quái, đã hiểu chưa!

37. Chương 35

Vì thế, đang muốn trực tiếp hôn xuống, nguyên soái xấu hổ buông Diệp Hi ra, đưa lưng về phía cậu để mặc quần lót.

Trước khi mất khống chế mà biến hình, nguyên soái đã dùng tốc độ siêu nhanh để cởi sạch quần áo, bằng không sau khi biến hình, quần áo sẽ bị biến thân khổng lồ của cự yêu Bắc Hải căng nát thành từng mảnh nhỏ, mà kẻ phiêu lưu đến hòn đảo này - nguyên soái lại không có quần áo để mặc...

Cũng thật là một lòng mà, đến cuồng hóa cũng phải suy xét nhiều vấn đề như vậy!

Nguyên soái ăn mặc chỉnh tề, chưa từ bỏ ý định, hỏi lại một lần nữa: “Chính em cũng không biết lý do ta cuồng hóa sao?”

“Em không biết thật mà.” - Diệp Hi rưng rưng lệ nóng nhón chân nhìn về phương xa, trong giọng nói dạt dào tình cảm: “Có lẽ, đây chính là sức mạnh tình yêu.”

Nguyên soái bị lời nói ngốc nghếch này chọc cười, hấn bá đạo ôm Diệp Hi vào trong lòng, dùng ngón trỏ và ngón cái nâng cằm Diệp Hi lên, đầu khẽ nghiêng về một bên, hôn lên.

“Đừng đừng đừng!” - Diệp Hi bị động tác này của nguyên soái dọa sợ tới mức dựng ngược cả tóc gáy, thất lễ dùng tay che miệng nguyên soái, hơn nữa còn đẩy đầu nguyên soái về phía sau, dùng ánh mắt khiển trách trừng nguyên soái.

Đậu mồ, vị nam phụ này anh muốn làm gì? Trên thế giới này chỉ có Thẩm tổng mới được hôn tôi mà thôi!

Nếu Thẩm tổng không làm nhiệm vụ chính, nhiệm vụ không làm thì nhóm nam phụ cũng không thể lên

sân khấu!

“Em vừa mới nói đó là sức mạnh tình yêu...” - Ánh mắt nguyên soái từ vui sướng biến thành thất vọng, nhú mày nói, “Là ta hiểu sai sao?”

“Không sai, nhưng chúng ta tiến triển chậm lại có được không?” - Diệp Hi nói, xoa xoa cánh tay vừa bị dọa nổi da gà, nhắc nhở: “Ví dụ như... anh thổ lộ trước đi?”

Nguyên soái dùng ánh mắt yêu thương nhìn chăm chú thiếu niên xinh đẹp dễ xấu hổ trước mắt, khóe môi cong lên độ cung hoàn mỹ, gờ tay kính chào theo nghi thức quân đội, thanh âm từ tính như muốn làm lỗ tai mang thai: “Tuân mệnh.”

Không thể không nói, chiêu thức này của nguyên soái nếu dùng trên người phái nữ hoặc tiểu thụ chân chính, chắc đã sớm khiến đối phương mê đảo, đáng tiếc hán lại gặp phải Diệp tra tra hai mắt chỉ nhìn chăm chăm vào giá trị EXP...

Nguyên soái: “Mộ Dung tiên sinh, thật ra ta không phải là người theo chủ nghĩa độc thân chân chính, chẳng qua ta sợ hãi vào đêm trăng tròn bản thân cuồng hóa sẽ bất cẩn làm hại tới người thân cận của ta...”

Nhưng Diệp tra tra thậm chí còn không nghiêm túc nghe! Cậu chỉ toàn tâm toàn ý chờ đợi hệ thống công bố chỉ số EXP của nguyên soái, giống như học sinh đang âm thầm cầu nguyện kết quả thi sau đợt kiểm tra cuối kỳ – cao lên chút, cao lên chút, hệ thống, làm ơn, suýt nữa thì tao bị bạch tuộc bỏ vào trong miệng đấy, mày mà không cho tao năm vạn EXP thì mày đúng là đồ chó!

Nguyên soái vẫn ở trong trạng thái si tình chân thành thổ lộ: “... Tâm hồn trong sáng thiện lương của em đã cứu rỗi ta, trong thời khắc thần chí ta điên cuồng hỗn loạn, ta cảm nhận được tình yêu của em, năng lượng ấm áp đó chảy vào trái tim ta...”

Về mặt Diệp Hi mơ màng nhìn sâu vào hai mắt nguyên soái, có tiết tấu là liên tiếp gật đầu, giống như đang thật sự nghiêm túc.

Haiz, nói tới bạch tuộc lớn lại nhớ tới bạch tuộc nhỏ, thêm ăn quá đi, ở ngay bên nhà có một cái nhà hàng, bạch tuộc da nướng giòn tan, bên trong từng tổ thịt trắng béo ngậy lại còn dai dai, bên trên phủ thêm một lớp mù tạc cay, cắn một miếng nóng hổi, ừm ngon quá, chet chet chet, thơm ngon tới giọt cuối cùng.

Nguyên soái đã bắt đầu cầu hôn: “... Em là định mệnh của đời ta, là người duy nhất làm bạn trong đời ta, em đã nói em yêu biến cả bao la, từ nhỏ đã mơ ước được gả cho hải quân, như vậy... Em có đồng ý gả cho ta không?”

Diệp Hi phục hồi tinh thần từ trong trạng thái ngơ ngẩn, nghe không rõ: “Gì cơ?”

Nguyên soái triu mến nhìn vật nhỏ cung phản xạ dài, lặp lại từng chữ rõ ràng: “Em có đồng ý gả cho ta

không?”

Thông báo chinh phục thành công nam phụ còn chưa vang lên, vì thế Diệp Hi phối hợp đồng ý, đáp: “Vâng, em đồng ý gả cho anh.”

Lời cậu vừa thốt, trong đôi mắt sâu đen như biển đêm của nguyên soái bắn ra ánh sáng rực rỡ, sâu trong đáy mắt như đang hừng hực bùng cháy thứ gì đó, hắn nắm chặt lấy tay Diệp Hi, đặt lên ngực mình vốn luôn có huy chương quân đội tối cao, dứt khoát nói: “Từ nay về sau, trái tim ta chỉ đập vì em... Em là vinh dự tối cao nhất cuộc đời ta, ta yêu em.”

Lúc này, thông báo hệ thống vang lên bên tai Diệp Hi, có lẽ vì chinh phục lần này mang tính chất nguy hiểm, cuối cùng Diệp Hi cũng đạt được khen thưởng 5 vạn EXP cao nhất, cùng lúc đó cũng chia sẻ cho đồng đội.

Một tia chớp màu tím xé rách trời đêm, tiếng sấm ầm ầm vang tận trời xanh, một đường rồi lại một đường, dày đặc không ngừng nghỉ, nhưng sấm sét ầm ầm chỉ giăng co trong chốc lát, bầu trời lại trở về bình ổn như chưa có chuyện gì xảy ra.

Đó chính là do Thẩm tổng đang ngồi tụng bài không nên tức giận !

Bị năm vạn EXP hun mù đầu - Diệp Hi kích động nhảy cẫng lên tại chỗ, nguyên soái bị vị hôn phu của mình như thỏ con manh đến hoang mang lo sợ, ôm Diệp Hi muốn hôn môi, kết quả, Diệp Hi lại linh hoạt ngồi xổm xuống, thân thể mảnh khảnh xẹt qua ngực nguyên soái trượt ra ngoài, sau đó không nói hai lời, quay đầu bỏ chạy! Bởi vì động tác của cậu quá đột ngột, nên nguyên soái hoàn toàn không kịp phản ứng, chờ đến khi hắn phản ứng thì đã chạy tới cửa phòng, muốn bắt cũng bắt không được.

Vật nhỏ dễ xấu hổ này... Một đầu tóc ngắn xanh lá - nguyên soái hạnh phúc nở nụ cười tiếu nữu, trong lòng ngọt ngào như ngâm mật! Nét mặt toàn thân đều tỏa sáng, đến cả sợi tóc xanh sẫm cũng vì vui sướng mà trở nên xanh mơn mớn!

Ha ha ha trêu chọc người ta xong rồi bỏ chạy, quả là kích thích!

Cùng lúc nguyên soái đang lộ ra nụ cười hạnh phúc, Diệp Hi đang toàn thân nhẹ như chim yến chạy vội về, trên gương mặt túm cười xán lạn như một thẳng ngốc!

Nhưng chạy rồi lại chạy, bất chợt Diệp Hi phát hiện ra đường về biệt thự bỗng nhiên thêm một ngọn núi kỳ quái, hình dáng ngọn núi này hợp quy tắc, có lăng trụ có tam giác, trông giống như một kim tự tháp khổng lồ, bịt kín con đường đi của Diệp Hi.

... Trên đường về biệt thự không có núi mà, chẳng lẽ đi nhầm đường? Diệp Hi hoang mang chạy về phía ngọn núi, chạy tới gần mới phát hiện đây chính là một cái lều trại to quá thể đáng! Diện tích lều trại chiếm đóng ít nhất cũng phải hơn năm mươi kilomet, vải vóc được dùng bằng sợi tơ vàng và ngọc thạch chân trâu vá thành, trông hết sức xa xỉ, trên đỉnh cao còn cắm mấy cột thu lôi làm bằng phỉ thúy, xanh non, chọc

thăng lên trời! Xung quanh lều trại phản xạ màu trắng trong lạnh lẽo của ánh trăng, từ nơi này Diệp Hi có thể nhìn thấy một góc của lều trại, dùng một cây đinh kim cương thô dài đóng chắc trên bãi cát, vừa nhìn đã thấy vô cùng vững chắc.

Diệp Hi trợn mắt há hốc mồm, đứng ở chân núi lều trại: “...”

Cái lều trại to tráng lệ như thế này, vừa nhìn đã biết là đồ chuyên dụng của Thẩm tổng nhà chúng ta!

Lúc này, cách đó không xa đi tới một vị người hầu, vừa nhìn thấy Diệp Hi liền cung kính hành lễ: “Đại thiếu phu nhân, đại thiếu gia đang ở cổng lều trại phía đông chờ cậu, mời cậu đi theo tôi.”

Cho nên mới nói, cái lều trại này của Thẩm tổng có mấy cái cửa vậy!? Diệp thiếu phu nhân cạn lời đi theo người hầu bước nhanh tới cổng phía đông – cũng chính là cái cổng hướng về biển rộng, Thẩm Tu Lâm đang đón gió mà đứng, đứng trên một khối đá ngầm, dáng người đỉnh bạt thon dài, trước mặt hẳn là biển rộng tản ra ánh sáng màu xanh lấp lánh.

Thẩm Tu Lâm quay đầu, để lại cho Diệp Hi một đường nét sườn mặt hoàn mỹ, hấn ngoắc tay với Diệp Hi, nhẹ giọng nói: “Tới đây.”

Nhóm người hầu đều lui xuống, Diệp Hi đạp lên sỏi cát nhỏ mịn và đá ngầm cứng rắn đi về phía Thẩm Tu Lâm, bám lấy tay hắn nhảy lên tảng đá ngầm, phóng mắt nhìn ra xa....

Mây đen lơ lửng trên mặt trăng đã lui đi, ánh trăng bàng bạc phản chiếu trên mặt biển, nước biển nông cạn như hòa cùng một thể với bóng đêm, nhưng càng tới gần bờ biển, màu sắc gợn nước càng trong, khi tới gần đá ngầm dưới chân họ, nước biển đã dần dần vệt màu xanh dạ quang, từng đợt sóng xô nhau mà đến, giống như từng tầng từng tầng vẩy sa mỏng chồng lên nhau...

“Đây là một loại tảo biển phát sáng.” - Thẩm Tu Lâm nói, cầm tay Diệp Hi, Diệp Hi theo thói quen tính tránh thoát lại bị nắm chặt, tay Diệp Hi liền thành thật, vì thế Thẩm Tu Lâm nắm tay cậu, tiếp tục nói: “Anh cố ý phân phó cho người tạo ra phiền đá cạn này, muốn cho em xem, thích chứ? Ở thế giới hiện thực rất khó có dịp ngắm cảnh sắc này.”

“Thích, rất đẹp!” - Diệp Hi sung sướng đáp, khoe miệng khê nhếch như mèo con, cậu sấn cao ống quần đến đầu gối, đá rơi giày, đi xuống phần nước cạn dưới đá ngầm, nước biển lấp lánh phát sáng bao quanh mắt cá chân và nửa phần bắp chân mảnh khảnh của cậu, Diệp Hi cúi người vốc lên một ngụm nước, nhìn bên trong lòng bàn tay có tảo biển phát sáng như đom đóm đang bay, từng giọt từng giọt nước tràn ra từ giữa khe hở ngón tay của Diệp Hi, vẽ ra từng đường sáng rạng ngời.

Lúc này, Thẩm Tu Lâm lạnh nhạt bổ thêm một câu: “Vừa nãy em đi chinh phục nam phụ.”

Trong lòng Diệp Hi nhảy dựng, vội vàng nói: “Anh nói mặc kệ em mà, năm vạn EXP đấy, thôi, chúng ta về đi, đừng làm loạn.”

Thẩm Tu Lâm không tỏ rõ ý kiến, đá rơi giày, cuốn ống quần đứng bên người Diệp Hi trong nước biển, hỏi: “Làm những gì, nói.”

“Không có gì, thật mà, hần chỉ ôm em một cái, còn muốn hôn em...” - Diệp Hi vội vàng nói trọng điểm: “Nhưng em không để hần hôn, em bưng kín miệng hần, ha ha.”

“Hần muốn làm chuyện gì với em, anh đều phải làm lại một lần.” - Thẩm Tu Lâm giống như đứa trẻ hờn dỗi, vươn tay ôm lấy Diệp Hi, nâng cằm Diệp Hi chậm rãi cúi xuống hôn. Có lẽ là vì biển quá đẹp, không khí quá tốt, Diệp Hi lại ngoan ngoãn đứng ngẩn tò tè để mặc Thẩm Tu Lâm hôn, cả người lại hồng từ tai cho đến gót chân, hôn một hồi, mới lấp bắp quát lớn: “Đừng, đừng náo loạn!”

Kết thúc nụ hôn, Thẩm Tu Lâm trán kề trán cùng Diệp Hi, dịu dàng nói: “Sao em không che miệng anh?”

Diệp Hi đỏ mặt mạnh miệng: “Em... đó còn không phải là do thói quen sao!”

“Về sau em cho phép anh làm thế?” - Thẩm Tu Lâm buồn cười hỏi.

“Cũng, cũng không rút miếng thịt nào, nhưng thứ khác thì không được, anh đừng được voi đòi tiên!” - Diệp Hi đỏ mặt tía tai, ngồi xổm xuống quấy nước điên cuồng, cố che giấu cổ xao động và sáng khoái khó hiểu trong lòng mình!

“Anh chỉ cần thế này là thỏa mãn rồi.” - Thẩm Tu Lâm ngồi xổm gần bên cậu, lại nhanh chóng khẽ hôn mút một cái lên mặt cậu, sau đó nhanh chóng rời đi, vì đề phòng Diệp Hi đổi ý, rất có tâm cơ dời lực chú ý: “Xem, trông mặt biển thật giống bầu trời sao.”

38. Chương 36

Giọt nước u lam nhỏ xuống giống như vì sao rơi xuống từ trên trời.

Diệp Hi đứng trên đá ngầm, bắt chân trần trụi, dùng chân tạt nước biển lấp lánh, vẽ lên từng đường parabol tuyệt đẹp trên không trung, đôi mắt cậu nhìn mặt nước chăm chăm, toàn bộ tâm trí đều là Thẩm Tu Lâm, tim đập rộn ràng.

Ký ức về Thẩm Tu Lâm tồn tại trong đầu Diệp Hi như được tua lại, từng màn từng màn, không ngừng hiện lên trong đầu. Gương mặt lạnh lùng anh tuần, giày da caravat chỉnh tề, khi gặp thoáng qua đều nhìn chăm chú, khi ở cùng một chỗ đều mất tự nhiên ho nhẹ, mỗi lần đều like status lịch lãm việc trên weibo của mình, trong đám đông gương mặt nhìn hần đều trùng hợp phát hiện ra hần cũng đang nhìn mình...

“Đang cười gì thế?” - Thẩm Tu Lâm ngồi xuống bên cạnh Diệp Hi.

“Hở? Em cười sao?” - Diệp Hi giơ tay sờ mặt mình, mới phát hiện mình không biết từ lúc nào đã bắt đầu cười ngây ngô.

Trông thật giống một thằng ngốc!

Thẩm Tu Lâm bắt đắc dĩ liếc qua Diệp Hi, nâng tay chỉ về phía chân trời, đầu ngón tay liên tiếp chỉ vào một quỹ đạo vì sao không nhìn thấy trên trời cao, hỏi: “Em thấy sao Bắc Đẩu bao giờ chưa?”

Diệp Hi nghiêm túc dùng ánh mắt nhìn theo hướng chỉ ngón tay của Thẩm Tu Lâm, nói: “Thấy rồi... Nhưng em cũng quên mất lần ngắm sao cách đây là bao lâu.”

“Anh cũng vậy.” - Thẩm Tu Lâm ngoài miệng nói là vậy nhưng ngón tay lại quen thuộc đổi về một hướng khác, tiếp tục giới thiệu: “Ở phía nam sao Bắc Đẩu, chính là chòm sao sư tử, đầu tây, đuôi đông, sáng nhất trong đó là K...”

Nhắc tới K., Thẩm tổng nhanh chóng nhớ tới tên bác sĩ được Diệp Hi sắc dụ qua!

Cho nên mới nói, sự tích huy hoàng của Diệp Hi đều được Thẩm tổng ký sổ rõ ràng trong lòng, quan hệ yêu đương còn chưa xác nhận cũng đã tích lũy nợ cũ mười năm!

Diệp Hi thành thật nói: “Chòm sao sư tử mà chẳng giống sư tử tý nào, ha ha.”

“Còn chòm cự giải ở phía tây thì sao?” - Thẩm Tu Lâm dùng ngón tay phác họa vài vị trí ngôi sao trên trời, dùng giọng nói thanh lãnh phổ cập khoa học: “Có trông thấy dải sao Cự Giải không? Đó là 4m.”

“Oa...” - Diệp Hi kinh ngạc tán thưởng: “Sao anh biết nhiều thế, thật giỏi.”

Không hổ là Thẩm tổng nam chính phim thần tượng, xem thiên văn gì gì đó đều là kỹ năng sát gái của nam chính số 1.

Thẩm Tu Lâm xua tay, thành thật nói: “Anh chỉ học mỗi cách nhận biết các chòm sao thôi.”

“Vì sao chỉ học cái này?” - Diệp Hi vừa mở miệng hỏi xong, liền mơ hồ sinh ra dự cảm sẽ bị “hưng sư vấn tội”, cậu lập tức ngậm chặt miệng.

Diệp Hi vừa dứt lời, Thẩm Tu Lâm liền quét mắt lạnh qua cậu, nói: “Vì em.”

Diệp Hi: “...”

Quả nhiên! Xem xem, trực giác của tui nhạy bén y như dã thú vậy!

Thẩm Tu Lâm mất mát nói: “Mùa hè năm nay, công ty có tổ chức rèn luyện ngoại khóa, ở trên núi cắm trại dã ngoại, anh muốn chỉ sao trời cho em xem, mà học thứ này cả tuần, còn đi leo núi thử nghiệm qua, vì xác nhận mình có thể nhận biết chúng, chứ không phải lý luận suông.”

Khi Thẩm Tu Lâm nói, đôi mắt vẫn luôn ngóng trông các vì sao trên trời, đôi mắt được hắt chiếu rất sáng, Diệp Hi nhìn Thẩm Tu Lâm, vừa kinh ngạc vừa áy náy, trong lòng còn có một cổ cao hứng khó hiểu, đầu trái tim run rẩy, trong lồng ngực ngựa ngửa khó tả.

“Vì đảm bảo vạn nhất, anh còn cố ý dẫn dò bên hậu cần bớt đi một cái lều, hơn nữa còn an bài một nơi chỉ có em là không ra được.” - Trên mặt Thẩm Tu Lâm hiện lên một cổ thần khí phúc hắc giảo hoạt: “Sau đó, anh sẽ ”cố mà làm” để được cùng một chỗ với em.”

“...” - Diệp Hi đau trứng nhìn vị tổng tài muộn tao này.

Thẩm Tu Lâm u oán nói: “Nhưng em lại xin nghỉ đúng hôm đó.”

Nói xong, Thẩm Tu Lâm nhanh chóng quyết định đánh lời!

Diệp Hi tưởng tượng cái cảnh Thẩm tổng lẻ loi ngồi ngắm sao trong rừng núi hoang vu, cậu vừa đau lòng lại vừa muốn cười, vội vàng nói: “Hôm đó em bị bệnh thật mà, bệnh viện chẩn đoán là viêm dạ dày cấp tính, em còn có cả giấy chẩn đoán và biên lai kê thuốc...”

Ánh mắt Thẩm Tu Lâm lạnh lùng chợt lóe, giọng điệu chắc chắn: “Cố tình ăn cho đau bụng?”

Diệp Hi trầm mặc một lát, sắc mặt xấu hổ cười gượng: “Ha, ha, ha.”

Thẩm Tu Lâm dùng ánh mắt uy nghiêm nhìn cậu.

“Được được được rồi! Em khai!” - Diệp Hi giơ hai tay đầu hàng: “Trước hôm rèn luyện, em ăn năm cân tôm hùm đất, tôm hùm đất sốt cay của nhà hàng kia, mỗi lần em ăn nhiều đều bị đau bụng, cho nên...”

“Anh, đã, nói, rồi.” - Thẩm Tu Lâm gằn ra từng chữ kèm theo một lúc đánh năm tiếng sét!

Cho nên phải nói, ngàn vạn lần đừng có chơi đại thê độc trước mặt Thẩm tổng, bằng không một giây sau sẽ bị ngũ lôi oánh chết.

“Em xin lỗi, thật ra em muốn ở nhà chuyên tâm thăng cấp.” - Diệp Hi đã tự động tự giác tiến vào vai diễn “bạn trai có khả năng vô cớ lờ hèn”, xin khoan dung: “Anh đừng giận mà, em không phải đi hẹn hò với

người khác đâu, mấy hôm đó em đều ở trong nhà chơi game.”

Thẩm Tu Lâm mặt vô cảm hừ một tiếng, trong lòng lại cực kỳ sướng.

Diệp Hi lấy cẳng chân nhẹ nhàng đung cẳng chân Thẩm Tu Lâm, ngại ngừng dõ dành: “Em cũng không biết anh chuẩn bị nhiều như thế, nếu không, dù đánh quái cả đời không thắng cấp em cũng phải đi, anh đừng giận nữa mà.”

“Ừ, không giận.” - Thẩm Tu Lâm dùng ngón tay quét nhẹ lên mũi Diệp Hi, Diệp Hi co rúm cả người, cúi đầu tự cho rằng mình đã ẩn nấp kỹ càng, lén dùng khoe mắt trộm ngó Thẩm Tu Lâm, muốn quan sát xem hắn đang vui hay là không vui.

Thẩm Tu Lâm bị dáng vẻ áy náy thấp thỏm của Diệp Hi chọc cười, rên sất khi còn nóng nói: “Sau khi trở về thế giới thật, chúng ta sẽ tới biển ngắm sao nhé.”

Diệp Hi sờ sờ lỗ tai rồi lại cọ cọ chớp mũi, khấn trương vò đầu bứt tai, mặt đỏ ửng nhìn đông ngó tây, nhỏ giọng đáp: “Vâng.”

“Nhưng, biển đêm ở thế giới thật sẽ không được đẹp như thế này.” - Thấy Diệp Hi sắp nổ tại chỗ, Thẩm Tu Lâm lập tức chuyển đề tài: “Ồ đó sẽ rất buồn, và đông người.”

“Chúng mình chọn nơi nào ít du khách ấy...” - Diệp Hi nuốt nước miếng, mặt lộ vẻ hứng chí: “Hơn nữa chúng mình cũng có thể nướng BBQ trên biển, rất tuyệt.”

Bắn pháo hoa cũng không tồi.

Thẩm Tu Lâm xoa xoa tóc cậu, trịnh trọng nói: “Được, một lời đã định.”

Đêm hôm đó, cả hai người ngắm sao, ngắm ánh sáng phản chiếu trên mặt biển, cùng nhau ở trên lều trại hùng vĩ như kim tự tháp đã ngoại một đêm, hoàn hảo tiêu trừ oán niệm trước đó của Thẩm tổng!

Ngày hôm sau, Diệp Hi đem trọng tâm công tác chuyển dời đến trên người vương tử.

Nguyên soái bên kia Diệp Hi đã không dám đi, sáng sớm có đi qua đó một lần, bị nguyên soái (nghe một bụng đầy lời âu yếm cả một đêm không ngủ) kabe-don, nghe xong ba mươi phút lời âu yếm còn chưa nói, còn suýt nữa bị hôn, vì thế Diệp tra tra đành phải chạy trốn một lần nữa, cũng chuyển nguồn cung cấp ba bữa cơm cho vương tử từ nguyên soái sang đạo chích.

Vương tử là đứa nhỏ ăn cơm mọi nhà...

Sau đêm hôm đó, Diệp Hi lại đi tới chỗ tảo biển phát sáng đêm qua, dạo quanh một vòng.

Lều trại trên biển đã được dỡ bỏ, nhưng tảo biển phát sáng trên nước cạn vẫn đẹp nguyên, tuy màu sắc ảm đạm hơn hôm qua, nhưng vẫn còn mỹ lệ.

Vì thế Diệp Hi - tên tra thụ này liền kéo vương tử tới bờ biển!

Bởi vì căn cứ theo ý tưởng của Diệp Hi, cậu cảm thấy muốn chinh phục một người chưa được nhìn ngắm thế giới, phương pháp tốt nhất chính là dẫn hắn tới một nơi phong cảnh mỹ lệ mà hắn chưa từng được thấy qua... Loại chuyện đó, chỉ cần nghĩ một chút thôi cũng cảm thấy đặc biệt cảm động rồi! Hơn nữa, một màn hôm qua cũng thật lãng mạn, rất dễ dàng thúc đẩy tình cảm.

Bầu trời đêm và mặt biển lấp lánh vì sao rất đẹp, đêm qua mình cũng nhìn không nổi mà đối với Thẩm tổng... Không không không, mình không hề có cái gì cả!

Diệp Hi kéo vương tử đi trên bờ cát, trong lòng lại trào lên mọi hình ảnh của mình và Thẩm Tu Lâm sóng vai ngồi trên đá ngầm. Ánh sao cùng ánh trăng lành lạnh chiếu lên vương miện quý giá mỹ lệ cổ xưa trên đỉnh đầu vương tử, viên đá quý màu xanh to bằng quả trứng bồ câu ở giữa vương miện phản chiếu ra ánh sáng màu xanh xinh đẹp, xanh chói cả mắt.

“Chúng ta sẽ không bị chủ nhân hòn đảo này phát hiện chứ?” -Vương tử không yên tâm hỏi lại.

“Sẽ không, trước khi đưa anh tới đây, em đã kiểm tra kỹ càng rồi, ở đây không có vệ sĩ.” - Diệp Hi định liệu trước mà nói, cẩn thận nắm tay vương tử, đưa hắn đến chỗ đá ngầm mà hôm qua mình và Thẩm Tu Lâm đã đứng cùng nhau, sau đó chạm lên khăn bịt mắt của vương tử, tinh nghịch nói: “Em đếm đến hết số ba, sẽ cho anh một niềm vui bất ngờ nhé, ba, hai, một... Xem!”

Khăn bịt mắt tháo xuống, vương tử chờ mong khẽ mở đôi mắt mỹ lệ như ngọc bích, trông về biển rộng, bởi vì tiếp xúc với người định mệnh nên uy lực của đôi mắt hoàng kim đã mất đi hiệu lực, từ khi sinh ra tới nay, đây là lần đầu tiên vương tử nhìn thấy biển cả, không phải chỉ tồn tại ngẩn ngui trong ảnh chụp- vì ảnh chụp rất nhanh chóng bị biến thành lá vàng mỏng – mà là biển cả chân chính. Đường như có thể nghe thấy tiếng hô hấp của biển cả, gió đêm mang theo sức sống mới thoải mái, từng đợt sóng biển xô vào bờ tạo thành từng đóa bọt nước trắng xóa, nước biển phát sáng dưới chân, là sự thật, sự thật chân chính.

Vương tử nhìn tất cả trước mắt, giống như mất đi khả năng nói chuyện, bờ môi mấp máy, lại không nói lên lời.

“Đẹp không?” - Diệp Hi vội vàng hỏi.

“Rất đẹp, rất đẹp, cảm ơn em...” - Giọng nói vương tử nghẹn ngào, tiếng nói kích động phát run, từng giọt nước mắt như chân trâu trong suốt tràn mi trượt xuống, dính ướt khuôn mặt tuấn mỹ như thần kia, tóc vàng chói lóa của hắn nhảy múa trong gió biển, giống như sóng biển màu vàng không ngừng phập phồng dao động, đẹp như hút hồn phách con người, dù là kẻ có ý chí sắt đá đến đâu, nhưng khi nhìn thấy nước

mắt của vương tử cũng nhìn không được mà động dung.

Đáng tiếc, trong mắt Diệp Hi chỉ có Thẩm tổng!

“Anh nhìn kia, đó là chòm sao sư tử.” - Diệp Hi chỉ về phía xa chân trời, học bộ dáng Thẩm Tu Lâm tối hôm qua: “Chòm sao sư tử có một ngôi sao rất sáng, đó là...”

Lấy lại cảm nang tán trai của Thẩm tổng biến thành phương pháp chinh phục nam phụ, Diệp Hi thật là cơ trí!

n

39. Chương 37

Diệp Hi lấy tri thức các chòm sao mà hôm qua Thẩm Tu Lâm phổ cập cho mình, kể lại một lượt cho vương tử nghe, thành công đạt được ánh mắt thưởng thức và ái mộ của vương tử.

“Không ngờ em lại có học thức uyên bác như vậy.” - Vương tử nhiệt tình kích động mà ca ngợi: “Thật không hề thua kém về bề ngoài và tâm hồn thủy tinh trong suốt của em.”

Diệp Hi thanh thanh cổ họng, mặt dày mặt dạn tỏ vẻ khiêm tốn: “Điện hạ quá khen, em cũng chỉ ngẫu nhiên đọc từ trong sách mà thôi, mỗi ngày em đều dùng tám tiếng để đọc...” - Yêu cầu công việc của cậu là phải nghiền ngẫm vô số tiểu thuyết đam mỹ trên internet!

Đã lâm sâu vào tình trạng mê luyện - vương tử lập tức nào bỏ ra cảnh tượng, dưới giàn hoa tử đằng, thiếu niên xinh đẹp nho nhã lịch sự thông tuệ trên tay cầm một quyển sách thiên văn dày cộm, chăm chú đọc. Thậm chí còn tinh tế tưởng tượng ra những cánh hoa bay phấp phới, cánh hoa nghịch ngợm rơi trên trang giấy, ngón tay thon dài trắng nõn của thiếu niên nhẹ nhàng vuốt lên chúng... Vì thế vương tử lập tức kích động tới mức không kiềm chế nổi, si tình nói: “Đó nhất định là một hình ảnh rất đẹp.”

Tuy hoàn toàn không biết vương tử nào bỏ ra cái gì, nhưng Diệp Hi vẫn thông dong mỉm cười gật đầu cam chịu, biểu tình trông rất thiếu đòn.

Lúc này, phương xa mơ hồ truyền đến tiếng sấm rền, nhưng Diệp Hi lại không hề để ý tới.

“Em có thể kể thêm một số chuyện về em không?” - Vương tử nắm lấy tay Diệp Hi, nhu tình trong mắt như sóng biển cuộn cuộn: “Em là người thiên mệnh của ta, ta muốn biết về em nhiều hơn, cho dù là gì cũng được.”

Diệp Hi suy tư trong chốc lát, nói: “Ách, khi nhàn rồi, em thích tụ tập với bạn bè cùng nhau chơi đánh bài...”

Lời này nói không sai, máy tính không phải đặt trên bàn sao.

Vương tử si mê nhìn gương mặt có tính lừa đảo của Diệp Hi, lập tức não bổ ra cảnh các thiếu niên xinh đẹp, ăn mặc hoa lệ, cử chỉ ưu nhã, cùng nhau tụ tập chơi bài, y hương tấn ảnh, nói cười yển yển, vô cùng náo nhiệt, vì thế biểu tình vương tử si mê nói: “Ta đã tưởng tượng ra cảnh đó.” (*Y hương tấn ảnh: Một câu thành ngữ, y = y phục, hương = mùi hương, tấn = mái tóc, ảnh = bóng dáng, miêu tả vẻ lộng lẫy đẹp để phục sức trên người thường thấy trong các bữa tiệc xa hoa.*)

Diệp Hi nhớ tới bộ dạng chơi game của mình, sâu kín liếc qua vẻ mặt ngu ngốc của vương tử: “...”

Một tên vừa chơi game vừa móc gãi mũi: “Solo cược cha con, thua gọi ba ba!”

Một tên vừa chơi game vừa rút thuốc: “K cơ, bích, hết bài!”

Một tên đã quỳ n trận, quăng ngã bàn phím: “Đệt mẹ chúng mày, chúng mày viết xong tác phẩm nghĩ đồng chưa!”

Vương tử, anh xác định anh đã tưởng tượng ra cảnh đó sao?

Nhưng vương tử còn đang đắm chìm trong ảo tưởng không thể nào dứt ra, đã thăng thiên.

Không biết có phải là do không thể tự do nhìn thấy mọi vật hay không, mà năng lực não bổ của vương tử vô cùng mạnh mẽ.

Diệp Hi tiếp tục kể về cuộc sống của mình: “Em còn thích đi du lịch, trong một lần đi ngắm núi cao...”

Vương tử lập tức não bổ ra cảnh Diệp Hi dưới sự tiền hô hậu ủng của vệ sĩ và người hầu đi ngắm núi tuyết trắng xóa, màu tuyết thanh lãnh chiếu lên gương mặt Diệp Hi, cổ mềm nhẹ nhàng đung đưa trong gió, trên tóc đen phủ một tầng tuyết trắng, tựa như ô mộc đàn thượng hạng, chóp mũi nhỏ đáng yêu và gương mặt nhỏ nhắn của thiếu niên chịu lạnh mà hơi ửng đỏ như cánh hoa sen, nhìn thấy mà thương... Vương tử triu mến nhìn thiếu niên trước mặt mê người tựa như tinh linh, nói: “Đáng vẻ em ở núi tuyết, nhất định rất đẹp.”

Diệp Hi mặt dày vô sỉ, lộ ra nụ cười nhẹ, nói: “Vẫn đẹp vẫn đẹp.”

Nhưng trên thực tế, trong chuyến đi leo núi, giá trị nhan sắc của Diệp Hi tụt dốc không phanh, lúc đó cùng đám bạn đại học cùng nhau trèo núi, mặt bị phơi đen lấm với cả tóc, duy nhất ở hai vành mắt được kính râm che mà hiện lên vòng trắng nõn, nhìn trông không khác gì gấu trúc phấn sắc. Đứng dưới chân núi, râu

chưa cạo mặt chưa rửa, cười lộ hàm răng trắng, vì tiện đường leo núi còn cạo trọc cả đầu, không hề giống một tỷ tỷ nào trong ảo tượng duy mỹ của vương tử!

Hai người thân mật tay khoác tay, đứng trên đá ngậm tấm trắng, Diệp Hi kể cho vương tử nghe rất nhiều chuyện về mình, nhưng vì che dấu chân tướng nên kể rất mơ hồ, toàn bộ chi tiết đều dựa vào sức tưởng tượng của vương tử. Cảnh tượng trong tưởng tượng của vương tử đều thành lập theo thể giới quan của mình, bởi vì cuộc sống từ nhỏ của hắn đều ở trong hoàng thất, hơn nữa còn rất ít khi ra ngoài, không có hiểu biết gì đối với cuộc sống của người thường, cho nên hình ảnh trong não bộ vương tử đều là những hình ảnh xa hoa lãng mạn, thành công đắp lên một thanh niên tầm thường thành một người tình lý tưởng cao quý - ưu nhã - thuần khiết - không tỳ vết...

Trong lúc nói chuyện cùng với vương tử, phía chân trời vẫn dứt quãng vang lên tiếng sấm và ánh sét, nhưng vì chinh phục nam phụ chưa thành công, cho nên Diệp Hi cảm thấy Thẩm Tu Lâm không có lý do gì để tức giận, cậu tự quy kết cho mấy thứ đó là hiện tượng thời tiết.

Trước một cơn giông đều kèm theo sấm chớp, tuy Thẩm tổng tức giận sẽ có sét đánh, nhưng không có nghĩa là có sét đánh sẽ là Thẩm tổng tức giận.

Cảm giác thời gian cũng đã vừa phải, sợ trở về quá muộn sẽ bị Thẩm Tu Lâm tra hỏi, vì thế Diệp Hi tỏ vẻ điềm đạm đáng yêu nói với vương tử: “Em cần phải trở về rồi, nếu trở về quá muộn, không biết vị hôn phu đáng sợ kia của em sẽ làm ra chuyện biến thái gì với em...”

Vương tử lòng đầy cảm hận, nhấn chặt mày: “Xin em hãy chịu đựng một thời gian nữa, đợi đến khi hộ vệ hoàng kim của ta đến, ta nhất định sẽ cứu em khỏi ngục tù này.”

Diệp Hi hức hức hức nói thật tốt.

Trái tim Vương tử lập tức tan chảy, đỏ mặt, ngẩng nhìn Diệp Hi, nhẹ giọng nói: “Cảnh đẹp như vậy, thật hy vọng mỗi ngày sau này có thể nhìn thấy.”

Diệp Hi hứa hẹn nói: “Có em ở đây, mỗi ngày anh đều có thể ngắm chúng, nhưng tảo biến phát sáng không phải mỗi ngày đều có.”

“Không.” - Vương tử mỉm cười lắc lắc đầu: “Ta muốn nói, chính là nụ cười của em.”

Chẳng lẽ đây là muốn tỏ tình sao! Tinh thần Diệp Hi rung lên, thâm tình chân thành phối hợp: “Mỗi ngày em sẽ cười cho anh xem.”

Ban đầu còn chần chờ không quyết, vương tử được câu này ủng hộ, lập tức có dũng khí, vèo một tiếng quỳ một gối xuống đất, đột ngột cầu hôn: “Ta biết điều ta làm tiếp theo, đối với một người được giáo dưỡng tốt đẹp mà nói thì đó là mạo muội không thể tha thứ, nhưng ta không thể nào áp chế nổi xúc động trong lòng ta... Xin hỏi, người thiên mệnh của ta, em có đồng ý lấy thân phận vương phi trở về cùng ta không?”

Vương tử vừa dứt lời, thông báo thành công chinh phục nam phụ lập tức vang lên, bởi vì chinh phục vương tử không quá khó, nên lần chinh phục này chỉ có hai vạn EXP.

Chân muỗi dù nhỏ cũng là thịt, Diệp Hi tự an ủi mình, dù sao trên người có giả thiết “người định mệnh” nên chinh phục không quá khó.

Nhưng kỳ quái chính là, sau khi thông báo vang lên, tiếng sấm của Thảm Tu Lâm lại không nổi đuôi đánh tới.

Diệp Hi sửng sốt, cảm thấy không quen: “...”

Vì sao chinh phục thành công lại không có sét đánh? Có phải Thảm tổng nhà chúng ta không còn yêu ta nữa không?

“Em... đồng ý chứ?” - Thấy Diệp Hi chậm chạp không đáp lại, vương tử thấp thỏm hỏi, trong mắt hoảng loạn không hề che lấp.

Tuy EXP đã vào túi, nhưng sợ cự tuyệt sẽ làm nam phụ nổi điên, Diệp Hi đành phải đáp theo: “Em đồng ý, vừa nãy em chỉ hơi bất ngờ thôi ấy mà.”

“Trên có thần linh, ta thề ta sẽ dùng toàn bộ linh hồn của ta để yêu em.” - Vương tử mang theo biểu tình thành kính, hôn nhẹ lên ngón tay Diệp Hi.

Mười phút sau, Diệp Hi đưa vương tử trở về.

Vương tử là một nam phụ thân sĩ, cho dù sau khi xác lập mối quan hệ cũng không gào rống đòi hôn hay là muốn tiếp xúc tay chân thân mật nào đó, chỉ lễ phép nói hết tình yêu của mình cho Diệp Hi nghe mà thôi, cũng không khó đối phó.

Xử lý xong vương tử, Diệp Hi mang theo tâm tình rối rắm trở về biệt thự của Thảm Tu Lâm.

Hôm nay, Thảm Tu Lâm không chặn giữa đường Diệp Hi, cũng không chờ cậu ở cửa, trên trời vạn dặm không mây, sao trời chiếu sáng, tiếng sấm trước đó đã ngừng hẳn. Diệp Hi đi vào biệt thự, không hề có một bóng dáng kẻ hầu hay vệ sĩ, trong lòng bỗng sinh ra hoảng loạn với không khí khác thường này!

“Sao thế này...” - Diệp Hi lảo bẫm, đi về phía phòng ngủ Thảm Tu Lâm.

Móa ơi, yên tĩnh đến đáng sợ, tui thà cho Thảm tổng đánh chín chín tám mươi một tiếng sấm còn hơn!

Diệp Hi đi tới cửa phòng ngủ Thảm Tu Lâm, giơ tay đẩy cửa, dò đầu vào thám thính.

Đằng xa, Thẩm Tu Lâm đang trầm mặc ngồi bên mép giường, dáng vẻ được độ rộng lớn của chiếc giường phụ trợ mà trở nên thật nhỏ bé, Diệp Hi cảm thấy Thẩm Tu Lâm như đang nhìn thoáng qua đây, nhưng vì khoảng cách quá xa nên nhìn không rõ, vì thế Diệp Hi đi vào phòng ngủ xoay tay đóng cửa, tiến tới trước mặt Thẩm Tu Lâm, ra vẻ thoải mái chào hỏi: "... Chào, chào buổi tối."

Muốn giả bộ như không phát sinh ra chuyện gì, nhưng cố tình giả bộ lại không hề giống!

Thẩm Tu Lâm vô cảm nhìn chăm chú Diệp Hi, nhìn chăm chăm đến khi cậu dựng đứng cả tóc gáy, hai người không nói chuyện mà nhìn nhau một lúc lâu, Diệp Hi nhanh chóng bại trận trước khí thế lạnh băng của Thẩm Tu Lâm.

"... Em đi tắm." - Diệp Hi cười gượng, xoay người muốn trốn, nhưng chân còn chưa bước một nửa, tay đã bị Thẩm Tu Lâm túm kéo lại. Cả người Diệp Hi ngã ngồi trên đùi Thẩm Tu Lâm, nghĩ thầm chết cha, đang muốn đứng lên, nhưng vòng eo đã bị hai cánh tay hữu lực ôm chặt lấy, Thẩm Tu Lâm không nhẹ không nặng cắn lên vành tay cậu, giọng nói trầm thấp từ tính, nhưng hiệu quả lại sánh ngang với tiếng sấm: "Em dám đưa nam phụ đến nơi chúng ta hẹn hò ngày hôm qua?"

Diệp Hi sợ tới mức da đầu kéo căng, chân tay luống cuống kéo cánh tay Thẩm Tu Lâm muốn trốn, trong miệng yếu ớt giải thích: "A, cái đó, là vì EXP..."

Thẩm Tu Lâm buông một tay kiểm chế vòng eo Diệp Hi, tay còn lại vẫn ôm vòng lấy, để người trong lòng không thể động đậy, đôi mắt đỏ sẫm càng thêm sâu đen: "Hôm qua anh chỉ em xem chòm sao, hôm nay em chỉ cho kẻ khác xem?"

"Em xin lỗi!" - Tim Diệp Hi nhảy dựng, nhanh chóng xin lỗi và biện minh: "Nhưng, nhưng nam phụ đều là 2D, anh coi như em nói chuyện với không khí đi, không được sao..."

Là ảo giác của tui sao, hình như Thẩm tổng đang cận kề ranh giới hắc hóa!

Nhưng Thẩm Tu Lâm không trả lời, chỉ lạnh lùng truy vấn: "Trước đó em nói thế nào, chỉ nhật được một nam phụ?"

Diệp Hi đành phải ra chiêu ba phải: "Thật ra, sáng nay em mới nhật được!"

Thẩm Tu Lâm châm chọc cười: "Ha? Nửa ngày đã chinh phục thành công?"

"Đúng rồi, sao anh biết em dẫn hân tới nơi đó?" - Diệp Hi run rẩy tách đề tài.

Thẩm Tu Lâm chậm rãi nói: "Bởi vì tôi cũng đi, tới muộn hơn em một lúc, vốn đang muốn đi giải sầu....."

Kết quả lại là càng hóa sâu!

“Anh hận không thể làm chết tên khốn nạn nhà em.” - Thẩm Tu Lâm nhẹ nhàng liếm vành tai Diệp Hi, tà khí nói nhỏ: “Muốn đặt em dưới thân khóc lóc cầu xin tha thứ.....”

Mặt Diệp Hi đỏ như lửa đốt, nhỏ giọng nói: “Em đây trực tiếp cầu xin anh tha thứ được chưa?”

Thẩm Tu Lâm: “...”

Diệp Hi chớp chớp mắt to: “Bỏ qua bước làm chết em đi?”

Thẩm Tu Lâm chậm rãi hít sâu một hơi như đang cất lực nhẫn lại!

Nói xin là xin luôn, Diệp Hi quyết đoán cầu xin tha thứ: “Tráng sĩ xin tha mạng, cầu anh.”

Thẩm Tu Lâm: “...”

Diệp Hi: “Anh còn giận sao?”

“Giận.” Thẩm Tu Lâm cầm chặt cánh tay Diệp Hi: “Em nói với hần ta cái gì, nếu em trở về quá muộn, không biết vị hôn phu đáng sợ này sẽ làm ra chuyện biến thái gì với em?”

Óa mẹ ời! Sau ót Diệp Hi chảy mồ hôi lạnh ròng ròng, gào rống giải thích: “Đó, em chỉ muốn kích phát ý muốn bảo hộ của nam phụ mà thôi, lừa lấy EXP mà thôi, em không hề cảm thấy anh đáng sợ một chút nào, thật mà...”

“Đừng giải thích.” - Thẩm Tu Lâm thô lỗ ngắt lời: “Bây giờ anh sẽ làm ra chuyện biến thái với em, thật sự.”

40. Chương 38

Sau một trận trời đất quay cuồng, Diệp Hi không hề có lực đánh trả, bị Thẩm Tu Lâm đè ở dưới thân, một tiếng thét kinh hãi bị cánh môi Thẩm Tu Lâm lấp về miệng.

Tiếng nước ái muội bí ẩn trào ra từ động tác môi lưỡi giao triền, Diệp Hi ưm ưm ưm quay đầu muốn trốn, lại bị Thẩm Tu Lâm cắn khế lên đầu lưỡi mang theo tính chất trừng phạt, Diệp Hi lập tức dùng ánh mắt chính nghĩa khiển trách hần một chút, đổi lấy lại là hôn môi càng thêm kịch liệt.

“Từ từ, em cảm thấy hình như không thích hợp...” - Hôn môi gián đoạn, Diệp Hi giãy giụa nói.

“Hửm?” - Thẩm Tu Lâm phát ra một tiếng nâng cao không hề để ý.

Diệp Hi hồ nghi hỏi: “Sao lúc chinh phục thành công, anh không đánh sét?”

Nói thật, tui hoài nghi Thẩm tổng tức giận là giả!

Một tia giảo hoạt xuất hiện trong đáy mắt Thẩm Tu Lâm, hiện lên rồi lướt nhanh, Diệp Hi cậu ngốc này hoàn toàn không thể nắm giữ được, trong mắt cậu, Thẩm Tu Lâm chỉ đang mặt lạnh không nói.

“Bởi vì anh đã giận tới mức trong lòng nguội lạnh.” - Giọng nói Thẩm Tu Lâm đậm mạc, ánh mắt lại như muốn cười, nhưng rất nhanh sau đó hấn khống chế được cảm xúc của mình, cũng không để Diệp Hi nhìn ra sơ hở.

Híc! Thẩm tổng bị mình làm tổn thương thật sâu rồi, mình đúng là tên khốn lừa bòn nhân tâm! Cần phải chịu trừng phạt! Diệp Hi áy náy né tránh ánh mắt, vì bản thân đuối lý và trong lòng dâng lên một cỗ chờ mong mà chính cậu cũng không chịu thừa nhận, nên Diệp Hi không hề phản kháng, chỉ cẩn thận hỏi Thẩm Tu Lâm: “Anh muốn làm gì em?”

“Em nói xem? Còn có thể làm gì?” - Thẩm Tu Lâm nhanh nhẹn cởi rớt đai lưng của Diệp Hi, ngữ khí như đang chắc chắn hỏi lại, thực tế lại là thử.

Thật ra lẩn lộn đơn giản trên giường cũng chính là một ít chuyện, trong lòng Diệp Hi rõ tường, không hề hỏi lại. Về mặt đưa đám kì kèo mặc cả với Thẩm tổng: “Nhưng, có thể không làm tới bước cuối cùng không? Không thì chắc chắn em sẽ bị đau đến phát khóc, kích cỡ cái kia của anh to kinh như thế, còn thiếu chút nữa là xọc đến dạ dày, dạ dày dạ dày...”

Thẩm Tu Lâm suýt chút nữa bị dáng vẻ đáng thương hề hề của Diệp Hi chọc cười, đành phải căng cứng nét mặt, dùng vẻ nghiêm túc ngăn lại ý cười, khoan hồng độ lượng nói: “Có thể, ngoan ngoãn nằm xuống.”

Diệp Hi nhắm chặt mắt, đôi tay co trước ngực, nằm không nhúc nhích y như thi thể, lông mi vì khẩn trương mà run rẩy, rạng mây đỏ trên mặt càng lúc càng lan rộng.

Quần áo trên người từng cái bị lột xuống, hơi lạnh không khí và độ ẩm cơ thể đối phương cùng dây dưa tới, Thẩm Tu Lâm giống như đang ăn một món điểm tâm trân quý và tinh xảo, nhẹ nhàng, nghiêm túc hôn lên lông mày và gương mặt người dưới thân, phía sau đằng trước sợi tóc Diệp Hi bay ra từng cánh hoa tường vi, không gió mà bay, dưới lực hấp dẫn của trái đất lại lượn lờ bay xuống, lả tả trên gối đầu.

Thẩm Tu Lâm bắt một nắm cánh hoa bay lung tung, một tay chống người, buông cánh hoa rơi lả tả trên mặt Diệp Hi.

Đuôi lông mày Thẩm Tu Lâm giương lên, trắng trợn đặt ra câu hỏi: “Nếu anh nhớ không lầm, giả thiết của em là khi hạnh phúc sẽ rơi ra cánh hoa tường vi, còn không chịu thừa nhận thích anh?”

Diệp Hi liếm liếm môi, lại bịa chuyện nói lung tung: “Còn không phải là do tinh thần em đang rối bởi sao?”

“Cũng đúng.” - Thẩm Tu Lâm phát ra một tiếng cười nhạt, bàn tay đi xuống tìm kiếm, thấp giọng nói: “Vậy để anh trị cho em.”

Diệp Hi thở hổn hển nắm chặt ga trải giường, lồng ngực đơn bạc phập phồng kịch liệt, bắp chân dán ở vòng eo Thẩm Tu Lâm chột cẳng thẳng, đến cả đầu ngón chân đều cuộn tròn...

Trong bàn tay của Thẩm Tu Lâm, Diệp Hi nhanh chóng đầu hàng, chất lỏng bảy màu giống như nước trái cây tổng hợp phun tung toé lên cơ bụng xinh đẹp của Thẩm tổng, hiệu quả thị giác khá là khôi hài!

Khóe môi Thẩm Tu Lâm áy muội cong lên, dùng ngón tay lau thứ kia, đầu lưỡi ở trên môi chậm rãi liếm qua, nói: “Hương vị không tồi.”

“A a a a anh đừng cho thứ kia vào miệng!!!” - Diệp Hi then quá hét to, hận không thể lật giường ba thước chôn chính mình!

Thẩm Tu Lâm kéo cánh tay Diệp Hi đang che mặt mình, giúp cậu đặt lên vị trí chính xác, lời ít ý nhiều: “Đến lượt anh.”

Đôi tay Diệp Hi nắm lấy vật kia của Thẩm Tu Lâm, bởi vì quá kích thích, cho nên toàn bộ đại não đều là trống rỗng, chỉ trợn mắt há mồm nhìn chằm chằm vật trong tay, giống như hamster đột nhiên vớ được một quả dưa to đùng.

Thẩm Tu Lâm khí thế lãnh đạo mười phần, ra lệnh: “Động.”

Diệp Hi máy móc nói: “Vâng, tuân mệnh Thẩm tổng.”

Nói xong, lập tức bắt đầu động.

Qua hơn nửa giờ, Thẩm Tu Lâm vẫn không có động tĩnh.

Diệp Hi căng da đầu, đã cất thành bốn phiên hỗ trợ, nhưng ở thế giới nhiệm vụ này thiếu rèn luyện nên lực cánh tay vừa nặng vừa mỏi, Diệp Hi bất an hỏi: “Cái kia... Anh có cảm giác không?”

Lâu như vậy còn chưa tước vũ khí! Tui hoài nghi tui đang tuốt là trym giả à nha!

Thẩm Tu Lâm dựa gối đầu và chần chừ thành núi nhỏ mềm mại đằng sau, biểu tình lười biếng, hơi híp cặp mắt thâm thúy xinh đẹp hưởng thụ phục vụ của đối phương, làn da bóng loáng thấm ra một tầng mồ hôi mỏng, hần giờ tay vuốt mái tóc hỗn độn về phía sau trán, khí tràng cả người như một con sư tử hùng

vĩ lười nhác, trầm giọng nói: “Rất tốt, tiếp tục.”

Không khí an tĩnh đến xấu hổ, vì thế Diệp Hi bắt đầu tìm đề tài, hỏi: “Tình trạng của anh là dòng điện xoay chiều hay là dòng điện một chiều thế? Bao nhiêu Vôn?”

Khóe môi Thẩm Tu Lâm ác liệt giương lên, trêu đùa: “Giật em một cái là em biết.”

Diệp Hi lo lắng hỏi: “Giật không chết em chứ?”

“Sẽ không.” - Thẩm Tu Lâm thông thả nói: “Nhưng có thể giật em đến cực sướng.”

Diệp Hi: “...”

Thẩm tổng nhà chúng ta đã hoàn toàn bị ta chọc giận thành biến thái!

Sau một phen nỗ lực, cuối cùng Diệp Hi cũng thành công giúp Thẩm Tu Lâm phóng điện, đã vậy vì trốn chậm, nên...

“A a a a a!!! Sao anh không nói một tiếng trước với em! Mặt em bị điện giật đến tê rần rồi!” - Diệp Hi giật một cái chăn, vừa dùng mu bàn tay lau mặt vừa rít gào chạy như điên sang đầu giường bên kia, sau đó vèo một cái nằm xuống!

Thật ra thì, giường nhà Nam Cung thiếu gia lớn hơn Mộ Dung thiếu gia một chút, cho nên Thẩm tổng ở mép giường hoàn toàn không thể trông thấy Diệp Hi chạy đến phía nào, loại cảm giác biết rõ vợ nhỏ nhà mình nằm trên giường cùng mình lại tìm không thấy người, thật là vi diệu.

Thẩm Tu Lâm vừa bất đắc dĩ vừa buồn cười, gọi to: “Diệp Hi em về đây—!”

“...” - Vừa nãy có phải đầu tui bị hỏng rồi hay không, thế mà bị ma xui quỷ ám mà làm chuyện đó với Thẩm tổng a a a..... Đã vậy lại còn sướng như thế! Trong não Diệp Hi bị quấy đến hỗn loạn, cậu nằm giả chết ở một góc giường cách Thẩm Tu Lâm một đoạn góc chéo xa nhất, từ chối không đáp lại, lẩn lẩn, che kín cái chăn cùng một màu với ga trải giường, mai phục ẩn nấp vô cùng kín đáo.

Thẩm Tu Lâm: “...”

Vì thế, một đêm này, Thẩm tổng chưa thành công tìm được bà xã vừa mới thân mật với mình.

Nhưng mà sáng sớm ngày hôm sau, Diệp Hi vẫn bị giả thiết bá đạo kéo tới giữa giường, cùng với Thẩm tổng mỗi ngày cũng tỉnh dậy từ giữa giường lớn.

Nhưng may mắn chính là Thẩm Tu Lâm vẫn chưa tỉnh.

Đây là vì tối hôm qua đã thành công thực hiện ước mơ biến thái với Diệp Hi, cho nên Thẩm tổng kích động đến tận rạng sáng mới ngủ!

Diệp Hi rón ra rón rén chui ra ngoài ngực Thẩm Tu Lâm, phát hiện ở bên gối bên trái phải của mình và Thẩm Tu Lâm có đặt hai phong thư và hai đóa hoa hồng đỏ.

“10 giờ sáng hôm nay, ta sẽ lấy máy bay trực thăng và vị hôn phu của Nam Cung thiếu gia– Siêu đạo chích Thác Bạt kính gửi.”

Đây là cho Thẩm Tu Lâm.

“10 giờ sáng hôm nay, ta sẽ đánh cắp cậu đó, Mộ Dung thiếu gia– Siêu đạo chích Thác Bạt kính gửi..”

Đây là cho Diệp Hi.

“...” - Về mặt Diệp Hi ngốc bức nhìn hai phong thư trong tay.

Tên đạo chích này nhất định là có chứng cường bách!

Trong lòng Diệp Hi hơi lo lắng, bởi vì giờ đã hơn 8 giờ sáng, khoảng cách đến lúc đạo chích trộm người còn có hơn một giờ, mà bây giờ Diệp Hi còn chưa thể thuận lợi chinh phục đạo chích. Đây là vì mạch não và tam quan của đạo chích đều lệch lạc, không hề giống mấy tên nam phụ thích tiểu bạch thủ thuần lương. Mấy hôm nay Diệp Hi bán manh ở mấy nam phụ khác đều không dùng được trước mặt đạo chích, bởi vì đạo chích không có lòng đồng tình với kẻ yếu, vô cảm đối với loại hình đáng yêu nhu nhược manh, trong lòng gã chỉ có một bụng ý xấu, trong tâm trong mắt chỉ có một chữ trộm, giống như lấy niềm vui từ sự phẫn nộ và nôn nóng của kẻ khác...

Tên nam phụ thật khó đối phó mà! Diệp Hi phát điên vo vo hai phong thư, lặng yên không một tiếng động bò xuống giường, nắm chắc thời gian thay quần áo rửa mặt, tính toán lợi dụng thời gian cuối cùng đi tán tỉnh đạo chích, tranh thủ trước lúc 10 giờ chinh phục xong đạo chích – bởi vì nhiệm vụ chính yêu cầu phải sinh hoạt bảy ngày bảy đêm trên hòn đảo, cho nên Diệp Hi không thể nào cùng đạo chích rời đảo để dần dần chinh phục.

Bốn mươi phút sau, Diệp Hi ra ngoài biệt thự, vội vã chạy về phía đạo chích.

Chuyển vòng quanh co từ những hàng dừa và bụi cây cọ lùn bên đường, Diệp Hi lơ đãng giương mắt nhìn biển rộng, bỗng kinh hãi phát hiện ở ngoài mặt biển không xa có hai hạm thuyền to lớn đang tiến tới hòn đảo nhỏ này, một cái là quân hạm hải quân màu xanh biếc, một cái khác là hạm đội hoàng kim hoàng gia sơn một lớp mạ vàng chói mắt dưới ánh mặt trời, hai hạm đội đang lấy tốc độ mắt thường có thể trông thấy lao nhanh tới...

Địch! Diệp Hi hít hà một hơi, trên trán lập tức toát mồ hôi hột.

Cứu viện của nguyên soái và hộ vệ hoàng kim của vương tử đang cùng một lúc tới trong thời điểm mấu chốt, hệ thống mây muốn đùa chết tao sao!

“Đừng sợ, quân đội của ta tới.” - Dường như sợ Diệp Hi chưa đủ hòng mắt, một thanh âm từ tính trầm ổn vang lên bên tai Diệp Hi, một cánh tay vươn ra từ đằng sau, nhanh chóng ôm Diệp Hi vào trong lòng, Diệp Hi đau trướng vừa nhấc đầu, lại đối diện với đôi mắt của nguyên soái. Không biết có phải là do hôm trăng tròn qua chưa lâu, và ảnh hưởng bởi huyết thống cự yêu, mà trong cặp mắt ấy còn ẩn ẩn ý vị điên cuồng và táo bạo.

“Tên kia trông chừng em rất chặt sao? Mấy hôm nay dường như không thấy em, ta sắp phát điên rồi...” - Nguyên soái như kẻ lữ hành sa mạc nhiều ngày gặp được dòng suối trong mát, vội vàng cúi đầu kề chóp mũi bên cổ Diệp Hi hít thật sâu, khi ngẩng đầu ánh mắt đã thanh tỉnh hơn nhiều.

Diệp Hi gấp đến độ con mắt chuyển loạn, liều mạng nghĩ đối sách: “Ngày hôm qua em bị Nam Cung thiếu gia cầm túc...”

Nguyên soái rất đau lòng, không nói hai lời đã bế ngang Diệp Hi lên, bước nhanh về phía quân hạm đang tới bờ biển.

41. Chương 39

Cánh tay cường kiện hữu lực của nguyên soái giống như sắt thép kiềm cố cơ thể Diệp Hi, làm cậu không thể nào tránh thoát, Diệp Hi lo âu vắn vẹo trong lòng ngực nguyên soái, đối lấy chỉ là cái nhìn dịu dàng thoáng qua của nguyên soái.

“Đây không phải lúc xấu hổ.” - Khóe môi nguyên soái sung sướng mà giương lên, thưởng thức khuôn mặt đỏ ửng như trái táo của người trong lòng ngực.

Diệp Hi khóc không ra nước mắt: “...”

Tôi đây là đang khẩn trương, đệt! Khẩn trương đó!

Mà lúc này, quân hạm và thuyền hoàng gia cùng lúc cập bờ.

Nguyên soái hoang mang nhìn về phía thuyền hoàng gia, lẩm bẩm: “Đây là thuyền bảo vệ Luiz thập thế, vì sao lại tới đây...”

Vấn đề này rất nhanh được giải đáp – bởi vì đã cùng lập huyết khế với Đại tư tế, nên vương tử và tư tế đều có thể cảm ứng tồn tại của nhau, vương tử đeo khăn bịt mắt đi ra khỏi căn phòng mấy ngày nay luôn chôn chân trong đó, chuẩn xác đi về phía thuyền hoàng gia theo cảm ứng huyết mạch của đại tư tế, trong tay hắn cầm một cây gậy chống đường, vốn đây là một màn chặt vật, nhưng về chặt vật đó lại được khí chất ưu nhã của vương tử hóa giải. Sóng lưng vương tử thẳng tắp, gương mặt treo ý cười hạnh phúc, giống như không thể lấp cánh bay thẳng về hoàng cung, tuyên bố với khắp thiên hạ rằng mình đã tìm được người thiên mệnh!

Nguyên soái ngẩn ra một lúc, chẳng trách: ” Luiz thập thế? Sao người lại ở đây?”

“...” - Diệp Hi thống khổ lau mặt.

“Người cũng ở trong dây phòng đó, mỗi ngày em mang đồ ăn của tôi...” - Nguyên soái nhíu mày tự mình lầm bầm, đôi mắt không thể tin tưởng mà dạo qua một vòng, cúi đầu nhìn phía Diệp Hi: “Là em cứu người?”

Diệp Hi giãy giụa gần chết, mặt dày giả ngu: “Hử? Anh đang nói gì cơ?”

Vừa dứt lời, vương tử có năng lực thánh giác cao siêu, nhạy bén bắt giữ được thanh âm của Diệp Hi, hoang mang nhìn về phía Diệp Hi.

Đù đù, lỗ tai vương tử còn tinh hơn cả chó! Diệp Hi nhanh chóng che miệng, con mắt chuyển xoay vòng, vô cùng hoảng loạn!

“Nói cho ta biết!” - Tiếng nói nguyên soái nhu hòa như làm lòng người tan chảy, trong đó còn mang theo tia sợ hãi mà chính hắn cũng không phát hiện ra: “Đến tột cùng là chuyện gì?”

Diệp Hi cắn răng không nói lời nào, vương tử vẫn đang nhìn bên này.

Nguyên soái đã đoán ra vài phần, biểu tình tối tăm, trầm giọng thúc giục: “Nói chuyện.”

Thấy chuyện đã không thể gạt, Diệp Hi đành phải mở hai tay đang che miệng, dùng giọng nói ngọt ngào giảo biện: “Là em cứu, nhưng em không biết hai người quen nhau, cứu một mạng người còn hơn xây bảy tòa tháp, chuyện đó không quan trọng đâu, chúng ta mau đi nhanh thôi!”

“...” - Nguyên soái trầm mặc không nói, dùng một loại ánh mắt phức tạp quét qua Diệp Hi, đứng tại chỗ không nhúc nhích.

Lúc này, lỗ tai vương tử mấy bỗng giật giật khê khàng không mấy nhận ra, kiên định đi về phía Diệp Hi, mà binh lính hải quân và hộ vệ hoàng gia cũng bật ngăn tập kết tới bên này, phân biệt thành hai đội từ quan phụ tá nguyên soái và đại tư tế.

Móa! Ồi! Diệp Hi thống khổ bưng kín mặt! Thúc giục nguyên soái: “Đi mau đi mau!”

Nguyên soái vô cùng nghe lời đi tới đón vương tử.

Diệp Hi: “...”

Vị nguyên soái này, anh có biết anh đang khơi mào một chuyện tranh giành tình nhân nghiêm trọng hay không?

Diệp Hi lau mồ hôi lạnh trên trán, cánh hoa anh đào không tiền vẫn liều mạng rơi, vì thoát khỏi giam cầm của nguyên soái mà Diệp Hi giống như cá mắc cạn liều mạng giấy dựa! Quấn quéo nợ nần! Thậm chí còn mạo hiểm OCC lấy hai ngón tay đi chọc vào lỗ mũi nguyên soái! Nhưng mà nguyên soái ôm chặt muốn chết, hoàn toàn không có khả năng buông ra.

“Vương phi thân ái của ta, là em đang nói chuyện sao?” - Vương tử theo tiếng nói Diệp Hi đi tới trước mặt nguyên soái.

Biểu tình trên mặt nguyên soái lập tức trở nên cực kỳ xuất sắc: “Vương phi!”

“Vương phi chính là vị kia vị kia.... Á ha ha ha!” - Diệp Hi lúng túng nhìn về mặt âm trầm của nguyên soái từ khe hở ngón tay, phí công mà dùng ý đồ vui vẻ đánh tan bầu không khí xấu hổ này!

Nhưng nhìn qua có vẻ nguyên soái càng giận hơn...

Vương tử hơi nghiêng mặt về phía nguyên soái, cố gắng phân biệt giọng nói của hắn, không xác định hỏi: “Trước khi gặp nạn trên biển, ta đã từng nghe giọng nói của anh, xin hỏi anh có phải là nguyên soái Mặc Sĩ có năng lực khống chế biển cả hay không?”

“Là ta.” - Nguyên soái trầm giọng nói, sắc mặt âm tình bất định, còn không xác định có phải đang làm khó dễ với vương tử điện hạ X hay không.

“Trước khi gặp nạn trên biển, chúng ta đã gặp mặt.” - Vương tử gật đầu thăm hỏi với nguyên soái, cũng ưu nhã vươn bàn tay về phía Diệp Hi, nói: “Vương phi, ta yêu cầu em nắm tay ta.”

Dù sao cũng tránh không khỏi, chết sớm siêu sinh sớm! Diệp Hi hít sâu một hơi, căng da đầu ngẩng mặt đối diện ánh mắt sắc nhọn như kim châm của nguyên soái, vươn tay về phía vương tử đang tìm kiếm, nhẹ nhàng chạm lên cổ tay vương tử.

Ngay sau đó cởi bỏ khăn bịt mắt của vương tử, vương tử lập tức nhìn thấy Diệp Hi ách muội ở trong lồng ngực nguyên soái, chớp chớp mắt, hoang mang nói: “Vương phi, em cùng Mặc Sĩ nguyên soái...”

Xác định vương tử không nhận sai người, nguyên soái ôm Diệp Hi lui về phía sau một bước, nghiêng rằng nghiêng lợi ngắt lời: “Đây là phu nhân của ta.”

“Phu nhân của anh? Tất cả chuyện này là như thế nào?” - Vương tử nắm chặt lấy tay Diệp Hi, giọng nói khẽ run, trong đó còn cố gắng duy trì phong độ: “Vương phi, ta nghĩ ta cần một lời giải thích.”

Nguyên soái lạnh giọng nói: “Ta cũng vậy.”

Diệp Hi ấp ủ diễn cảm trong chốc lát, dang cánh tay mảnh khảnh ra, ồm một tiếng, lập tức che ngực, thống khổ nói: “Tìm... tìm em không tốt...”

Không phải không muốn giải thích, mà là thật sự không thể nào giải thích, chẳng lẽ là nói, à tôi đây muốn chinh phục hai người để tích góp EXP trở về thể giới thật à?

Trăm triệu không gì tốt hơn là dùng khổ nhục kế!

Nhưng mà nguyên soái lại làm như không thấy diễn xuất nhập thần của Diệp Hi, trong mắt hấn tràn đầy thương tâm và khiếp sợ, vội vàng chất vấn: “Chẳng lẽ, chẳng lẽ em đang... Lừa gạt chúng ta sao?”

“Không, chuyện này là không thể nào...” - Vương tử phát ra một tiếng rên rỉ thống khổ, thân thể chợt mất lực cân bằng mà lao đảo, trùng hợp đại tư tế đuổi tới đỡ lấy vương tử, dùng ánh mắt nhìn tiệp nhân hung hăng trừng Diệp Hi!

“...” - Bị bắt trở thành lục trà biểu, Diệp Hi tức khắc oan kính thị mầu!

Mấy người dứt khoát chém tôi thành hai mảnh đi!

“Em là người duy nhất có thể trấn án cuồng bạo trong ta.” - Sắc mặt nguyên soái xanh mét: “Em nói đó vì em yêu ta! Đó là sức mạnh tình yêu!”

Trong đôi mắt mỹ lệ tựa như tác phẩm nghệ thuật của vương tử tràn đầy nước mắt không cam lòng: “Em đã nói mỗi ngày em sẽ để ta nhìn thấy nụ cười của em, sao trời đêm qua đẹp như vậy, vì sao...”

Đại tư tế tư cao lớn uy vũ đau xót không thôi, ôm chặt lấy vương tử!

Diệp Hi chợt dạ liệu mạng cúi đầu, đầu gần như dán lên ngực, thấy giả ngu lảng tránh và khổ nhục kế đều không thành công, Diệp Hi đành phải làm ra vẻ hối lỗi: “Xin lỗi, thật sự xin lỗi, em có nỗi khổ riêng.”

Hàm rằng nguyên soái nghiêng ken kết, cơ mặt thống khổ mà hơi run rẩy, dường như không nói một lời sẽ bắt đầu cuồng hóa, hấn cố bình tĩnh, trầm giọng nói: “Em chọn một trong hai người chúng ta.”

Diệp Hi chần chờ nói: “Ách...”

Nếu nói muốn chọn đạo chính, không biết mình có bị nguyên soái vút xác cho cá mập ăn không nhỉ?

Lúc này, nhân mã nguyên soái và vương tử đã tập kết xong, phân biệt đứng ở đằng sau hai nam phụ, như hổ rình mồi trùng trùng lẫn nhau, giương cung bạt kiếm, nguyên soái ôm Diệp Hi, vương tử tóm tay Diệp Hi, đại tư tể đỡ vương tử, quan hệ cực kỳ loạn! Ở đây tất cả mọi người đang chờ đợi Diệp Hi lựa chọn, mà ngay trong thời khắc hỗn loạn bất kham đó, xung quanh lại tràn tới một đoàn vệ sĩ đen nghìn nghịt, mười vạn đại quân vệ sĩ mang theo khí thế rung chuyển trời đất xuất hiện từ bốn phương tám hướng, ào ào tiến tới nơi đây. Sắc mặt Thẩm Tu Lâm âm trầm đi ra từ giữa đoàn vệ sĩ, tới gần phía bốn người, lạnh lùng trừng mắt Diệp Hi đang bị nguyên soái ôm.

Thẩm Tu Lâm khốc huyễn cuồng bá cười lạnh một tiếng: “A, đến cả vị hôn phu của bốn thiếu gia mà các người cũng dám động, mạng hai người đủ dài rồi?”

Thẩm tổng nói xong lời ngoan độc, trên trời vây kín bởi mây đen với tốc độ mắt thường có thể trông thấy, áp khí nặng nề chồng chập lên đỉnh đầu ba người, sắc mây đen kịt cùng sấm chớp giằng giạt kinh người, giống như muốn xé rách trời đất đánh nát tất cả! Nổi gót theo tiếng sấm, Thẩm Tu Lâm đi đến giữa hai nam phụ, ba thế lực đứng theo thế chân vạc.

Thẩm tổng nhìn Diệp Hi bị nguyên soái ôm vào trong lòng, rồi lại nhìn cánh tay phải Diệp Hi bị vương tử nắm chặt, sau đó bình tĩnh nắm lấy cổ tay trái Diệp Hi.

Bây giờ đạo chính mà tới thì chỉ có ôm đầu hoặc là bắt chân!

Diệp Hi bị kẹp ở giữa ba người đàn ông đang tranh giành tình nhân, trong lòng vô cùng tuyệt vọng, hoàn toàn không biết nên làm gì cho xong việc: “...”

Để tôi chết đi! Tên hồng nhan họa thủy này!

Trong lòng nguyên soái bạo nộ và thất vọng càng ngày càng không thể khắc chế, biển cả biến hóa theo tâm tình của hắn, mặt biển nổi gió mưa phùn, một đợt sóng này cao hơn đợt sóng trước, gió biển mạnh mẽ mang theo muối biển thổi quét tất cả, ầm ầm nguy cơ sóng thần.

Diệp Hi cảm thấy mặt mình sắp bị gió biển quạt lệch!

Thẩm tổng hừ lạnh một tiếng, khí phách mười phần giơ tay lên, khí thế bá vương xoáy thành cơn gió lốc, từ trên đảo lao tới biển rộng, vừa lúc triệt tiêu gió biển nguyên soái dẫn tới...

Diệp Hi cảm giác mặt mình lại bị cơn gió lốc của Thẩm tổng tát thẳng lại!

Tiếng sấm đánh nhau rào rào với sóng biển, vô số sinh vật biển biến thành than cốc dưới sấm điện đánh xuống, Diệp Hi trợn mắt há mồm nhìn tất cả phát sinh trước mắt, cảm giác mình như đang chứng kiến trận chiến thế kỷ của Zeus và Poseidon.

Mà đúng lúc này, tiếng chuông 10 giờ sáng vang lên.

Một bóng người tuấn dật chợt tới gần Diệp Hi với tốc độ cực nhanh, gã dấn lên đầu của vệ sĩ, hải quân và hộ vệ hoàng gia, tung bay như chim én, tóc dài sau gáy vể lên từng đường lửa đỏ trong nền trời đen xám. Rất nhanh, gã tới trước mặt bốn người, cơ hồ không ai có thể thấy rõ động tác của gã, như gió xuân quét vào mặt, gã giơ tay nhẹ nhàng sờ soạng lên mặt nguyên soái, một chùm thuốc bột đỏ nhạt tẩn ra dưới chóp mũi nguyên soái, chỉ một thoáng nguyên soái mất đi toàn bộ sức lực, tay mềm nhũn, buông lỏng Diệp Hi. Đạo chích thấy thế, lại phách một cái lên cánh tay của vương tử và Thẩm Tu Lâm đang nắm cổ tay của Diệp Hi, hai người này không tự chủ được mà buông lỏng tay.

Đạo chích bế bổng Diệp Hi, mũi chân đạp lên đất, bay lên trời, ngay tức khắc ánh mắt gã lại chuyển, khom lưng dùng hai ngón tay kẹp lấy vương miện của vương tử, rút một cái! Cả người vương tử cũng hướng theo lên trên, nhưng vương miện vẫn lù lù bất động, đạo chích sững sốt chớp chớp mắt, buông vương miện, ôm Diệp Hi đạp đầu người nhanh chóng chạy mất dạng.

42. Chương 40

Biện đạo chích chạy nhanh như gió, tuyệt đối vượt qua giới hạn của một con người bình thường, Diệp Hi bị gã ôm chạy cả một đường, cảnh vật xung quanh như hóa thành hai dòng sông sượt qua, không thể trông thấy rõ mọi thứ, tiếng hét ồn ào đều biến mất. Đạo chích ôm Diệp Hi nhảy mất cái rồi đứng yên vững vàng. Diệp Hi tập trung quan sát, nhìn thấy mấy bay trực thăng mạ vàng của Nam Cung thiếu gia đang đỗ trước bãi đất trống, mà xung quanh đều là cây cối thô cao, rất có lợi cho việc lẩn trốn, nếu không phải là biết trước mấy bay trực thăng sẽ bị trộm thì nơi đây cũng là một nơi rất khó phát hiện.

Cửa Cabin đang trong trạng thái mở, đạo chích không nhanh không chậm buông người Diệp Hi, phong độ nhẹ nhàng duỗi tay về phía mấy bay trực thăng, nói: “Mời.”

Mây đen trên trời dày đặc, đã có hạt mưa nhỏ rơi, còn có tiếng sấm xẹt điện không ngừng, trừ phi đạo chích không muốn sống, bằng không nhất định sẽ không trực tiếp lái mấy bay rời đi. Vì thế Diệp Hi yên tâm mà ngồi xuống. Quả nhiên, đạo chích cũng khom người chui vào trong khoang thuyền, ngồi sát bên Diệp Hi, trên gương mặt tuấn mỹ của gã lộ ra vẻ thưởng thức, khóe mắt hơi nhếch tà tà cười, dường như cảm thấy Diệp Hi rất thú vị.

“Khoan hãy chạy, giờ máy bay không thể cất cánh được.” - Đạo chích vắt chéo chân, gãi đầu sau tay, dương dương tự đắc nói: “Dù sao đám ngu ngốc kia cũng không tìm thấy chúng ta trong chốc lát, cứ tìm được rồi tính sau, cũng không bắt được.”

Diệp Hi ngoan ngoãn ngồi đó: “Ừ.”

Đạo chích nghiêng mặt quét qua mặt Diệp Hi, nhếch môi cười, giọng điệu tùy tiện: “Nhìn không ra nha, Mộ Dung thiếu gia bên ngoài trong sáng thiện lương, ai ngờ lại là kẻ biết chơi.”

Diệp Hi vô tội chớp chớp mắt: “Anh đang nói cái gì?”

“Chắc chắc, còn giả bộ.” - Đạo chích nghiêng người, một tay dè lên ghế dựa đằng sau Diệp Hi, giam cầm cậu ở giữa khuỷu tay mình: “Vừa nãy ba người kia nắm chặt tay em không buông là muốn gì?”

Diệp Hi bình tĩnh nói: “Chia quà tết?”

Đạo tặc ngưỡng mặt cười to: “Ha ha ha, em đúng là tên lừa đảo!”

Diệp Hi điều động não bộ phân tích đạo chích trước mặt, trong lòng chợt hiện lên ý niệm kỳ bí.

“Nói sao đây~” - Đạo chích thân mật dùng cánh tay chạm Diệp Hi, ánh mắt sáng ngời hữu thần, dùng ngữ khí dụ hoặc truy vấn: “Có phải em rất đùa bỡn mấy kẻ ngốc kia đúng không? Chắc, ỷ lại mình trông đáng yêu, trước câu dẫn người ta rồi lại hung hăng đá?”

“...” - Diệp Hi khần trương mà liếm môi, trong chớp nhoáng, đại não chậm rãi nỗ lực vận chuyển.

Tam quan tên đạo chích này lệch nghiêng trời, hơn nữa còn có chỉ số thông minh, không hề có hứng thú với tiểu bạch thảo ngây thơ, nhưng nếu trong nguyên tác gã phải lòng thụ Mary Sue, như vậy nhất định trên người thụ có thứ gì đó hấp dẫn tới gã.

Dựa theo logic bình thường, thụ không thể OCC, vậy thì cách giải thích hợp lý duy nhất chính là đạo chích cho rằng thụ là lục trà biểu đội lột tiểu bạch thảo, cũng chỉ có mấy đám nam phụ và nam chủ vừa nhìn thấy thụ đã rút mất não mới không cảm thấy vậy...

Dù sao thì, đi theo con đường chinh phục bình thường khẳng định không thể bắt được tên đạo chích này, không bằng liều mạng đâm lao theo lao, nhờ đâu lại thành chuyện tốt?

Con mắt Diệp Hi xoay tròn hai vòng, cắn răng dậm chân một cái, nhận!

“Ai nha, bị anh nhìn ra rồi~” - Diệp Hi néo cổ họng phát ra giọng nói ngứa đòn.

Trên mặt đạo chích lập tức hiện ra vẻ “quả nhiên là thế”, âm dương quái khí nói: “Ai nha, thất kính thất kính, hóa ra là bánh trôi nhân mè đen.”

Diệp Hi khiêm tốn xua xua tay: “Quá khen quá khen.”

Vẻ mặt đạo chích đau đớn lắc đầu, không hề có thành ý mà phê bình: “Em, cái tên khốn này, đùa bỡn tình cảm của người khác là không đúng.”

Diệp Hi nhắc lông mày: “Anh đừng nói thế, chúng ta đều là đồng nghiệp.”

Đạo chích mở to hai mắt: “Hả?”

“Anh trộm đồ, em trộm tâm.” - Diệp Hi nói, lộ ra nụ cười cong mi mắt, bởi vì diễn theo bản sắc nên cười đến hồn nhiên lại đáng yêu, nhưng rơi vào trong mắt đạo chích lại chính là kỹ thuật diễn cao siêu!

Đạo chích phư phư cười vui vẻ, trong thần sắc mang lên mấy phần nghiêm túc hiếm thấy, nói: “Ta hỏi em, vì sao em muốn làm vậy?”

Dáng vẻ tên đạo chích này không giống như thiếu tiền, nhưng lại lấy chuyện trộm cắp làm thú vui, Diệp Hi cau mày suy nghĩ một lúc, vì bảo trì tam quan lệch lạc giống đạo chích, nên Diệp Hi thử thăm dò mở miệng nói: “Vì thú vị.”

“Ha ha ha!” - đạo chích vỗ đùi cười lớn, cười một hồi lâu, bỗng nhiên gã cúi người, vẫn duy trì khoảng cách chớp mũi gần sát chớp mũi Diệp Hi, dùng giọng điệu tràn ngập tình yêu và ngưỡng mộ, nói: “Em đúng là quỷ nhỏ tà ác, hư hỏng đến chốn.”

Hình như bị hấp dẫn rồi! Diệp Hi lộ ra nụ cười ngây thơ hồn nhiên, nói: “Cũng được cũng được.”

Đạo tặc giờ ngón tay cái lên: “Kỹ thuật diễn tiểu bạch hoa này quá tuyệt, tiền đồ vô lượng.”

Bởi vì căn bản đâu phải là diễn, cho nên Diệp Hi bị khen mà đỏ mặt!

Đạo chích kinh ngạc: “Ôi trời, em còn giả đỏ mặt được!”

Diệp Hi: “.....”

“Ta rất thích một bạch trôi nhân mè đen như em...” - Đạo chích sờ sờ cảm mình, dùng ánh mắt ngả ngón bắn phá một vòng từ đỉnh đầu đến chân Diệp Hi, đột ngột nói: “Hay là chúng ta làm tình nhé?”

Lời này được gã hỏi bình thản giống như là đang hỏi “hay là chúng ta đi ăn nhé?”, “hay là chúng ta đi xem phim nhé?”, dường như đây chỉ là một câu kiến nghị bình thường.

Diệp Hi cả kinh suýt nữa rớt cằm xuống đất.

Một là bởi vì đề nghị kỳ ba của đạo tặc.

Hai là vì thông báo thành công chinh phục nam phụ lập tức vang bên tai mình!

Diệp Hi: “...”

Cái câu giống như quấy rối tình dục này lại chính là câu tỏ tình của đạo chích sao!?

Có lẽ bởi vì phương thức chinh phục nam phụ là cách duy nhất đi ngược lại 99 nam phụ khác, thế nên hệ thống ban thưởng giá trị EXP cao ngang ngửa nguyên soái, là năm vạn điểm!

“Sao?” - Đạo chích nhẹ giọng dụ hoặc: “Làm trên máy bay trực thăng riêng của vị hôn phu em, ngồi lên sofa của hắn đã từng ngồi vô số lần, làm một phát với một tên tội phạm truy nã cấp S của hơn ngàn quốc gia, em không thấy kích thích sao? Nếu bị vị hôn phu của em bắt gian, tám chín phần hắn sẽ tức muốn chết, em không thích thế sao?”

Khóe miệng Diệp Hi giật giật, dù sao EXP cũng đã vào túi, cũng lười phối hợp với gã, liền thành thật nói: “Kỳ thật không thích lắm.”

Anh không biết khi Thẩm tổng nhà tôi tức lên khủng bố thế nào đâu! Đúng nói chuyện hơi đau eo!

“Đừng chơi trò dục cụ còn nghênh đó nữa...” - Đạo chích khơi cảm Diệp Hi, ái muội chớp chớp mắt: “Tôi nhé.”

Diệp Hi bình tĩnh cầm gối đầu ngăn giữa ngực mình và đạo chích, vẻ mặt tam trình cửu liệt mà cự tuyệt nói: “Không!”

43. Chương 41

Đạo chích quan sát vẻ kinh hoảng kháng cự của Diệp Hi, gã nghiêng đầu sang một bên, nhanh chóng lĩnh ngộ ra ý đồ của Diệp Hi: “À, ta hiểu rồi, em muốn PLAY tình thú thổ trắng và sỏi xám sao?”

“Đương nhiên là không phải!” - Diệp Hi dùng lời nói chân thành phát ra từ phế phủ để biện giải: “Thật ra tôi không phải là loại người như anh tưởng đâu, vừa nãy là đùa anh thôi!”

Tôi là tiểu bạch hoa chân chính đó! Một đóa hoa u lan rụt rè!

“Hôm nay ta chọn trúng em rồi.” - Đạo chích xoa tay hằm hè, giơ tay lột lỏng cổ áo mình, để lộ ra xương

quai xanh quẩy rũ, đầu lưỡi hồng phấn liếm môi, lông mi cong dài rũ xuống thấp, con ngươi đỏ như máu dần dần biến đen, gã rất có tình thú mà phối hợp với Diệp Hi diễn xuất, ngữ điệu thâm tà: “Ta thích nhất loại tiểu thiếu gia không rành thế sự như em, thấy gương mặt ngây thơ thuần khiết của em lại nhin không được mà muốn bắt nạt em đến khi khóc thành tiếng.....”

Tuy rằng tất cả lời nói đều là trái lương tâm, nhưng kỹ thuật diễn vô cùng giỏi, cho nên nghe rất có tính chân thật.

Có thể thấy đạo chích cũng chính là kẻ biết chơi!

“Tôi không phải diễn kịch thật mà!” - Không cẩn thận chơi quá đà - Diệp Hi khóc không ra nước mắt, một quyền đâm qua lại bị đạo chích chộp vào tay, còn hôn chụt một cái lên khớp xương của nắm tay.

Trừ bỏ Thẩm Tu Lâm, thì đệ nhất thẳng nam cấp vũ trụ - Diệp Hi lập tức bị đạo chích hôn ra một thân nổi da gà, không hề có cảm giác mặt đỏ tim đập...

Về mặt đạo chích tà khí cười, đọc ra một lời kịch kinh diên: “Em kêu to nữa lên, tiểu thiếu gia đáng thương, kêu rách cổ họng cũng không có ai tới cứu em đâu.”

Diệp Hi: “...”

Đây đây đây căn bản không thể nào đánh thắng được, chẳng lẽ phải móc chân trước mắt gã mới được sao? Diệp Hi gần như tan vỡ mà nghĩ.

Trình tiết tiểu cục hoa trong thế giới giả thuyết và OCC bị trừ 10%, đến cùng thì cái nào mới quan trọng hơn? Trong lòng Diệp Hi tiến hành chọn lựa gian nan.

Đạo chích không biết mình thật sự đang cường chế đối phương, không khỏi phân trần mà đè ép xuống, Diệp Hi cuộn tròn giống như con tê tê, kiên cường cuộn thành một quả bóng! Vì thế Thẩm tổng - trên đỉnh đầu treo cây thông Noel - táo bạo đập bật cửa cabin, vừa bắt gặp cảnh đạo chích đang mạnh mẽ bái mở Diệp Hi đang cuộn tròn một đống...

Bởi vì Diệp Hi còn ở trong trạng thẳng nên không thể bỏ sót lên, cho nên theo một tiếng âm vang, tất cả cây cối xung quanh trạng thẳng đều bị sấm sét của Thẩm tổng đánh nát thành tro.

“Ngô... Nam Cung thiếu gia, cứu!!!” - Ngay lúc đạo chích phân trần, Diệp Hi gào to lao nhanh thoát thân, vèo một tiếng nhảy vào trong lòng ngực Thẩm Tu Lâm, hai tay liều mạng ôm cổ Thẩm Tu Lâm, một chân vắt qua hông Thẩm Tu Lâm, một chân ôm lấy hai đùi Thẩm Tu Lâm, bởi vì quá sợ bị trộm đi lần nữa, Diệp Hi đánh mất lý trí còn cất một ngụm cúc áo trước ngực Thẩm tổng!

Độ hợp thể hóa của cả hai người lập tức đạt tới 90%, chỉ kém chút xíu nữa là lên đến 100%!

Vốn đang tức giận, Thẩm tổng bị dáng vẻ này của Diệp Hi làm tan, trong đáy lòng tức khắc ám sảng, giờ tay ôm gắt gao lấy Diệp Hi, nhưng trên mặt vẫn không xao động, ánh mắt lạnh lẽ như băng, khóe miệng như bị hai thỏi vàng kéo trĩu xuống, dùng ánh mắt đâm chết đạo chích trăm đao.

Theo sát Thẩm Tu Lâm đuổi giết lại đây - nguyên soái tan nát cõi lòng trông thấy một màn này, Diệp Hi đối với Thẩm Tu Lâm toàn tâm toàn ý tín nhiệm và yêu thích đều viết rõ trên mặt, cho dù kẻ không có mắt cũng nhìn ra được. Tuy vương tử không nhìn thấy, nhưng đại tư tế bên người hắn đang thêm mắm thêm muối kể sinh động như thật một màn phát sóng trực tiếp trên máy bay trực thăng, đem Diệp Hi và Thẩm Tu Lâm miêu tả thành một đôi trời ban, yêu nhau đến hủy thiên diệt địa. Đại tư tế nhìn thấy thất tình vẻ nản lòng thoái chí của vương tử cũng lộ ra biểu tình thở dài nhẹ nhõm, rắp tâm khó lường.

Nhưng, đại tư tế lại không nói sai.

Đích xác là một đôi trời ban!

Vệ sĩ của Thẩm Tu Lâm nhiều không đếm xuể, mệnh mông bạt ngàn, dời non lấp biển, giống như được hệ thống phục chế mà ra, cả đám lấy tốc độ nhanh nhất bảo vệ đại thiếu gia và đại thiếu phu nhân, dùng chiến thuật biển người vây kín hai người không một kẻ hở, hơn nữa nhân số còn đánh bại cả đội hải quân và hộ vệ hoàng gia, đến cả đạo chích, thấy không thể trộm người, cũng biết thức thời rời đi.

Bị đám vệ sĩ nghiêm mật che chở tới cùng - Diệp Hi suy sụp hô to: “Đừng đẩy nữa! Tôi không thở được!”

Nhưng thanh âm bao phủ ở vạn đầu trong quân đoàn hộ vệ hoàng gia, trình độ người đẩy người rất dã man, nguyên nhân duy nhất không phát sinh ra sự cố dẫm đạp chính là trong nguyên tác không hề có cảnh dẫm đạp!

Thẩm Tu Lâm đành phải ôm Diệp Hi cao lên, để cậu hô hấp không khí mới mẻ bên trên...

Cơ thể hai người dính sát với nhau, Diệp Hi cảm nhận được cơ bắp cứng rắn nóng bỏng và mạch đập trên người Thẩm Tu Lâm, từ kinh hoảng trung lấy lại tinh thần, quả nhiên Diệp Hi bắt đầu mặt đỏ tim đập, tuy Thẩm Tu Lâm khôn mặt đỏ nhưng tim đập lại không thể khống chế, hai trái tim kề sát đều kích động lẫn nhau. Diệp Hi hoảng hốt che dấu giấu đầu hờ đuôi, gương mặt nhìn đông ngó tây, nhìn trong chốc lát, giờ tay chỉ về phía mây đen ở phía chân trời được Thẩm Tu Lâm đưa tới: “Anh xem, đám mây trông giống khủng long không?”

Thẩm Tu Lâm chậm rãi liếc qua, nói: “Không giống.”

Diệp Hi: “...”

Thẩm tổng nhà chúng ta hình như không thích nói chuyện phiếm.

“Nhưng rất giống một đứa ngốc thích mặc đồ ngủ khủng long.” -Thẩm Tu Lâm dịu dàng nói: “Làm sao bây

giờ, anh nhìn đầu cũng nghĩ tới em.”

Diệp Hi: “...”

Nhưng là Thẩm tổng nhà chúng ta rất thích trêu người.

Thẩm Tu Lâm ái muội nhéo lên người Diệp Hi: “Mới nửa giờ không gặp em, em lại đi chinh phục nam phụ, hại anh ghen thành như vậy, có phải đáng phạt hay không?”

Diệp Hi đỏ mặt nhận tội: “... Đáng.”

Thẩm Tu Lâm khẽ mỉm cười: “Buổi tối bắt em phát điện.”

“Hừ!” - Diệp Hi dối trá mà phần nộ, trong lòng lại rất là vui!

Lần này tràng tu la cuối cùng cũng biến thành một trận hỗn chiến, nhóm nam phụ lòng không cam còn muốn dùng bạo lực tranh đoạt Mộ Dung tiểu thiếu gia, nhưng cuối cùng đều phải khuất phục trước quân số binh lính áp đảo – vệ sĩ Nam Cung thiếu gia gần như trải rộng mỗi một góc hòn đảo, cũng không biết nơi nào là không ngừng cuộn cuộn xuất hiện, ma vai sát chủng, áp đảo tất cả! Diệp Hi cảm thấy mỗi ngày vận chuyển vật tư đến hòn đảo cũng không đủ nuôi sống nhiều vệ sĩ như vậy, nhưng điểm này không cần cậu phải lo lắng, vì sau khi đám nam phụ bại lui, mấy đám vệ sĩ đó đều thần bí biến mất, phẳng phất như bị hệ thống triệu hồi về...

Không cần để ý loại việc nhỏ này! Diệp Hi an ủi chính mình, cuối cùng thì trong giả thiết Nam Cung thiếu gia là người đàn ông mạnh nhất toàn thế giới, dựa theo niệu tính hệ thống nói cái gì thì chính là cái đó, mấy thứ này không đáng để ngạc nhiên!

Ở trong khoảng thời gian trên đảo chờ đợi nhiệm vụ chính yêu cầu bảy ngày kết thúc, Diệp Hi bị Thẩm Tu Lâm dùng lý do “em hại anh ghen thì phải bồi thường phải trừng phạt, nếu không thì sét đánh” để lần qua lần lại đa dạng phát mấy lần điện, trừ bỏ bạch bạch bạch đánh thật ra thì cơ bản cái gì cũng đã làm, nhưng Diệp Hi vẫn cứ không chịu thừa nhận sự thật rằng mình đã cong thành nhang muỗi, cố chấp tỏ vẻ tất cả chỉ là vì để Thẩm Tu Lâm nguôi giận mà thôi, đã vậy hai đoạn sóng điện não phát sinh vốn không phải là sự thật, miệng nói vô cùng cứng, thọc cũng thọc không mềm.

Khi hai người kết thúc sinh hoạt bảy ngày ở trên đảo, đều nhận được hai thông báo hệ thống, như vậy nhiệm vụ chính 17 cũng hoàn thành.

Lần này nhiệm vụ chủ chính cũng không có thú vị gì, bảy ngày tổng cộng chỉ cho 1000 điểm EXP, nhưng nhiệm vụ nhánh chinh phục ba nam phụ lại rất khả quan.

Không biết nhiệm vụ chính tiếp theo còn có nam phụ hiện lên không? Đang chờ chuẩn bị xuất phát cùng Thẩm Tu Lâm, Diệp Hi hứng chí bưng bưng mở bảng hệ thống, xem xét nhiệm vụ tiếp theo.

Nhiệm vụ chính 18: Hôn lễ đã chuẩn bị xong tất cả, Nam Cung Vô Song mang Mộ Dung Tuyết Thế bị giam lỏng bảy ngày rời khỏi đảo nhỏ, chuẩn bị cho ngày tổ chức hôn lễ hôm sau. Nhưng mà, hai người vừa mới hạ cánh, lại phát hiện trong nhà Nam Cung Vô Song có thêm một vị khách đến thăm – đó là thanh mai trúc mã của Nam Cung Vô Song - tiểu thiếu gia Đoàn gia, chuyện đầu tiên sau khi hắn du học về nước chính là tới nhà thăm bạn xưa Nam Cung Vô Song, ngay khi nhìn thấy Đoàn tiểu thiếu gia trong chớp mắt, trong lòng Mộ Dung Tuyết Thế dâng lên một loại cảm giác rất không vui...

Lấy thân phận vị hôn phu cùng Nam Cung Vô Song tiếp đãi Đoàn Hạo Nam, sau khi Đoàn Hạo Nam rời đi thì tức giận mà ăn dấm Nam Cung Vô Song, lại từ chối không thừa nhận. (0/1)

Diệp Hi ngây dại: “...”

Từ từ! Hình nam phụ này không phải bên ta!?

Lúc này máy bay trực thăng đã cất cánh, trong cabin Thẩm Tu Lâm và Diệp Hi sóng vai ngồi bên nhau, hình như Thẩm Tu Lâm cũng vừa mới xem xong nhiệm vụ chính số 18, phát ra tiếng cười lạnh như báo được đại thù.

Cái gọi là phong thủy luân chuyển, chính là đây.

Diệp Hi máy móc quay đầu nhìn hắn, hỏi: “Nhiệm vụ chính số 18 của anh là gì?”

Thẩm Tu Lâm sung sướng nói: “Cùng em tiếp đãi một người bạn thanh mai trúc mã của anh, cũng không ngừng hỏi han ân cần hắn, sau khi hắn rời đi còn làm trò khích lệ hắn trước mặt em, chọc em ghen.”

Diệp Hi không cao hứng mà trầm mặc một lát, lạnh lùng nói: “Ghen rất khó diễn, kỹ thuật diễn của em nát như vậy, chúng ta phải làm chuẩn bị sẵn tư tưởng nhiệm vụ thất bại.”

Thẩm tổng cười cười không nói, như đã nhìn thấu tất cả!

Không bao lâu, máy bay trực thăng đáp xuống trước cửa nhà Nam Cung thiếu gia, Thẩm Tu Lâm mới vừa xuống máy bay, còn chưa kịp xoay người đỡ Diệp Hi, thì bỗng có một thân ảnh nhỏ xinh mảnh khảnh lao thẳng vào ngực hắn, cùng lúc đó, một giọng nói đáng thương còn mang âm thiếu niên Thẩm nghe vang lên trong lòng Thẩm Tu Lâm: “Nam Cung ca ca, em rất nhớ anh.”

Diệp Hi nhất thời đã bị giọng nói này chấn động đến huyết thái dương tê rần, gương mặt vừa thấy, bên cạnh Thẩm Tu Lâm có một băng giới thiệu nhân vật nửa trong suốt. Diệp Hi nhất thời đã bị giọng nói này chấn động đến huyết thái dương tê rần, gương mặt vừa thấy, bên cạnh Thẩm Tu Lâm có một băng giới thiệu nhân vật nửa trong suốt.

Tên họ: Nam Cung X

Thân phận: tiểu thiếu gia nhỏ tuổi nhất Đoàn thế gia.

Tóm tắt nhân vật: Cậu, dung mạo tuyệt mỹ như tiên tử hạ phàm, khí chất thanh lãnh như bạch liên nở rộ, tâm địa thuần khiết, thiên chân vô tà. Cậu, sinh ra từ Đoàn gia tộc nắm giữ mạch kinh tế toàn cầu, từ nhỏ đã được nhận sủng ái trăm ngàn người. Cậu, là thanh mai trúc mã lớn lên cùng Nam Cung đại thiếu gia, là tri kỷ quan trọng nhất trong cảm nhận của Nam Cung đại thiếu gia. Cậu, bởi vì trời sinh thân thể ốm yếu bệnh tật, tính tế kiêu nhu, rất dễ rơi nước mắt. Nhưng cậu một đứa nhỏ dễ rơi nước mắt này, trong lòng lại chôn một phần si tình mà yêu say đắm chấp nhất

Tips: nam phụ không thể bị Mộ Dung Tuyệt Thế chinh phục.

Diệp Hi thở phì phò mà trừng mắt bâng giơ thiệu nồng đậm hơi thở lục trà biểu này: “...”

Hay cho một tên dễ rơi nước mắt, ông mày liếc mắt một cái đủ kẹp chết mày!

44. Chương 42

Lúc này, thiếu niên trong lòng ngực Thẩm Tu Lâm cất tiếng nói mềm mại nũng nịu hỏi: “Hoàng Phủ ca, anh có nhớ em hơn?”

Diệp Hi: “...”

Đánh sét nó! Thẩm tổng, đánh sét nó!

Thế nhưng, Thẩm Tu Lâm lại không biết tiến thủ mà nói: “Có, rất nhớ.”

Diệp Hi nghe xong lời này, từ cabin nhảy vọt xuống bên cạnh Thẩm Tu Lâm, không nói hai lời đã bám trụ cánh tay Thẩm Tu Lâm, nhu thuận đến mức tóc xoắn cả lên với tốc độ mắt thường có thể trông thấy, cậu nũng nịu hỏi: “Đây là vị nào?”

Thẩm Tu Lâm vì phối hợp cốt truyện nên giới thiệu cả hai người làm quen với nhau, trong toàn bộ quá trình giới thiệu, Nam Cung đều bám dính trước ngực Thẩm Tu Lâm như kẹo cao su, còn manh manh chớp chớp mắt với Diệp Hi, ngọt ngào nói: “Em chào Mộ Dung ca ca, em thường xuyên nghe Hoàng Phủ ca ca nhắc tới anh nha.”

Diệp Hi mặt lạnh, tích chữ như vàng: “Chào cậu.”

Gọi chị dâu mau, tiểu tam.

Ngoại hình vị Đoàn thiếu gia khá là kinh điển, là một thiếu niên tuyệt thế xinh đẹp không một tỳ vết, gương mặt nhỏ nhắn bằng bàn tay, cằm V-line, ngũ quan tinh xảo như nhân vật bước ra từ trong truyện tranh thiếu nữ, đặc biệt là cặp mắt kia, trong con ngươi mơ hồ lấp lóe ánh sáng, giống như trong văn miêu tả, tựa như sao trời ẩn trong ánh mắt. Còn có, giống như khí thế bá vương của Thẩm Tu Lâm và cánh hoa của Diệp Hi, làm một nam phụ quan trọng tham gia vào nhiệm vụ chính, Nam Cung cũng có hiệu ứng riêng của mình, quanh thân hắn đều vờn quanh đủ loại ngôi sao nhỏ đầy màu sắc, xoay vòng theo mỗi động tác của hắn, lấp lánh lấp lánh, tỏa sáng tỏa sáng.

Ha ha, một chút khí thế của đàn ông cũng không có, nói không chừng đến cả trym cũng chẳng dài được bao nhiêu!

– Một kẻ cũng chẳng có khí thế đàn ông - Tiểu Diệp Hi chửi thề.

Hai tiểu thụ có phong cách ngoại hình cùng với độ dẻo dai tương tự nhau, cùng nhau trao đổi ánh mắt tràn ngập địch ý, ngay sau đó Nam Cung nhanh chóng trở về dáng vẻ thuần lương vô hại, chim nhỏ nép vào trong lòng Thẩm Tu Lâm, nhưng tính tình thẳng thắn - Diệp Hi lại không trở về được, một bộ dáng vẻ ngoan độc muốn giết người, nhìn chằm chằm Nam Cung, ngữ khí không tốt nói: “Cậu muốn ôm anh ấy bao lâu hả?”

“A.” - Nam Cung đỏ mặt lui một bước, cúi nhẹ lên đầu mình, thè lưỡi, nghịch ngợm nói: “Em cũng quên mất Nam Cung ca còn đang ôm em, em thật mà ngốc mà, te he.”

“...” - Trên đầu Diệp Hi cuộn thành sóng nhỏ với tốc độ mắt thường có thể trông thấy, cũng không cảm lòng được mà mắng.

Đoàn mạnh mẽ đánh giá một lượt trên người Diệp Hi, bỗng hỏi: “Từ trước đến nay, tóc Mộ Dung ca ca vẫn xoắn sao?”

Khóe môi Diệp Hi giật giật: “Không phải.”

Là bị mẹ mày chọc giận!

“A, hóa ra đó là một kiểu tóc.” - Trong mắt Nam Cung tỏ ra hâm mộ, giọng nói ông ọ ca ngợi: “Mộ Dung ca ca thật là ưa nhìn, tóc xoắn rất hợp với vẻ đáng yêu của anh nha, chẳng giống em, cằm em nhỏ quá, mặt cũng nhỏ, nếu làm kiểu tóc này chắc cũng không đẹp bằng anh.”

Phiên dịch sang tiếng người, chính là – Mộ Dung ca ca là tên béo, mặt em V-line nè.

“A, thế sao.” - Diệp Hi tức giận đến đỉnh đầu bốc khói, nhưng không thể phát tác tại trận, đành phải duỗi tay ra đằng sau lưng Thẩm Tu Lâm, ở nơi Nam Cung không nhìn thấy, véo một cái thật mạnh!

Vô tội vạ véo - Thẩm tổng: “...”

“Khụ.” - Thẩm Tu Lâm thanh thanh cổ họng, hòa giải: “Đừng đứng ở cửa, chúng ta vào nhà nói chuyện đi.”

Diệp Hi quay quắt đầu, vẻ mặt kinh hoàng trừng mắt nhìn Thẩm Tu Lâm.

Thẩm tổng, sao anh dám đưa nó vào nhà nói chuyện! Chẳng nhẽ không phải hai người gặp mặt xong là kết thúc rồi sao! Mau hạ lệnh đuổi khách! Mau!

Ba người đắm chìm trong căm giận ngút trời của Diệp Hi mà đi vào phòng khách, Thẩm Tu Lâm bắt đầu hàn huyên đủ thứ chuyện trên đời với Nam Cung. Bởi vì bên Thẩm Tu Lâm không đủ tư liệu, cho nên hình thức đối thoại của ba người là: Nam Cung nói, Thẩm Tu Lâm phụ họa, Diệp Hi phụ trách phát giận...

Nam Cung thao thao bất tuyệt kể về cuộc sống du học bên Châu Âu của mình cho Thẩm Tu Lâm nghe, thỉnh thoảng còn xen kẽ hồi ức thanh mai trúc mã của hai người, hơn nữa còn ám chỉ rất nhiều lần rằng trong mấy năm du học ấy, mình vẫn luôn nhớ hấn.

“Nhưng đó chỉ là nỗi nhớ anh trai bình thường mà thôi, Mộ Dung ca ca đừng suy nghĩ nhiều nha.” - Nam Cung vẽ rắn thêm chân mà giải thích một câu.

“À, ha ha.” - Diệp Hi mỉm cười, siết chặt chén trà, tưởng tượng chén trà trong tay thành sọ não Nam Cung!

“Hoàng Phủ ca ca, anh có biết không, mấy tên nam sinh nước ngoài thật là phiền phức, luôn theo đuổi em không dứt, lì lợm la liếm, dù em nói em đã có người mình thích rồi mà cũng không tha, haiz, có một đoạn thời gian, mấy trăm nam sinh cùng lúc theo đuổi em, làm hại em không dám ra cửa...” - Nam Cung vừa quan sát thần sắc hai người, vừa nói: “Thật hâm mộ hai người mà, quan tâm lẫn nhau, toàn tâm toàn ý, Mộ Dung ca ca nhất định sẽ không phải phiền não như em đâu nhỉ?”

Muốn trào phúng ông mày không có mị lực như mày thì cứ nói thẳng! Năm ngón tay Diệp Hi thả lỏng, sọ não Nam Cung trong tay rơi nát trên mặt đất, lãnh khốc nói: “Tôi cũng chịu phiền phức như vậy đó, ha ha.”

Đôi mắt Nam Cung cong cong, lộ ra nụ cười “anh vui là được rồi”, chuyển đề tài: “Ngày mai là hôn lễ của Hoàng Phủ ca ca sao, thật ra em về gấp như vậy cũng vì muốn tham gia hôn lễ hai người, Hoàng Phủ ca ca, xem em có tốt với anh không?”

Thẩm Tu Lâm hào phóng gật gật đầu: “Ừ, cảm ơn em.”

“Quan hệ chúng ta cần gì phải nói cảm...” - Nam Cung nói, giọng càng lúc càng nhỏ dần, cuối cùng dứt khoát không nói ra lời, âm cuối còn bị thay thế bằng tiếng nghẹn ngào mềm như bông, khi vừa nhấc đầu, đuôi mắt hấn đã nổi lên hồng sắc nhàn nhạt, lập tức, nước mắt như trân châu đứt đoạn rơi xuống tí tách, nhanh chóng thấm ướt một tảng lớn trên quần.

“...” - Thẩm Tu Lâm và Diệp Hi ăn ý nghiêng đầu, biểu tình vi diệu nhìn nhau một giây, lại nhất trí không

nói.

“Em, em không sao.” - Nam Cung vội vàng dùng mu bàn tay lau lung tung trên mắt, nước mắt vừa rơi xoạch xoạch vừa nở nụ cười gượng ép: “Hình như bụi bay vào mắt.”

Diệp Hi nhìn vị nam phụ này có thể tận tình khóc thút thít, trong lòng bỗng nổi ghen ghét: “...”

Khóc thành như vậy, đến tốt cùng là bụi bay vào mắt hay là gạch bay vào mắt đây hả?

“Lau lau.” - Thẩm Tu Lâm bình tĩnh đưa khăn tay qua.

Diệp Hi oán hận trừng mắt cái khăn tay kia, rất muốn rắc thuốc độc lên đấy!

Một lát sau, Nam Cung bình tĩnh không khóc nữa, mắt đào hoa cong cong ngập nước, nở nụ cười dối lòng nói: “Thật mong chờ hôn lễ ngày mai mà, Hoàng Phủ ca ca mặc lễ phục nhất định sẽ rất đẹp.” - Qua ba giây sau, Nam Cung lại chợt nhớ tới chuyện gì đó, hẩn vội vàng tiếp lời: “Mộ Dung ca ca cũng vậy.”

Thẩm Tu Lâm lễ phép khéo léo phụ họa vài câu, mà ở nơi Nam Cung không thấy, Diệp Hi toàn lực trợn trắng mắt, con mắt suýt nữa thì rơi ra ngoài cửa sổ!

Tại thời khắc xấu hổ này, quản gia vào mời bọn họ dùng bữa, Diệp Hi ghen cả bụng lửa, căn bản không muốn ăn cơm, nhưng lại không muốn để Thẩm Tu Lâm và tiểu bạch hoa này ở chung một chỗ, nên đành phải căng da đầu đi theo sau, đã vậy còn ở nơi tất cả mọi người không nhìn thấy, hung hăng véo lên cánh tay Thẩm tổng!

Thẩm Tu Lâm cười như không cười mà dùng khước mắt ngó qua Diệp Hi, trong thần sắc mang vẻ sung sướng khi báo được đại thù!

Diệp Hi giật mình, nhớ tới trước đây mình chinh phục nam phụ, mỗi ngày Thẩm Tu Lâm đều ăn dấm chua, còn bản thân lại khuyên hẩn hãy coi nam phụ thành người 2D, đừng nên để ý quá nhiều...

Nhưng đây rõ ràng là người sống 3D thật mà! Diệp Hi chợt trừng mắt liếc qua Nam Cung, đồng thời cũng phát hiện ra hẩn đang trùng hợp trùng mình, không chỉ có thị giác mang lại cảm giác rất thật, mà mỗi lời nói cử chỉ hành động và tâm tư đều giống như người thật, tuy trên lý trí tự nói với mình rằng đây chỉ là người 2D!

Diệp Hi: “...”

Diệp Hi lập tức thấu hiểu tâm tình Thẩm Tu Lâm lúc bấy giờ, cũng cảm thấy mấy ngày trước mình bị điện giật đều là xứng đáng, thậm chí cần phải giật thêm mấy lần nữa mới thỏa đáng!

Ba người ngồi bên bàn ăn, tuy bàn ăn dài hai mươi mét nhưng Diệp Hi và Thẩm Tu Lâm vẫn luôn ngồi rất gần. Vì tiện cho việc nói chuyện, nên Nam Cung cũng chọn chỗ ngồi gần bọn họ.

Khi đồ ăn lên, Diệp Hi nũng nịu nhấn mạnh nói: “Thường ngày tôi chỉ có thể ăn hoa tươi và uống nước trên đỉnh núi tuyết ngàn năm, không biết Đoàn thiếu gia thích ăn gì?”

Nam Cung mềm mại đáp: “Thật trùng hợp, em cũng ăn hoa tươi và uống nước sương, em và Mộ Dung ca ca thật là hợp ý mà.”

Diệp Hi: “...”

Hợp cái cmm!

Rất nhanh, đồ ăn lên đủ, đã quen ăn hoa thay cơm, Diệp Hi giống như thường ngày ăn từng miếng từng miếng, nhưng Nam Cung chỉ ăn hai cánh, rồi buông đũa, mảnh mai nói: “Ai nha, no rồi.” - Dừng một chút, lại dùng giọng điệu ghét bỏ miệng lưỡi của mình, nói: “Em đúng là tham ăn mà, hèn gì mà không giảm được cân.”

Diệp Hi trầm mặc một lát, đẩy mạnh khay trên bàn, khóc không ra nước mắt nói: “Ha ha, tôi cũng no rồi.”

Á ha ha ha, hai cánh hoa cũng có thể ăn no, cái thùng cơm là tao thật muốn dùng nữa chọc chết mày!

Cảm giác núi lửa bên người sắp bùng cháy, Thẩm Tu Lâm ăn hai miếng rồi thôi, còn uyển chuyển ngậm hạ lệnh đuổi khách ngay khi ăn xong, mời Nam Cung trở về. Lúc gần đi, quản gia còn trình lên một tấm thiệp cưới, Nam Cung nhìn thiệp mời, vành mắt lại đỏ lên, lẳng nhăng mãi mới chịu rời đi.

Dựa theo cốt truyện, Thẩm Tu Lâm còn phải khích lệ Nam Cung một phen trước mặt Diệp Hi.

Đóng cửa lại, Thẩm Tu Lâm xoay người nhìn về phía Diệp Hi, nói: “Nam Cung này...”

Diệp Hi nâng tay túm hai bên má Thẩm Tu Lâm, lãnh khốc nói: “Anh thử khen một câu xem.”

Thẩm Tu Lâm dùng lòng bàn tay dịu dàng bao bọc đôi tay Diệp Hi, rũ mi mắt nhìn cậu, ủy khuất hỏi: “Em chịu ghen rồi?”

“Không!” - Diệp Hi chính khí lắm nhien, ngẩng đầu ưỡn ngực: “Em chỉ không quen nhìn loại người dối trá như thế mà thôi!”

45. Chương 43

Nhưng, luận về kẻ nào dối trá đã ăn dấm lại còn không thừa nhận tình cảm của mình, thì Diệp Hi còn dối trá hơn!

Diệp Hi vừa dứt lời, hai người liền thu được thông báo hoàn thành nhiệm vụ chính số 18.

Sau khi Nam Cung rời đi, phần nộ ghen tuông không chịu nhận... Đạt thành.

“Hửm?” - Thẩm Tu Lâm nhướng mày, trong lời nói có ẩn ý: “Nhiệm vụ của em hoàn thành?”

Không khí xấu hổ an tĩnh vài giây, Diệp Hi sững sốt, đột nhiên chống nạnh cười to, tùy ý vỗ lên bả vai Thẩm Tu Lâm: “Sao? Có phải kỹ thuật diễn của em tiến bộ lên không? Có giống ghen hay không?”

Thẩm Tu Lâm hơi mỉm cười, dáng vẻ như con mèo giáo hoạt, hơi ngả người, giương giọng nói: “Nam Cung này rất ưu tú, tính cách cũng tốt, ngây thơ hồn nhiên...”

“Anh dám coi là thật? Người ngây thơ là anh mới đúng! Em nói cho anh biết, loại người như nó chính là ti bỉ điển hình nhất...” - Diệp Hi đấm ngực dậm chân, đang bị phần mà phản bác, trong tai lại chợt vang lên thông báo đồng bạn đã hoàn thành nhiệm vụ.

Diệp Hi nhanh chóng nuốt mấy câu sau trở về, làm vẻ vừa nãy mình chỉ diễn kịch mà thôi!

“À ừm... ừm, chúng ta mau xem nhiệm vụ tiếp theo là gì thôi.” - Diệp Hi nỗ lực khống chế biểu tình và ngữ khí của mình, nỗ lực bày ra vẻ bình tĩnh, nhưng tiểu xoắn mao còn sót lại trong cơn giận vẫn bại lộ cảm xúc của cậu!

Vì thế Thẩm Tu Lâm nhin cười ôm eo Diệp Hi kéo vào lòng mình, hôn lên tiểu xoắn mao của cậu, dịu dàng dỗ dành: “Vừa nãy làm nhiệm vụ, đương nhiên anh biết hần là loại người nào.”

Diệp Hi trầm mặc không nói, giống như chưa được dỗ đủ.

Thẩm Tu Lâm tiếp tục nói: “Em tuyệt hơn hần một vạn lần... Không, căn bản cả hai người không đáng đặt cùng một chỗ.”

Diệp Hi được dỗ dành, tiểu xoắn mao rất nhanh biến thẳng trở lại, ngay sau đó lộ ra vẻ mặt vô tội dối trá, chớp mắt nói: “Anh đang nói gì thế? Đó chỉ là nhân vật trong truyện mà thôi, em cũng không thèm để ý.”

Thẩm Tu Lâm tối sầm mặt: “Ha ha, ha.”

Cái miệng này cần phải ngậm dấm mới được!

Trong ánh mắt phẫn nộ của Thẩm Tu Lâm, Diệp Hi bình tĩnh mở bảng nhiệm vụ, trong lòng cũng thầm cầu nguyện đừng để cho Nam Cung uất diễn thêm một lần nào nữa, nhưng thật là bất hạnh, cầu nguyện thất bại.....

Nhiệm vụ chính 19: Ngày hôm sau, hôn lễ được cử hành thêm một lần nữa, Nam Cung đúng hẹn tới tham gia hôn lễ. Ngay tại lúc Nam Cung Vô Song và Mộ Dung Tuyết Thế đọc lời thề kết hôn, Nam Cung đột nhiên phát bệnh tim, bất tỉnh nhân sự, tính mạng bị đe dọa, hiện trường hôn lễ lập tức lâm vào cảnh hỗn loạn...

Nhân lúc hiện trường hỗn loạn, bỏ trốn. (0/1)

Hai mắt Diệp Hi bốc hỏa, trợn trừng bảng nhiệm vụ: “...”

Tui cảm thấy tên tiểu tam này nhất định là giả bệnh tim!

Thẩm Tu Lâm thần nhiên nói: “Nhiệm vụ của anh là, nôn nóng bé Nam Cung đang bất tỉnh trên mặt đất, rít gào với quản gia, ra lệnh cho gã lập tức phái đội bác sĩ riêng của Nam Cung gia tới, cũng uy hiếp bác sĩ không chữa khỏi thì phải chôn cùng... Còn nhiệm vụ của em chắc là nhân lúc hiện trường hỗn loạn, bỏ trốn?”

Còn phải nôn nóng bé bỏng tên khốn kia!!? Diệp Hi tức giận gật đầu: “Không sai, nhân lúc hỗn loạn bỏ trốn.”

Trên gương mặt anh tuấn Thẩm Tu Lâm lộ ra nụ cười hoàn mỹ: “Cố lên, anh xử lý xong Nam Cung sẽ tới bắt em.”

Vì sao không lập tức tới bắt em! Diệp Hi dấm chua hận không thể cắn một miếng lên mặt Thẩm Tu Lâm, nhưng cậu lại phải nhịn xuống cảm xúc sóng gió mãnh liệt trong lòng, trầm ổn nói: “Tốt.”

Ban đầu Diệp Hi còn cho rằng, ngày mai mới phải khai chiến với Đoàn tiểu tam, nhưng trăm triệu không ngờ tới chính là, vào hồi 11 giờ tối, khi Diệp Hi và Thẩm Tu Lâm đang vô cùng thân thiết sóng vai tay trong tay nằm trên giường chuẩn bị đi vào giấc ngủ, thì bỗng ngoài cửa phòng ngủ vang lên tiếng gõ cửa của quản gia.

“Thưa đại thiếu gia, cậu có một cuộc gọi gấp.” - Gương mặt kính cẩn nghiêm túc của quản gia hiện lên trên màn hình theo dõi đặt đầu giường không xa.

Thẩm Tu Lâm đành phải đáp lại: “Vào đi.”

Cửa phòng ngủ mở ra, hai người hầu trái phải hợp lực bưng lên một cái khay, đi cùng là quản gia, ba người chạy bộ tới trước mặt Thẩm Tu Lâm, trên khay được phủ một tấm tơ lụa đỏ thượng hạng, bên trong truyền đến tiếng chuông điện thoại dễ nghe, quản gia nhắc tấm khăn voan lên, nói: “Đại thiếu gia, mời cậu nhận điện thoại.”

Dưới tấm lụa hồng, là một chiếc điện thoại di động được làm bằng vàng ròng, to bằng một chiếc laptop, mặt trên được khảm một lượng lớn kim cương, còn có một vòng vàng sinh động vờn quanh từ đầu đến cuối viền ốp, thân vòng uốn lượn gần như che khuất một phần hai màn hình.

Đây chính là lý do vì sao hai người không dùng điện thoại ở thế giới này...

Căn bản là nhắc không lên!

Thẩm Tu Lâm ấn nút nghe, sau đó quay đầu đi, toàn bộ mặt dán ở trên màn hình di động: “A lô?”

Thấy một màn này Diệp Hi suýt nữa thì cười ra tiếng, nhưng ngay khi nghe thấy tiếng nói truyền từ phía bên kia di động, cậu lại cười không nổi!

Một giọng nói mềm mại nũng nịu truyền đến từ bên kia: “Hoàng Phủ ca ca, anh ngủ chưa?”

Thẩm Tu Lâm ngó qua vẻ trấn tĩnh của Diệp Hi, nói: “Chưa ngủ.”

Nam Cung ở bên kia điện thoại thủ thủ: “Em mất ngủ, không ngủ được, ngực đau, còn khó thở, Hoàng Phủ ca ca, anh có thể đến thăm em được không...”

– Đây rõ ràng là công tác chuẩn bị phát tác bệnh tim cho ngày hôn lễ ngày mai.

Thẩm Tu Lâm giật giật môi, đang muốn mở miệng, Diệp Hi lại đột nhiên đẩy hẳn qua một bên, mặt dán vào màn hình di động... Không chỉ giận quá mất khôn, mà cái ót còn bị góc cạnh của vòng vàng đập cho một cái, càng ủy khuất hơn!

Diệp Hi phần nộ xoa xoa cái ót bị đập, dồn khí đan điền, gào thét với điện thoại: “Mất ngủ thì uống nhiều nước ấm, tim không tốt thì qua bệnh viện, cậu gọi cho hẳn thì có ích gì!”

Bên kia điện thoại, Nam Cung bị Diệp Hi đột kích làm hoảng sợ, phát ra tiếng kinh hô mảnh mai: “Hức!”

Diệp Hi thô thanh thô khí, giận dữ hét: “Hức hức hức! Hức hức hức! Hức–!”

So xem ai có hức to hơn hả! Tới đây!

Thẩm Tu Lâm đỡ trán che mặt, bả vai run rẩy, như là đang cười rất sung sướng.

Nam Cung bị Diệp Hi hức đến một hồi lâu chưa nói một lời, qua vài giây, mới mang theo tiếng khóc nức nở đáng thương: “Mộ Dung ca ca, anh giận sao?”

Thẩm Tu Lâm xoa nhẹ lên đầu tiểu xoắn mao của Diệp Hi, dịu dàng nói: “Đừng giận, để anh nói chuyện với người ta.”

Nam Cung khụt khịt: “Xin lỗi xin lỗi, đều là do em không tốt, làm Mộ Dung ca ca hiểu nhầm, em, em về sau không bao giờ gọi điện cho Hoàng Phủ ca ca có được không...”

Gương mặt Thẩm Tu Lâm đóng băng, lấy khí thế lãnh đạm thả uy nghiêm của ngày thường đi làm, nói ra bốn chữ: “Tốt, hẹn gặp lại.”

Nói xong, liền lưu loát cúp điện thoại.

Diệp Hi sáng khoái như sắp phi thăng luôn tại chỗ, hận không thể nâng mặt Thẩm Tu Lâm hôn một cái, nhưng suy xét đến mình là ông thép thẳng nên đành nhịn xuống, chỉ dùng ánh mắt sáng ngời lấp lánh nhìn chăm chú Thẩm Tu Lâm, vỗ tay khen ngợi hần.

Phòng ngủ vang lên tiếng vỗ tay kéo dài không dứt!

Thẩm Tu Lâm ái muội dùng đầu ngón tay vuốt ve mặt Diệp Hi, hỏi: “Anh từ chối người ta khiến em vui đến vậy sao?”

“Đúng vậy, em sắp đi ngủ rồi, đều là do hần gọi điện đánh thức em.” -Diệp Hi giảo hoạt đáp, cũng nhanh chóng lủi vào trong chăn, lấy đó làm lý do giải thích vì sao mình tức giận.

Nửa đêm làm phiền giấc ngủ người khác cả đời không tính phúc! Đã vậy, vừa nãy Thẩm Tu Lâm tức giận thật là soái... Diệp Hi mộng mơ mà nghĩ, dần dần rơi vào mộng đẹp.

Sáng sớm ngày hôm sau, Diệp Hi và Thẩm Tu Lâm lại giống như lần hôn lễ trước, bắt đầu chuẩn bị đủ loại hạng mục rườm rà trước khi tiến hành hôn lễ với sự hỗ trợ của hơn trăm ngàn người hầu. Sau khi ổn thỏa tất cả, hai người lại cùng nhau đi tới đại sảnh điển lễ. Khách khứa tham dự lần hôn lễ trước đều đến đông đủ trong lần hôn lễ này, hơn nữa nhìn dáng vẻ này, có lẽ chín mươi bảy lần hôn lễ tiếp theo họ cũng sẽ không ngoài ý muốn mà đến tiếp, giống như ý nghĩa toàn bộ nhân sinh của bọn họ chính là vì tham gia hôn lễ của Nam Cung Vô Song và Mộ Dung Tuyết Thế, không phải đang ở đại sảnh tham dự hôn lễ thì chính là đang trên đường tham dự hôn lễ...

Khúc hành quân hôn lễ vang lên, Diệp Hi lại giống như lần trước khoác lên tay Mộ Dung gia chủ, được ông dẫn tới bên Thẩm Tu Lâm đang đứng dưới cổng hoa.

Thẩm Tu Lâm mặc lễ phục kết hôn giống như lần trước, dáng người cao lớn đỉnh đạc, giống như thanh trúc đứng thẳng đón gió, hần thoảng nghiêng người, mỉm cười nhìn Diệp Hi đi trên thảm đỏ tiến về phía mình, khi tiếp nhận Diệp Hi từ trong tay Mộ Dung gia chủ, Thẩm Tu Lâm cúi người nói nhỏ bên tai Diệp Hi: “Có thể cùng em kết hôn vài lần như vậy, cũng không tồi.”

Diệp Hi mơ hồ ừ một tiếng, lỗ tai đỏ bừng.

Hai người cầm tay nhau đi qua cổng hoa, tử đằng nở rộ, hoa múa như mưa, vì không OCC nên Diệp Hi cố ý xú mặt, nhưng trong lòng lại sinh ra một loại cảm giác dị thường, bông bênh lằng lằng, giống như muốn bay lên cao, rõ ràng dưới chân là đất cứng, dẫm lên lại như đi trên đệm.

Cả hai đến trước mặt cha sứ, đang chuẩn bị tuyên đọc lời thề, bỗng nhiên đám người bên tay trái Thẩm Tu Lâm xôn xao lên, ngay sau đó truyền đến tiếng người kinh hô và cầu cứu, vừa nghe là biết Nam Cung đang phát bệnh tim!

Dựa theo cốt truyện, Thẩm Tu Lâm ba bước chạy như bay đến bên người Nam Cung, quỳ một gối xuống đất, vươn tay ôm Nam Cung hôn mê từ trên mặt đất lên, để đầu hần dựa lên đùi mình, cũng chưa bế toàn bộ lên.

Làm xong một bước này, Thẩm tổng phần nộ quát: “Quản gia! Mau gọi đội chữa trị hàng đầu thế giới của Nam Cung gia đến ngay đây cho tôi! Nhanh lên!”

Quản gia vội vàng chạy đi, các tân khách hoảng loạn một đoàn giống như kiến mất đầu, lực chú ý của mọi người đều đặt lên người Đoàn tiểu thiếu gia phát bệnh, không ai chú ý tới Diệp Hi, đây chính là cơ hội tốt để chạy trốn.

Thân thể Diệp Hi hành động trước đại não, xoay người chạy như bay ra khỏi đám người, thế nhưng cậu lại đột ngột dừng chân, chần chờ quay đầu nhìn thoáng qua Thẩm Tu Lâm.

Hoa tử đằng vẫn không ngừng lay động trong gió, mặt cỏ xanh mơn mơn, hoa tươi vẫn tung bay trên không trung, bồ câu trắng còn đang bay lượn và khinh khí cầu vừa mới thả vẫn lửng lơ trên trời, trong không khí tràn ngập hương thơm đồ ăn và mùi nước hoa của khách khứa, thảm đỏ mềm mại dưới chân sấn lên giày, dưới cuối thảm đỏ là cha sứ vẫn đang trợn mắt há mồm đọc bài giảng thật dài...

Giống như giây đầu tiên Diệp Hi nhìn thấy đại sảnh hôn lễ này, trong đầu nhớ tới niềm hân hoan vui sướng ấy, vài phút trước kia cậu còn dắt tay Thẩm Tu Lâm bước trên thảm đỏ, dưới vòm hoa hình trái tim, giờ phút ấy cả người cứ như đang bông bênh trên mây. Lại chỉ trong chớp mắt, Diệp Hi trông thấy Thẩm Tu Lâm quỳ một gối dưới đất, ôm người khác, dáng người thanh dật của hần không biết vì sao lại trùng điệp biến thành dáng vẽ hần ngồi xổm phủng nước bên bờ biển lộng lẫy như mộng cảnh...

Trong khoảnh khắc, thảm đỏ phẳng phất như hóa thành tảo phát sáng dưới hải dương.

Mà cùng lúc đó, Thẩm Tu Lâm cũng trùng hợp giương mắt nhìn qua đây, hần đang muốn nhìn xem Diệp

Hi có thành công chạy trốn hay không. Nhưng không ngờ lại phát hiện ra Diệp Hi vẫn chưa chạy, mà còn ngơ ngác đứng tại chỗ, nhìn hắn ôm một tên nam phụ không quan trọng, hốc mắt phỉếm hồng như sắp khóc, nhưng lại không phải là vẻ tức giận hay là đáng thương, mà là có lời muốn nói, như đã tỉnh ngộ.

Dáng vẻ đột nhiên suy nghĩ ra điều gì đó.

Thẩm Tu Lâm nghi hoặc nhướn mày với Diệp Hi, nét mặt ấy thật là anh tuấn.

“Cái đó... Thẩm Tu Lâm.” - Diệp Hi gãi đầu, giọng nói cậu rất nhẹ, khoảng cách cả hai người lại không gần, xung quanh loạn thành một đoàn, theo lý thuyết, dù có gào thét khản giọng cũng chưa chắc đã nghe rõ, nhưng Thẩm Tu Lâm lại nghe được.

Diệp Hi ngại ngừng cúi đầu cọ cọ chớp mũi, tốc độ nói rất nhanh, nói xong lại ngượng ngừng cười một cái, lộ ra hàm răng trắng bóc chỉnh tề, gây Thẩm then thùng, giống như nam sinh cao trung mới lâm vào mối tình đầu.

Diệp Hi nói chính là: “Em phát hiện ra, em rất thích anh, khí tiết tuổi già khó giữ, cong rồi.”

Rõ ràng lọt vào tai.

Thẩm Tu Lâm mở to hai mắt, con ngươi phản chiếu duy nhất bóng hình Diệp Hi đang cất bước chạy về phía này.

46. Chương 44

Trong chớp mắt, nhân thiết, nhiệm vụ, giá trị EXP hay gì gì đó, tất cả vút hết lên chín tầng mây, Thẩm Tu Lâm nhẹ buông tay, Đoàn tiểu thiếu gia trong lòng ngực ngã thẳng xuống mặt đất, đau đến độ đã quên mình còn đang giả bộ bất tỉnh, yếu ớt mà hức hức hức, nhưng Thẩm Tu Lâm lại không hề liếc hắn qua một cái, đứng dậy mở rộng vòng tay, chuẩn bị dùng sức ôm lấy Diệp Hi đang chạy về phía mình.

Nhưng mà Diệp Hi bên này, như vì hệ thống kích phát ra hiệu ứng tâm thần nào đó, toàn bộ thế giới đột nhiên bắt đầu thả chậm, từ bỏ tốc độ tư duy của hai người...

Diệp Hi lơ đãng nhìn mình lấy tốc độ một giây một bước thông thả di động về phía trước, mà trên mặt Thẩm Tu Lâm cũng thả ra nụ cười hạnh phúc cực chậm như mây tan trăng sáng, đoạn đường ngắn chạy về phía Thẩm Tu Lâm dường như dài bất tận không thấy điểm cuối!

Diệp Hi trừng mắt đau đến tột đỉnh: “...”

Kỹ thuật thả chậm động tác này đã kích hoạt, hay là thêm luôn một bản nhạc nền nữa cho đủ bộ?!

Ý niệm này vừa động, khắp nơi chợt vang lên bản nhạc Hàn lâm mạn, âm nhạc ấy không biết truyền tới từ chốn nào, như mặt nước xâm chiếm mỗi góc nhỏ trong thế giới này, rất phi logic mà vang vọng khắp đất trời mênh mông, cái này còn chưa xong, sau một đoạn nhạc, một giọng nam từ tình tình thả thính cũng vang lên cùng trời đất—

“Em, như ánh trăng trong suốt xinh đẹp. Anh, như sấm trời uy vũ. Em, được nhận trăm ngàn sự sủng ái. Anh, mệnh trung chủ định chỉ thuộc về riêng em. Em, trong cơ thể chảy xuôi dòng máu thuần khiết của Mộ Dung gia tộc. Anh, tập hợp mười tám dòng máu toàn quốc. Em, là hoàng tử nhỏ đẹp như mộng ảo. Anh, là kỹ sư trung thành hộ em suốt đời... Cho dù con đường theo đuổi tình yêu ấy có gian nan đầy bụi gai, nhưng, anh nguyện vì em mà phá kinh trăm gai! Khi hai người trời định chân chính gắn kết tâm ý, yêu thương lẫn nhau, toàn bộ vũ trụ sẽ vì chúng ta nở rộ hoa tươi, trải đầy khắp chốn! Đúng vậy, toàn bộ vũ trụ, cho dù là trái đất, hay là mặt trăng, hay là toàn bộ hệ ngân hà!”

“...” - Diệp Hi bị thanh âm và lời bộc bạch dạt dào cảm xúc này lôi đến phát run, nhin không được mà trợn trắng mắt, nhưng dưới hiệu ứng thả chậm, động tác xem thường này cũng được thả rất chậm rất chậm...

Xem thường mới trợn được một nửa, thế giới này bắt đầu kịch biến đến khó tin, từ chân phải Diệp Hi đập lên thảm đỏ bỗng nở rộ từng đóa hoa bách hợp tinh khôi, trăm ngàn vạn dặm thẳng tiến không lùi, khắp mặt đất đắp lên một tầng hoa bách hợp thật dày...

Linh lan nở rộ trong không khí như lục lạc nhỏ xoe tròn lung lay, bồ công anh như áng mây lững lơ rơi xuống, xoay tròn phe phẩy theo gió...

Từ dưới bàn ăn đột ngột mọc lên đám hoa hướng dương cao dài lật tung bàn, bản mặt tươi cười xán lạn lóa mắt lác lác trong gió thành một dòng sông vàng nóng chảy, ly rượu vang đỏ chảy xuống hóa thành hoa anh túc đỏ tươi như máu, trên thức ăn tinh mỹ cắm rế đóa hoa ngọc lan rắn chắc, tất cả kem ly đều biến thành hương tuyết cầu, dao nĩa trên bàn phanh nhau tuôn ra một chùm bông thiên tình...

Nở hoa không chỉ là vật chết, ngay cả người cũng không may mắn thoát khỏi, trên đầu tóc, vàng trán, quần áo khách khứa mọc ra đủ loại hoa hoét khác nhau, trên đầu Đoàn mọc ra một đóa độc liên hoa...

Mà nơi ngoài đại sảnh hôn lễ, ở phương xa Diệp Hi không nhìn tới, thể công hoa tươi lấp đất che trời không hề dừng lại, quân đoàn hoa thể như chẻ trẻ thổi quét mỗi tắc trên đường phố, đóa hoa leo lên vách tường, kết thành cầu thang. Tòa nhà cao chọc trời bị đóa hoa bảy màu um tùm vây quanh, cần cầu, máy xúc ở công trường kiến trúc, đủ các loại xe đều biến thành xe hoa, động cơ đốt hoa tươi, bánh xe phốc phốc nghiền ra nước hoa thơm nức, đến cả cống thoát nước thành phố cũng trôi đầy tường vi lửa đỏ, trên sông biển Thái Bình Dương cũng cuộn lên từng đợt hoa tím, xô cao lên trời...

Mà trên bầu trời xanh biếc như ẩn như hiện một mâm tròn tím nhạt, là lan tử la nở khắp mặt trăng...

Trái đất giữa vũ trụ, đã biến thành một quả cầu hoa khổng lồ, lặng lẽ quay tròn, các vệ tinh cũng nở hoa quay quanh trái đất...

Cùng lúc đó, dưới hiệu ứng thả chậm mười phút, cuối cùng Diệp Hi cũng chui đầu vào ngực Thẩm Tu Lâm, trong chớp mắt, hiệu ứng thả chậm kết thúc, thời gian khôi phục thành bình thường, Thẩm Tu Lâm kích động ôm lấy Diệp Hi, nhẹ nhàng nâng mặt Diệp Hi lên hôn.

Nụ hôn này ôn nhu kéo dài, không hề mang theo một tia tình dục nào, sạch sẽ như giọt sương sớm trong lòng, trái tim nhẹ nhàng rung lên, liền rơi xuống.

Mà rơi xuống cùng nó, còn có Diệp Hi và Thẩm Tu Lâm đang ôm nhau.

Khung cảnh tốt đẹp này, cùng với thế giới nở rộ hoa tựa như đồng thoại ấy, ngay tức khắc bắt đầu sụp đổ một cách khó tin, trời cao và mặt đất rạn nứt đứt đoạn. Thế nhưng không ai nhiễm bẩn bởi bụi đất, bụi đất không bắn lên tung tóe, thậm chí còn không có lấy một tiếng vang, trời đất tựa như một bức họa cuộn tròn, an tĩnh đóng lại. Bầu trời hóa từng mảnh tán loạn như mưa, mặt đất rơi vào hư không, vật thể đều vỡ vụn hòa cùng bóng đêm, thế giới tựa như một giấc mộng, tái sinh thức tỉnh vào giờ khắc này.

Giọng nam điện tử quen thuộc vang lên bên tai hai người: “Chúc mừng cậu, điều kiện ”thật lòng yêu nhau” đạt thành. Cậu và đồng đội của cậu đã hoàn thành nhiệm vụ cuối cùng trong nhiệm vụ chính, cũng lấy hành động thực tế để chứng minh rằng hai nam nhân vật chính trong thế giới nhiệm vụ số 9407 yêu nhau là một chuyện có thể thực hiện, là hợp logic. Tính hợp lý trong nguyên tác đã được chứng minh, oán niệm của nguyên tác giả đã được tiêu trừ, thời gian rời khỏi bắt đầu, 10, 9, 8, 7...”

Hai nam chính sắp rời khỏi thế giới vẫn cứ hồn nhiên hôn nhau đến quên mình, giống như tám trăm năm chưa được hôn qua!

Tốc độ bọn họ rơi xuống rất chậm, tựa như lông vũ phiêu du trong không trung.

Bay, bay...

...

Ôm gối ngủ chảy nước miếng - Diệp Hi mở choàng mắt.

Chiếc giường đôi xa xỉ giữa căn phòng ngủ trong một chung cư độc thân nhỏ hẹp, ánh nắng mặt trời vẫn mạnh mẽ xuyên thấu qua bức màn, rải lên mặt đất một màu sắc nhu hòa, trên sàn nhà còn có một bộ quần áo vừa đổi chưa giặt của ngày hôm qua, trên bàn máy tính còn thừa đồ ăn vặt, Diệp Hi mặc bộ đồ ngủ khủng long mơ mơ màng màng ngồi dậy, vẻ mặt ngái ngủ nhập nhèm đảo qua đồng hồ báo thức bên cạnh –

Một tiếng hét thảm truyền ra từ chung cư, Diệp Hi đội đầu tổ chim vừa mặc quần vừa nhảy lò cò vào phòng tắm, vọt tới trước bồn rửa mặt, tay trái dính nước chải vuốt lên mái tóc rối bù, tay phải đồng bộ đánh răng.

Gọi xe chắc còn kịp! Diệp Hi nôn nóng nghĩ, mơ hồ cảm giác hình như đêm hôm qua cậu đã nằm mơ một

giấc mơ dài, hơn nữa không biết vì sao lại thấy rất đói, giống như đã lâu chưa được ăn cơm, đồng thời đại não đau nhức giống như kim châm, toàn bộ đều ù ù trống rỗng. Diệp Hi hắt hắt đầu, xử lý xong thì hấp tấp chạy qua phòng ngủ cầm điện thoại di động sắp sập nguồn vì chơi game quên sạc bỏ vào trong túi quần, nghĩ rằng qua công ty rồi hẵng sạc sau. Sau đó, Diệp Hi vừa chạy xuống dưới tầng vừa gọi xe taxi tới, thuận lợi hoàn thành sứ mệnh lên xe với số lượng pin ít ỏi, màn hình chính thức tắt ngóm.

“Ha- vừa lúc!” - Diệp Hi thở ra một hơi dài, nằm bại liệt trên ghế ngồi, nhắm mắt dưỡng thần. Lúc này đau đầu đã bớt, di động lại không thể nghịch, vì thế Diệp Hi liền nhắm mắt nhớ lại giấc mơ đêm qua, từng mảnh nhỏ ký ức trước đó bị tạm thời niêm phong cất vào sâu trong ý thức giống như bọt khí lóe sáng từng đóa từng đóa hiện lên, ký ức cảnh trong mơ chảy vào đại não, càng lúc càng nhiều, càng lúc càng nhanh!

Hình như trong mơ có một chiếc giường rộng bốn vạn mét vuông... Hình như mình chạy trăm mét trên chiếc giường đó, rất mệt rất mệt.

À à à, đúng rồi, mình mơ thấy mình xuyên tới thế giới trong tiểu thuyết, nghe nói vị tác giả rất hận mình!

Cái đệt, nhớ lại giấc mơ thôi mà cũng chân thật như thế, không phải là mình chỉ xuyên qua bằng sóng điện não thôi rồi trở về sao?

Loại cảm giác ngọt ngào như yêu đương này là ảo giác của mình sao, khoan khoan...

“A a a a -!” - Tài xế ngồi ghế lái bị tiếng thét đột ngột của Diệp Hi dọa nhảy dựng, đầu đụng bốp lên đỉnh xe, anh tài xế sợ đến giật nảy mình, suýt chút nữa thì nhấn chân ga lao thẳng ra ngoài cầu!

Thảm tử! Trong mơ mình với Thảm tử yêu nhau! Diệp Hi thét chói tai xong, lại vèo một cái chôn mặt đỏ xuống đầu gối, hai tay gãi loạn lên đầu: “Trời ơi! Đến tột cùng là xuyên thật hay chỉ là mơ đây?”

Nếu đây chỉ là mơ thì xong đời thật rồi, bởi vì mình đã thích Thảm tử thật rồi!

“...” - Anh tài xế nơm nớp lo sợ nhìn qua Diệp Hi, dùng ánh mắt nhìn bệnh thần kinh để nhìn cậu.

“Đệt đệt đệt đệt!” - Diệp Hi gào rống: “Tôi xong rồi! Tôi cong rồi!”

Vừa nhớ tới Thảm Tử Lâm, cả người Diệp Hi bỗng trở nên khô nóng, trái tim cũng không chịu theo khống chế mà đập thình thịch thình thịch kinh hoàng, gương mặt ửng đỏ không những không bớt đi mà còn trở nên nghiêm trọng hơn, toàn thân nhộn nhạo như trúng phải xuân dược.

Xong rồi, giờ trong tâm trí chỉ là Thảm tử chính diện thượng mình! Diệp Hi thở phì phò, nhồm người cởi bỏ hai cúc áo để hít thở không khí mát mẻ.

“...” - Anh tài xế lạng lẽ cài lại hai cúc áo cổ vừa nảy mình đã cởi ra, giống như sợ mình sẽ bị cưỡng gian.

Tuy hận không thể lập tức lôi điện thoại gọi ngay cho Thẩm Tu Lâm để hỏi hắn có cùng nằm mơ giống mình hay không, nhưng điện thoại lại hết pin!!! Ba mươi phút đi xe dài tựa như ba mươi thế kỷ, Diệp Hi rối rắm ôm đầu lảo lộn trên ghế phó, làm anh tài xế bị dọa không nhẹ. Xe chạy đến cổng chính công ty, còn chưa dừng ổn, đôi chân thon dài của Diệp Hi đã lao nhanh một đường như chó điên.

Đến đại sảnh công ty đã là muộn mười phút, chuyển về thang máy vừa vận tới tầng một, Diệp Hi nhảy qua nhảy lại, ấn mạnh lên nút mở, lúc này, Ting một tiếng, cửa thang máy mở.

Diệp Hi nhìn thoáng qua bên trong, chân mềm nhũn, suýt nữa thì quỵ luôn tại trận.

Trong thang máy là Thẩm Tu Lâm mặt lạnh như tiền, hắn vẫn mặc bộ tây trang chỉnh tề như thường ngày, tóc chải vuốt không một sợi rối, tuy không còn lọc kính mỹ nhân trong mơ, nhưng Thẩm Tu Lâm vẫn là một người đàn ông anh tuấn hấp dẫn mọi tầm mắt, cảm giác chênh lệch gì gì đó cũng không quá mức. Nhìn qua, có vẻ Thẩm Tu Lâm không có ý muốn ra thang máy, hắn chỉ nhìn Diệp Hi không chớp mắt, bên môi hiện lên nụ cười nhẹ.

“Ngô, Thẩm tổng c... Chào buổi sáng!” - Ý thức được đây không phải nơi để nói chuyện, Diệp Hi vội nuốt lời xuống, cúi đầu chui nhanh vào thang máy, ấn lên tầng ban biên tập.

Thang máy chỉ có hai người bọn họ, cửa thang máy đóng cửa trong chớp mắt, Diệp Hi chỉ cảm thấy đằng sau hơi nóng lên, như có người dán tới, ngay sau đó mình bị một vòng ôm ấp nóng bỏng kiên cố giam chặt lấy, trong tim đập lỗ một nhịp, Diệp Hi nghe thấy giọng nói trầm thấp của Thẩm Tu Lâm truyền tới bên tai, dịu dàng lại bá đạo: “Thẩm tổng gì chứ, gọi ông xã.”

... Không phải mơ thật sao! Diệp Hi rối rắm một đường như được đại xá, gian nan xoay người trong vòng ôm của Thẩm Tu Lâm, bàn tay ôm lên má Thẩm Tu Lâm, sau đó ngẩng mặt, nhiệt tình như lửa mà hôn lên!

Vừa nãy trong mơ còn chưa hôn xong đâu!

Hệ thống chết tiệt!

Lúc đầu Thẩm Tu Lâm còn ngăn người vì sự chủ động ngàn năm khó gặp của Diệp Hi, ngay sau đó ánh mắt tối sầm, một tay che chở gáy Diệp Hi đột nhiên đẩy người vào góc thang máy, cuồng nhiệt mà tham lam đòi lấy.

Giữa khe hở hôn môi, Diệp Hi sung sướng kêu lên: “Ông xã ông xã, hôm nay em không đi làm muộn!”

Thẩm Tu Lâm bật cười, hôn càng thêm sâu.

undefined

47. Chương 45

Rất nhanh, thang máy đến tầng văn phòng của Diệp Hi, nhưng cửa vừa mở đã bị Thẩm Tu Lâm nhanh tay lẹ mắt đóng trở về, đồng thời ẩn lên tầng văn phòng tổng tài, sau đó cả hai tiếp tục hôn.

Đang theo dõi thang máy- nhóm bảo vệ: “...”

Hình như chúng ta vừa phát hiện ra chuyện gì đó không hay ho lắm!

Sau khi tới tầng trệt, Thẩm Tu Lâm và Diệp Hi lần lượt đi vào văn phòng tổng tài, trên đường đi còn gặp được vài đồng nghiệp khác, Thẩm Tu Lâm bày ra vẻ mặt đạo mạo mà gật đầu với mọi người, biểu tình uy nghiêm, thiết diện vô tư! Mà kẻ có da mặt mỏng như Diệp Hi chỉ dám đỏ mặt cúi đầu, đầu gần như nhét vào ngực.

Đồng nghiệp nháy nháy mắt với Diệp Hi, vẻ mặt đồng tình như là “lại đến trễ bị Thẩm tổng tóm rồi”!

Diệp Hi rất oan, kéo khóe miệng miễn cưỡng cười với đồng nghiệp: “...”

Rõ ràng còn chưa tới giờ hành chính, đừng nhìn thấy tôi là cho rằng “chắc chắn là như vậy” chứ!

Thẩm Tu Lâm bày vẻ xử lý việc công dẫn Diệp Hi vào phòng tổng tài, ngay sau đó trở tay khóa cửa, kéo Diệp Hi ôm vào trong lòng, cắn lỗ tai nói: “Vì sao lại đi làm muộn, muốn anh phạt em như thế nào đây?”

Hiển nhiên trong lòng Thẩm tổng đã luyện diễn lời kịch này vô số lần, cuối cùng hôm nay cũng được vận dụng vào thực tiễn, vô cùng sáng khoái!

Diệp Hi kêu oan: “Hôm nay em không đi làm muộn.”

Thẩm Tu Lâm da mặt dày: “Quá ba phút cũng là muộn, nơi này không có máy chấm công.”

Diệp Hi ai oán: “Anh lạm dụng chức quyền!”

Thẩm Tu Lâm lắc đầu: “Nếu anh lạm dụng chức quyền thì đã sớm tìm cơ hội ăn sạch em, còn chờ đến ngày hôm nay sao?”

Cấp trên cầm thú vừa đe dọa vừa dụ dỗ cấp dưới, chắc, đáng tiếc Thẩm tổng lại là người đứng đắn!

Thẩm Tu Lâm ngồi vào ghế boss, ngoắc tay với Diệp Hi, lãnh khốc nói: “Lại đây chịu phạt.”

“Vâng!” - Diệp Hi vui sướng như chim nhỏ nhảy nhót tới, phóng tới ngồi phịch lên đùi Thẩm tổng, hai mươi nam trước đó làm thằng nam cứ như thế mà thằng cánh cò bay! Gay còn hơn cả gay!

Hai người nị oai trong chốc lát, Diệp Hi không cầm được mà cảm thán: “Thật ra bây giờ em nên cảm ơn vị tác giả đó, nếu không có oán niệm của người ta thì chúng ta cũng không có khả năng ở bên nhau.”

Đem oán niệm sâu nhất của mình kết tơ hồng của hai người, không biết vị Hồng nương này là thành công hay thất bại...

Thẩm Tu Lâm dán môi nhẹ nhàng vuốt ve lên gò má Diệp Hi, nói: “Cho dù không có chuyện đó, sớm muộn gì anh cũng nhịn không được mà tỏ tình với em, thật ra, mỗi lần bắt em vào đây dạy bảo, anh đều đấu tranh tâm lý rất lâu, muốn nói rõ với em.”

Diệp Hi tưởng tượng một lúc rồi nói: “Nhưng em sẽ bị anh dọa đến từ chức!”

Ít nhiều gì thì thế giới kia có nhiệm vụ trói định cả hai, chạy cũng không có nơi nào để chạy, còn có hệ thống phái nam phụ bạch liên hoa tới làm thần trợ công, cho nên tính cách đã điều luôn thích trốn tránh như Diệp Hi mới bị bức phải nhìn thẳng vào tình cảm của mình.

Đáy mắt Thẩm Tu Lâm xẹt qua u oán, nói: “Không sai, nhất định em sẽ trốn anh đi thật xa.”

Sau đó chính là một vở kịch máu chó đô thị kẻ chạy người đuổi ngược luyến tình thâm!

Hai người thốn thức một hồi, sau đó lại nhanh chóng nị oai cùng nhau, thân thiết một lúc sau, đôi mắt Diệp Hi bắt đầu lén lút đảo qua bộ vị không thể miêu tả nào đó của Thẩm Tu Lâm, Thẩm Tu Lâm nhạy bén quan sát tới điểm này cũng phối hợp cởi bỏ đai quần kéo khóa xuống, nắm tay Diệp Hi ấn qua, nói: “Muốn sờ thì sờ, không cần phải khách khí với ông xã.”

“Không không phải!” - Diệp Hi lắc đầu biện giải: “Không phải em muốn sờ, em chỉ tò mò chỗ kia của anh trông thế nào thôi, chắc cũng không giống như ở thế giới nhiệm vụ...”

Dứt lời, tay thành thật sờ soạn bên trong một phen!

Thẩm Tu Lâm nhướng mi tự tin, chuẩn bị xem xét vẻ mặt đỏ ngượng ngùng của Diệp Hi mềm thành vũng nước xuân trong lòng mình...

Nhưng mà Diệp Hi lại không tim không phổi mà phá lên cười!

Diệp Hi: “Ha ha ha ha ha móa ơi, anh thế mà lại biến nhỏ thành như vậy!”

Thẩm Tu Lâm: “...”

Thẩm Tu Lâm rít từng chữ qua kẽ răng: “20 cm còn nhỏ?”

Về mặt Diệp Hi đau co rút, đánh mạnh đánh lên bả vai Thẩm tổng: “Của anh trong thế giới nhiệm vụ chính là ”thô to bằng cánh tay trẻ em, một tay cũng không thể nắm vững” nha!”

Thẩm Tu Lâm: “...”

Diệp Hi vô cùng tâm thần mà dùng tay làm microphone, đặt bên môi Thẩm Tu Lâm phỏng vấn: “Xin hỏi Thẩm tổng, có phải anh rất hoài niệm thứ thô to bằng cánh tay trẻ em của mình không? Khi trở về thế giới thật biến thành kun kun bé nhỏ, chênh lệch trong lòng có khiến anh khó tiếp thu không?”

Vì thế tự tin muốn tìm đường chết - Tiểu Diệp Hi đã bị Thẩm tổng nhin không được mà ấn ngã lên bàn công tác...

Vài phút sau, Thẩm Tu Lâm không cam lòng hỏi: “Còn nhỏ?”

Diệp Hi liếm liếm môi, ngay thẳng nói: “Trước đây chỉ miễn cưỡng ngậm phần đầu, giờ có thể nhẹ nhàng ngậm một phần hai, anh nói xem?”

Thẩm Tu Lâm đành phải lãnh khốc lấp kín miệng Diệp Hi, hai người ở trên bàn công tác sử dụng tay và miệng...

Cho nên mới nói, tuổi còn trẻ coi như tổng tài không giống với người thường, sáng sớm đã chăm chỉ “dựa bàn làm việc”, “dốc hết sức lực” như vậy, loại tinh thần này thật vô cùng đáng giá để mỗi nhân viên trong công ty noi theo.

Cùng Thẩm Tu Lâm *làm việc* một phen, Diệp Hi sửa sang lại đầu tóc rối bù và quần áo hỗn độn, về tới ban biên tập tổ đàm mỹ.

“...” - Đám đồng nghiệp đều dùng ánh mắt triu mến nhìn khóe mắt ửng đỏ như vừa mới khóc của Diệp Hi.

Nhìn bộ dáng đáng thương của Tiểu Diệp Tử nhà chúng ta kìa, Thẩm tổng đúng là tra nam không hiểu phong tình, Tiểu Diệp Tử tiểu thụ đáng yêu chịu đến trễ như thế chẳng lẽ không nên đề lên bàn làm việc yêu thương mãnh liệt một phen sao, thế mà lại bị người ta huấn đến khóc!

– Ban biên tập tổ đàm mỹ não động quá lớn nghĩ như thế, cùng trao đổi ánh mắt hiểu rõ nhau trong lòng

không cần phải nói ra, hoàn toàn không biết rằng, kỳ thật Tiểu Diệp Tử đã bị đề lên bàn làm việc yêu thương mãnh liệt một phen thật rồi.

Hôm nay không khí ban biên tập sao quái quái thế nhỉ? Diệp Hi run bần bật mà ngồi xuống, bật máy tính...

Sau đó tiếp tục anh anh em em với Thẩm tổng trên QQ!

Dù sao cũng là thời kỳ đầu tình yêu cuồng nhiệt, đến cả hơi thở cũng như tràn ngập mùi kẹo thơm, thế giới đều lấp lánh ánh sáng kẹo giấy long lanh, quả thật hận không thể từng phút từng giây dính chặt bên đối phương, vì thế Diệp Hi đổi tên Thẩm Tu Lâm trên QQ thành tên vị đại thần nào đó, làm bộ mình đang liên lạc với tác giả.

Biên tập viên nguyên sang đam mỹ Dạ Tịch: “Ông xã moah moah.”

Tổng tài thật đại thần giả: “Ngoan, moah moah.”

Trùng hợp đi ngang qua đằng sau Diệp Hi - Tổ biên tập: “...”

Tiểu Diệp Tử nhà chúng ta vì thúc giục chương mới mà không tiếc thân bán sắc!

Lúc này, Thẩm tổng gửi qua một tấm ảnh chụp, Diệp Hi tập trung xem, là một đĩa tôm hùm đất, xếp chồng lên nhau thành một núi nhỏ, một núi đỏ rực, bên trên phía dưới đều được tắm nước sốt nồng đậm, vừa nhìn đã biết là ăn ngon, bên dưới góc phải ảnh chụp còn có dấu ấn trang web đồ ăn ngon xxx.

Cảm giác mình đã lâu chưa ăn được một hột cơm - Diệp Hi lập tức trào nước miếng.

Diệp Hi: “Nhìn muốn ăn quá điiii!”

Thẩm Tu Lâm: “Anh search trên mạng, cách công ty không xa, đến trưa dẫn em đi ăn.”

Diệp Hi lệ rơi đầy mặt, nhấc tay như bay, múa ầm ầm trên bàn phím: “Em muốn ăn mười cân! Mười cân!”

Thẩm Tu Lâm rất có khí chất bá đạo tổng tài mà nói: “Không thành vấn đề, ông xã mua luôn cả nhà hàng cho em nhé?”

Diệp Hi thuần phác nói: “Không cần, em chỉ muốn tôm hùm đất, không cần nhà hàng.”

Mở cửa hàng quá mệt, bản thân làm ông chủ còn mệt hơn!

Thẩm Tu Lâm ở bên kia máy tính không tiếng động mà cười, một lát sau, bên ngoài rất tình thú nhưng bên trong lại tự rước lấy nhục, hỏi: “Em thích ăn tôm hùm đất hay là thích ăn ông xã hơn... hửm?”

Diệp Hi thật thành đáp: “Em thích ăn tôm hùm đất hơn.”

Thẩm tổng vẻ mặt khó chịu: “...”

Diệp Hi ngay thẳng nói: “Anh, một không cay nóng, hai không mùi vị, đúng là chả có sức cạnh tranh gì cả.”

Bị tôm hùm đất đả bại!

Thẩm tổng vẻ mặt lạnh nhạt: “Chẳng lẽ lần sau phải thêm chút gia vị?”

Diệp Hi hứng chí bưng bưng xoa tay: “Được nha, có thể thử một ít mật ong và chocolate hương bo, sau đó thêm một tầng... Á đệt, Thẩm Tu Lâm sao anh lại hạ lưu như vậy chứ!?”

Bị mạnh mẽ ném nôi - vẻ mặt Thẩm tổng dấu chấm hỏi: “...”

Rõ ràng là chính em tự nói!

Giữa trưa, hai người tới nhà hàng tôm hùm đất gần công ty ăn một trận, thời gian nghỉ trưa không nhiều lắm, vì kiệem thời gian đạt tới hiệu suất lớn nhất, hai người phân công vô cùng minh xác, một người phụ trách lột vỏ chấm tương, một kẻ phụ trách há miệng ăn. Kỹ thuật lột vỏ tôm của Thẩm Tu Lâm có thể nói là lô hỏa thuần thanh, một giây bỏ đầu, một giây bẻ đuôi, hai giây dùng đũa thọc toàn bộ thịt tôm ra, một giây chấm nước tương bỏ vào bát nhỏ của Diệp Hi, mười ngón tung bay nhanh đến mức khiến người ta hoa cả mắt, toàn bộ quá trình chỉ cần năm giây!

Quai hàm Diệp Hi phình phình, vừa nhai vừa dùng ánh mắt sùng bái chiêm ngưỡng Thẩm Tu Lâm, hỏi: “Chiêu lột tôm này, anh học ai thế?”

Thẩm tổng nhà chúng ta vừa nhìn đã biết là luyện qua chuyên môn!

Thẩm Tu Lâm chuyên chú lột vỏ, cũng không ngẩng đầu lên mà nói: “Lên mạng search từ khóa ”kỹ xảo lột vỏ tôm hùm đất“, nhưng tốc độ phải luyện.”

Giống như lần học về các chòm sao còn phải tự mình lái xe ra ngoại ô nhận biết chúng, vì luyện kỹ xảo lột vỏ tôm hùm mà Thẩm tổng đã tiêu hao không biết bao nhiêu cân tôm hùm đất trong nhà, là một tuyến thủ thực chiến không hơn không kém.

Diệp Hi cảm động đến rơi nước mắt.

Không sai, niềm hạnh phúc của kẻ tham ăn chính là thuần túy như vậy đấy!

Lại qua một buổi trưa, vất vả chịu đựng đến buổi tối, Thẩm Tu Lâm lại mang Tiểu Diệp Hi như bị quỷ đói đầu thai đi ăn thịt nướng, cả hai người ăn đến 8 giờ, ở trên phố tản bộ tán gẫu, rất nhanh tới bữa ăn khuya, Diệp Hi quen cửa quen nẻo mà lôi kéo Thẩm Tu Lâm đi tới phố ăn vặt gần nhà mình, vì thể giày da caravat - Thẩm tổng tay xác một túi lớn cà ri cá và xiên thịt dê, cổ vịt, cánh gà nướng, ốc xào cay, hạt dẻ rang đường, v...v... đi theo Diệp Hi trở về căn hộ ngập tràn hơi thở của đàn ông độc thân, hai người ngồi trên sàn nhà, lưng dựa ôm gối, xem phim ăn khuya uống bia, thỏa mãn cơn khát vọng ăn uống của Diệp Hi một phen. Cuối cùng cũng không cần phải ăn cánh hoa! Diệp Hi hạnh phúc không kiềm chế nổi, dùng khăn giấy lau lau móng vuốt bóng nhẫy.

Cảm giác yêu đương với người mình thích, thật quá tuyệt vời.

Ban đêm hôm ấy, cả hai rượu đủ cơn no ôm nhau ngủ, tại một khắc lâm vào hỗn độn, Diệp Hi đột nhiên cảm nhận được một cổ giam cầm quen thuộc, giống như quỷ áp giường sáng hôm nay, toàn thân không thể nhúc nhích đến một ngón tay.

Cái đêch, không phải chứ, lại tới!? Diệp Hi liều mạng giãy giụa, vừa giãy giụa vừa âm thầm may mắn vì hôm nay mình đã ăn đủ no, nên dù xuyên trở về cũng miễn cưỡng chống đỡ mấy ngày!

48. Chương 46

Quả nhiên, sau một hồi đấu tranh kịch liệt với quỷ áp giường, Diệp Hi mở to mắt ngồi dậy giữa chiếc giường rộng bốn vạn mét vuông.

Lúc này Diệp Hi tỉnh dậy không giống như mỗi lần trước, trước đó mở mắt đều trông thấy toàn là màu trắng, nhưng lần này màu sắc đã thay đổi, xung quanh đều là một màu đỏ thẫm như máu, bất ngờ trông thấy còn tưởng rằng mình lỡ chân sa vào địa ngục.

Diệp Hi mắng một câu, run rẩy chọc chọc Thẩm Tu Lâm đang ngủ bên cạnh.

Đúng vậy, Thẩm tổng cũng xuyên tới, lúc này đang bắt an cau mảy, trên trán trơn bóng mơ hồ có mồ hôi mỏng, như đang đấu tranh với quỷ áp giường, bị Diệp Hi chọc một cái, hấn lập tức mở to hai mắt tỉnh lại, cũng lộ ra biểu tình “quả nhiên là thế” ngay khi trông thấy cảnh xung quanh.

“Vừa mới ngủ một lúc, cơ thể đột nhiên không thể động đậy, anh đã biết ngay là phải vào rồi.” - Thẩm Tu Lâm đánh giá xung quanh một vòng, nhanh chóng bình tĩnh lại.

“Sao giường lại biến đỏ thế này?” - Diệp Hi giơ tay sờ soạng ga trải giường.

Tuy rằng màu đỏ khiến lòng người hân hoan, nhưng cả một mảnh đỏ với diện tích lớn như vậy lại tạo cảm giác áp bách trong tâm lý con người, không hề có cảm giác hân hoan gì cả!

Thẩm Tu Lâm cúi đầu nghiên cứu một lúc, nói: “Chắc đây là phòng tân hôn.”

Diệp Hi túng quần: “...”

Thẩm Tu Lâm chỉ vào ga trải giường chắc chắn nói: “Bên trên thêu long phượng song hỉ.”

Diệp Hi đỡ trán, đang muốn mở bảng hệ thống gọi tư vấn khách hàng, bỗng nhiệt giọng nam máy móc lại đồng thời vang lên ở bên tai hai người: “Chào cậu, hoan nghênh cậu tới thế giới nhiệm vụ số 9407.”

Diệp Hi vội vã kêu to: “Hệ thống, có phải mày bị BUG hay không? Rõ ràng sáng nay cả hai bọn tao đã hoàn thành xong nhiệm vụ chính cuối cùng, đã trở về thế giới thật.”

Hệ thống máy móc đáp: “Tôi không xuất hiện BUG, đây là nhiệm vụ phiên ngoại mở ra sau khi các vị hoàn thành nhiệm vụ chính, hôm nay sau khi hai vị rời khỏi thế giới nhiệm vụ, tôi đã kiểm tra đo lường ra phần phiên ngoại vẫn chưa được ghi vào nguyên tác trước đó, vì cam đoan nhiệm vụ hoàn thành hoàn chỉnh, nhân đây đưa cậu và đồng bạn của cậu trở về thế giới này thêm một lần nữa. Nhiệm vụ phiên ngoại có mười phần, mỗi lần hoàn thành một, hệ thống sẽ tự động truyền thống hai vị đến nơi làm nhiệm vụ tiếp theo, hoàn thành toàn bộ mười nhiệm vụ sẽ được rời khỏi, vì rời khỏi thế giới xin cậu hãy cố gắng hoàn thành nhiệm vụ phiên ngoại. Xin hỏi cậu còn có vấn đề nào khác không, xin hãy lựa chọn giọng nói...”

Diệp Hi sợ ngây người: “... Đệt.”

Đúng vậy, sau HE ngọt văn có rất nhiều tác giả chèn thêm vào một số phiên ngoại, có thể là cuộc sống hằng ngày của nhóm nhân vật chính, hoặc là thêm đất diễn vài nhân vật phụ được yêu thích, nhưng mười chương phiên ngoại của truyện này, nếu Diệp Hi nhớ không lầm thì.....

Toàn! Là! Thệt!

Toàn bộ! Mười chương phiên ngoại là mười nơi phành phạch phành phạch khác nhau...

“Có vấn đề!” - Diệp Hi nhấc tay kháng nghị: “Tất cả phiên ngoại đều là thệt, mày có biết không, hệ thống mày thật là quá dâm, tao muốn khiếu nại.”

Nghe được mấy chữ “tất cả phiên ngoại đều là thệt”, đôi mắt Thẩm Tu Lâm thoáng chốc trở nên lấp lánh!

Hệ thống trầm mặc một lúc, tự chủ trương nói: “Khiếu nại không hiệu quả, xin hỏi cậu còn có vấn đề khác không?”

Thẩm Tu Lâm giống như đức vua uy nghiêm nói: “Không có, lui ra.”

Diệp Hi lập tức nhéo lên dùi Thẩm tổng: “Có phải anh đang rất cao hứng không?”

Thẩm Tu Lâm cười đến nhộn nhạo, mạnh mẽ phủ nhận nói: “Không phải.”

Nhưng vì quá cao hứng nên Thẩm tổng diễn thành có nát, đến cả Diệp Hi cũng không bị lừa.

Diệp Hi lập tức tức giận đến đỉnh đầu bốc khói!

“Hệ thống mày ra đây!” - Diệp Hi đập giường rống giận: “Làm xong nhiệm vụ phiên ngoại lần này, mày có cam đoan không bao giờ tóm bọn tao vào đây nữa không hả?”

Hệ thống thành thật đáp: “Có thể cam đoan sẽ không đưa hai vị vào thế giới nhiệm vụ số 9407 nếu không được sự cho phép của cả hai, nhưng nếu hai vị trở về thế giới hiện thực lại phát ra oán niệm sâu đậm nào khác, thì hệ thống sẽ không chắc chắn sẽ không đưa hai vị đến thế giới nhiệm vụ khác.”

Diệp Hi lập tức quyết định sau khi ra ngoài sẽ làm một biên tập đáng yêu dễ gần!

Nghe xong hệ thống đáp lại, Thẩm Tu Lâm thuận lợi bắt lấy trọng điểm, xác nhận nói: “Hệ thống nói” cam đoan sẽ không đưa hai vị nếu không được sự cho phép của cả hai” là có ý gì, chẳng lẽ còn tồn tại khả năng nếu chúng tôi cho phép?”

Hệ thống: “Là dạng này, sau khi hai vị hoàn thành nhiệm vụ phiên ngoại, sẽ có phúc lợi, thế giới nhiệm vụ sẽ tùy thời mở ra vì hai vị, cả hai có thể tạo khẩu lệnh tiến vào thế giới, thông qua khẩu lệnh tiến vào cũng sẽ có thể tự do thoát ra, sẽ không chịu bất luận hạn chế nào.”

Diệp Hi cảm giận trợn trắng mắt: “...”

Ai muốn cái phúc lợi chó má này, chỉ cần đừng làm phiền bọn tao là đã cảm ơn trời đất rồi!

Nhưng Thẩm Tu Lâm lại lâm vào trầm tư.

Tuy sự tồn tại thế giới nhiệm vụ này có rất nhiều giải thiết không hợp lý, nhưng trên đỉnh đầu hai người có vòng sáng nam chính, cho nên nếu không suy xét mặt trái về giả thiết nhân vật của Diệp Hi là không thể ăn cơm và rơi lệ thì, bọn họ ở nơi này vẫn rất thoải mái tự tại, lại còn có thể cảm nhận được rất nhiều cảm nhận mà ở thế giới hiện thực không thể cảm nhận được. Dưới tình huống có thể tự do ra vào không bị cưỡng chế làm nhiệm vụ, thì ở trong thế giới này có thể tìm thấy rất nhiều lạc thú.

“Trước xem nhiệm vụ đã, sớm làm xong rồi ra ngoài.” - Diệp Hi nói, click mở giao diện hệ thống xem xét

nhiệm vụ.

Nhiệm vụ phiên ngoại 1: Sau khi trải qua 99 lần đào hôn, cuối cùng Nam Cung cũng thành công nghênh thú Mộ Dung Tuyết Thế về nhà, vào đêm tân hôn, hai người tâm ý tương thông dây dưa ở bên nhau, tận tình hưởng thụ cực lạc như thiên đường. Tuy đây là lần đầu tiên, nhưng Mộ Dung Tuyết Thế có thiên phú bẩm sinh, ban đầu rất nhỏ không dễ đi vào, nhưng rất nhanh cậu đã thể nghiệm được lạc thú của việc này, tiểu yêu tinh mới ném thủ trái cấm, cảm lòng không đậu mà cuốn lấy Nam Cung Vô Song không bỏ...

Bị Nam Cung Vô Song từ góc giường Tây Bắc thúc đến góc giường Đông Nam, hức hức hức gọi ông xã, hơn nửa lần đầu tiên bị điện giật sau còn tỏ vẻ chưa đủ còn muốn. (0/1)

Tips: Cường độ dòng điện sẽ không gây thương tổn, xin hãy yên tâm.

Nói thế thì yên tâm kiểu gì hả, mau thả tao tao mới có yên tâm có hiểu không!? Diệp Hi suýt nữa rít gào ra tiếng!

“Xem xong rồi, bắt đầu thôi?” - Thẩm Tu Lâm tắt bảng nhiệm vụ, vô cảm quay mặt đối diện cùng Diệp Hi, mặt mày và khóe môi đều bình thản bình tĩnh, hoàn toàn là đáng vẻ xử lý việc công.

Nhưng mà ba giây sau, Thẩm tổng nhin không được mà lộ ra nụ cười dâm tà.

Diệp Hi lãnh khốc mà trừng hắn: “Cười cái rắm, hạ lưu.”

Thẩm Tu Lâm cười không nói.

Diệp Hi giận dữ: “Nếu em đau khóc thì làm sao bây giờ?”

Thẩm Tu Lâm lạnh lùng cười, nói: “Giờ biết chỗ tốt của 20 cm kun kun bé nhỏ chưa?”

“Em sai rồi!” - Diệp Hi hận không thể quỳ ngay tại trận.

Trêu đùa đã đủ, Thẩm Tu Lâm sờ sờ cằm, nghiêm túc nói: “Trong quá trình này, chắc em sẽ không gặp phải thống khổ nghiêm trọng, trong đoạn miêu tả nhiệm vụ có nói em có thiên phú bẩm sinh, ban đầu chỉ khít chặt không tốt. Em biết miêu tả nhiệm vụ rất chính xác mà đúng không, cho nên mới nói em chắc là...”

Mặt già Diệp Hi đỏ lên: “...”

Là thụ hắc động trong truyền thuyết sao?!

“Bảo bối, chúng ta tính xem nào.” - Thấy Diệp Hi đã get tới đúng ý mình, Thẩm Tu Lâm thay đổi đề tài, lý trí phân tích, khi hắn nói chuyện vẫn luôn có khí tràng cao lãnh tinh anh vờn quanh, nghiêm túc và đứng đắn, trông rất giống lúc phân tích số liệu thống kê cho mọi người trong công ty nghe!

“Đầu tiên, chắc hẳn chiếc giường này là của nhà anh, quy cách giường nhà anh là 300x300m, chín vạn mét vuông, theo định lý pytago ta có, đường chéo bằng căn bậc hai của 300m bình phương cộng 300m bình phương, ước chừng bằng 400m, giả thiết nếu mỗi lần anh thúc em một cái, em có thể di động 1 cm...”

Diệp Hi càng nghe càng không hợp khẩu vị, nhéo cổ áo Thẩm Tu Lâm, lắc đầu cuồng: “Có phải trong lòng anh đang sướng lắm phải không, hả Thẩm Tu Lâm!”

Bề ngoài lại ra vẻ đạo mạo!

Dưới hình thức lắc lư, Thẩm tổng vẫn ngoan cường tính toán tiếp: “1cm là 0.01m, nói cách khác, chúng ta cần phải tiến hành 40000 lần va chạm, nhưng nếu áp dụng tư thế cơ thể đặc biệt thì... khụ khụ, có lẽ tốc độ đi tới sẽ nhanh hơn, nhưng điều đó cũng cần khảo nghiệm thể lực của chúng ta.”

Phân tích xong, bọn họ bắt đầu làm nhiệm vụ.

Quần áo từng chiếc bị cởi rớt, da thịt trần trụi chằng chịt dán sát bên nhau, cọ xát cọ lộng, rất nhanh cả hai liền có phản ứng, động tác bắt đầu tiến thêm một bước. Diệp Hi thật sự có thiên phú bẩm sinh như là trong giả thiết đã nói, khi nơi nào đó vốn dĩ không nên dùng để làm chuyện này chịu xâm phạm, trừ bỏ hơi trướng chặt thì không có cảm giác đau đớn hay bất ổn gì, lại còn có rất nhanh cảm nhận được chỗ khoái hoạt của chuyện này, cơ thể cậu thành thật như trong tiểu thuyết miêu tả, làn da trắng nõn như ngọc nổi lên màu hồng phấn dụ người. Cả người bóng loáng, thoát nhìn càng thêm ngon miệng, khoái cảm đánh sâu mãnh liệt vào mỗi tế bào cảm quan của cậu đến mức khó tin. Cảm giác ma ngứa thoải mái từ trong xương cốt mà thời điểm bản thân DIY không thể nào chiếm được, mỗi một hơi thở của Thẩm Tu Lâm và va chạm nhỏ nhất đều như xuân dược mạnh mẽ xâm nhập vào trong xương cốt của mình, khiến Diệp Hi không thể kiềm chế nổi...

Hóa ra làm thụ trong tiểu thuyết lại là chuyện sướng đến vậy! Mười ngón tay Diệp Hi bủn rủn bám víu ga giường dưới thân, cậu cắn mu bàn tay cố nén cảm giác kích thích thư sướng như muốn phát khóc ra.

Khí kết thúc vòng thứ nhất, dòng điện giống như khoái cảm thổi quét toàn thân Diệp Hi, Diệp Hi thao đủ mà nheo lại đôi mắt, cảm giác mỗi một đoạn xương cốt trên người đều bị giật tê, ngay sau đó, một đường cầu vòng phun lên cơ bụng Thẩm Tu Lâm...

Sau cơn giông ta gặp cầu vòng! Tuyệt lắm!

“Để em nhìn xem...” - Bị làm đến mềm nhũn chân tay - Tiểu Diệp Hi giấy giữa bò dậy, thoáng nheo mắt, cực lực nhìn về phía cuối đường chéo đằng xa: “Sao em cảm thấy hương hơi lệch, chúng ta chuyển góc thuận kim đồng hồ tiếp tục đi!”

49. Chương 47

Không biết đã qua bao lâu, cuối cùng nhiệm vụ phiên ngoại đầu tiên cũng kết thúc, trong lúc đó, vì kích thích mà đảo quanh tại chỗ vài lần, phương hướng lệch quỹ đạo vài lần, còn phải nghỉ ngơi lấy sức vài lần, từng người ăn rồi lại ngủ khôi phục lại thể lực, dưới cơn giông tố và cầu vồng biển ảo đan xen, cuối cùng hai người cũng hoàn thành phiên ngoại thứ nhất đầy gặp ghềnh gian nan.

May mà hai người chỉ là sóng điện não trong thế giới nhiệm vụ mà thôi, còn có thêm cả bàn tay vàng của hệ thống, cho nên lặn lội kiểu gì cũng không sợ, nếu đổi thành ở thế giới thật, có lẽ tỉ lệ tinh tấn nhân vong là rất cao...

Sau khi nhiệm vụ phiên ngoại thứ nhất kết thúc, bọn họ lại bị hệ thống truyền thống đến nơi thực hiện nhiệm vụ phiên ngoại thứ hai – Trên bãi biển tại hòn đảo tư nhân của Nam Cung Vô Song.

Chung quanh bãi biển không có một bóng người, tảo biển phát sáng lại một lần nữa trải rộng toàn bộ chỗ nước cạn, lưu quang đường ven biển kéo dài lộng lẫy, hòn đảo như được tảo biển phát sáng phát họa thành một chiếc váy xanh biếc, lấp lánh xán lạn, trời cao như thiên nga đen nhưng được đính thêm kim cương lấp lóe, chậm rãi xoay tròn trên cao.

“Nhiệm vụ lúc này là...” - Diệp Hi mở bảng hệ thống, ngay sau đó chính là vẻ mặt tan nát: “Cái đệt, nhiệm vụ thứ hai bắt đầu đã biến thái như thế này rồi sao? Tác giả còn có tiết tháo không vậy?”

Thẩm Tu Lâm cũng xem qua nhiệm vụ một lần, ngay sau đó nghiêm trang ca ngợi: “Đây cũng là một sáng tạo mạo hiểm, khi nào trở về em nhớ liên hệ ký hợp đồng với tác giả này.”

Tốt nhất là nên viết thêm vài phiên ngoại nữa!

Về mặt Diệp Hi lạnh lùng liếc nhìn vẻ chí công vô tư của Thẩm tổng: “...”

“Ngoan, mau làm theo nhiệm vụ thôi.” - Thẩm Tu Lâm uy nghiêm thúc giục.

Dưới vẻ bề ngoài trầm ổn bình tĩnh của Thẩm tổng, chính là một linh hồn đen tối!

Trên bờ cát, đám ốc mượn hồn nhỏ đang phơi mình dưới ánh trăng đều rủ nhau lùi về vỏ. Nước thủy triều vốn lên cao lại quay đầu rút về. Ánh trăng ngời ngời tỏa sáng kéo đám mây đen che khuất mặt mình. Một con rùa đen chậm rãi ngoe nguẩy bốn chân ngắn chạy xuống cùng với thủy triều...

Bởi vì cái thể loại hai người này, cmn, quá không biết xấu hổ!

...

Tám nhiệm vụ phiên ngoại về sau đều như vậy phàn phạch đủ thể loại đủ địa điểm, có lẽ vì hai nhân vật chính có tính cách cao bức, cho nên chỉ tiết những nhiệm vụ đó đều rất nhiều, các loại địa điểm các loại phương thức PLAY, thậm chí trong đó còn bao gồm cả trên nóc nhà đại điện hoàng cung quốc gia X! Làm một thằng nam đã từng thuần lương chất phác, mấy hôm nay Diệp Hi bị bắt mở ra một cánh cửa mới.

Bị phạch khám phá ra hồng trần - Tiểu Diệp Hi: Có lẽ tám đời sau của ta đều không cần phạch nữa.

Tại một khắc thông báo hoàn thành nhiệm vụ cuối cùng, thế giới nhiệm vụ lại bắt đầu đổ nát như lần trước, nhưng một màn này chỉ là hiệu ứng thị giác khi thoát ly thế giới mà thôi, thế giới nhiệm vụ vẫn chưa hoàn toàn biến mất. Trước khi thoát ly, hệ thống xuất hiện hướng dẫn thiết kế khẩu lệnh tiến vào thế giới, cái này khá giống với mật mã, trước khi đi vào giấc ngủ mặc niệm mật mã thì sẽ thông qua sóng điện não đi vào thế giới nhiệm vụ, mà bên dưới góc bên phải bảng hệ thống cũng có thêm một nút “Log out”, vô cùng tiên tiến. Diệp Hi bắt đầu hoài nghi hệ thống này có phải là thứ đồ nào đó của văn minh tiền sử hoặc là người ngoài hành tinh bất cẩn lưu lại trên trái đất hay không.

Nhưng, đến tận cùng hệ thống bắt nguồn từ đâu, điều đó cũng hoàn toàn không quan trọng đến vậy.

Bởi vì sau chuyện kia-

Lần thứ hai thoát ly thế giới nhiệm vụ sau, rốt cuộc Diệp Hi và Thẩm Tu Lâm cũng quay trở về sinh hoạt người bình thường tại thế giới thật.

Đến ngày hôm sau đến công ty làm việc, chuyện đầu tiên Diệp Hi làm chính là lập tức liên hệ với tác giả bộ Sủng phu nhà giàu: Đào hôn thứ 99 để ký hợp đồng. Diệp Hi thật sự rất sợ vị tác giả oán niệm cực mạnh này lại dâng trào tâm huyết viết ra tác phẩm thứ hai làm hại mình và Thẩm tổng đi vào làm một vòng nhiệm vụ lần nữa...

Mà sau khi trải qua một phen tao ngộ thần kỳ này, Diệp Hi đã khắc sâu và kiểm điểm lại vấn đề ngôn ngữ giao lưu của mình quá mức ngay thẳng và cứng nhắc. Từ đó Diệp Hi bắt đầu nghiêm túc nghiên cứu bộ “phương thức nói chuyện nhuần nhuyễn”, rồi lời nói ở trang mạng bỗng biến thành cái dạng này -

Biên tập viên nguyên sang tổ đam mỹ Dạ Tịch: "Tác giả thân yêu ~(3)

Tôi là biên tập viên Dạ Tịch gốc nghề đáng yêu đây ~ (*° °*)

Văn phong tác phẩm của bạn quá mức phù phiến, hành văn quá non, cốt truyện quá cũ rích dập khuôn ~!
Trình độ để ký hợp đồng còn rất rất ~ dài ~ nha! o(_)o

Cho nên, thật đáng tiếc, phải từ chối không ký nhận nha ~ (° °)

Nhóm em gái đáng yêu đích thực trong ban biên tập vô cùng đau đớn nhìn vị hán tử duy nhất trong tổ không biết cướp đầu ra bộ giáo trình không đáng tin cậy mà bán manh: “...”

Tiểu Diệp Tử cậu như vậy chỉ khiến người ta giận cậu thêm mà thôi, cậu mau tỉnh lại đi có được không!!!

Vì thế vài ngày sau, trên diễn đàn trang web xuất hiện một topic “818 tên biên tập không hề manh lại còn muốn giả manh”, nhóm tác giả đều tỏ vẻ vốn tâm tình mình rất bình thản, kết quả nhìn thấy Dạ Tịch reply lại lập tức bùng lửa!

Dần dần còn có người thay đổi hỏa lực bắt đầu kể chuyện xưa về mối quan hệ của một vị cấp trên 412xx và Dạ Tịch, cũng cảm kích đám nhân sĩ bạo loạn đã bẻ Dạ Tịch trở thành cong vẹo như bây giờ, khiến Dạ Tịch hèn hò cùng vị cấp trên cao tầng ấy, vừa nhìn đã biết đây là tiểu yêu tinh được tổng tài sủng đến bám người rồi!

Vì thế topic lại ngập tràn hắc khí quanh năm không tắt!

Cổ lệ vì ở thế giới nhiệm vụ dối đến phát sợ, trong thời kỳ tình yêu cuồng nhiệt của Diệp Hi và Thẩm Tu Lâm cơ bản đều nằm ở phần ăn ăn ăn và ăn, Diệp Hi phụ trách sưu tầm báo mỹ thực, Thẩm Tu Lâm phụ trách lái xe, khi tính tiền là anh mời em một bữa, em mời anh một bữa. Tuy Thẩm Tu Lâm luôn muốn bao nuôi Diệp Hi, muốn thể hiện tất cả thuộc tính bá đạo tổng tài của mình, nhưng với tính tự cường tự lập Tiểu Diệp Hi kiên quyết không đồng ý, vì thế mỗi tháng tiền lương Thẩm tổng cho Diệp Hi đều có một phần vào trong bụng Thẩm tổng.

“Vì sao phải kiếm tiền chứ, chính là vì muốn mua đồ ăn cho người mình yêu, nói rồi, lần này là em mời anh.”
- Diệp Hi hào khí tận trời mà đập bàn: “Phục vụ, phiền chị cho em thêm một khay thịt dê nhúng lẩu!”
Vừa quay đầu, vẻ mặt sủng nịch nhìn phía Thẩm Tu Lâm: “Darling, ăn nhiều thêm nha.”

Thẩm Tu Lâm bật cười, bởi vì lời kịch hoàn toàn bị đoạt đi, nên tiểu đệ đành phải chuyên tâm đảm đương nhúng thịt. Gương mặt lạnh lùng năm nào như được khói lửa nóng hừng hực hòa tan, đường nét trên gương mặt như trở nên mềm mại ôn hòa hơn, tròng mắt đen nhánh gợn nước nhìn Diệp Hi, ầm ập nổi lên gợn sóng ý cười.

Cứ như vậy, mấy tháng qua, các nhà hàng đặc sắc, nhà hàng nổi danh đều được bọn họ càn quét qua, Diệp Hi còn làm riêng một quyển sổ tay, ghi nhớ lại nhà hàng mà mình và Thẩm Tu Lâm đều thích, cùng với đồ ăn đặc sắc và địa chỉ, thái độ đối với đồ ăn nghiêm túc y như thái độ lúc làm việc vậy!

50. Chương 48

Sau một ngày, Diệp Hi và Thẩm Tu Lâm tự cho là đã kín đáo mà phân chia nhau rời khỏi văn phòng. Bởi vì Diệp Hi cảm thấy tình yêu văn phòng cấp trên và cấp dưới gì gì đó, tốt nhất vẫn là nên dừng quá lộ liễu. Miệng lưỡi thế gian đáng sợ, loại chuyện đó giấu chút cũng không sao.

Đúng vậy, Diệp Hi còn chưa biết rằng tình yêu văn phòng của mình và Thẩm tổng thông qua mấy anh bảo vệ đã được thêm mắm thêm muối lan truyền khắp công ty...

Vì thế vài phút sau, trên đoạn đường cái cách công ty 200m, Diệp Hi giống như băng đảng trộm cắp lách mình nhanh nhẹn lên vào một chiếc màu xe đen vừa nhìn đã biết là siêu xe, cùng Thẩm tổng chạm trán!

Nhưng ba giây sau, Diệp Hi lại nhanh chóng lên ra, mặt đỏ tía tai vì đầu chạy lên trước một đoạn ngắn, lại một lần nữa nhanh nhẹn lên vào một chiếc xe màu đen giống cái vừa nãy y như đúc.

Diệp Hi: “...”

Mẹ nó lên nhâm xe! Xe giống y như xe ông xã nhà mình!

Trông thấy tất cả - Thẩm tổng rất muốn đánh sét: “...”

“Hôm nay đi đâu ăn vậy anh?” - Diệp Hi xoa xoa gò má đỏ bừng, thuần thục lôi ra quyển sổ ghi nhớ: “Lẩu nướng, cơm tây, đồ Trung hay là Hàn?”

Thẩm Tu Lâm chậm rãi nói: “Đồ ăn Trung Quốc đi.”

Diệp Hi lật lật quyển sổ ghi nhớ, hỏi: “Món gì đây? Tứ Xuyên, Tô Chiết hay là Tương Huy?”

Nghiêm nhiên một mỹ thực gia!

Thẩm Tu Lâm cười cười: “Hôm nay tối nhà anh nhé?”

Diệp Hi đỏ bừng mặt, giơ tay nhẹ nhàng đấm một quyền lên người Thẩm Tu Lâm, nói: “Anh đứng đắn chút đi, chúng ta đang thảo luận đồ ăn mà, ăn gì đó anh chờ đến tối đi.”

– hiển nhiên đây là do di chứng tạo thành!

Thẩm Tu Lâm dùng một loại ánh mắt rất khó hình dung nhìn Diệp Hi, gian nan há miệng thở dốc, giải thích nói: “... Là ăn cơm theo đúng mặt chữ.”

“A, được rồi.” - Diệp Hi xấu hổ quay đầu nhìn ngoài cửa sổ.

Khi hai người trở về nhà Thẩm Tu Lâm, đi giúp việc đã làm xong một bàn đồ ăn lớn, đang dùng lửa nhỏ hâm nóng canh.

“Chị Lý, chị về trước đi, phần còn lại cứ để tôi lo.” - Thẩm Tu Lâm nói.

Nói xong, Thẩm Tu Lâm cởi áo khoác ngoài, ưu nhã cuộn cổ tay áo sơ mi trắng, tắt bếp, lấy ra hai bát canh, dùng muổng đổ đầy hai bát, Diệp Hi cẩn thận bưng nó lên bàn, Thẩm Tu Lâm nhìn bóng dáng cậu, bỗng cong môi cười, lại mở nồi cơm điện xới cơm, vừa mở nắp, hơi nước đã phả một hơi lên mặt.

Là một màn rất bình dân mang theo hương ấm gia đình, Diệp Hi nhìn dáng vẻ Thẩm Tu Lâm nhịn không được mà bật cười, cảm giác người trước mắt cùng với người ở trong thế giới nhiệm vụ có thể tùy thời triệu hoán gió lốc sấm sét và khí thế bá vương căn bản không phải một người!

Diệp Hi càng thích người trước mắt hơn, nhìn hẩn liền cảm giác trong lòng thực ấm.

Thẩm Tu Lâm bê hai bát cơm tới, hai người bắt đầu ăn cơm chiều. Trước đó Diệp Hi đã từng tới nhà Thẩm Tu Lâm vài lần, bởi vì thuê người giúp việc nên trong nhà rất sạch sẽ, gọn gàng ngăn nắp, không hề giống với căn hộ ngập tràn hơi thở người đàn ông độc thân của Diệp Hi...

Cơm nước xong xuôi, Diệp Hi rửa sạch đồng bát đĩa rồi để lên tủ, lại đi tranh buổi vệ sinh, khi ra tới nơi, Diệp Hi biểu tình cổ quái nhìn Thẩm Tu Lâm, nói: “Hình như trong phòng anh thay đổi.”

“Ừ.” - Thẩm Tu Lâm dường như không có việc gì, nói: “Bồn tắm đổi thành hai người.”

Diệp Hi liếm liếm môi, nói: “Còn có gì nữa.”

Thẩm Tu Lâm ái muội cười: “Phòng sách còn thêm ti vi màn hình phẳng, ngày thường em ngồi chơi game bên anh cũng được.”

Đôi mắt Diệp Hi sáng như hai vì sao: “Em sẽ bớt chơi game, ở bên anh nhiều hơn.”

Thẩm Tu Lâm rất vừa lòng: “Phòng ngủ đổi sang giường lớn, không phải giường bốn vạn mét vuông, gả qua đây chịu khổ, em chịu thiệt chút.”

Diệp Hi trấn định nói: “Em thấy, thả hai cái đuôi khủng long cũng không thành vấn đề.”

Thẩm Tu Lâm: “Phòng chứa đồ dọn một nửa, để đồ của em, thêm một tủ quần áo, để quần áo của em, trong tủ lạnh đều là đồ uống và hoa quả em thích... Máy chạy bộ và TV mới, em không thích đi tập gym ở bên ngoài thì luyện ở nhà.”

Diệp Hi gật gật đầu, kéo dài giọng lặp lại lời Thẩm Tu Lâm: “Vâng, em ở nhà –luyện nhiều hơn.”

Thẩm Tu Lâm cười đến rất đẹp: “Về sau tan tầm, cũng cùng nhau về nhà ăn cơm.”

Diệp Hi nhanh chóng đáp ứng yêu cầu ở chung với Thẩm Tu Lâm: “Vâng, về sau em sẽ không sợ đi làm muộn.”

Cuối cùng thì nhà Thẩm tổng rất gần công ty!

Tuy rằng ngày thường vì che dấu điểm này mà Thẩm Tu Lâm đều là lái xe đến công ty, vô cùng giả hoạt.....

Thẩm Tu Lâm ôm lấy Diệp Hi, trán kề trán, dịu dàng nói: “Về sau trước khi đi làm đều ngủ cùng ông xã đến 7 giờ rưỡi.”

Đối độ khó để rời giường thì, đây mới chính là lời âu yếm thực tế nhất!

Vì thế Tiểu Diệp Tử cứ như vậy bắt đầu ở chung cùng Thẩm tổng, tối đến giờ ngủ, trên giường có hai con khủng long mạnh mẽ, một con lớn hơn, một con nhỏ hơn, cả hai thân tương ái ôm nhau, hai cái đuôi khủng long to dài đều vắt lên trên người đối phương, hai phần bụng trắng tuyết dán cọ cọ bên nhau, còn nói vài lời âu yếm hạnh phúc, trong không khí cơ hồ nhộn nhạo bong bóng hồng phấn, tốt đẹp ấm áp như trong truyện cổ tích!

Ngay sau đó, đại khủng long liền đem tiểu khủng long thao...

Sau một tháng sống cùng nhau, công ty tổ chức dã ngoại nướng BBQ tại bờ biển cho toàn thể nhân viên, trước khi chính thức bắt đầu hoạt động, Thẩm tổng vẫn như lệ thường nói vài câu đơn giản với mọi người, động viên tinh thần.

Diệp Hi ngồi trên bờ cát điên cuồng vỗ tay, tuy rằng trong lòng rất muốn cười, nhưng trên mặt lại là vẻ mặt sùng bái đối trá, vừa vỗ tay vừa quay đầu nói với đồng nghiệp bên cạnh: “Thẩm tổng nhà chúng ta nói thật hay, tui cảm thấy linh hồn mình như sắp thăng hoa.”

Nội trợ hiền lương, rất hiểu cách tạo thế cho ông xã, dẫn đường cho dư luận!

Đám đồng nghiệp xấu hổ nhìn kỹ thuật diễn phù hoa của Diệp Hi: “...”

Làm như không ai biết đó là ông xã nhà cậu vậy!

Một hơi ăn mười hết mười mấy miếng thịt nướng, Diệp Hi mỹ mãn xoa xoa bụng, tuy có thể chất ăn không mập nhưng gần đây ăn quá phóng túng, cho nên bụng nhỏ ẩn ẩn nhô lên. Vì thế Diệp Hi lau miệng, cởi áo thun chuẩn bị xuống biển bơi một vòng.

Diệp Hi vừa đi, Thẩm Tu Lâm cũng đi theo, dáng người hoàn mỹ như tạc tượng lập tức hấp dẫn vô số ánh mắt trên bãi biển.

Đám đồng nghiệp trong công ty lộ ra nụ cười thần bí, nhìn hai người giấu đầu hở đuôi kia: “...”

Thắm tổng nhà chúng ta và Tiểu Diệp Tử nhất định là muốn bơi tới nơi không người để làm gì gì đó rồi!

Mà tại đường ven biển không xa, tại nơi không ai có thể nhìn thấy, Thắm Tu Lâm thật sự đuổi theo Diệp Hi.

Quả nhiên không phụ sự mong đợi của mọi người.....

Diệp Hi phát hiện Thắm Tu Lâm đang bơi về phía mình, ý vào xung quanh không người, làm càn giờ tay lên gọi: “Ông xã ông xã, em ở đây!”

Ánh mắt trời đun ầm nước biển, ngón chân nhỏ lay động dưới nước cảm nhận hơi lạnh thấm qua.

Trên ngón tay áp úp bàn tay giờ lên cao của Diệp Hi, có một thứ sáng lấp lóe phản chiếu qua ánh mặt trời.

Sóng nước thấp thoáng gợn qua sau, Thắm Tu Lâm lộ ra nụ cười mềm mại như gợn nước, ngay sau đó, hần lặn vào trong nước bơi về phía Diệp Hi.

Nước biển xanh biếc gợn lên từng đợt sóng này đến đợt sóng nọ, có con chim hải âu xẹt qua mặt nước, một tiếng hót thanh thúy, lại kéo lông đuôi bay trở về chân trời.

Một đóa hoa phong tin tử (*dạ lan hương*) được hải âu đưa tới rơi trên mặt biển, sóng biển đưa đẩy dập dềnh.

51. Chương 49: Phiên Ngoại 1

Lại một ngày kết thúc công việc phong phú và sung sướng, Diệp Hi giống như thường lệ, tự cho là đã ỉn nấp mà né qua tai mắt toàn công ty, ngọt ngào nắm tay ông xã dung dăng dung dẻ dắt về nhà. Sau đó cả hai người mỹ mãn ăn xong bữa cơm chiều, Thắm Tu Lâm vén tay áo lau bàn, Diệp Hi vô cùng hiền huệ mà cầm chén bát đĩa để vào trong bồn, sau đó xả nước rửa bát đĩa.

Một ngày phân công việc nhà nặng nề thuận lợi hoàn thành!

Diệp Hi kỹ thuật diễn siêu nát khê thở dài một hơi, lau lau tay.

“Bảo bối vất vả rồi.” Thắm Tu Lâm ngẫm hiểu ý vợ mà ca ngợi: “Có thể làm chứ?”

Mọi lúc mọi nơi đều phải dùng hết sức lực để khích lệ phu nhân!

“Còn được còn được.” - Diệp Hi thâm trầm mà xua xua tay.

Khóe môi Thẩm Tu Lâm giương lên độ cung dịu dàng, hỏi: “Lát nữa em muốn đi đâu chơi?”

Diệp Hi hứng thú bồng bồng: “Tỷ nữa chúng ta qua Châu Âu tìm một trang viên chơi một ngày, anh thấy sao?”

Lý ra, mấy loại chuyện như đi du lịch châu Âu luôn phải đặt sẵn kế hoạch từ trước, phải làm chuẩn bị một số thứ, nhưng giọng điệu Diệp Hi nói ra câu này lại như “chúng ta xuống lầu đi dạo tán gẫu đi”. Quý dĩ hơn chính là Thẩm Tu Lâm lại không hề do dự mà đáp ứng: “Được, lát nữa đi.”

Vì thế rửa mặt tắm gội xong xuôi, hai người thay đồ ngủ nằm trên giường ôm nhau, ngựa quen đường cũ mà tiến vào thế giới nhiệm vụ...

Nửa năm trước vừa mới làm xong nhiệm vụ phiên ngoại trở về thế giới hiện thực, trong lòng còn mang sợ hãi - Diệp Hi còn khá mâu thuẫn với thế giới giả tưởng này, không muốn đi vào nó. Thẩm Tu Lâm lập tức thông qua đọc khẩu lệnh, công theo Diệp Hi trộm thử đi vào trong lúc ngủ mấy lần, sau đó cả hai phát hiện ra không chỉ có thể tiến vào thuận lợi mà còn có thể thuận lợi log out đúng như lời hệ thống đã nói. Hơn nữa sau khi thiết trí khẩu lệnh vào thế giới sẽ có thêm một chỗ rất tốt, đó chính là không cần chờ đến khi ngủ, chỉ cần đọc số lần khẩu lệnh quá quy định thì có thể nhanh chóng tiến vào thế giới giả tưởng, cho dù tiến vào hay là rời đi đều có thể tự khống chế.

Quả nhiên đây mới chính là bàn tay vàng đích thực!

Tuy thế giới giả tưởng không thể trao đổi vật chất như thế giới hiện thực, nhưng dù cho đó chỉ là ý thức cũng đã làm ra rất nhiều chuyện.

Ví dụ như...

Sau khi tiến vào thế giới, Diệp Hi và Thẩm Tu Lâm cùng nhau tỉnh dậy giữa chiếc giường rộng chín vạn mét vuông.

Không sai, từ ngày gả vào hào môn, chiếc giường bốn vạn mét vuông của Diệp Hi đã thăng cấp thành chín vạn mét vuông, trình độ xa hoa có thể nói là gấp đôi có thừa.

Thuận tiện KO người khác!

Sau khi tỉnh lại, Thẩm Tu Lâm bốn ba đến đầu giường, ấn chuông triệu hồi quản gia.

Tiếng chuông vang ba lần, cửa phòng ngủ ầm ầm mở ra, quản gia xuất hiện ở cửa chạy bộ một đường tới bên mép giường Thẩm Tu Lâm, cung kính cúi người: “Đại thiếu gia có gì phân phó?”

Bởi vì mỗi ngày đi đâu cũng phải chạy chậm, cho nên thể lực của quản gia rất tốt, chạy đến một đường cũng không hề đỏ mặt hay thở gấp.

Thẩm Tu Lâm uy nghiêm phân phó: “Kêu người thu dọn lâu đài cổ mà vài ngày trước tôi mua ở nước Y.”

Quản gia đáp lời: “Thưa đại thiếu gia, lâu đài cổ đó vẫn luôn có người xử lý, cậu có thể tới bất cứ lúc nào.”

Thẩm Tu Lâm vừa lòng gật đầu, nói: “Chuẩn bị máy bay trực thăng, chúng tôi sẽ đi ngay bây giờ.”

Quản gia nhận mệnh, xoay người chạy bộ rời đi.

Vì thế một giờ sau, Diệp Hi và Thẩm Tu Lâm ngồi trên chiếc máy bay trực thăng vàng ròng 24k, lập tức bay tới đất nước Y.

Đúng vậy, ở trong thế giới này sự tồn tại của Nam Cung đại thiếu gia chính là thần, chỉ cần trong tay nắm máy bay trực thăng vàng ròng là có thể bay đến bất cứ đâu trên trái đất!

Dựa vào đặc quyền siêu cấp nào tàn của thế giới giả tưởng, Diệp Hi và Thẩm Tu Lâm thường xuyên du lịch nghỉ phép ở chốn này. Bởi vì sự tồn tại trên thế giới giả tưởng này không khác biệt mấy so với thế giới hiện thực, mấy thứ như danh lam thắng cảnh hay đồ cổ gì đó đều được hoàn nguyên một trăm phần trăm như thế giới thật, trong thế giới thật có quốc gia, nơi này cũng có. Thế nhưng, trong thế giới giả tưởng còn có nhiều quốc gia hơn cả trong thế giới hiện thực, nó như được căn cứ theo phép tính của hệ thống mà tự động sinh ra, nó dựa theo đại cương và phong cách của tác giả, kết hợp thêm tình huống bên ngoài thế giới thật, tự động tiến hành bổ sung hoàn thiện vào chỗ trống chưa được miêu tả cụ thể.

Cho nên đối với Diệp Hi và Thẩm Tu Lâm mà nói, đã không có nhiệm vụ thì đây là một nơi khá là thú vị...

Khi mọi người muốn đứng ngắm nhìn cảnh đẹp lại phải chịu đựng sự nhốn nháo của du khách, khi an tĩnh chụp một photo lưu niệm trở thành một hy vọng xa vời, thì ở nơi đây hai người lại có thể hưởng thụ phong cảnh xinh đẹp an tĩnh.

Đó là vì Thẩm Tu Lâm có thể tuyên bố lệnh giới nghiêm ở nơi này.

Chỉ cần Thẩm Tu Lâm ra lệnh một tiếng, thì vệ sĩ cuộn cuộn như lũ bao vây nơi bọn họ muốn đi thành một tường đồng vách sắt, bên trên đó còn xoay quanh một đồng máy bay chiến cơ chiều rọi, chặt chẽ giám thị bất cứ sinh vật nào trừ bỏ đại thiếu gia và đại thiếu phu nhân, đừng nói là du khách sống sờ sờ, ngay cả ruồi muỗi cũng đừng hòng xuyên qua tuyến phong tỏa của Nam Cung đại thiếu gia!

Thần kỳ nhất chính là, nhóm du khách trong thế giới này không chỉ không vui trước kế hoạch của đôi phu phu Nam Cung làm loạn chuyến du lịch của họ, ngược lại họ còn mừng rỡ như điên...

Đúng vậy, trong giả thiết nguyên tác, sau khi Nam Cung Vô Song và Mộ Dung Tuyết Thế kết hôn thì trở thành cặp đôi vợ chồng lý tưởng của toàn thế giới, tượng trưng cho tình yêu hoàn mỹ trong sạch, tuy mỗi ngày hai người kia trừ bỏ yêu đương phành phạch là thì chẳng làm cái gì cả =))))), nhưng nhân dân toàn thế giới lại cố tình không trông thấy điều đó. Tất cả mọi người muôn miệng một lời ca tụng tình yêu của Nam Cung thiếu gia và Mộ Dung thiếu gia, đến cả những người vốn không hề tin tưởng tình yêu liền trở nên tin tưởng tình yêu!

Nhóm du khách cuồng nhiệt liên tiếp lôi điện thoại di động ra chụp lên đôi phu phu nhà Nam Cung - Mộ Dung, cho dù chụp không tới người nhưng chụp được cái máy bay trực thăng vàng ròng cũng đủ đem về nhà thổi phồng đến ba năm rồi! Mà ngay khi Thẩm Tu Lâm và Diệp Hi xuất hiện, nhóm du khách lập tức liêu mình vọt về phía bọn họ, hò hét chói tai, bưng mặt hôn mê bất tỉnh, nhảy loạn đủ đường, để phòng chống bạo lực, đám vệ sĩ cầm kính chống đạn bao thành vòng vây để bảo vệ đôi phu phu hai người họ, vô số fan điên cuồng vươn cánh tay qua tường người, hiệu quả thị giác trông giống y như đám tang thi bạo động...

Trước nay chưa thấy qua cảnh này, Diệp Hi kinh hoàng bám víu lấy cánh tay Thẩm Tu Lâm, dán gắt gao vào hắn.

Nhóm du khách chung quanh lập tức phát ra từng tiếng thét chói tai! Bởi vì vị tiểu thiếu gia kiêu nhu yếu ớt núp kia quá là mạnh! Có một số du khách còn mất lý trí mà tiến hành những đợt hít sâu kịch liệt, ý muốn sưu tầm một số không khí lượn lờ quanh thân Nam Cung phu phu, thậm chí có người vì hít sâu quá độ mà trúng gió khiến tay chân co giật té xỉu trên mặt đất!

Diệp Hi: “...”

Vì sao tác giả lại phải viết loại giả thiết râu ria nghiêm trọng đến mức này chứ!

Tóm lại, cho dù thế nào chẳng đi nữa, Diệp Hi và Thẩm Tu Lâm vẫn được ngắm nhìn rất nhiều thứ trong thế giới giả tưởng này, rồi lại bị đám du khách phát rò quá khích phá hết hứng thú ngắm cảnh.

Tiếc nuối duy nhất chính là không thể đem ảnh lưu niệm trở về thế giới hiện thực, nhưng khắc ghi trong lòng cũng không tồi, cũng có thể tùy lúc tới đó.

.... Mấy giờ sau, máy bay trực thăng của Nam Cung Vô Song đến trang viên quốc gia Y.

Quốc gia tên gọi là Y này là một quốc gia không có tồn tại trong thế giới hiện thực, tồn tại của nó trong thế giới này là một khối đất mở rộng giống như Châu Âu, văn hóa kiến trúc đất nước được tổng hợp từ mấy chục phong cách quốc gia, là hệ thống tự tiến hành sáng tạo chỗ trống của giả thuyết.

Khi hai người tới trang viên là đúng lúc mặt trời lên cao nhất, trong trang viên có một tòa lâu đài cổ chiếm diện tích lớn đến nghịch thiên, rộng đến nỗi liếc mắt một cái cũng không thể trông thấy đầu đuôi. Tường

ngoài của lầu đài cổ làm từ đá ngăm màu xám, dưới ánh mặt trời phản chiếu tạo nên màu sắc thơ mộng như cung điện trong truyện cổ tích, có dây leo bò đầy mặt tường ngoài lầu đài cổ, lá xanh che phủ còn điểm xuyết mấy đóa hoa màu vàng, gió thổi qua, lá cây lay động, ngọn cây rung rinh vươn lên cao. Hình ảnh đẹp tưởng chừng như không có thật.

Mà bên ngoài lầu đài cổ là một tầng đồng cỏ mênh mang, rừng cây mọc um tùm, theo lời nói của quản gia phụ trách xử lý toàn lầu đài này, thì trong rừng cây còn có một hồ thiên nga mỹ lệ.

Đi xuống dưới trực thăng, đôi mắt Diệp Hi chưa từng dừng lại, vẫn luôn không ngừng ngắm nghía xung quanh, quả thật xem mãi cũng không đủ.

Làm một siêu cấp đại phú hào quả là sung sướng, cho dù đó chỉ là trong mơ! - Diệp Hi tự tán thưởng trong lòng, khi còn nhiệm vụ trong người, Diệp Hi vẫn chỉ thấy thế giới thật là quái đản, nhưng giờ lại dần dần cảm nhận đủ loại chỗ tốt của nơi này.

Dưới sự dẫn đường của quản gia tới tòa lầu đài cổ, Diệp Hi ghé bên tai Thẩm Tu Lâm nhỏ giọng nói: “Bây giờ em lại rất thích nhân thiết này của anh.”

Thẩm Tu Lâm khẽ mỉm cười, khí thế bá vương lập tức ngưng tụ thành một hình trái tim.

Nơi hai người đi qua đều rải đầy cánh hoa tường vi đại diện cho niềm hạnh phúc của Diệp Hi, dọc đường đi của cả hai được rải thành một đường hoa.

Đây là một màn ngọt ngào đến cỡ nào!

Quản gia đưa hai người vào trong, dâng bản đồ tòa lầu đài cho hai người, cũng giới thiệu chi tiết công năng và phòng ốc trong lầu đài cổ.

Diệp Hi: “...”

Vị quản gia này thật là tri kỷ mà.

Thật ra, ngày thường Thẩm tổng ở trong tòa biệt thự kia cũng cần một tấm bản đồ, nếu có thêm một cái máy GPS thì càng tốt, bằng không đi lạc trong chính ngôi nhà của mình - loại chuyện này nghe kể thôi cũng thấy ngu người...

Quản gia đưa hai người đến phòng ngủ thì lui xuống, Diệp Hi và Thẩm Tu Lâm mỗi người đổi sang một bộ quần áo hưu nhân, ngay sau đó Diệp Hi đẩy cửa sổ phòng ngủ nhìn ngắm ra bên ngoài. Độ cao nơi này khá cao so với mặt biển, không khí tươi mát se lạnh, thông qua cửa sổ có thể nhìn thấy mây vờn núi non chập trùng đằng xa tựa như một bức tranh thủy mặc, còn có một tòa xe lửa màu đỏ xinh xắn lượn qua chân núi, thấp thoáng còn nghe thấy tiếng xe lửa kêu tu tu.

“Thế nào, em thích nơi này chứ?” - Thẩm Tu Lâm ôm lấy Diệp Hi từ phía sau, môi như có như không cọ sau gáy Diệp Hi.

“Rất thích!” - Diệp Hi hoạt bát đáp lại, trong mắt long lanh sung sướng.

Lúc này, bên ngoài phòng ngủ truyền đến tiếng đập cửa, ngay sau đó có quản gia mang theo hai gã người hầu đẩy cửa mà vào.

“Đại thiếu gia, đại thiếu phu nhân, chúng tôi xin phép nhóm lò sưởi trong tường.” - Quản gia nho nhã lễ độ nói.

Đúng vậy, lâu đài cổ có một lò sưởi trong tường, nghe qua thôi cũng có cảm giác như trong truyện cổ tích. Ở trong tường tượng Diệp Hi, có lẽ cảnh tượng đó chính là như vậy – hai người ngồi trên chiếc ghế bập bênh, lò sưởi tỏa hơi ấm, nghe tiếng củi đốt kêu tí tách, chớp mũi lượn lơ mùi gỗ thơm, trong tay phụng một cuốn tiểu thuyết cổ điển dày được bọc bằng da dê, ngoài cửa sổ là màn đêm rạng ngời ánh sao, thỉnh thoảng còn nghe thấy tiếng gió thổi huýt qua rừng cây...

Theo lý thuyết, đây sẽ là một cảnh gia đình ấm áp!

Thế nhưng, ngay khi Diệp Hi chuyển ánh mắt tới cái lò sưởi trong tường cao gần bằng một tòa lầu hai tầng, cậu lập tức lơ mơ cảm thấy không ổn...

Quả nhiên, ngay sau khi hai người hầu dẫn đốt ngọn lửa, bọn họ búng tay một cái với bên ngoài. Thẩm Tu Lâm: “...”

Diệp Hi: “...”

Diệp Hi hỗn độn trong gió mà đi tới nơi cách lò sưởi không xa, cây gỗ cháy giống như một người khổng lồ đang tắm mình trong lửa, không chỉ không ấm áp mà còn vô cùng trắng lè và thảm thiết! Mà vốn không khí se lạnh vì gần biển bỗng chốc trở nên nóng bức như luyện ngục!

Nhìn ngấm lò sưởi trong tường như một trận cháy rừng, Diệp Hi run rẩy từ bỏ ngay ý tưởng muốn qua đó ngồi ghế bập bênh...

Rốt cuộc thì đây cũng là lò sưởi trong tường của Nam Cung thiếu gia, sao có thể keo kiệt giống như tưởng tượng trong lòng Diệp Hi chứ!

Nhìn bộ dạng ngây như phỗng của Diệp Hi, Thẩm Tu Lâm không nhịn được mà mỉm cười.

Diệp Hi nghiêng đầu, nhìn hẩn bằng một ánh mắt sâu kín: “...”

“Bảo bối muốn chơi gì nào?” - Thẩm Tu Lâm ho nhẹ một tiếng, nhanh chóng thu lại ý cười, khôi phục trạng thái trầm ổn bình tĩnh như thường ngày, hắn giơ tay giữ giữ bản đồ mà quản gia đưa cho hắn trước đó, chỉ lên bên trên, dò hỏi: “Hay là chúng ta đi săn thú trước nhé? Trên bản đồ có vẽ phía nam trang viên có một khu vực săn thú.”

Lúc này, quản gia đợi ở một bên nhận mệnh xen mồm nói: “Đề nghị của đại thiếu gia rất tuyệt, khu săn thú đã chuẩn bị xong tất cả, bất cứ lúc nào cũng có thể sử dụng.”

Săn thú nghe có vẻ rất vĩ đại, tuy sẽ không đi săn nhưng có thể tới xem náo nhiệt! Diệp Hi nghĩ vậy, cậu nhớ rõ Thẩm Tu Lâm ở thế giới hiện thực đôi khi sẽ đi tới tràng quán tập bắn tên, vừa hay lúc này có thể trở tài, hướng hồ con mồi trong thế giới giả tưởng không phải thật, cũng không cảm thấy tội cảm chi.

Vì thế, Diệp Hi hứng thú bồng bồng nói: “Được, chúng ta đi săn thú đi.”

“Vâng, mời hai người đi theo thuộc hạ.” - Quản gia đi lên trước dẫn đường, vừa đi vừa giới thiệu: “Khu vực săn thú trước mắt có một số động vật như là vịt rừng, thỏ rừng, hươu rừng, hổ Bangladesh, tinh tinh vùng núi Châu Phi, gấu ngựa Alaska, thần lằn khổng lồ, mãng xà rừng Ozon,.. Nếu đại thiếu gia muốn săn bắt loại thú khác, thuộc hạ sẽ lập tức sắp xếp người đi tới nơi khác bắt.”

Diệp Hi đột nhiên trở lòng không muốn đi: “...”

Phong cách từ hàng hươu rừng trở đi đã bắt đầu không đúng rồi thưa quản gia! Chúng tôi chỉ muốn đi bắt vịt rừng đơn thuần mà thôi!!!

Thẩm Tu Lâm bình tĩnh từ chối: “Không cần, có mấy con thú này là đủ rồi.”

Dưới sự vây quanh của vệ sĩ và người hầu, Thẩm Tu Lâm và Diệp Hi đi tới khu vực săn thú tại phía nam trang viên.

Đủ loại kiểu dáng vũ khí bày biện thành hàng dài trước mặt hai người, có cả hỏa tiễn vác vai, súng máy Gatling, pháo đá, súng tia,... Thậm chí trên bãi cỏ còn có cả một chiếc xe tăng uy phong lẫm liệt!

Quản gia lộ ra ánh mắt mong chờ, nói: “Xin mời thiếu gia lựa chọn vũ khí thuận tay.”

“...” - Thẩm Tu Lâm mặt vô cảm cầm lấy túi mũi tên và trường cung tại bên dưới hàng cuối cùng.

Cũng trong ánh mắt kinh hoàng của Diệp Hi mà bỏ cây gỗ ấy vào trong lò sưởi, ngọn lửa mảnh mai vụn vụn cổ liềm bề mặt cây gỗ, từng chút từng chút bén lửa lên cao, rất nhanh, lò sưởi trong tường bùng cháy lên ngọn lửa rực rỡ.

Quản gia ngăn người một lúc, vẻ mặt sùng bái nói: “Không hổ là đại thiếu gia, dù sử dụng vũ khí lực sát

thương nhỏ nhất cũng có thể nhẹ nhàng giết chết con mồi!”

Nhóm vệ sĩ và người hầu lập tức vỗ tay tán đồng, chung quanh vang lên tiếng vỗ tay kéo dài không dứt!

Diệp Hi: “...”

Mấy người suy nghĩ nhiều rồi, Thẩm tổng nhà tôi chỉ là không biết dùng mấy thứ kia mà thôi.

Vỗ tay xong, quần gia lại cung kính hỏi: “Đại thiếu gia muốn thả loài nào trước?”

Thẩm Tu Lâm bình tĩnh nói: “Vịt rừng và thỏ rừng.”

Quần gia sửng sốt một lúc, ngữ khí chắc chắn nói: “Đại thiếu gia nhất định là lo lắng dã thú quá mức hung mãnh sẽ kinh hách đến đại thiếu phu nhân.”

Nhóm vệ sĩ và người hầu lập tức cao giọng ca tụng đoạn tình yêu cảm động trời đất của Nam Cung Vô Song và Mộ Dung Tuyết Thế!

Khóe miệng Diệp Hi run rẩy nhìn đám người này: “...”

Làm ơn, mãng xà rừng Ozon gì gì đó Thẩm tổng nhà tôi cũng sợ, đã hiểu chưa!

“Mệnh lệnh đại thiếu gia, thả vịt rừng, thỏ rừng!” - Theo một tiếng ra lệnh của quần gia, ở nơi không xa bất chợt trở nên ồn ào, một đám màu xám đen không ngừng dồn đẩy từ phía chân trời lan tới, Diệp Hi thấy một đội quân vịt rừng và thỏ rừng ồ ạt vọt tới phía này, vô số vịt rừng và thỏ rừng như sóng biển màu đen, lập tức thổi quét tất cả, che trời lấp đất. Vịt rừng kêu cạc cạc ồn ã khiến lỗ tai Diệp Hi không thể nghe thấy bất cứ âm thanh nào.

May mà không yêu cầu thả mãnh thú, bằng không... hình ảnh đó quả thật không dám nhìn thẳng!

Giữa hỗn loạn, Thẩm Tu Lâm bình tĩnh lấy mũi tên dẫn cung, mí mắt hần chưa hề nâng lên, nhìn qua có vẻ rất tùy tiện.

Nhưng theo vèo một tiếng một mũi tên phá không mà ra, một con vịt rớt xuống từ trên trời, rơi phịch xuống mặt đất.

Đây là vì vịt bay quá dày đặc nên không cần nhắm cũng chuẩn, nhắm mắt bắn cũng rơi...

Nhưng đám vệ sĩ và người hầu xung quanh đều vỗ tay điên cuồng, ca ngợi tài nghệ bắn tên của đại thiếu

gia đúng là thiên tài!

Đại thiếu gia nhà chúng ta bắn một mũi tên cũng không cần phải nhìn!

Hiển nhiên, Nam Cung thiếu gia trong nguyên tác chính là được người xung quanh sủng thành nhược trí...

Sau khi thành công săn được ba con thỏ rừng và hai con vịt rừng, lần săn thú này kết thúc viên mãn.

Trong đó có một con thỏ rừng là do Diệp Hi bắt được.

Thời điểm trên mặt đất đầy rẫy thỏ rừng, Diệp Hi khom lưng tùy tay chụp tới, bắt được lỗ tai con thỏ, sau đó dễ dàng xách lên.

Nhưng mà đối với một vị Mộ Dung tiểu thiếu gia “mong manh như ánh trăng” mà nói, thì một lần này tương đương với huyền thoại săn thú!

Vì thế đám vệ sĩ và người hầu xung quanh không ngừng ca ngợi, nhận định Mộ Dung thiếu gia quả không hổ là người đàn ông sánh vai với đại thiếu gia nhà chúng ta, thế mà có thể tay không bắt sống thỏ trắng!

“...” - Da mặt luôn dày, thế mà Diệp Hi lại bị bọn họ khen đến đỏ mặt.

...

Đương nhiên thể nghiệm trọng điểm trong kỳ nghỉ phép ở trang viên không chỉ vậy, vì thế sau khi kết thúc săn bắn, Diệp Hi và Thẩm Tu Lâm lại đến trang trại bò sữa thử vắt sữa bò, rồi tự đúc cho cừu ăn, rồi còn đi hái đủ loại quả mọng, còn cưỡi ngựa vài vòng trên trường đua ngựa, cuối cùng Thẩm Tu Lâm cho lui tất cả người hầu và vệ sĩ, nắm tay Diệp Hi dạo chơi trong khu rừng bí ẩn, tìm kiếm hồ thiên nga trong truyền thuyết.

Cây cối cao lớn dựng đứng được trồng hai bên sườn, trên đường mòn nhỏ loang lổ đầy rêu xanh, quanh không khí mang mùi ẩm thấp, mặt đất trơn trượt dễ ngã, Diệp Hi cúi giày cầm bên tay trái, tay phải giữ chặt Thẩm Tu Lâm, khoái hoạt mà đi chân trần dẫm lên đá phiến thô lẹ, rêu xanh và lá rụng. Bởi vì đại thiếu phu nhân rất sợ sâu, cho nên mỗi ngày đám người hầu trong trang viên đều phải tiến hành kiểm tra từng tấc đất trong rừng, không buông tha bất cứ một con côn trùng nào, cho dù là sâu lông, hay là côn trùng!

Bởi vậy trong rừng cây vô cùng yên tĩnh, không hề có lấy một tiếng côn trùng kêu, chỉ có gió nhẹ thổi qua tán lá phát ra tiếng rào rạt, không khí trong rừng tươi mát, tản ra sức sống và mùi hương cỏ lá.

Diệp Hi hít từng hơi từng hơi không khí mới mẻ, sau đó nói với Thẩm Tu Lâm: “Mau mau, hít thật sâu,

lọc phổi.”

Thẩm Tu Lâm chậm rãi quay đầu nhìn cậu, chớp chớp mắt: “.....”

Diệp Hi hít một hơi sâu, thần bí hề hề như giáo chủ tà giáo, nói: “Em cảm nhận được độc tố trong cơ thể em đang được thanh tẩy! Giống như sống lâu thêm mười năm nữa!”

Thẩm Tu Lâm bật cười, nhắc nhở: “Giờ chúng ta chỉ là một sóng điện não, em quên rồi sao?”

Diệp Hi bình tĩnh phủ nhận: “Đương nhiên là không quên, em chỉ nói giỡn thôi.”

Nhưng trên thực tế vừa nãy cậu đã quên thật!

Bởi vì tất cả cảm nhận ở thế giới này rất giống như trong thế giới hiện thực, một khi không cẩn thận sẽ quên mất bản thân chỉ tồn tại ở chốn này bằng tinh thần mà thôi.

“Thế nhưng...” - Thẩm Tu Lâm vươn tay捏 mặt Diệp Hi, nói: “Chúng ta ở nơi này mười năm, cũng không khác gì sống lâu thêm mười năm.”

Tính toán trên thực tế, ở lại nơi này 500 năm cũng không vấn đề, bởi vì trong nguyên tác cũng không miêu tả quá trình nhân vật chính sinh lão bệnh tử, cho nên căn cứ theo hệ thống, nhân vật trong thế giới này sẽ không hề già hay là chết đi.

Cho nên mới nói, thật ra hai người đã nhặt được một cái tiện nghi cực lớn.

Cũng không biết bây giờ cảm tưởng của tác giả kia như thế nào đây...

Đi dọc theo đường mòn một lúc sau, trước mặt hai người xuất hiện một bờ hồ trong xanh lấp lánh, chung quanh hồ còn được bao quanh bởi bụi hoa xanh biếc, từng đóa hoa bách hợp tinh khôi, cây sơn chu điểm tuyết trên cành lá, từng loài cây cỏ như được bện thành thảm. Trên mặt nước còn có vài đôi thiên nga trắng đang tản du, thỉnh thoảng còn trông thấy thiên nga đen hiếm có. Cái cổ cao thon dài duyên dáng của những con thiên nga giao đáp bên nhau, hình thành nhiều hình trái tim, cảnh tượng vô cùng lãng mạn.

Diệp Hi và Thẩm Tu Lâm ngồi bên tảng đá lớn cạnh bờ hồ, ngọt ngào nói chuyện cùng nhau, thường thường còn dán bên nhau hôn trong chốc lát.

Thế rồi, có một con vịt rừng vô tình được trốn thoát trong lúc được thả, nó ngoác miệng nhìn một đám thiên nga đang âu yếm trên mặt nước, rồi lại nhìn hai nhân loại không biết xấu hổ trước mắt.

Vịt rừng đột nhiên cảm thấy “vịt sinh” (*tựa như nhân sinh ấy =*)) của nó là một mảnh u ám thê lương:

“ ... ”

...

Hai người tản bộ bên ven hồ cũng được một lúc, rồi nắm tay nhau đi về phía lâu đài cổ. Ở phòng bếp, số lượng đầu bếp có thể sánh ngang với một đội quân đang bận rộn chuẩn bị bữa tối cho đại thiếu gia và đại thiếu phu nhân, xoong nồi vung chảo vàng ròng không ngừng nóng chảy biến dạng dưới nhiệt độ ngọn lửa cao đến một ngàn độ C, nhưng rất nhanh lại được thay thế bằng xoong nồi vung chảo mới. Rất là xa hoa!

Diệp Hi nhất thời hứng khởi đi vào phòng bếp tham quan: “...”

Hóa ra cơm thường ngày của Nam Cung đại thiếu gia đều làm như vậy sao! Một bữa cơm phải tốn bao nhiêu vàng vậy trời?

Nhưng ngẫm lại trên thế giới này còn có sự tồn tại của vương tử quốc gia X, có vẻ vàng không phải quá mức đáng giá...

Rất nhanh, nhóm đầu bếp lập tức chuẩn bị ra một bàn ăn tối phong phú, bày trên chiếc bàn dài hai trăm mét, trong đó còn bao gồm quả mọng Diệp Hi hái và vịt rừng, thỏ hoang Thẩm Tu Lâm săn bắt.

Vịt rừng và thỏ rừng được nướng đến khi da vàng giòn tan, dùng nĩa nhẹ nhàng cắt qua thì nước thịt béo ngậy chảy ra, sốt đặc chế phủ một lớp dày trên da, nước thịt và nước luộc hỗn hợp... Có người hầu dùng dao cắt ra từng miếng thịt nướng, róc phần xương, sau đó dâng đến trước mặt Thẩm Tu Lâm.

– Còn trước mặt Diệp Hi vẫn bị thắm với một khay cánh hoa.

“Được rồi, đều lui xuống đi.” - Thẩm Tu Lâm vẫy vẫy tay, nhóm người hầu lập tức lui ra, phòng ăn rộng lớn bỗng chốc chỉ còn hai người.

Ngay sau đó, Diệp Hi đẩy khay cánh hoa trước mặt mình, Thẩm Tu Lâm lại đẩy bàn ăn của mình đến trước mặt Diệp Hi, động tác hai người vô cùng ăn ý.

Sau đó, Diệp Hi lập tức yên tâm mà ăn không giới hạn.

Thịt thỏ rừng tự tay “săn bắt” được nướng rất ngon, quả mọng tự tay hái cũng rất ngọt! Sữa bò tự tay vắt làm thành kem ly cũng rất mát!

Đúng vậy, Diệp Hi cứ đại nghịch bất đạo ăn uống thả ga trong thế giới giả tưởng như vậy đây..

Đó là do vài lần xuyên qua giữa thế giới hiện thực và thế giới giả tưởng, Diệp Hi và Thẩm Tu Lâm đã phát

hiện ra một quy tắc, đó chính là, mặc kệ thời gian rời khỏi thế giới giả tưởng này vào lúc nào, đến khi trở về thế giới giả tưởng thì cả hai vẫn tỉnh dậy giữa chiếc giường chín vạn mét vuông, toàn thân thể ở trong trạng thái tốt nhất. Điều này cũng có nghĩa là, Diệp Hi phá vỡ nhân thiết mà ăn một bữa tiệc lớn nhưng chỉ cần rời khỏi thế giới đúng lúc thì có thể tránh khỏi trừng phạt.....

Ăn xong bỏ chạy quả là kích thích!

Sau khi ăn xong, Diệp Hi và Thẩm Tu Lâm lại tới bên lò sưởi đã được sửa từ lò sưởi cháy rừng thành lò sưởi bình thường, cả hai ngồi trên ghế bập bênh, uống rượu vang đỏ được ủ 82 năm từ nhỏ trong trang viên, vượt qua một buổi tối ấm áp và vui vẻ.

Vào lúc này ở thế giới hiện thực, hai con khủng long to nhỏ vẫn cứ ngọt ngào ôm nhau ngủ, kim giây đồng hồ treo tường trên tường lấy tốc độ cực chậm quay vòng.

Tạch một tiếng vang nhỏ.

52. Chương 50: Phiên Ngoại 2

Làm một kẻ tham ăn, từ ngày chịu khổ trong thế giới Mary Sue, Diệp Hi có một chấp niệm si mê đối với đồ ăn, có một đoạn thời gian rất dài, ba bữa mỗi ngày Diệp Hi đều kéo Thẩm Tu Lâm đi các loại nhà hàng để ăn bù lại cơn thèm trong thế giới Mary Sue!

Thế nhưng, ngày vui quá ngắn...

Hôm nay, hai người tắm uyên ương trong bồn tắm xong, lau khô cơ thể, mặc áo ngủ, Thẩm Tu Lâm chặn ngang Diệp Hi bế bồng đi tới phòng ngủ.

Khi đi ngang qua bàn cân điện tử đặt bên cạnh cửa phòng tắm, Thẩm Tu Lâm bỗng nói: “Hình như anh thấy gần đây em nặng hơn thì phải.”

“Không mà, em vẫn luôn ăn thoải mái mà không mập.” - Diệp Hi vô cùng tự tin mà vỗ ngực cam đoan, cũng nhảy xuống từ trong lòng ngực Thẩm Tu Lâm, dẫm lên cân.

Ba giây sau, Diệp Hi nhảy vèo xuống, bình tĩnh nói: “Cân hỏng rồi, lệch mất năm cân.”

Thẩm Tu Lâm đi lên cân, nói: “Nhưng anh vẫn bằng cân lần trước.”

“Ây da, sao anh lại sụt mất năm cân rồi?” - Diệp Hi săn sóc nói: “Nhất định là do anh làm việc quá vất vả, đều không có thời gian lo ăn cơm.”

Khóe môi Thẩm Tu Lâm giật giật, chọc lên cái bụng nhỏ đang có xu thế nhô lên của Diệp Hi, sung sướng nói: “Tốt, về sau anh sẽ ăn nhiều hơn.”

Mưu toan lừa mình dối người - Tiểu Diệp Hi: “...”

Vậy anh còn chọc bụng em làm gì!

Tuy thể chất vốn ăn hoài không mập nhưng quả thật mấy hôm nay ăn quá đà không có điểm dừng, đã vậy lượng vận động lại không theo kịp, cho nên mỡ thừa bắt đầu lặng lẽ công thành đoạt đất.

“Là do em không chịu vận động.” - Thẩm Tu Lâm thả Diệp Hi lên giường, ôn hòa mà lái nhai: “Mua riêng cho em một cái máy chạy bộ lại không dùng, ăn no xong là ngồi ì một chỗ chơi game.”

Diệp Hi ngồi xếp bằng trên giường, vẻ mặt đau đớn vén áo nắm lấy thịt mỡ nhỏ không biết từ đâu chui ra ở trên bụng: “...”

Ngày xưa vì ăn hoài không mập nên mẹ vẫn luôn lo lắng mình bị bệnh nên dẫn đi bệnh viện khám rất nhiều lần mà!

“Tới đây, bảo bối, anh giúp em làm vận động.” - Thẩm Tu Lâm đẩy Diệp Hi, để cậu ngưỡng mặt ngã xuống.

“Anh đúng thật là ~” - Diệp Hi bị đẩy ngã, cảm lòng không đậu mà lộ ra nụ cười dâm tà! - “Muốn thì cứ nói thẳng, cần gì phải thế?”

Còn lòng vòng quanh co!

“Sao cơ?” - Thẩm Tu Lâm phúc hắc cười cười, đi xuống đè lại hai chân Diệp Hi, nghiêm trang nói: “Trước gặp bụng làm khởi động.”

Diệp Hi: “...”

Không khí đột nhiên trở nên xấu hổ.

Diệp Hi gồng hai tay ra sau đầu, ra sức vùng lên làm một cái. Cậu vừa mới ngồi dậy, mặt Thẩm Tu Lâm lập tức bay nhanh tới hôn chụt một cái lên môi Diệp Hi.

“Anh có để người ta tập hân hoi không hả!” - Diệp Hi đỏ mặt, vừa kháng nghị vừa gập bụng nhanh hơn!

Gập một cái hôn một cái, có ông xã anh tuần chờ phía trước, quả đúng là có động lực!

Sau hai mươi mấy lần gập bụng, Diệp Hi suy sụp bại liệt nằm trên giường.

“Đã mệt rồi sao?” - Thẩm Tu Lâm buồn cười bóp mũi Diệp Hi, cả người phủ lên trên Diệp Hi, nói: “Đến lượt anh.”

Vì thế, Thẩm Tu Lâm bắt đầu ghé trên người Diệp Hi tập hít đất, xuống một lần hôn một lần.

Hai phu phụ nhà này tập thể hình rất có động lực cùng nhau!

Đến khi làm đến cái thứ năm mươi, Thẩm Tu Lâm ghé trên người Diệp Hi không đứng dậy, ngậm lấy cánh môi Diệp Hi bị hôn đến hồng nhuận trơn bóng mà mút hôn, từ ngày bị cong lại thêm đợt huấn luyện 10 phiên ngoại - Diệp Hi lập tức tách hai chân cuốn lấy eo Thẩm Tu Lâm, nhiệt tình dùng Tiểu Diệp Hi cọ cọ Thẩm Tiểu Huân.

Luận về độ sung sướng của việc xxoo thì ở thế giới giả tưởng vẫn là sướng hơn, bởi vì thế giới giả tưởng có rất nhiều đồ thú vị, bôi trơn được làm từ bảy bảy bốn mươi chín loại thảo dược trân quý, thậm chí trong tủ quần áo của Nam Cung thiếu gia còn có hơn mười vạn bộ đồng phục tình thú! Mấy bộ y tá, cảnh sát còn chưa tính, đến cả Transformers cũng không buông tha! Quả là phát rồ mà! Cho nên hai người không có việc gì đều thường xuyên đi vào chơi một chút, coi như game thế giới ảo.

Thế nhưng, Diệp Hi và Thẩm Tu Lâm vẫn thích da thịt thân cận với đối phương ở thế giới thật hơn, rồi bỏ thế giới giả tưởng, ôm người trong ngực mới có cảm giác chân thật.

“Muốn?” - Được nhiệt tình câu dẫn, Thẩm Tu Lâm mỉm cười hỏi.

Diệp Hi gật đầu, ngoan ngoãn cởi quần nằm yên nhận xâm phạm.

“Biết vì sao em béo không?” - Sau đó Thẩm Tu Lâm lại ôm Diệp Hi nghiêng người, xoay nửa vòng thành mình nằm dưới, nói: “Chính là vì em chưa bao giờ tự động.”

Diệp Hi đỏ mặt: “Liên quan gì với cái này chứ!”

Thẩm Tu Lâm nghĩa chính từ nghiêm: “Cứ một ngày hai lần, một lần bốn mươi phút, ít nhất là tám mươi phút mỗi ngày em đều không vận động, chỉ nằm ở dưới bị anh...”

Diệp Hi vươn tay như gió bịt kín miệng Thẩm Tu Lâm!

Thẩm Tu Lâm quay đầu đi, ngoan cường nói tiếp: “Em thừa bao nhiêu calorie rồi, về sau phải *tự động* nhiều hơn.”

Vì thế buổi tối ấy, Diệp Hi bị bắt vận động ngồi lên ngồi xuống trên người Thẩm tổng, cuối cùng mệt đến chân mềm, lật người nằm xuống khóc thút thít xoa chân, nói cái gì mà không muốn ở bên trên đâu.

Có thể thấy làm công là chuyện vất vả đến cỡ nào! Rất là cần thể lực!

Giống như cái loại gà luộc như Diệp Hi thì còn lâu mới với tới được!

Vì đau khổ giảm năm cân thịt mỡ, Diệp Hi còn bắt đầu hạn chế một ngày ba bữa cơm của mình, dù sao chỉ cần bụng không đói là được, vấn đề thèm ăn hoàn toàn giải quyết thông qua nhiệm vụ giả tưởng, đi vào đó tùy tiện ăn một bữa, ăn xong rồi chạy, tỉnh lại cũng cảm thấy mỹ mãn mà lại chẳng ăn gì cả!

Cho nên, thật ra thể giới giả tưởng là một thần khí để giảm béo...

Dưới ăn uống điều độ và vận động cơ thể, năm cân thịt mỡ nhanh chóng biến mất vô tung, bụng nhỏ một đi không trở lại, mà Thẩm tổng cũng được ý nguyện thử tư thế mới.

Có thể nói là cả nhà đều vui!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ta-that-the-gioi-phai-mary-sue>